

Alexandra
Marinina

HUYỀN
HOẠC
CỦA
TÔI LỜI

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Alexandra Marinina

HUYỄN HOẶC CỦA TỘI LỖI

Tiểu thuyết trinh thám

Người dịch: LÊ ĐỖ THÙY LINH

Nguồn sách: Huy Nguyễn

Thực hiện ebook: HOA QUÂN TỬ

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

HÀ NỘI - 2000

Tuy là những thí nghiệm tạo ra các thần đồng, nhưng không phải vì mục đích cao cả và nhân đạo mà trong môi trường “đẫm máu đến từng lỗ chân lông”

Nhà văn nữ Alexandra Marinina, cựu cán bộ điều tra Nga, phó tiến sĩ luật học, muốn chứng minh với độc giả rằng, nhân đạo, một lần nữa lại chiến thắng những âm mưu tội ác.

CHƯƠNG 1

Nhìn vào căn phòng ấy, với cái xác người phụ nữ có tuổi năm sòng sượt, có cái gì đó khơi dậy các câu chuyện của Dostoievsky. *Án mạng người đàn bà làm nghề cho vay nặng lãi*. Tuy vậy, theo các chứng liệu ban đầu, bà ta không làm chuyện cầm cố và không biến nhà mình thành hiệu cầm đồ. Hơn nữa, quang cảnh trong căn hộ xây từ thời Xtalin chứng tỏ sự dư dật và nguồn gốc quý tộc của chủ nhân.

Nơi đây nhà bác học nổi tiếng, viện sĩ Smagorin đã từng sống, nhưng đó là lâu lắm rồi. Người đã khuất, Ekaterina Venediktovna Aniskovets, là con gái của ông. Đã ba lần kết hôn và ngần ấy lần đổi họ, nhưng chỗ ở thì không. Ở trong tòa nhà này, có lẽ bà sống lâu hơn tất cả các cư dân khác. Có điều căn hộ của bà vẫn còn là riêng, những căn khác đã từ lâu biến thành các căn hộ chung cư bị đổi chủ xoành xoạch. Họ hoặc được cấp hoặc mua nhà ở mới và chuyển đi, những người khác dọn đến nhờ sang đối với người thân hoặc vợ hay chồng mình. Các cánh cửa căn hộ đều bị đục nhám nhờ để lấp chuông và giá gác danh thiếp, và chỉ có cửa căn hộ của Ekaterina Venediktovna có một cái chuông duy nhất và một bảng kim loại có đề Viện sĩ N.V. Smagorin.

Viên giám định pháp y xem xét tử thi, chuyên viên chấp pháp hình sự thì bói toán trên các dấu vết. Án mạng hẳn là vụ lợi, được thực hiện với mục đích cướp của, vì căn hộ rất sang trọng bị xáo trộn đến dễ sợ. Thấy ngay là người ta muốn tìm kiếm cái gì đó.

- Nạn nhân có bà con gì không ? - Dự thẩm viên Olshansky hỏi người hàng xóm được mời sang chứng kiến.

- Tôi không biết, - người thiếu phụ mặc đồ thể thao đáp một cách thiếu quả quyết - Tôi mới ở đây không lâu, trọn nửa năm. Nhưng tôi được nghe rằng bà ấy không con cái gì.

- Ai ở tòa nhà này có thể kể điều gì đó về bà Aniskovets ? Ai đã sống lâu ở đây ?

- Ôi, tôi chịu thôi - người hàng xóm lắc đầu. Ở đây tôi ít tiếp xúc với mọi người, tôi chỉ là người thuê phòng. Bà chủ mua căn hộ rồi cho thuê từng phòng. Tôi là dân tị nạn - bà này tiếp lời. - từ Tadjikistan. Ở đây mọi người tránh né tụi tôi như dịch bệnh, tuồng như chúng tôi có thể truyền nhiễm. Bởi vậy họ có chuyện trò gì lắm với chúng tôi đâu.

Quả là vị hàng xóm này không được tích sự gì. Giờ thì phải đi lòng vòng từng căn hộ để gom góp đôi chút chứng liệu về người đàn bà có tuổi đã bị sát hại dã man bằng một vật nặng đập vào gáy.

Với cư dân tòa nhà này, người quá cố Ekaterina quả thật đã hầu như không tiếp xúc, tuy vậy cháu chắt và người quen của bà không phải là ít. Là dân Matxcơva gạo cội, bà lớn lên ở đây. Tốt nghiệp phổ thông và đại học tổng hợp, rồi làm ở Bảo tàng Lịch sử. Và đã kết giao bè bạn ở mọi nơi. Tất nhiên đến hôm nay không phải tất cả họ đều còn sống. Nhưng dù sao số người còn có thể kể về nạn nhân vẫn khá nhiều.

Trước tiên, Olshansky cho gom số người quen thường hay lui tới nhà bà và có thể nói sơ sơ về những thứ hẳn là đã bị cướp. Một người như thế đã xuất hiện - chồng cũ của Ekaterina Venediktovna, ông Piotr Vaxilevitch Aniskovets. Ông này li dị với nạn nhân khoảng mười lăm năm trước, khi bà ta năm mươi chín còn ông - sáu mươi hai và cả mười lăm năm đó ông vẫn tiếp tục đến thăm Ekaterina Venediktovna, mang hoa và các món quà nhỏ thành tâm.

- Ngài sẽ không bực dọc nếu tôi xin hỏi về nguyên nhân của vụ li dị ?
- Viên dự thẩm hỏi một cách dè dặt, vì tình thế quá ư dị thường đối với anh ta: li dị ở tầm tuổi đáng kính như vậy và rồi không nhằm xây dựng một gia đình mới.

Piotr Vaxilevitch nhìn Olshansky một cách rầu rĩ.

- Tôi ngu - nguyên nhân là chằng vào một gái tơ. Khi mọi sự kết thúc thì Ekaterina cười nhạo tôi khá lâu. Thế mới đáng kiếp, bà ấy nói, lão ngốc tự thị ạ, một bài học cho ông. Bà ấy đối xử với tôi thật tuyệt vời. Sau đó tôi nhiều lần dạm hỏi, nhưng bà ấy từ chối, bảo là, thật nực cười ở cái tuổi sắp nhận vòng hoa tang lại còn đi bước nữa với chồng cũ. Nhưng vẫn để tôi theo đuổi, không ruồng rẫy.

- Vậy là, bà ấy tha thứ cho ngài ? - Viên dự thẩm hỏi cho rõ.

- Tha thứ. Aniskovets gật gù. - Và bà ấy cũng chẳng giận lâu. Ngài biết không, chất hài hước trong bà ấy mới thật kỳ, bà ấy biết nhìn bất kỳ vận hạn nào theo cách trào phúng. Bằng ấy năm tôi không hề nhận thấy Ekaterina Venediktovna khóc lằn nào. Ngài có tin được không ? Không lần nào lại còn thường xuyên cả cười.

Piotr Vaxilevitch cùng Olshansky đi về căn hộ của vợ cũ của ông. Trên đường đi ông vài lần phải ngậm viên validol và rất rõ ràng là ông này sợ hóa rồ nếu phải vào phòng mà người vợ cũ đang nằm. Nhưng cuối cùng, ông vẫn dồn hết sức và hít hà một cách thảm thương, ông cố đưa mắt theo

các bức tường treo đầy tranh và mở các ngăn tủ commode và cửa tủ áo một cách thành thạo. Olshansky hiểu rằng Piotr Vaxilevitch định vị tốt tình huống và biết cái gì nằm ở đâu.

- Có vẻ như mọi thứ đều nguyên vị - Aniskovets dang tay ra - chỉ có một bức tranh nhỏ, nhưng tôi không nghĩ là kẻ cướp đã lấy nó đi.

- Vì sao ạ ? - Olshansky dè dặt.

- Bởi nó rẻ lắm, giá vài xu. Cướp đi làm gì trong khi các bức vô giá treo ngay bên cạnh.

- Hay là do kích thước - viên dự thẩm đề xuất - Tranh bé dễ mang đi hơn.

- Không đâu, ngài nhầm đấy - Piotr Vaxilevitch phản bác - Xin hãy nhìn - ở đây có nhiều bức tiểu họa. Cha của Ekaterina, ông Venedikt rất ưa thích và thu thập chúng cả đời. Và chúng đều có giá rất đắt, đắt lắm, tin tôi đi. Đẳng này lại mất một bức vợ vẫn. Ekaterina mua ở một tay thợ vẽ vỉa hè chỉ để đùa mà thôi.

- Tranh vẽ gì nhỉ ?

- Hoa và bướm, theo phong cách Dali. Hội họa kiểu này hiện nay đầy ở Matxcơva. Bôi bác thôi, nói tóm lại, tôi cho là Ekaterina đã đem tặng ai đó. Không thể coi chuyện ai đó đã đánh cắp thứ bèo bọt đó.

- Được, Piotr Vaxilevitch ạ, về bức tranh đó chúng tôi sẽ làm rõ. Thế đồ trang sức quý thì sao ?

- Tất cả đều nguyên vẹn. Quả là rất kỳ lạ, ngài thấy đấy. Ekaterina đã có một bộ trang sức gia truyền tuyệt vời, kim cương, ngọc bích, bạch kim. Chỉ công đánh không thôi đã hàng đồng tiền. Vậy mà không mất gì.

Điều này quả thực rất lạ lùng. Thế thì các ngăn tủ commode được kéo ra, đồ vớt bừa bãi, tủ áo mở toang để làm gì ? Rõ ràng nhằm tìm kiếm cái gì đó. Nhưng nếu đó không phải là đồ quý thì là cái gì đây ? Rất nhiều thứ quý và đều đập vào mắt, hấn hấn là đã thấy và đã chạm vào chúng. Vậy thì sao không lấy ?

Cần phải ngay lập tức tìm thêm ai đó có thể xem xét đồ của Ekaterina Venediktovna không loại trừ là chồng cũ của bà có nhận thấy mất mát nhưng đã không báo vì lý do nào đó.

Quyển danh bạ dày cộp của Ekaterina Venediktovna chứa đầy danh sách và danh thiếp đang nằm trên bàn trước mặt Nastya Kamenskaya. Nhiệm vụ của dự thẩm được xác định rõ ràng: tìm trong số người quen của nạn nhân xem ai có thể cho những lời khuyên có giá về các tư trang của nạn nhân. Nhiệm vụ được viết càng ngắn gọn thì việc thi hành càng lâu, càng

vất vả. Để xác định tất cả các nhân vật có tên trong danh bạ này đòi hỏi nhiều thời gian và kiên nhẫn. Nastya lập các **tâm thư** và nhận các đáp án: "Đã chết", "Số điện thoại này đã chuyển đổi cho thuê bao khác", "Đã chết", "Đã chết" ?

Ngày thứ ba, cô gặp may. Một nghệ nhân, rất hiểu biết về hội họa và là tay chơi đồ cổ, ông Ivan Elizarovitch Byshov có mặt, với một phong độ sung mãn và bộc lộ một hiểu biết tuyệt vời cả về các bức tranh lẫn các nữ trang của Ekaterina. Tới lúc Nastya liên lạc được với ông, ông đã biết về án mạng đầy bi kịch của bà bạn già và liên tục ca thán:

- Trời ơi, đất hỡi, tôi đã tin chắc rằng bà ấy sẽ thọ. Ôi. Ekaterina.

- Ngài quen biết Ekaterina Venediktovna đã lâu chưa ạ. - Nastya hỏi.

- Từ lọt lòng - Byshov đáp nhanh - Cha chúng tôi là bạn bè, còn tôi và Ekaterina cùng lớn lên. Cha tôi và ông Venedikt Valerevitch là những nhà sưu tầm cuồng nhiệt. Còn tôi và Ekaterina theo những con đường khác nhau. Tôi, như người ta gọi, kế thừa bộ sưu tập của cha và tiếp tục công việc của ông ấy, còn Ekaterina thì không. Bà ấy có lẽ đã không bị nổi máu. Tóm lại phụ nữ nói chung không ham hố... Bà ấy bán dần đồ quý và sống bằng tiền đó, lương hưu của bà ấy nhà nước cho dăm đồng bạc, phân viên bảo tàng thời ấy chả ai coi ra gì.

- Giờ thì ai thừa kế tài sản của bà ấy.

- Nhà nước. Ekaterina đã di chúc cho một số bảo tàng. Bà ấy không có được những bà con mà bà ấy muốn để cho.

- Không lẽ bà ấy hoàn toàn không có bà con ư ? - Nastya hỏi.

- Thừa không, tất nhiên là có ai đó chứ - Byshov nói lập bập - Nhưng không phải hạng người có thể truyền lại bộ sưu tập. Tổng hết, chơi bởi hết ngay. Ekaterina dù không ham việc sưu tầm nhưng bà ấy hiểu rất rõ giá trị tài sản của mình. Nói như vậy không có nghĩa chỉ về mặt tiền nong thôi mà cả giá trị theo ý nghĩa cao nhất của từ này. Cả về lịch sử và văn hóa. Bà ấy là người có văn hóa cao.

Những người bà con không được nhận thừa kế. Hay ho đấy. Nhưng không, chưa hẳn đâu. Nếu họ dính dáng đến chuyện giết người, họ đã lấy đồ quý. Nếu không thì gây án làm gì. Có thể đã có gì đó cản trở ? Giết xong rồi nhưng gom đồ quý và mang đi thì không kịp. Cần phải gặp các vị hàng xóm. Bởi trong tình huống ấy điều gì có thể cản trở bọn tội phạm ? Chỉ còn mỗi sự xuất hiện của ai đó ở cầu thang ngoài căn hộ mà thôi.

- Xin ngài, ngài Ivan Elizarovitch, ngài hãy cho biết di chúc đã được thảo như thế nào ? Tôi muốn nói là đã có bản mô tả từng đồ vật và sẽ được

chuyển giao cho bảo tàng được thừa kế sau khi bà Ekaterina mất ?

- Tôi hiểu câu hỏi của cô - ông già làm nghề sưu tầm nói - Vâng, mỗi vật được mô tả với sự tham gia của đại diện của viện bảo tàng và công chứng viên. Trong di chúc ghi rõ cái gì thuộc về ai. Có một số bức tranh Ekaterina đã không đưa vào di chúc, bà ấy muốn bán dần chúng đi và sống bằng số tiền ấy.

- Rồi sao nữa ? Bà ấy đã bán ?

- Tất nhiên rồi.

- Bán cho ai ?

- Cho ai ư ? Cho tôi. Bà ấy để lại cho tôi. Và chúng hiện ở chỗ tôi.

- Thế nhờ số tiền đó không đủ ?

- Chúng tôi đã có trao đổi chuyện này - Byshov gật gù - Thứ nhất, các bức tranh mà tôi đã mua của bà ấy, rất đắt giá. Cô hẳn đã nghĩ là tôi lợi dụng tình bạn cũ mua rẻ của Ekaterina ? Không đâu. Tôi trả tiền theo đúng giá của chúng, các vị có thể kiểm tra. Số tiền này đủ cho bà ấy trong nhiều năm. Thứ hai, nếu số tiền này hết, bà ấy có thể sửa đổi di chúc, lấy ra một thứ gì đó và lại bán đi.

- Nếu tôi hiểu đúng ngài - Nastya kết luận - thì tại thời điểm lập di chúc, tất cả các vật quý đã được chuyên gia đánh giá và khẳng định là bản gốc.

- Hoàn toàn đúng.

- Chuyện này xảy ra khi nào.

- Năm hoặc sáu năm trước.

- Ivan Elizarovitch, bà Ekaterina có sợ mình sẽ bị cướp không ?

- Chắc chắn không - Byshov tuyên bố như đinh đóng cột - không bao giờ.

- Vì sao kia ạ ?

- Có lẽ do tính bà ấy thế - ông già lần đầu tiên mỉm cười sau ngần ấy thời gian họ nói chuyện - Ekaterina nói chung chẳng bao giờ sợ gì. Cho là không tránh được số. Rồi sau nữa, tôi đã nói với cô là bà ấy không quý lắm bộ sưu tập. Đầu óc thì đánh giá được giá trị, còn tâm hồn thì không cảm nhận được. Bởi lẽ bà ấy không có công sưu tầm và không bỏ tiền ra mua. Tất nhiên là bà ấy có làm cửa bọc thép, dù sao tôi cũng đã thúc bà ấy làm cho được. Còn kim cương thì không chịu đeo - nói là chúng không hợp với bà.

Bây giờ ít nhất cũng đã rõ hơn là cần làm gì tiếp sau. Lấy di chúc của bà Ekaterina. Mời các chuyên gia về nghệ thuật để so sánh giá trị đã được

ghi trong di chúc cùng với đồ hiện có trong căn hộ. Đồng thời kiểm tra lần nữa xem chúng có phải bản gốc không. Vì kẻ tội phạm nếu có thể qua lại thường xuyên căn hộ của Ekaterina Venediktovna, có thể đã ranh mãnh tạo các phiên bản của một số đồ vật và tranh vẽ, và bây giờ chỉ việc thay bản gốc bằng đồ rởm. Lúc đó ít nhất sẽ rõ ra được tại sao Piotr Vaxilevitch không phát hiện những gì bị mất.

Và diện nghi vấn đầu tiên chính lại là người sưu tầm: Byshov. Người có khả năng qua lại thường xuyên và biết giá trị những đồ quý trong căn hộ. Người thứ hai bị tình nghi một cách tự nhiên chính là ông chồng cũ: Aniskovets, người thường qua lại đây và cũng biết rõ từng bức tranh trên tường và từng đồ kim hoàn trong hộp đồ trang sức. Nastya cảm thấy người thứ ba thứ tư, thậm chí thứ hai mươi lăm thuộc diện tình nghi đã tiếp cận. Chỉ cần đào xới sâu hơn là họ sẽ ần ần hiện hiện. Cô không ưa thích thứ việc này. Nếu một phần đồ quý của Ekaterina bị thay đi thì phương án về nguyên nhân án mạng sẽ chỉ còn có một, và sẽ cần tìm thủ phạm giữa một đồng người bị tình nghi. Việc này thật buồn chán. Còn nếu không có cái gì bị mất, sẽ phải nghĩ đến phương án hoàn toàn mới, và không phải chỉ một. Lúc đó mọi sự mới hay ho hơn.

**

***

Ira Terekhina không hề ngạc nhiên tại sao mình không thấy buồn ngủ. Điều này đã có từ khi cô còn rất bé. Ira là đứa bé dễ bảo và yên lặng chui vào giường ngay từ lời đầu tiên của mẹ, không quấy, nhưng điều đó đâu có nghĩa là cô bé ngủ ngay. Cô nằm yên lặng, sau đó thả mình vào giấc ngủ lúc nào không hay, và gần năm giờ sáng mắt cô đã mở trừng trừng. Tuy vậy, Ira không cảm thấy mình rã rời hoặc đỡ giấc. Chẳng qua cô bé sinh ra như thế. Khi tai họa xảy ra, cô bé vừa mười bốn tuổi. Đến mười sáu tuổi cô đã phải sống ở trại trẻ cơ nhỡ, sau đó cô bắt đầu cuộc sống tự lập. Ý nghĩa của cuộc sống của cô là làm sao kiếm được thật nhiều tiền, tiền dùng để mua thuốc và hoa quả cho hai cô em và một cậu em. Và cả cho bà mẹ mà Ira thù ghét.

Cô quả đã được sự đỡ đần hết mức từ sự hỗn loạn của luật lệ, nhờ nó ta có thể làm việc cùng một lúc nhiều chỗ. Sáng năm giờ cô bật dậy và chạy đi quét hè hay dọn tuyết, tùy theo mùa. Vào tám giờ sáng cô lau lối vào và cầu thang ở tòa nhà mười sáu tầng bên cạnh. Lúc mười giờ rưỡi cô đi ra chợ vải bán nước uống, đồ ăn nóng và thuốc lá cho cánh thương lái. Vào năm giờ chiều khi chợ đóng cửa thì quay về nhà, đi cửa hàng, nấu nướng, dọn

nhà cửa, một tuần, hai lần đi thăm các em, mỗi tháng một lần đi thăm mẹ. Buổi tối, từ mười đến mười hai giờ đêm rửa sàn và làm cái việc dọn bẩn đủ loại cho tiệm ăn gần nhà. Cô bé không tự hỏi chuyện này còn kéo dài bao lâu. Chừng nào còn sức buộc phải sống như thế, vì không còn lối thoát khác. Các bác sĩ nói tình trạng của Natasha và Olia đã không thể cải thiện còn bé Pavlik thì còn hy vọng, có điều cần rất nhiều tiền bởi vì phải làm một loạt phẫu thuật, các phẫu thuật này lại đắt. Về chuyện có nên cải thiện tình trạng sức khỏe của mẹ hay không, cô bé không hề nghĩ đến. Một vài năm trước, một diễn viên điện ảnh trẻ nổi tiếng bị ốm nặng, để có tiền chữa bệnh, người ta qua tivi kêu gọi các công dân và các nhà tài trợ hãy cứu giúp, gửi tiền tùy khả năng... Rồi người diễn viên chết. Ira chỉ mỗi một lần nghĩ rằng nếu tiền của chính tay diễn viên và bạn bè của anh ta còn không đủ để chữa thì mình cô ăn thua gì, cố góp tiền để chữa cho Pavlik làm chi. Nhưng chỉ một lần duy nhất đó đã đủ để cô tự bảo mình một điều son sắt: "Đừng nghĩ ngợi, hãy làm việc và tiến lên phía trước. Không được dừng lại, không được vật vờ, nếu không thì không bao giờ đạt được điều gì".

Khi tròn mười bảy tuổi, cô đã tự đi đến câu nói vĩ đại của Shakespeare "Đấy chính là nỗi sợ đã làm chúng ta ngâm ngợi, và thế là ý chí như màu sắc của thiên nhiên bị úa tàn dưới lớp váng của tư duy tím tái". Bây giờ cô đã hai mươi. Và cô dịch chuyển về đích của mình như một cỗ máy dự trữ độ bền không giới hạn.

Vừa trở dậy khi chưa đến năm giờ, Ira đi nhón chân để không đánh thức những người thuê nhà, ra bếp đặt ấm nước. Đã có lúc trong căn hộ này có một gia đình lớn sinh sống: mẹ, cha, ba em và cô. Bây giờ Ira còn lại một mình và từ năm ngoái, vượt qua nỗi sợ và nghi ngại, đã đem cho thuê hai phòng chỉ để lại cho mình phòng thứ ba, bé nhất. Cho đến nay, nhờ Trời, mọi thứ ổn, cho dù vài vụ việc, tất nhiên, có xảy ra. Nhưng dựa vào mình thì Ira Terekhina biết cách đấy, hai năm trong trại trẻ cơ nhỡ đã dạy cô nhiều điều.

Trong bếp đầy rác rưởi ngự trị - lại Shamil đem khách về và không dọn dẹp gì. Tất nhiên, Ira không ngại việc và khi giao phòng đã giao trước với Shamil: nếu tự rửa dọn lấy, sẽ theo giá này, còn nếu phải dọn cho các ngài, thì cao hơn. Người thuê nhà đồng ý, trả cao hơn, nhưng rõ ràng không thể bày bán như một cái chuồng lợn. Xét cho cùng sự bừa bộn trong bếp Ira gặp hầu như hàng ngày và sẵn sàng để lại khoản tiền phòng giá cao một cách sòng phẳng bằng lao động. Chỉ có điều đối với khách thuê phòng thứ hai, là không tiện chút nào - một bậc cha chú yên lặng, khiêm tốn, rất dễ

chịu, không làm reo, hầu như không đưa khách về nhà. Còn nếu có thì họ ngồi trong phòng ông ta một cách trật tự, trò chuyện. Ông này thậm chí không dùng bát đĩa của Ira, mang đồ của mình đến, tự rửa lấy và dọn dẹp. Nói chung ông ta rất ngăn nắp. Không bày bừa gì để Ira phải dọn, tuy nhiên trả tiền phòng ngang với Shamil.

Tuyệt, vì hôm nay là ngày cuối cùng Shamil ở nhà cô. Buổi chiều sẽ đi, hẳn nói, về nước mình, có vẻ như mọi việc ở Matxcova đã bàn giao. Còn "ứng cử viên" thuê phòng tiếp sau đã xuất hiện ngay tập lự, tuần trước chính Shamil đã đưa về. Chàng này Ira không ưa, nhưng điều ấy chẳng đáng gì. Cô không ưa cả Shamil và cả Musa người sống trước Shamil. Nhưng có làm sao, cô vẫn còn sống, đồ đạc nguyên vị, căn hộ cũng không bị đốt phá gì. Còn về tiền nong thì họ trả đều, không lật lọng. Chỉ cần phải nói chuyện với chú Vladislav, trong mọi trường hợp, để đảm bảo an toàn chung.

Rửa mặt nhanh xong Ira uống chè với một mẫu bánh mì đen có quét một chút margarin. Mặc cái quần thể thao cũ và áo phông dài tay rồi đi quét đường. Mở cánh cửa kho của công nhân quét rác, nơi để chổi, xẻng và quăng để quơ giấy, lá, cô bỗng nhận thấy chổi của mình bị mất. Chính là cái của cô, cái cô chọn vừa tầm người mình và bào nhẵn cán rất cẩn thận, hợp với đôi tay của cô.

- Những con chó cái - Ira rít qua kẽ răng một cách độc địa - Chó ghê. Đến cái chổi cũng khoảng. Tao mà biết con nào, tao chọc mù mắt.

Tất nhiên đây là trò mèo của con Tanya chấy rận. Trong việc này Ira khỏi phải hồ nghi. Thôi, không sao, cô sẽ hỏi chuyện nó. Con Tanya sẽ phải phát khóc. Rồi thẳng bồ nó cũng nhục lây. Để được cấp căn hộ, chúng xin làm quét rác, nhưng chẳng chịu dọn dẹp quái gì. Ba ngày mới ra một lần, quơ được dăm nhát chổi là chạy biến về nhà. Ira đã xin người ta cho khoảnh đó để nhận thêm một khoản tiền, cô sẽ ra làm từ bốn giờ sáng và sẽ kịp quét cả hai khoảnh. Như thế hơn là bắt ép những người quét rác khác làm nốt việc của Tanya. Nhưng nếu làm như Ira đề nghị thì sẽ phải đuổi việc Tanya và thu hồi căn hộ. Tất cả mọi người đều đồng ý, trừ chính Tanya. Thằng người yêu của nó kéo bạn bè - những thằng vai u thịt bắp có cái mõm ngông ngược và mang dùi cui đến. Chúng giáng giải một cách mau lẹ cho người phụ trách công nhân quét rác biết điều phải trái cũng như tại sao không nên đuổi Tanya. Các thủ trưởng để yên Tanya bằng cách giả mù, còn Ira không đếm xỉa đến những tiến thoái của họ, cứ mỗi lần gặp con mặt dày kia là lại nói thẳng vào mặt nó những điều cô nghĩ về nó. Tanya là một thị mọt với cái mõm của con nghiện rượu, vàng đeo đầy mình, cũng không chịu chấp

nhận tạm ứng. Tóm lại là họ té tát... Bây giờ thì nó khoảng mất chổi, đồ chó cái.

Quét sạch phố và lau rửa cầu thang của tòa nhà mười sáu tầng xong, Ira chạy về nhà tắm và thay quần áo. Đồng thời quyết định, gọi điện chú Vladislav.

- Cháu Ira đây, chào chú - Cô làm một hơi, dường như nhịp điệu làm việc buổi sáng nhập cả vào lời ăn tiếng nói.

- Chào cô bé - Vladislav Nikolaevitch đáp lại - Công việc thế nào ?

- Tốt ạ. Chú Vladik, người ta dẫn đến cho cháu người thuê nhà mới.

- Người Nga ư ?

- Không. Bạn của Shamil.

- Rõ rồi. Hôm nay cháu có đến được không ? Chú sẽ nói với mấy anh bạn, họ sẽ xem xét cho cháu.

- Vâng ạ.. Sau năm giờ được không ạ.

- Được. Gọi cho chú khoảng từ năm giờ đến năm rưỡi.

- Cháu sẽ gọi. Cám ơn chú, chú Vladik.

- Hiện giờ còn sớm. Vladislav Nikolaevitch cười.

Ira Terekhina đã từng là hàng xóm của Vladislav Nikolaevitch Staxov. Vào lúc mà Staxov lấy cô Margarit và sống với cô và con gái Lilia ở Xokolniky. Sau khi li dị anh quay về với căn hộ một phòng của mình ở Tcheremushky. Điều bất hạnh xảy đến với gia đình Terekhina vào lúc Staxov còn ở đó. Vì vậy khi Ira bỗng nhiên gọi điện cho anh một năm trước đây. Staxov không cần phải nghe giải thích dài dòng. Anh hiểu mọi chuyện không cần nhiều lời.

Lần đầu tiên Ira gọi chỉ để hỏi ý kiến. Cô nói đã quyết định cho thuê phòng, cô cần tiền lắm, nhưng vẫn sợ. Staxov, cảnh sát cơ động, với thâm niên hai mươi năm không khuyên bảo gì mà can ngăn, răn đe về những điều không hay. Nhưng Ira vẫn giữ ý kiến. Cô không cần lời khuyên kiểu "có nên cho thuê phòng hay không". Cô cần lời khuyên nên tránh những điều không lành đó như thế nào.

Tránh hoàn toàn những điều dữ đó, theo Staxov, là không thể, nhưng anh vẫn cho cô một số lời khuyên mà nếu tuân thủ thì độ mạo hiểm sẽ giảm. Đến lúc ấy anh đề xuất nên tra cứu sơ bộ về những người muốn thuê phòng. Ira lập tức đồng ý và thực tế chứng tỏ cô đã làm đúng. Người đầu tiên trong số khách muốn thuê nhà hóa ra là một tên tội phạm đang bị truy nã. Staxov đưa Ira về Petrovka (*cục phòng chống tội phạm*), cho cô xem một đồng ảnh và chỉ dẫn, và hai ngày sau kẻ bị truy lùng đã bị tóm theo cách để không ai có thể ngăn

việc này với cô quét rác trẻ. Người muốn thuê phòng tiếp sau được Staxov trả lời "được" sau tất cả các kiểm định, nhưng dù vậy anh vẫn cảnh báo rằng trò này là khá nguy hiểm và đạt được lời hứa chắc chắn của Ira là cô sẽ không cho khách thuê phòng mà không báo cho Staxov. Bây giờ Vladislav đã không còn làm trong ngành cảnh sát, anh nhận được giấy phép thám tử tư và lãnh đạo bộ phận an ninh của hãng phim "Xirius", nhưng bạn bè ở Petrovka và Bộ Nội vụ của anh vẫn còn, và các vị này vẫn sẵn lòng giúp kiểm định các khách thuê phòng của Ira.

**

***

Người quen và bạn gái của Ekaterina không phải ít - nhưng điều tệ nhất là họ có con và cháu, những kẻ đã được nghe về các đồ quý được giữ trong căn hộ của người đàn bà độc thân mà không có gì bảo vệ đặc biệt. Korotkov cùng dự thẩm Olshansky tự nhận việc tổ chức giám định các bức tranh và đồ kim hoàn để phát hiện của giả, còn Nastya, người ít cơ động nhất được giao việc thẩm vấn những người có quen biết nạn nhân.

Qua các cuộc thẩm vấn, chân dung của bà già bảy mươi đã sống một cuộc đời rực sáng được dựng lên. Không thể nói đó là một cuộc đời rất vui vẻ. Chồng chưa cưới của cô gái Katya hai mươi tuổi ra trận năm bốn mươi mốt và tử trận năm bốn mươi ba. Chồng đầu tiên của bà, bác sĩ về xương, ông Shvashtein bị bắt trong vụ "Các bác sĩ có âm mưu đầu độc" (*một vụ án từ thời Stalin*) và chết trong tù, không chịu nổi cách cư xử thú vật của những cai ngục. Chồng thứ hai chết do tai nạn ô tô. Đời chồng thứ ba, như ta đã biết, bà buộc phải li dị do mối tình rực lửa của ông này với một cô gái trẻ. Ekaterina hoàn toàn không có con, chuyện này chị hàng xóm là dân tị nạn không nhằm. Có một trục trặc nào đó về mặt sức khỏe phía bên vợ.

Một người phụ nữ khác ví thử cũng mất chồng chưa cưới và hai người chồng và không hiểu do tội tình gì mà bị trừng phạt không để đài được, sẽ coi số phận mình là bất hạnh và đời mình không toại nguyện. Nhưng Ekaterina thì không. Ta khó hình dung có ai đó hoạt bát, vui vẻ và thân ái hơn bà. Trong tầm quan hệ của bà xuyên suốt thuở sinh thời luôn có các nhà văn và nhà thơ, họa sĩ và nghệ sĩ sân khấu, bà có mặt ở tất cả các buổi công diễn đầu tiên của sân khấu, các triển lãm hội họa và nghệ thuật, các đêm thơ. Còn những năm cuối thì không bỏ qua bất kì một hoạt động nào của câu lạc bộ các nhà hoạt động sân khấu lão thành. Cho dù bà chưa bao giờ làm gì ở nhà hát, nhiều nghệ sĩ, đạo diễn và họa sĩ sân khấu coi bà là "đội nhà", vì họ có lúc nào đó đã mời chính bà đến dự tổng duyệt, và

cũng chính bà luôn ngồi hàng đầu vào buổi công diễn đầu tiên, mỉm cười khích lệ, ôm chặt vào lòng những bó hoa lớn mà sau đó sẽ tặng họ một cách hào phóng, khi màn hạ. Trong khoảng giữa các cuộc hôn nhân chính thức bà Ekaterina đã trải qua một số cuộc tình vang dội với một số người có tên tuổi thời đó. Các tình sử này kết cuộc khác nhau, có lúc bà bị bỏ rơi, có khi bà tự rời bỏ trước, ở trường hợp thứ ba - cặp tình nhân chia tay nhau theo thỏa thuận chung dưới sức ép của hoàn cảnh nhưng không gì có thể xóa nụ cười trên mặt bà và bóp nghẹt tiếng cười như chuông khánh của bà. Ngay cả khi ngoài phố bà bị giật xách tay có số tiền vừa rút tiết kiệm để mua tivi mới, bà vừa chạy về đến nhà đã vội gọi ngay cho bạn gái và không nén nổi những tràng cười để có thể bắt đầu câu chuyện.

- Cậu hình dung – cuối cùng thì bà cũng nói được, cố nén cười - Mình bị cướp. Thật là tếu.

Bà bạn cho rằng Ekaterina khóc và thực sự lên cơn thần kinh. Bà không thể đánh giá khác đi những gì đã vang lên trong ống nói và vì thế tìm mọi cách trấn an người bất hạnh. Và chỉ sau vài phút mới hiểu ra là bà bạn không khóc mà đang cười.

- Không lẽ cậu lại vui thế ? - Bà bạn kinh ngạc.

- Thế giờ mình phải rên rỉ hay sao ? Ekaterina hỏi - Cậu biết nguyên tắc của mình nếu còn có thể làm điều gì đó - nên làm đi, còn nếu không thể làm gì được nữa - cần chấp nhận mọi thứ như chúng đã có. Chứ khóc thì dù thế nào đi nữa cũng không đáng. Hơn nữa như mình từng nói với cậu, mình có thần hộ mệnh. Nếu bị cướp tiền mua cái tivi mới, tức là, mình không được phép mua nó, chắc là, mình sẽ mua nhầm phải cái tivi mà sau này sẽ nổ và cháy. Vậy thì tốt hơn là, không có chỗ tiền ấy nữa để khỏi chịu hỏa hoạn cả nhà lẫn mình.

Và bà cũng vui vẻ hết như thế khi ông chồng thứ ba Piotr Vaxilevitch Aniskovets tuyên bố với bà về nguyện vọng li hôn. Và cũng cười vang hết như thế khi ông một vài tháng sau ngày li dị lại xuất hiện trước ngưỡng cửa căn hộ của bà. - Sao rồi, con mèo già, chán đi hoang chưa ? - Bà hỏi một cách dịu dàng, đãi ông món xúp nầm thượng hạng cùng với cơm plov trộn nho khô và mơ sấy. - Ăn chơi phải tốn kém, đúng không ?

Không thể nói rằng Ekaterina chăm sóc nhan sắc của mình không xót tiền của và lẩn lóc ở các salon thẩm mỹ cũng như thế hình. Nhưng bà luôn cố gắng chăm chút sao đó để có thể thấy bà khá ưa nhìn. Mái tóc bạc chải chuốt, son phấn nhẹ nhàng, cặp môi phớt lớp son màu dịu, một thoáng phấn hồng hơn màu da một tí trên gò má. Đôi tay được chăm sóc tỉ mỉ. Bà không

bị phát phệ vì tuổi tác và bà mặc quần âu cùng áo sơ mi có màu crem yêu thích của mình một cách hãnh diện. Thường xuyên đến chơi với các bạn gái và không bao giờ từ chối lời mời đến các dạ tiệc vào ngày kỉ niệm như các dịp người thì lên lão bảy mươi, người bảy mươi lăm, có đôi thì mời đến lễ cưới vàng. Đây là chưa kể các dịp kỉ niệm năm mươi năm lao động sáng tạo.

- Tôi đã đến một độ tuổi tốt nhất. - Ekaterina nói - tất cả các bạn của tôi đã cùng bước vào một thời gian tuyệt vời khi chỉ rặt những ngày lễ. Thật chả kịp mua hoa và quà tặng nữa.

Đúng, bạn bè và người quen của Ekaterina quá nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng là bà có thể có kẻ thù. Vì vậy nếu bà bị giết không phải vì các bức tranh và kim cương thì sẽ phải do một động cơ cá nhân. Một cuộc xung đột mà hẳn là đã lâu lắm.

Hôm nay ngồi trước Nastya Kamenskaya là một trong những bạn gái thân nhất của người quá cố và đang trả lời tỉ mỉ về tất cả các câu hỏi. Bản thân Nastya trong những cuộc nói chuyện này được nghỉ ngơi về mặt tâm hồn. Những người già thường đau khổ vì không được quan tâm và giao tiếp, thường kể lể hoàn toàn tự nguyện, ngay cả khi duyên cớ cho các cuộc nói chuyện khá là bi kịch - cái chết của một người thân. Với họ không cần phải "kéo lưỡi" ra, đôi khi phanh họ lại rất khó. Nhưng phanh họ lại là điều Nastya không nghĩ đến. Trong đầu người đối thoại xuất hiện những mối quan hệ liên tưởng mà từ đó họ nhớ và bắt đầu kể lại những hiện tượng mà thoát nhìn dường như không có quan hệ gì với vụ án mạng, nhưng đột nhiên có thể bộc lộ một chi tiết mà anh không nghĩ trước để mà cố tình hỏi đến. "Điều quan trọng nhất - đưa con người ra một khoảng không không kiểm soát được cho việc kể lại tự nguyện - có lúc nào đó bố dượng của Nastya, người cả đời làm việc trong ngành điều tra hình sự đã dạy cô - và cần chờ một cách bình tĩnh cho đến khi anh ta tự buột mồm nói ra những gì có lợi cho điều tra. Hãy nghe người ta nói, không ngắt lời, nghe một cách đầy cảm thông và gật gù một cách hiểu biết bằng cách đó tạo ra cho người đối thoại ảo giác xuất thần, và cái lâng lâng đầy huyền hoặc ấy làm anh ta say đến nước quên việc kiểm soát lời nói của mình ? Marta Genrikhovna Shults chính lại là bà bạn mà Ekaterina Venediktovna đã vội gọi điện sau khi bị cướp, xuýt ghen vì cười.

- Marta Genrikhovna, xin cho biết, bà bạn của bà đã có quan hệ thế nào với Ivan Elizarovitch Byshov.

- Cực kỳ tốt. Họ biết nhau từ khi còn bé, Ivan thậm chí một thời đã theo đuổi tôi, có điều đã lâu lắm, khi tôi chưa đến năm mươi tuổi kia. Ông này, cô biết không, góa vợ sớm và đã tìm kiếm bạn đời mới cho mình.

- Còn bà ? Bà không đáp lại mối tình của ông ấy sao ?

- Tại sao không nhỉ - Bà Shults cười một cách đồng đánh - Ivan rất tuyệt. Nhưng vấn đề ở chỗ tôi không tự do, cứ cho là tôi tại thời điểm ấy có say đắm đi, thì việc li dị cũng không xảy ra đâu.

- Tại sao ? Ông bà có con nhỏ ư ?

- Cô nói mới hay nhỉ, làm gì có con nhỏ gì được ở tuổi bốn mươi bảy. Không, bọn trẻ đã lớn rồi. Nhưng Ivan là người Nga. Còn chúng tôi - người Đức. Từ nhỏ cha mẹ đã dạy chúng tôi điều răn là chúng tôi không được để bị đồng hóa qua việc hôn nhân với người ngoài. Chồng quá cố của tôi cũng là người Đức.

- Thế còn Ekaterina Venediktovna ? Byshov có tìm cách theo đuổi bà ấy không ?

- Ô, cô nói gì thế, con bồ câu của tôi, họ đã qua giai đoạn đó từ khi mới mười lăm, mười sáu. Một thứ tình yêu trẻ con. Sau đó Katya có người yêu, hẹn hò với anh này khoảng năm rưỡi đến hai năm cho đến khi chiến tranh xảy ra.

- Về sau đó quan hệ của Ekaterina Venediktovna với Byshov tiến triển ra sao ?

- Rất đều đặn. Họ kết bạn cả gia đình với nhau. Ivan thích bộ sưu tập tranh mà cha của Katya đã thu thập, anh ấy luôn nói là sẽ mua tất cả số tranh vào lúc nào Katya muốn bán đi.

- Marta Genrikhovna, theo như tôi biết bà bạn của bà đã di chúc toàn bộ số tranh cho các bảo tàng, trừ số đã đem bán cho Byshov. Có phải thế không ?

- Vâng, đúng vậy. Bà ấy đã làm thế.

- Vậy tại sao bà ấy không bán cho Ivan Elizarovitch toàn bộ số tranh như ông này hết sức chờ mong ? Họ đã kết thân suốt đời như thế. Tại sao bà ấy không tạo điều kiện cho ông ấy ?

- Katya muốn được sống cả đời mình với những bức tranh bao quanh. Bà ấy muốn nhìn thấy chúng cạnh mình suốt đời và không muốn rời chúng trước thời hạn. Và ban đầu chính bà ấy đề nghị với Ivan là sẽ di chúc cho ông ấy số tranh này. Nhưng trong hoàn cảnh này ông ấy đã tỏ ra thánh thiện một cách hiếm có. Tôi không muốn, ông ấy nói, để bà nghĩ rằng tôi nóng ruột chờ mong cái chết của bà. Tôi không muốn trở thành người thừa kế di

sản của bà. Hơn nữa, càng không muốn, lấy không những bức tranh đó. Từ lúc đó họ thỏa thuận là Katya sẽ bán cho Ivan một số bức tranh sao cho đủ sống, số còn lại di chúc cho bảo tàng.

- Tại sao di chúc lại chỉ thuộc về các viện bảo tàng ? Không có lẽ Ekaterina Venediktovna không còn bà con họ hàng gì ?

- Bà ấy có họ hàng đấy, nhưng họ đâu cần tranh. Họ hàng xa đến nước họ cũng chẳng quan hệ nữa.

Điều này đã gần với sự thật. Ekaterina Venediktovna đã giữ gìn thư từ rất cẩn thận. Rồi cả Byshov và Piotr Vaxilevitch Aniskovets đều nói rằng ở đâu đó có một số bà con bên nội, nhưng ở rất xa, họ không đến thăm Ekaterina bao giờ. Vậy không có cơ sở để tình nghi họ có quan tâm đến bộ sưu tập của viện sĩ Smagorin.

- Xin bà cho biết, nếu những người họ hàng ấy gần đây đột nhiên xuất hiện thì liệu Ekaterina Venediktovna có cho bà biết không ? - Nastya hỏi Marta.

- Tôi tin chắc là sẽ nói - Bà Marta trả lời chắc chắn. - Bà ấy giấu tôi điều đó để làm gì ? Chắc là sẽ nói đấy.

- Vậy nói chung bà ấy vẫn có thể giấu bà điều gì chứ ?

- Ồ, con bồ câu của tôi - Bà Marta thở dài - cần phải biết rõ Katya. Bà ấy rất vui vẻ và cởi mở, nhưng không hề lăm mồm. Hoàn toàn không. Nếu Katya muốn giấu điều gì thì không một ai có thể biết, tôi dám cam đoan. Bà ấy biết cách im lặng và giữ mồm giữ miệng hơn bất cứ ai. Vì điều đó mà bà ấy rất được trọng. Với bà ấy có thể chia sẻ bất cứ điều bí mật nào và tin tưởng hoàn toàn là sẽ không có thêm ai biết chuyện đó. Trong đời mình Katya không lần nào gạt ai. Hoặc như bây giờ mọi người thích gọi là "chôn sống". Ai mà biết được bà ấy mang theo xuống mồ bao nhiêu là điều uẩn khúc.

Marta Genrikhovna sụt sịt và dùng khăn chấm mắt. Lần đầu trong một câu chuyện dài như vậy bà cho phép mình bộc lộ sự yếu đuối, và Nastya lại một lần nữa trong thời gian gần đây, nghĩ rằng nhiều người trẻ tuổi không đánh giá hết các ông bà già. Họ thông minh hơn nhiều so với mức mà những người chưa đến bốn mươi thường gán cho họ, ranh mãnh hơn và mạnh hơn về tâm hồn. Thế còn về chuyện mang xuống mồ những điều uẩn khúc thì hay thật đấy. Chẳng phải trong số đó sẽ có gốc rễ của nguyên nhân dẫn đến vụ án mạng bi thảm và dã man sao.

Nastya nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rưỡi, Marta Genrikhovna ngồi đây đã hơn bốn tiếng đồng hồ. Lẽ nào có thể hành hạ một phụ nữ đã có tuổi và đau

yếu như thế được ?

- Xin cảm ơn bà, nhờ bà giúp nay cháu đã có thể hình dung tốt hơn nhiều về bà bạn của bà - Nastya nói bằng một giọng đầm ấm - cháu có thể mời bà uống chè hay cà phê được không ạ.

- Rất sẵn lòng - Bà Marta hoạt bát hẳn lên - và tôi rất biết ơn cô nếu cô chỉ cho tôi phòng vệ sinh nữ ở đâu.

Nastya cười với vẻ biết lỗi. Vì thực chất thật là tồi khi cư xử như thế đối với các nhân chứng, cần phải nghĩ về điều này sớm hơn, không đợi đến lúc người ta không chịu nổi nữa: Bà Marta vừa đi ra toilet là điện thoại nội bộ trên bàn Nastya lập tức ré lên.

- Nastya, cô bạn không ? - giọng Staxov vang lên.

- Rồi thôi. Thế anh ở đâu đây à ?

- Ở, đang lượn ở đây. Có thể gặp cô tí tẹo được không ?

- Xong rồi. Nhưng mà đừng giở ngốc ra, người ta đang tiếp nhân chứng đây.

- Nặng lời quá - Staxov hăm hè - Tình yêu không phải là trò ngốc. Nó chỉ có thể không đúng lúc. Thôi nhé, phi đến đây.

Chắc là anh ấy đã phi mà có thể là đã gọi từ phòng bên, chắc thế, vì Staxov xuất hiện ngay sau đó chỉ vài giây. Cùng với anh ta còn có một cô gái gầy nhỏ, mặt mũi bơ phờ dưới lớp trứng cá. Bên cô, chàng Staxov điển trai mắt xanh, cao hai mét trông càng cao hơn, đô hơn, đẹp hơn.

- Không thể đi qua phòng em mà không gửi gắm những nỗi niềm bốc lửa - Vladislav tuyên bố và cười lớn, ngay từ khi vừa bước chân vào - Hãy làm quen, đây là Ira cô hàng xóm cũ của tôi và người hiện tôi đang bảo trợ. Tôi đã kể cho em nghe về cô bé.

- Ở, ở, em nhớ rồi. Rất hân hạnh.

Cô gái lúng búng một điều gì đó vô nghĩa và thậm chí không mỉm cười.

- Chúng tôi vừa làm rõ tư cách của một tay **Ilias** - Staxov tiếp tục cứ như không có chuyện gì xảy ra - Cha này muốn thuê phòng của Ira.

- Rồi sao ? Hẳn là một tên cướp và đã giết người, đang bị truy nã ? - Nastya đùa .

- Nhờ ơn trời. Không. Cha này do tay thuê phòng hiện giờ giới thiệu. Tay đó chúng ta đã biết nên xác định nhân cách của Ilias không khó. Giang hồ, tất nhiên rồi, buôn con thoi các hướng Thổ - Hi Lạp - Ý, nhưng hiện vẫn chưa vấy bẩn. Chưa phải trốn ai, tay chưa dính chàm, tất nhiên không kể những chuyện vặt.

Bà Marta nhìn cặp trai gái một cách tò mò. Staxov bỗng đứng phắt dậy nhường ghế khi thấy bà Marta và vì thế nhận được của bà một nụ cười biết ơn, còn Ira thì hoàn toàn không quan tâm đến sự xuất hiện của bà và thậm chí không gật đầu đáp lại lời chào rất hiếu khách.

- Mọi người uống chè hay cà phê nào ? - Nastya mời, rút ấm nước và bày cốc chén, cà phê, chè và đường ra - Còn bà, Marta Genrikhovna.

- Xin cô cho chè.

- Tôi cũng thế - Staxov cất giọng - Còn cháu, Ira ?

- Cháu không uống - cô gái lúng búng.

Vladislav uống hết cốc trà bằng ba ngụm lớn và cả quyết đứng dậy.

- Thôi nhé, Nastya, bọn này chạy đây. Cảm ơn em cho uống trà, được gặp nhau thật vui. Đừng lặn nhé, hãy gọi điện.

- Có anh đừng lặn thì có - Nastya mỉm cười đáp lại.

Marta Genrikhovna nhìn theo hút Staxov và nữ vệ tinh của anh đầy suy nghĩ.

- Cô bé mới kỳ quặc chứ - bà nói khi cửa đã khép sau lưng họ.

- Tại sao lại kỳ quặc ạ ?

- Hoàn toàn không có giáo dục. Và cái nhìn có gì đó man dại, loại này cảnh sát gọi là "vị thành viên bất trị", phải thế không ạ ?

Có thể đơn thuần gật đầu và không phát triển chủ đề này. Nhưng Nastya rất hàm ơn bà Marta Genrikhovna về câu chuyện khách quan và khá cởi mở về nạn nhân Aniskovets, vậy cô muốn làm cho bà cảm thấy dễ chịu, nhất là khi cô còn cần phải hỏi chuyện bà không chỉ một lần. Và còn gì có thể dễ chịu trong tình huống này hơn là kể những gì gợi đến một chuyện đơm đặt, mà sau đó Marta có thể kể lại cho những người quen, dựa trên những gì "mà người ta đã kể cho bà ở Petrovka, với yêu cầu tuyệt mật". Đối với những người già, niềm vui chủ yếu là nói chuyện, còn thắng lợi chủ yếu là tìm ra được những thức ăn mới để nuôi câu chuyện.

- Đâu có, thưa bà Marta Genrikhovna. Ira đâu còn là vị thành niên, cô ấy đã hai mươi. Chẳng qua trông cô ấy thế thôi vì cuộc sống khó khăn. Còn về chuyện cô ấy không có giáo dục và hoang dã, là có phần đúng, có điều ta không thể phán xử cô ấy được. Cháu xin được kể lại nếu bà muốn. Bi kịch khủng khiếp.

Tất nhiên là bà Marta rất muốn, còn phải nói.

- Có thể bà còn nhớ là sáu năm trước đây hầu hết các báo đều đưa tin về một trường hợp khủng khiếp. Người phụ nữ vớt từ cửa sổ tầng chín

xuống đất ba đứa con mình rồi nhảy xuống theo còn cô gái lớn thì chạy thoát sang náu ở bên hàng xóm.

- Đúng đúng - Marta Genrikhovna gật đầu. - Tôi có đọc.

- Ira chính là cô lớn đấy.

- Cô bảo sao cơ ạ! - Bà Marta dang tay ra - Thật khủng khiếp.

- Cháu xin kể cho bà những gì có lẽ bà chưa biết đâu - Nastya nói tiếp, bằng giọng bí ẩn - Tất cả đều còn sống, hai cô bé, cậu bé và bà mẹ. Nhưng dĩ nhiên tất cả đều tàn phế rất nặng. Người bố ngay ngày hôm sau chết vì nhồi máu cơ tim. Không chịu nổi. Còn Ira mới mười bốn tuổi còn lại một mình. Hoàn toàn đơn độc. Và cô ấy phải làm việc rất nặng và rất nhiều để nuôi mình và bốn người tàn tật. Quả thực họ không ở cùng với cô ấy. Bọn trẻ thì ở bệnh viện, còn bà mẹ ở Viện phế nhân, nhưng họ vẫn cần thuốc, thực phẩm, quần áo. Vì thế mà, theo cháu nghĩ, chúng ta có thể làm ơn chuyện Ira quên không nói: "cảm ơn" hay "không dám" và cư xử một cách không lịch thiệp.

- Tội nghiệp con bé - Bà Marta thở dài sườn sượt - Số mệnh thật là khủng khiếp. Trời ạ, thật nghiệt ngã.

Cổ nhân dạy rằng Trời thương những kẻ biết kiên nhẫn. Và còn nói ai biết chờ đợi, kẻ ấy sẽ có được tất cả.

Nastya Kamenskaya không việc gì phải làm nghi lễ thưởng trà với lão bà bảy mươi là một nhân chứng quá ư là mau miệng này. Cô có cả một đồng việc phải làm và cô buộc phải hoãn gọi một loạt cú điện thoại gấp gáp, nhưng cô thấy cần thiết phải kiên nhẫn để làm động lại trong Marta Shults ấn tượng tốt về các nhân viên chấp pháp hình sự. Và kết quả là cô cô có được phần thưởng. Vì Marta Genrikhovna đang nghĩ ngợi gì đó, bỗng đột nhiên nói.

- Cô biết không, tôi cho rằng Ekaterina phải biết mẹ cô bé này.

- Tại sao bà lại cả quyết như vậy ?

- Giờ tôi mới nhớ ra: là vụ việc khủng khiếp này quả là được nêu trên hầu khắp các báo, và trên tivi cũng tường thuật. Ekaterina không đặt và không đọc báo. Nhưng khi đến chơi với tôi, vô tình nhìn thấy mẫu tin và nói: "Thật tội. Tôi đã biết chuyện này chẳng thể kết thúc tốt lành gì được".

- Và bà ấy còn nói thêm điều gì nữa ạ ?

Nastya hỏi, cảm thấy trong một khoảnh khắc môi mình se lại. .

- Không nói gì thêm. Chắc là điều này thuộc về một trong những uẩn khúc mà không ai có thể moi được từ miệng Ekaterina.

Sau khi tiễn Marta Genrikhovna xuống nhà, Nastya leo lên phòng mình ở tầng năm. Chỉ có trời biết được thế nào là cơ may. Nếu Staxov không rẽ vào chỗ cô. Và

nếu bỏ đi ngay không gặp gỡ với Marta Shults ? Và nếu Ira tỏ ra là một cô gái bình thường, có giáo dục và bà Marta không đả tạt tới chuyện phải bàn về cô ? Vận may đang đưa trên con sào mảnh, mỗi giây tưởng như tuột ra và rơi vỡ tan tành, nhưng rồi vẫn giữ được cân bằng để rồi khều đến tay người nhận một cách mỹ mãn.

CHƯƠNG 2

Mẹ nhìn Ira bằng đôi mắt long lanh và mỉm cười an phận. Khi rơi từ tầng chín xuống bà bị gãy cột sống và mất khả năng tự di chuyển. Nhưng tội tệ nhất là do chấn thương sọ não nên bà mất trí nhớ. Những gì bà biết hiện nay là do các bác sĩ, con gái lớn và các bệnh nhân Viện phế nhân kể cho. Việc phục hồi trí nhớ là hoàn toàn tuyệt vọng. Nói đúng hơn, thực ra có hi vọng, nhưng cần đến một chuyên gia lương cao để tiến hành một đợt chữa trị dài. Có điều tiền cho việc này Ira không có, có xu nào tiết kiệm được cô đều để dành cho việc chữa chạy cho Pavlik.

- Tại sao con không chăm sóc mặt mình - bà mẹ hỏi, nhìn chăm chăm vào Ira - Những cái mụn xấu xí kia làm hỏng mặt con.

- Con đâu có hỏi xin lời khuyên của mẹ - Ira đáp cộc cằn - Mẹ nên hỏi thăm sức khoẻ của mấy đứa bé kia thì hơn.

- Thế mấy đứa bé kia sức khoẻ ra sao - Bà mẹ hỏi một cách ngoan ngoãn - con có đến các em không ?

- Có. Vừa đến chiều qua, chúng nó không được khoẻ đâu. Cảm ơn mẹ, mẹ có công đấy.

- Tại sao con nói với mẹ thế - Galina rên rỉ một cách đáng thương - Con thật nhẫn tâm.

- Còn mẹ thì tốt bụng lắm. Đem lại cho con một niềm hạnh phúc cho suốt quãng đời còn lại. Nào mẹ giải thích đi, mẹ làm thế làm gì. Tại sao, mẹ, tại sao ?

Từ đáy mắt của Galina Terekhina tuôn trào những giọt lệ. Bà không nhớ một điều gì. Người ta bảo là bà vớt con mình qua cửa sổ - bé Natasha mười một tuổi, Olya bảy tuổi và Pavlik một tuổi rưỡi. Nhưng bà không nhớ điều đó. Và tại sao bà lại làm chuyện đó không biết.

Người ta còn nói rằng bà có chồng, ông đã không chịu nổi chuyện khùng khiếm đó và đã chết vì vỡ tim. Bà không nhớ gì về chồng mình nhưng hiểu rằng, bà đã có đến bốn đứa con thì chắc là cũng đã có chồng.

- Con cứ trách mẹ mãi - Bà thốn thức - Mẹ có lỗi gì đâu.

- Thì ai có lỗi nào ? Ai ? Nào mẹ nói đi, ai có lỗi ? Ai bắt mẹ làm chuyện như thế ?

- Mẹ không biết, không nhớ - Terekhina lẩm bẫm - Đừng hành hạ mẹ.

- Đây là mẹ hành hạ con thì có - Ira đột nhiên hét lên - Chính mẹ đã biến cuộc sống của con thành cái gì chỉ có quỷ biết ! Đây là chưa nói đến

cuộc sống của những đứa em đã sáu năm nằm trong bệnh viện. Con không thể mang các em về nhà vì không đủ điều kiện chăm sóc chúng. Và con phải lặn lội bảy ngày trong tuần từ sáng đến chiều, cuối cùng để mua cho mẹ một thứ thuốc vớ vẩn gì đó, thay vì mua cho Pavlik một cân dâu tây hay một cái áo phông mới cho Natasha. Trời đất ơi bao giờ thì chuyện này kết thúc đây ?

Ira kiệt sức ngồi bệt xuống sàn cạnh giường mẹ cô và khóc âm lên. Galina thận trọng đưa tay ra xoa đầu Ira nhẹ nhàng. Cô giật thót như bị điện giật.

- Không được chạm đến tôi. Tôi không cần bà thương hại đâu. Bà nên thương con từ trước đây sáu năm thì tốt hơn. Bà đã làm hại đời bốn đứa con còn bố thì bà giết phăng đi.

- Lẽ ra mẹ nên chết đi lúc ấy - Galina thốt lên, khổ sở.

Ira đứng dậy, lấy tay chùi nước mắt, vồ lấy túi và đi ra cửa.

- Đúng thế đấy - Cô nói, không nhìn mẹ - Lẽ ra bà nên chết đi.

Về nhà vào lúc một giờ đêm, Ira Terekhina khẽ khàng đi vào bếp để ăn cái gì đó. Sau khi đến thăm mẹ và trước khi đến làm ở tiệm ăn cô đã kịp dọn dẹp căn hộ, và bây giờ bếp trông thật sạch sẽ. Shamil đã dọn đi, còn người thuê phòng mới thì hai ngày nữa mới tới. Georgy Xergeievitch, khách trọ thứ hai, không bao giờ bày bữa, và Ira có thể tin tưởng rằng nhà mình sẽ sạch sẽ trong hai ngày tới.

Georgy Xergeievitch làm cho cô tôn trọng và cô mơ ước rằng tất cả các khách ở trọ đều giống như ông. Người đàn ông trầm tĩnh, có vẻ trí thức ở tuổi năm mươi này vừa tách khỏi vợ sau li dị và đang chờ kết quả giải quyết vấn đề nhà ở, ông xử rất tốt với Ira và thậm chí cố gắng giúp đỡ những gì có thể khi thấy cô chủ làm việc liên miên.

- Ira, tôi mang đồ đi giặt là. Cô nhân thể gửi gì đi nhỉ ? - Ông hỏi, hoạc. - Ira, đến mai tôi sẽ đi một vòng để mua thực phẩm. Cô có cần mua gì không ?

Nếu Ira từ chỗ làm về mà ông ta vẫn chưa ngủ, Georgy Xergeievitch nói giọng cảm thông.

- Ngồi xuống đây. Ira, tôi mời cô uống trà, còn cô hãy nghỉ ngơi đi.

Nhưng nói chung điều này không thường xuyên. Georgy Xergeievitch dậy đi làm sớm, vì thế mà ông ít thức khuya. Nhưng hôm nay là thứ sáu, sáng mai không phải đi làm vì vậy khi Ira về thường ông ta vẫn chưa ngủ. Nghe thấy tiếng chân thận trọng của cô, người khách ở trọ đi ra bếp.

- Thế nào Ira, ta còn lại có hai người thôi ? Sẽ không có bổ sung thêm chứ ?

- Sau hai ngày nữa - cô gái nói, cắt một mẫu bánh mì và lấy margarin rẻ tiền từ tủ lạnh ra.

- Lần này là ai thế ?

- À - Cô gái vẫy tay về coi thường - loại người như Shamil thôi.

- Thế mà cô không sợ ư - Georgy Xergeievitch lắc đầu - một loại người khả nghi như thế, lại còn đem đến đây giờ biết là hạng người gì. Thậm chí tôi còn sợ nữa là, thế mà cô...

Ira nhớ rất rõ lời răn của Staxov và các bạn anh ở ngành cảnh sát là chuyện kiểm định không được kể cho ai, vì thế cô không định an ủi người khách trọ hay lo chút nào.

- Thôi bác ạ, chắc là họ chả giết ta đâu. Tất nhiên cháu muốn tìm thấy người thứ hai như bác nhưng chẳng lấy đâu ra. Xin bác cho biết, hôm nay tivi chiếu phim gì.

- Cô ăn phomat nhé ? - ông khách trọ đề nghị. - Hôm nay tôi vừa mua phomat tuyệt vời lắm. Có cả xúc xích ngon nữa. Để tôi cắt cho cô, chả có cô cứ nhai bánh mì với margarin như thế hại người lắm.

Tất nhiên rồi, hại lắm nên mặt cô trứng cá cứ nổi mãi chính vì cô ăn suốt bánh mì với cái thứ margarin

chết tiệt, chứa đầy hóa chất và các thứ thổ tả khác. Nhưng được cái rẻ và cô phải tiết kiệm. Nhưng nhạt nhẽo của ông khách hay thương hại này cô không thiết. Thà chết đói còn hơn.

- Cháu đã ăn ở tiệm ăn rồi, bồi bàn họ trút cho - Cô gái nói câu thoái thác thường trực - Bây giờ cháu nhai tí cho đúng bữa rồi đi ngủ. Còn bác sao chưa ngủ ?

- Không nhắm mắt được. Nói chuyện với bà vợ cũ, ngán ngẫm quá, không làm sao hồi tâm được.

- Bà ấy gây chuyện chứ gì ? - Ira đoán - ồ, đồ chó cái ! Cháu muốn bóp cổ cho chết đi. Làm cho người tốt như bác phải phiền lòng. Thật không biết xấu hổ !

- Không nên thế - Ông khách trọ phanh cô lại một cách nhẹ nhàng - Bà ấy là người tốt. Chỉ phải cái khó tính. Nhân tiện, Ira ạ, tôi quên truyền đạt với cô là có người đàn ông nào đó gọi điện, đâu như hàng xóm cũ.

- Ông ấy bảo sao ạ ? - Ira hỏi hớp.

- Nhờ tôi nhắn cô gọi điện lại.

- Ồ ồ - cô lúng búng, ngoạm một miếng buterbrod (*Bánh mì kẹp xúc xích, hoặc phomat v.v.*). Được rồi chú Vladik. Tất nhiên, với tuổi của cô thật nực cười khi gọi ai đó là cô hoặc chú, đã đến lúc phải chuyển sang gọi tên và phụ danh, nhưng Staxov vĩnh viễn đối với cô là chú Vladik. Khi anh chuyển đến nhà cô, Ira chưa tròn mười tuổi. Con gái của chú ấy lớn lên một cách tuyệt vời. Còn vợ chú ấy, cô Rita - đồ chó cái. Không chỉ có li dị với một người đàn ông như thế mà còn lòi về nhà một thằng cha đê tiện nào đó. Đối với Ira Terekhina và tất cả những đàn bà nào không biết đánh giá đàn ông tốt đều là chó cái. Và cô Rita là chó cái. Cả vợ cũ của Georgy Xergeievitch cũng thế. Trời ạ, cô mà sắm được ông chồng không uống rượu và lịch sự như ông khác trợ hiện nay, cô sẽ rửa chân cho ông ấy và uống nước ấy, và mỗi ngày còn tạ ơn Trời. Còn về hạng người như chú Vladik thì đừng mơ. Đẹp như thế, công việc đàn hoàng, tốt bụng nữa và hơn thế, cũng không xài rượu. Nếu có thì chỉ một tí vào dịp gì đó. Mấy con mẹ ấy cần gì nhỉ ? Đau khổ không đến mặt, túng thiếu không đến đầu, lại còn điệu bộ, làm như công chúa ấy, mũi phồng lên. Nào loại như Georgy Xergeievitch thì tôi ở chỗ nào ? Kiếm được ít tiền ư ? Nhưng được cái là đồng tiền trung thực và đêm có thể ngủ ngon, nhà tù và tên đạn không phải lo. Còn nếu may ít tiền thì đi mà kiếm. Sáng dậy năm giờ rồi đi quét đường, đêm đến thì đi rửa bát cho tiệm ăn như Ira đây. Chứ lại đòi được hoàng tử ngoại quốc với cánh buồm và lâu đài ở Scotland. Làm thế nào mà không phải động chân tay gì mà lại có ngay mọi thứ.

Nằm trên giường. Ira khoan khoái duỗi người và nhắm mắt lại. Giấc ngủ không đến ngay, cô biết thế, vậy cần có thể mơ mộng một chút trong bóng tối. Về chuyện một ngày đẹp trời sẽ có người thương Pavlik và cho tiền phẫu thuật cho cậu. Ngoài ra cô chẳng cần gì, để dành cho các em gái và bản thân thì cô sẽ tự kiếm tiền bằng cách nào đó. Và đủ cả cho mẹ nữa. Dù có ghét thế nào đi nữa thì vẫn là mẹ kia mà. Cũng không thể từ bà ấy được, không thể mặc cho số phận. Giá bà ấy chết đi nhỉ... Nhưng đừng hòng. Bà ấy lại chả sống dai hơn mấy chị em. Và khi nào với Pavlik mọi chuyện đâu vào đấy, cô sẽ gom tiền mua bia đặt mộ bố. Tất nhiên, cô bé vẫn chăm sóc mộ, ra thăm luôn, đặt hoa. Những người tốt đã rào giúp rồi. Còn bia thì đắt. Việc này cô phải tự lo lấy. Nếu mọi việc cứ tuần tự, không gián đoạn như thế này thì sau năm sáu năm nữa cô sẽ gom đi tiền lo việc Pavlik. Sau một năm nữa có thể đặt bia. Sau nữa đến việc tu sửa căn hộ. Người lạ chả giữ gìn nhà cửa vì đâu phải nhà họ. Ira thì vẫn cố, nào là dán lại chỗ bong giấy bồi tường, nào là quét vôi tí vết ngấm trên trần, còn vôi nước thì

Volodka thợ nguội của Ban quản lý nhà đất phường vẫn chữa giúp không lấy tiền vì thương cô. Nhưng dù sao thì sau năm năm căn hộ sẽ hư hỏng hoàn toàn, về việc này cũng cần có tiền, nhiều tiền. Nhưng không sao, cô sẽ lo liệu được.

Trong giấc mơ của Ira Terekhina không có những hoàng tử tuyệt vời, yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên và mang cô về một đất nước xa xôi nơi mọi thứ đã sẵn.

Suy nghĩ của cô thẳng thắn và đơn giản: làm thế nào để kiếm đồng tiền trung thực và sẽ tiêu xài về việc gì. Cô không bao giờ bận tâm về việc liệu cô có đủ sức lực để thực hiện các kế hoạch của mình và cái gì sẽ tiếp diễn sau khi việc của Pavlik được lo liệu xong xuôi, khi đặt xong bia cho mộ cha, khi căn hộ sẽ được sửa sang, liệu cô có lấy chồng, có con ? Liệu cô có cần cho ai đó không, cô gái xơ xác vì làm việc quá sức, già sớm, vô học, kiết xác ?

Những suy nghĩ như thế không có trong đầu cô.

**

***

Chuyên gia, nghệ nhân, thợ kim hoàn và nhân viên bảo tàng đưa ra kết luận: trong số tranh và đồ trang sức thuộc về căn hộ của nạn nhân Aniskovets không có đồ rởm. Tất cả các vật chứng đều là bản gốc. Tất cả của cải di chúc để lại đều nằm tại chỗ. Không có gì bị mất hoặc bị đánh tráo. Thậm chí bức tranh có vẽ hoa và bướm cũng đã tìm ra, Ekaterina trước khi bị giết không lâu có đem tặng nó cho cháu gái của một trong những người bạn gái mình.

Nếu như dựa vào giả thuyết án mạng là do động cơ hám của, còn một điều: có ai đó đã đánh động tên cướp. Chính vì thế hãn không lấy gì. Nhưng phương án này không đứng vững được. Vì hãn có đủ thì giờ lục lọi các tủ, các ngăn kéo, mà cái túi đựng đồ quý lại nằm ở đấy.

Tại sao hãn không lấy ?

Ăn trộm đồ vật từ các bộ sưu tập ít khi được tiến hành tùy tiện kiểu "lùa gà". Tên tội phạm có kinh nghiệm trước tiên sẽ chuẩn bị cho mình một kênh tiêu thụ nhanh, tìm bọn phe phẩy ngõ hầu đẩy nhanh tranh và đồ trang sức. Thông thường đã có đơn đặt hàng sơ bộ, và trong trường hợp đó kẻ cắp không trộm cả mà chỉ quờ những thứ đã được đặt hàng và bảo đảm là sẽ trôi ngay. Bởi vì nếu không như thế thì tất cả những thứ khác đem bỏ đi đâu ? Treo lên tường ư ? Chờ đến lần thăm viếng đầu tiên của cảnh sát khu vực...? Còn đồ kim hoàn ăn cắp cũng không thể đem tới điểm thu mua, những ai

ngồi đấy chẳng đần chút nào, và cảnh sát hẳn cũng đã báo trước cho họ. Nếu như mục tiêu gây án vẫn là bộ sưu tập của viện sĩ Smagorin. hoặc đồ trang sức gia truyền nhà ông, thì cần kiểm tra kênh tiêu thụ cho hết nhẽ. Biết đâu tên sát nhân bộc lộ mình khi đập lại lối mòn đến với khách mua.

Tuyển này thuộc trách nhiệm của thiếu tá Korotkov. Cảnh sát cơ động đẹp trai, mắt đen Misha Dotsenko nắm chặt dân cư của ngôi nhà nơi Aniskovets đã sống, nhằm xác định họ có nhìn thấy vào thời gian cuối, hay tốt hơn vào ngày xảy ra án mạng, ai đó đến gặp nạn nhân.

Còn Nastya vẫn không yên tâm vì câu hỏi: cái gì đã móc nối người phụ nữ có dòng dõi quý tộc Ekaterina Venediktovna Smagorin Aniskovets với bà nội trợ Galina Terekhina, người mà trong một cơn điên đã gây tàn phế cho những đứa con và cả chính mình ? Về thực chất bất kỳ cái gì gắn bó họ cũng được, nhưng hoàn toàn không rõ tại sao không ai trong số thân bằng quyến thuộc của Aniskovets được rõ về mối quen biết này. Tại sao cần phải che giấu điều đó ? Bởi về sau, chuyện đó khuất giấu một nỗi, như Marta Shults đã nói, uẩn khúc.

Ừ đúng như vậy, Ekaterina hoàn toàn biết che đậy những bí mật của người khác, ít nhất thì bí mật này đã được bà ấy che đậy kỹ đến mức không có khả năng nào tiếp cận nó và nhòm vào dù chỉ bằng một con mắt.

**

***

Mọi thứ trong phòng xét nghiệm đều trắng và bóng loáng, vô cùng vệ sinh. Ông ta thích làm việc ở đây, và nói chung, nếu có quyền thì gần như ở đây luôn. Trong phòng xét nghiệm này ông ta đã sống cả đời mình, hay đúng hơn, đã dựng sự nghiệp của mình. Chính ở đây, trong không gian trắng tinh này, đã ra đời các ý tưởng, đã trải qua những vỡ mộng, đã tiến hành các thực nghiệm. Ở đây hy vọng thành công đã đưa ông ta lên đến đỉnh cao. Còn thất bại thì đẩy vào vực thẳm của chán chường và trầm uất. Ông ta đã gần ấy năm cống hiến cho nền khoa học của chính mình, đến mức không nghĩ đến chuyện tiếp tục thực hiện nó ngoài bốn bức tường của phòng xét nghiệm này.

Sau một vài phút Vera sẽ đến. Mọi thứ của cô nàng vẫn đang bình thường, không có khác biệt rõ rệt nếu không được báo trước. Nhưng ông ta thì biết rõ điều gì đang xảy ra với cô nàng và sẽ xảy ra trong tương lai. Trong các thực nghiệm của mình, những năm gần đây ông ta tiến xa đến mức có thể gần như chẩn đoán chính xác mọi hậu quả. Đã qua rồi những thời kỳ mà ông ta nôn nóng và căng thẳng chờ kết quả, hoàn toàn không

hình dung được các kết quả đó sẽ thế nào, và chỉ hy vọng rằng may ra có được kết quả mà thôi. Xấu tốt gì cũng được. Đáng tiếc là thí nghiệm mạnh nhất của ông ta đột ngột bị gián đoạn theo các nguyên cơ không phải do ông gây ra. Chỉ tiếc con thịt ấy quả là cực tốt...

Vera đã đến, như thường lệ, muộn nửa tiếng. Không thể sửa chữa gì được vì Vera tin tưởng chắc chắn rằng người đàn bà thực thụ nhất định phải đi muộn, nhất là cuộc hẹn với người đàn ông mình yêu. Nhưng ngay đi làm cô nàng đã đâu cố gắng gì lắm để đi cho đúng giờ.

- Chào anh - Cô nàng cười tươi nói, lao bổ vào văn phòng cạnh phòng xét nghiệm - Tại sao trông anh buồn thế ?

- Vì nhớ em quá - ông ta cười dè xẻn. - Em vừa đến một cái là ta vui lên ngay.

- Thật hân hạnh quá đi mất - Vera uốn éo thỏ thẻ -

Em thật không chịu nổi khi nào anh cau có.

- Thế em cảm thấy mình thế nào đây ?

Ông ta có thể đã không cần phải hỏi. Nếu phụ nữ có thai sáu tháng mà mặt mũi tươi roi rói lại ăn diện ngất trời, cô ta không thể cảm thấy khó chịu.

- Tuyệt vời. Tuy hôm qua em cảm thấy mình hơi khó ở, và em hãi quá. Nếu em có số điện thoại, em nhất định đã gọi, nói thật đấy ghê quá đi. Nhưng bây giờ thì mọi thứ qua rồi.

- Nhưng cái gì đã làm em ghê nào ? - Lão hỏi một cách quan tâm - Buồn nôn, váng đầu ? Hay là đau ?

- Không, không đâu. Chẳng qua... Mà em không biết nữa. Khó chịu. Hãi hãi thế nào ấy. Hay là anh cho em xin số điện thoại nhà riêng đi nào ? Dù sao thì anh cũng là bác sĩ của em cơ mà. Em còn biết chạy đến ai nữa ngoài anh.

- Vera em yêu - lão nói một cách kiên trì - anh đã giải thích mãi với em...

- Thừa vâng, tất nhiên rồi, vợ anh hay ghen và tất cả mọi thứ. Tôi đã kể về chồng tôi, tiện thể, cũng không phải bậc thánh nhân lại không hề đàn chút nào. Nhưng ở đây là chuyện đứa trẻ, hơn nữa lại là con của anh và em, thì anh phải nhượng bộ chứ.

- Anh không có cách gì. - Lão đáp, giọng đanh lại - Các con của anh còn nhỏ, em đã biết về điều đó. Anh không thể liều.

- Nhưng anh và em cũng sắp có con nhỏ. Con riêng của anh tốt gì hơn con của chúng ta ?

- Chúng không tốt hơn - Lão trả lời, dịu giọng - Nhưng nếu vợ anh biết về chuyện chúng mình, cô ấy sẽ lập tức đâm đơn li dị, và bọn trẻ sẽ lớn lên không có cha. Còn con em sẽ sinh ra trong điều kiện hôn nhân hợp pháp, nó sẽ có cha, người không bao giờ biết là sẽ nuôi dạy không phải con đẻ của mình, con của anh và em sẽ không phải chia sẻ gì với ai, tất cả mọi thứ đều ở vào chỗ của nó và các con anh cũng không bị tổn thương gì. Nếu bây giờ anh và em cùng bỏ hôn thú hiện tại và lấy nhau thì con của chúng ta sẽ được sống trong gia đình trọn vẹn, còn các con của anh thì không. Và bây giờ anh xin hỏi em, các con riêng của anh thì kém gì con của anh và em ? Tại sao anh lại phải hy sinh chúng ?

- Thôi, em xin mình - Cô nàng ngồi phắt vào lòng và âu yếm cọ mũi vào cổ lão - Đừng giận nữa. Em quả thực hãi quá. Hết giận chưa nào.

Lão hôn cô nàng vào cổ, sau đó vào trán.

- Không giận nữa. Giờ ta đi xem bé của hai ta thế nào.

Trong phòng xét nghiệm, Vera cởi quần áo một cách thuần thục và bước vào cabin chẩn định. Cô nàng làm việc này đã nhiều lần, không cần mệnh lệnh và nhắc nhở gì, biết rõ phải làm gì, đứng ra sao, nằm và thở thế nào.

- Hôm nay em đã ăn gì ? - Lão hỏi theo thông lệ, lúc đóng màn bảo vệ chắn mình với cabin.

- Không, vẫn thế thôi.

- Cừ lắm.

Nói chung lão có thể không cần phải hỏi. Nàng Vera nhẹ dạ và duyên dáng đã sẵn sàng để trở thành, loại mà người ta gọi là "mẹ điên", thế nào rồi cũng sẽ bắt đầu lo nói về sức khoẻ con mình cả tháng trước ngày thụ thai.

Tin chắc là Vera không nhìn thấy mình, lão nhanh chóng khoác lên người bộ quần áo phòng hộ, đeo mặt nạ, đeo găng tay. Xong, đã có thể bắt đầu.

Liệu pháp chỉ khoảng vài phút. Sau khi tắt máy, lão nhanh chóng tuột bộ phòng hộ, cất vào tủ chuyên dụng, sau hết mới nhắc màn chắn và bấm nút mở cửa cabin cho Vera bước ra.

- Thế nào - Cô nàng hỏi, mặc bộ đồ đặt dễ sợ một cách dềnh dàng - ổn chứ ?

- Ổn thôi - Lão khẳng định, nhìn người phụ nữ đang mặc quần áo một cách khoái trá. Dù sao thì Vera cũng rất đẹp. Thậm chí cái bụng đã mây

mấy và eo lưng bị mất đi cũng không làm cô nàng trông xấu đi. Thuộc loại gái có tông đây - Mạc đồ vào đi và đi sang văn phòng.

Mỗi lần sau khi làm liệu pháp, lão, theo bản năng cứ muốn chuồn khỏi phòng thực nghiệm, cho dù biết một cách chính xác rằng khi tắt máy không có một chút nguy hiểm nào. Để Vera lại phòng thực nghiệm, lão quay về văn phòng. Hiện giờ mọi thứ tiến triển theo kế hoạch. Đến lúc đẽ, cô nàng còn phải qua bốn lần liệu pháp nữa. Tới lúc đó sẽ rõ đạt được cái gì. Vera lao bổ vào văn phòng, nhanh chóng đóng cửa lại và cài then.

- Em đã rất chăm ngoan và bây giờ có quyền được thưởng - cô nàng tuyên bố, cười láu lỉnh.

- Nhưng không phải ở đây, Vera - lão vặc.

- Tại sao nhỉ ? Cửa đóng then cài, không ai vào được.

- Không được nói vớ vẩn.

- Đây không phải là vớ vẩn.

Vera bắt đầu nổi đóa, lão nhận thấy. Nhưng ý nghĩ sẽ chung đụng với người đàn bà ngay sau liệu pháp là không thể chịu nổi đối với lão.

- Vera, em yêu, mình vội thế mà làm gì hờ trời ? Thôi thì tối nay mình gặp nhau một cách yên ổn đi. Em vẫn biết là anh không sướng cái kiểu phiêu lưu trong phòng thực nghiệm nhấp nha nhấp nhồm như thế.

- Nhưng tôi thích ngay giờ - Vera đõ bướng. - Trước đây ông có kén chọn thế đâu. Và ông cũng thích phiêu lưu trong phòng thí nghiệm nữa.

Trước kia. Tất nhiên trước kia lão có thể yêu cô ả trên chiếc đìvăng đệm mềm. Bởi vì lúc đó cần phải như thế mới được việc. Còn bây giờ để được việc, cô nàng phải tuần tự chạy liệu pháp. Hai mươi buổi trong thời gian có mang và mỗi tháng một lần trong thời gian nuôi con. Rõ ràng là lão phải làm tình với Vera, còn ai vào đấy nữa, cô nàng với lão không phải người xa lạ mà là nhân tình. Được thôi, lão đã sẵn sàng làm chuyện đó buổi tối, vì có chỗ cho việc đó, chứ không phải ở đây và không phải bây giờ.

- Nhưng anh muốn em chịu đựng lâu kia, - Lão nói vui vẻ - Nào có gì hay đâu nếu em vừa muốn là tất cả đã sẵn sàng phục vụ. Thật là nhàm. Còn nếu chọn đúng khoái cảm sẽ hoàn toàn khác. Tất nhiên với em liệu có thể không, chứ với anh thì chắc chắn. Cho nên hãy về nhà, ăn uống và nằm nghỉ, còn bây giờ anh sẽ chờ em. Nhất trí chưa ?

Vera thuộc diện đồng bóng, nhưng cũng dễ dãi. Cô nàng từ bé quen đòi được thỏa mãn ngay lập tức những ý muốn của mình, nhưng đồng thời cũng dễ nhường, nếu được yêu cầu chịu đựng tý chút để được cho nhiều hơn.

- Nhất trí - Vera thở dài - có điều không được về muộn, em không có chìa khóa mà. Chứ không lại vất vưởng đầu ngõ như con dờ hơi.

- Đừng lo - lão cười âu yếm - Đi về nhà đi.

**

***

Bí mật về mối quan hệ giữa Aniskovets và Galina Terekhina không làm sao đoán ra nổi. Nastya luôn luôn có cảm giác là trong việc này dù rút sợi chỉ nào đi nữa thì cũng vẫn cứ rối tơ vò.

Đồ quý không bị mất, không bị đánh tráo. Trong giới thân cận với trộm cắp và cướp giết không ai nghe thấy gì về bộ tranh sưu tập của viện sĩ Smagorin. Không ai đặt hàng với những người mua gom đồ kim hoàn. Hàng xóm nhà Aniskovets không bắt gặp một bóng dáng khả nghi. Thời gian cho việc này mất vô cùng nhiều mà hiệu quả thì chút ít. Thậm chí cả một chuyện vật vãn là quan hệ của nạn nhân với bà nội trợ đã được bao lâu cùng chẳng làm rõ được.

Nhưng Nastya vốn bướng và hơn nữa quen kiểm tra mọi thứ đến cùng. Nếu như không tìm ra đáp số bằng cách đi theo tuyến của Ekaterina Venediktovna đã quá cố thì có thể thử đi đường khác, theo tuyến của gia đình Terekhina. Tuy quả thực là số nguồn thông tin quá ít hay nói trắng ra thì chỉ có mình Ira.

- Hỏi thì tất nhiên là có thể hỏi - Staxov nói với Nastya - nhưng không hiểu có ăn thua gì. Galina Terekhina mất trí nhớ ! Hai đứa bé gái thì sáu năm trước còn quá bé để biết về những người quen của mẹ, còn đứa bé trai thì lại càng không biết gì. Chỉ có Ira là có thể biết điều gì đó.

- Staxov, không có anh thì tôi chịu đấy. Nastya nài nỉ một cách đáng thương - Cô bé của anh lì như thế chắc chẳng buồn mở miệng với tôi đâu. Hy vọng đặt cả vào anh đấy.

Nhưng Vladislav không đáp ứng được nguyện vọng của cô. Ira cố nhớ lại nhưng không có Ekaterina Venediktovna Aniskovets nào giữa những người quen của mẹ hoặc cha. Staxov có ghi được danh sách những người quen biết gia đình Terekhina mà Ira còn nhớ được.

- Hãy thử với họ xem - anh khuyên cô - có thể họ biết bà lão của em đấy.

Lời khuyên thì tốt. Có điều thực hiện nó thì...

Các cuộc gặp với những người đã có lúc thân cận với gia đình Terekhina để lại cho Nastya ấn tượng nặng nề và cay đắng. Cô không hiểu

nói rằng một cô bé mười bốn tuổi còn lại một mình trơ trọi trên đời, và không tìm được một người lớn nào có thể nâng đỡ.

Những người mà Ira gọi tên đầu tiên là vợ chồng Bojenok, đã có thời sống cùng với gia đình Terekhina trong cùng một nhà, trước khi họ chuyển sang sống ở vùng Sokolniky. Bojenok vợ là một phụ nữ lẳng lơ, sẵn lòng vì duyên cớ bất kỳ để hét vào mặt người đối thoại.

Tuy nhiên bà ta làm như vậy không phải vì ác tâm mà chỉ dưới dạng phản ứng tự vệ về những điều mà bà ta không hiểu. Bởi vì óc của bà ta phần bã đậu hơi nhiều, hơn nữa lại không hề khổ luyện, nên năm vấn đề quá là hạn chế. Đồng thời nỗi sợ do không nắm vững tình thế sẽ bị lừa dẫn đến việc bà ta thường bắt đầu mọi câu nói với từ "không". Bojenok chồng, ngược lại, là một tay ít lời và khế khàng, tồn tại một cách khá yên ổn, cư ngụ một cách tiện nghi khuất sau giọng toang toác chợ giời của vợ, một thanh điệu làm bạt vía mọi kẻ thù.

- Với Galina chúng tôi đánh bạn khi nó còn chưa chồng. Sau đó nhạt dần đi. Con này có vẻ như chập mạch

- Chuyện ấy thể hiện ra sao ? - Nastya hỏi.

- Ôi dào, nó như hóa rồ ấy mà. - Bojenok vợ phẩy tay - trở nên sùng đạo, rồi lúc nào cũng thấy lâu bầu về thánh lễ.

- Phải chăng ngoan đạo là biểu hiện điên rồ - Nastya ngạc nhiên.

- Chứ lại không ư, cô gái ? Bojenok vợ toang toác lên - Đây là do tay chồng tác động vào. Gã đi nhà thờ luôn luôn. Rồi tiêm nhiễm luôn cho vợ.

- Ông bà không bao giờ nghe thấy Galina nói gì về Ekaterina Venediktovna Aniskovets ?

- Không. Không nghe bao giờ. Đây là ai ?

- Theo thông tin chúng tôi nhận được, bà này có quen Galina và khi xảy ra việc bất hạnh, bà ta nói: "Tôi biết mà, chuyện này không thể kết thúc tốt lành được". Các vị nghĩ sao, câu này liệu có nghĩa gì ?

- Còn cái gì vào đấy nữa, cô gái ? Tất nhiên do sự ngoan đạo của chị chàng thôi. Gái này biết chắc là chị ta thế nào cũng phát rồ lên trong chuyện ấy vì thế mà làm hại con mình.

- Sau khi xảy ra chuyện bất hạnh ấy, ông bà có gặp Galina không.

- Không, mà để làm quái gì ? - Bojenok vợ hỏi lại.

- Các ông bà kết bạn với nhau, sống với nhau nhiều năm trong cùng một nhà, không lẽ ông bà thậm chí không quan tâm xem cô gái lớn, cô Ira sống ra làm sao ?

- Không, à mà nhà chị kể khéo gồm - mẹ vợ lại toác lên - Bọn này phải rước về nhà nuôi báo cô ư? Nhà này đã có hai cái tàu há mồm rồi.

- Tôi không muốn nói thế. Ira được gửi vào trại trẻ cơ nhỡ, nhưng sau tai họa và cái chết của bố, cô ấy hoàn toàn đơn độc. Ông bà không cho rằng gia đình của bạn bè mình cần được giúp đỡ ư?

- Không hề. À mà nghe cô phán thì bọn này lại còn có lỗi trong tất cả các chuyện của nợ ấy.

Mụ quả là rắn danh như thể xe bọc thép. Cụm từ "nỗi đau khổ của người khác" đối với mụ hoàn toàn không tồn tại.

- Ngoài ông bà ra, gia đình Terekhina còn có ai là bạn bè nữa.

- Con Lidya Evteeva cũng là hàng xóm cũ. Ngoài ra tôi chả biết ai.

Tên của Lidya Evteeva có trong danh sách mà Staxov ghi lại từ lời Ira Terekhina. Nhưng câu chuyện với chị này quá ít kết quả, hơn nữa về Ekaterina Venediktovna chị chẳng nghe thấy bao giờ. Tuy thế, qua câu chuyện của Evteeva đã rõ ra rằng hai năm sau khi lấy chồng, Galina Terekhina trở nên xa lánh bè bạn một cách nhanh chóng.

- Cô ấy không cãi nhau với chúng tôi, thật thế, nhưng... không hề gọi điện, không hề mời mọc. Nếu tôi đến thì cô ấy cũng chẳng đuổi đâu, cũng mời ngồi... nước nôi, trò chuyện, nhưng tôi luôn cảm thấy là cô ấy không thiết gì. Chỉ vương bận. Tôi có cũng như không. Và Nina Bojenok giận cô ấy vì thế. Theo tôi thì cả chồng mình cô ấy cũng không thiết.

- Thế còn bọn trẻ - Nastya hỏi.

- Bọn trẻ thì là chuyện khác. Cô ấy toàn tâm toàn ý vì chúng. Mở miệng ra là nói về con, chỉ có con cái là cô ấy thấy hay thôi. Nhưng thực ra chỉ có thể chịu được cùng lắm hai, ba lần, chứ cứ mãi mãi nghe giảng giải là cuộc đời có cái chỉ đến với Galina chứ mà y thì quên đi, đồ vừa ngốc vừa hạn chế, cứ mãi thế thì cô ơi... Mong muốn gặp gỡ nhau cứ nhạt dần.

Lidya Evteeva không thể nói rõ ra là Galina làm gì đó để chị phải giận hay phát biểu cái gì chướng tai hay lảng mạt. Galina lúc nào cũng điềm tĩnh, khẽ khàng và nhẹ nhõm, nhưng sau khi đẻ Ira, chị hoàn toàn thu mình lại đắm vào một thế giới chỉ một mình chị cảm nhận và hiểu biết. Cái làm cho chị sung sướng. Và chia sẻ nỗi niềm này, chị không thiết làm với bất kỳ ai. Một lần khi Ira mới năm tuổi, còn con bé thứ hai Natasha mới hai tuổi, Lidya khi đến chơi nhà Terekhina đã mang quà cho bọn trẻ; sách vần vỡ lòng với tranh vẽ đẹp cho Ira và một áo dài đẹp tuyệt cho đứa nhỏ. Galina nhận chiếc áo đầy cảm tạ, còn sách thì lập tức xếp xó, thậm chí không phô với con bé.

- Xem này. Cô mang cho cháu đây - cô khách nói với Ira, tìm cách làm cho bé chú ý đến món quà mà chị đã chọn một cách trù mẫn cho nó.

Nhưng Galina giật phắt cuốn sách trên tay Lidya và giấu mãi vào trong tủ.

- Nó không cần thứ này - Galina bảo Evteeva một cách thô bạo.

- Tại sao lại thế nhỉ ? Để cho cháu nó học, đến tuổi rồi - Lidya phản đối.

- Phúc phận của nó là việc khác - Galina trả lời.

Và mọi sự cứ diễn ra tương tự như thế. Cô ta ném ra những câu khó hiểu, bí ẩn, đầy những ý tứ bí hiểm, và cho rằng không cần thiết phải giải thích với bạn bè cho ra hồn. Năm này qua năm khác điều này càng ngày càng rõ hơn, nặng nề hơn đối với người xung quanh. Nhà Terekhina mất đi hết các mối quen biết, không ai muốn đến họ chơi. Sau Natasha thì đến Olia được sinh ra, sau đó là cậu bé Pavlik. Đàn con nhà Terekhina đều không khoẻ. Thường xuyên mắc bệnh này bệnh kia, và Galina bận con mọn, chắc là đã không có cả sức lực lẫn thời gian để duy trì quan hệ bạn bè. Khoảng hai năm trước khi xảy ra tai họa, Lidya đã thôi gọi điện và đến chơi. Galina có vẻ như thậm chí không nhận thấy.

Một lần Lidya gặp chồng Galina, anh Leonid Terekhin và bé Ira lên mời ở ngay gần nhà. Leonid vì sao đó rất lúng túng, còn Ira vốn ngây thơ, tuyên bố rất rành rì.

- Hai bố con cháu đi thăm bạn bố, chú Grisha bị ốm. Chỉ xin cô đừng nói gì với mẹ cháu là đã nhìn thấy bố con cháu được không ạ ? Kẻo mẹ cháu mắng.

- Mắng ư ? - Lidya vô cùng sửng sốt - Tại sao mẹ lại mắng ? Hai người có làm cái gì xấu xa đâu.

Terekhin còn lúng túng hơn, xoa đầu con một cách âu yếm rồi nhìn Lidya bằng đôi mắt của kẻ sa cơ.

- Ira con, chạy ra quán bánh kẹo mua cho em Natasha một thỏi chocola, tiền đây con.

Khi cô bé đã đi khỏi, tay nắm chặt tiền, Leonid mới nói.

- Lidya, cô sẽ không nói gì với Galina về chúng tôi được không ?

- Nhưng vì sao kia ? Hai bố con đã làm điều gì tệ hại ư ?

- Đâu có làm gì tệ hại, Grisha bị ốm, chúng tôi đến thăm.

- Thì đã sao.

- Galina không chịu được cậu ta. Cô ấy cấm tôi không được gặp gỡ cậu ta. Và nếu còn biết là tôi mang theo Ira thì chắc là cô ấy giết.

- Trời đất. Grisha làm gì cô ấy cơ chứ ? Từ khi quen anh tôi đã biết là hai anh chí thiết với nhau, và Galina luôn coi đó là chuyện bình thường. Chẳng nhẽ họ đã cãi nhau ư ?

- Chắc là thế. Tôi cũng không nói chuyện gì đã xảy ra. Chỉ có lần cô ấy bảo tôi: Hãy thề đi, rằng anh sẽ không bao giờ gặp gỡ với Grisha nữa và không giải thích gì cả. Cô đã biết Galina rồi đấy, cô ấy đã nói là như dao chém đá. Không có giải thích gì cả. Dù có gạn hỏi đi nữa cũng không có kết quả. Chẳng ăn thua gì. Cô ấy cứ nhìn thế, lặng lẽ mỉm cười, có vẻ trách cứ ! Thế là tôi bắt đầu cảm thấy mình như có lỗi. Nhưng giữa cô ấy và Grisha đã xảy ra điều gì đó, chắc chắn thế. Tôi quả có tìm cách thảo luận việc này với Grisha làm rõ chuyện gì đã xảy ra, còn anh ta thì cười mĩa và nói: "Cậu, Leonid ạ, đừng có giận tở, tở không làm gì để vợ cậu phật ý đâu. Mà cậu cũng đừng giận cô ấy. Tội mình không nên cãi cộ với đám bà xã nhà mình. Cô ấy không cho cậu với mình gặp gỡ nhau - thôi thì ý trời rồi. Đành gặp nhau lặng lẽ thôi, không rùm beng".

- Rồi không hỏi ra được cái gì ư ?

- Không, - Leonid lắc đầu - Nhưng tôi nghĩ chuyện ấy chẳng hệ trọng gì. Galina thì quá sùng đạo, tôi chấp nhận chuyện ấy bình thường, cô ấy thích thì tùy, còn Grisha thì hay sinh sự, châm chọc, độc mồm độc miệng. Chắc là lại nhờ mồm điều gì về Chúa hay nhà thờ, vì thế mà cô ấy giận.

- Anh với cô ấy thế cũng hết hơi đấy nhỉ ? - Lidya hỏi đầy thông cảm.

- Tôi yêu cô ấy - Terekhin trả lời giản dị - Yêu cô ấy và chấp nhận hết. Còn những người khác thì hẳn là có ngán cô ấy. Nina Bojenok giận lắm, còn cô, cũng thế thôi, tôi biết mà. Galina xua đuổi hết bạn gái, cô ấy chả cần ai cả. Rồi, cô sẽ không nói với Galina là chúng tôi đã đến chơi với Grisha chứ.

- Không nói đâu, yên trí. Nhưng dù sao chuyện ấy không có tình người. Lidya nói giọng trách móc - Sao lại có thể chia rẽ bạn bè vì chuyện vợ vẫn như thế ?

Ira đã quay lại, mang theo một thanh chocola lớn, trong giấy bọc rực rỡ.

Khi trong gia đình Terekhina xảy ra tai họa vô phương cứu chữa, Lidya Evteeva không có mặt ở Matxcova. Vài tháng trước đó Lidya kết hôn với một quân nhân đóng ở Riga và đi cùng chồng về sống ở Latvia. Sau một năm lại cùng chồng quay về Matxcova, anh chồng do gốc Nga và không biết tiếng Latvia trở thành phần tử bất đắc dĩ và bị đẩy về phục viên (*thời điếm Liên Xô tan rã*). Nghe Nina Bojenok kể về chuyện xảy ra với nhà Terekhina,

Lidya lập tức phóng đến Ira, nhưng cô bé gặp bà rất thờ ơ và thậm chí còn nói năng thô lỗ. Trong căn hộ đầy những đàn ông huyên náo, nói bằng thứ tiếng không phải tiếng Nga, và Lidya vội vàng rút dù, cho rằng chắc là Ira đã "vào cuộc" và không cần giúp đỡ gì nhiều.

Grigory Xaxonov làm kép ở nhà hát ở cách Evteeva không xa nên Nastya quyết định rẽ vào cầu may. Và cô gặp may, Xamxonov có nhà và chắc là đang buồn, vì có vẻ hài lòng rõ rệt với cuộc thăm viếng của người nhân viên chấp pháp hình sự. Ông ta muốn nói chuyện. Trời tháng Sáu, vợ con đi nhà nghỉ ngoại ô và anh kép hát hoan hỉ xua đuổi sự cô đơn qua giao tiếp với người phụ nữ lạ.

Bối cảnh cần nói đến được anh này ghi nhớ rất tốt.

- Vâng, tôi có biết vì sao Galina cấm Leonid gặp gỡ với tôi - Ông tuyên bố thẳng thừng - Bà ấy sợ.

- Sợ gì kia ? - Nastya ngạc nhiên.

- Tôi nghĩ rằng bà ấy có tình nhân - Cũng có thể là không. Nhưng rõ ràng lúc đó bà ấy hoảng thực sự. Tái xanh tái tử.

- Lúc đó là lúc nào ? Grigory, tôi không hiểu tí gì chuyện của ông. Xin ông bắt đầu từ đầu và cặn kẽ.

- Tôi gặp Galina khi bà ấy đi ra khỏi nhà Katerina. Tôi muốn nói - khỏi nhà Ekaterina Venediktovna Aniskovets. Nhưng chúng tôi gọi sau lưng bà ấy là Katerina.

- Ông quen thân với bà Aniskovets ?

- Nói thế nào nhỉ - ông ta cười và dang tay ra - Chúng tôi biết... bà ấy đã nhiều năm. Bà ấy là người am hiểu Opéra và đi xem biểu diễn ở rạp chúng tôi đều đặn, ít nhất tuần một lần. Bà ấy thường xuyên được mời đến các buổi tạp kỹ, các buổi công diễn nhân dịp ngày lễ hoặc diễn ra mắt. Bà ấy với chúng tôi có vẻ như một đấng hộ mệnh. Nhìn xuống rạp, thấy Katerina ngồi đó, thế là mọi sự ổn. Thế giới không xoay vần, mọi người bình an, khang kiện. Nhưng nói rằng tôi quen biết gần gũi với bà ấy thì không đúng. Bà ấy biết giữ khoảng cách rất tốt, và chiếm chỗ trong nội tâm bà ấy. hoàn toàn không đơn giản.

- Hãy kể lại chuyện ông bắt gặp Galina Terekhina như thế nào.

- Tôi phải rẽ vào đón Katerina để đưa bà ấy ra ngoài thành phố đến nhà nghỉ của tổng đạo diễn, ông ấy làm lễ lục tuần. Tôi đánh xe đến gần nhà, leo lên cầu thang, chính lúc đó cửa căn hộ Katerina mở ra và Galina Terekhina bước ra. Tôi ngạc nhiên kinh khủng - cô ấy làm gì ở đây ? Không bao giờ nghe thấy nói là Katerina quen với Galina. Mặt Galina bỗng trắng

bạch ra, liếc xéo tôi, chào rít qua kẽ răng, biến vào thang máy và tôi thậm chí không kịp đóng cửa nữa.

- Thế ông không hỏi bà Ekaterina về Galina ư ?

- Hỏi chứ, sao lại không. Nhưng bà ấy chỉ lắc đầu thôi. Bảo rằng xin đừng hỏi, Grisha, đấy không phải là bí mật của tôi, tôi không có quyền tiết lộ.

- Có gì bí mật ở đây cơ chứ ?

- Ôi, bất cứ cái gì - cười rộ - Katerina thích bảo trợ các mối tình của người khác. Tôi biết rõ rất nhiều nhân vật nổi tiếng được bà ta cho dùng căn hộ làm nơi hò hẹn tình tự. Nhưng tôi không thể gọi tên một người nào, Katerina quả là kín miệng một cách đáng ngạc nhiên.

- Có thể từ câu chuyện của ông mà kết luận rằng trong căn hộ của Ekaterina, Galina đã gặp gỡ ai đó trong số những nhân vật nổi tiếng hay không ?

- Ồ, về chuyện kết luận - tôi e rằng hơi nặng lời. Nhưng điều đó khá gần sự thật. Đồng thời, cũng không nhất thiết là những cuộc gặp này mang tính chất tình ái. Tôi không ngạc nhiên nếu ở đó đã xảy ra những cuộc thoát y hay một trò gì nhỏ nhăng.

- Aniskovets có phải tin đồn không nhỉ - Nastya hỏi - Về điều này không ai trong số người quen của bà ấy nói được điều gì.

- Ê. Không đâu, Katerina là một kẻ đại vô thần, nhưng rất thời thượng và chạy theo mốt. Khi vừa có mốt về ngoại cảm và đồng cốt, Katerina lập tức có mặt ngay. Bà ấy thích tiến hành các "tiếp kiến" ở nhà mình, chỉ cần có cơ là xong ngay còn duyên cơ thì có thể là bất cứ một nhân vật hay ho hoặc nổi tiếng nào cũng được, nghệ sĩ, nhà văn, kẻ đối nghịch, nhà trường sinh học v.v. Ai cũng chơi.

- Ông nghĩ sao, Grigory Petrovitch, ai là người có thể biết đã có điều gì chung giữa Aniskovets và Galina Terekhina.

Grisha cười và lắc đầu..

- Nếu có thì chỉ có thể là tay kia. Người mà Galina vẫn hẹn hò trong căn hộ của Katerina. Và chính Katerina nữa, có điều bây giờ chịu không hỏi được bà ấy nữa.

Vậy là khép kín được một vòng. Nastya đã hi vọng là chọn điểm xuất phát là Terekhina để đi đến Aniskovets may ra tìm được lời giải, nhưng chẳng ăn thua. Đúng, hai người phụ nữ này có quen nhau, Marta Shults không nhầm - ừ thì đã sao ? Điều ấy quan hệ gì đến cái chết của Ekaterina nào ? Chắc là không đâu. Thậm chí chắc chắn là không.

CHƯƠNG 3

Đã mấy hôm rồi. Ira nhìn thấy trong tiệm ăn gã trai này. Không hẳn là gã nhòm chòng chọc vào cô, nhưng hay ngấm nghĩa và có vẻ hết sức quan tâm.

Tiệm ăn Glorya khá là nhom nhem và xoàng xĩnh. Maria bự không chèn chèn và cũng không đụng độ gì với nhau ở đây. Chỉ đơn thuần có người đến thu bảo kê hàng tháng, ông chủ vặt ra một khoản nào đó và mọi người lại ngủ yên. Ban ngày Glorya làm việc như quán cà phê, tối từ tám đến mười một giờ như Restaurant và ở đây lúc nào cũng yên tĩnh và tiện nghi. Những thực khách thì ít mà hầu hết đều quen mặt, họ ưa được ăn ngon lại không mắc. Xong bữa thì đã nửa đêm. Người trông áo - bác Kolya, những cô hầu bàn, cô đứng quầy bar đều biết tận mặt tận tên cùng sở thích của từng thực khách, và Ira thích cái không khí gia đình toát lên ở đây. Mọi người cư xử tử tế cho cô ăn uống, chào hỏi trù mến. Đặc biệt bác Kolya rất yêu nó, bác sống chính ở cái tòa nhà mười sáu tầng nơi mà Ira rửa cầu thang và hôm nào họ cũng gặp nhau khi Ira thoát đầu thì xách chổi ra đường nơi bác dắt chó đi dạo. Sau đó thì với giẻ và xô ở trên cầu thang, còn đến tối thì ở Glorya.

- Đầu tắt mắt tối cháu ơi - ông thở dài - Trời có thấu không - xẻ thân ra mà làm ba việc từ sáng chí đêm...

Đây là bác ấy chưa biết về chợ hàng vải. Hôm nay tay đực rửa lạ mặt lại đến một mình, ngồi vào góc, lại đặt món, nhậu trước, shashlyk cá chiên, đồ uống là gin với tonic. Nhưng trình tự thường lệ đã bị phá vỡ. Ira đang lau rửa những cái khay mà trên đó người ta đã rán các loại bánh đặc sản nhân cải bắp lúc ban ngày và bỗng cảm thấy sau lưng mình có ai đó.

- Cần gì nào ? - Cô hỏi không ân cần nhưng nói chung cũng không đến nỗi giận dữ.

- Có gì đâu. Chỉ muốn nói chuyện thôi - Gã trai đáp.

- Ừ thì nói đi.

- Cô em tên gì ?

- Ira.

- Còn anh - Oleg. Có thể gọi Alex cũng được đi. Thế là ta quen nhau.

- Ở thì quen. Rồi thì cần gì nào ?

- Anh chả cần gì, chỉ muốn hỏi, mặt em bị làm sao. Em ốm ư ?

- Tôi từ bé đã thế này. Trao đổi chất không đúng. Mà việc gì đến anh nhỉ.

- Chỉ hỏi thế thôi. Cuộc sống của em chắc là khó khăn, nhỉ ? Anh thấy đêm nào em cũng như con ong chăm chỉ lau, dọn, rửa...

- Sống thế nào thì mặc người ta. Việc gì mà anh xía vào ?

Cô nói, đứng quay lưng lại anh ta, liền tay ra sức cọ cái chảo.

- Em làm đến mấy giờ ?

- Đến khi nào xong thì thôi. Chẳng cứ gì.

- Em ở có xa đây không.

- Gần xệu.

- Đêm về nhà không sợ à.

- Sợ chứ - Cô tự cho phép mình mỉm cười đôi chút - Nhưng không có cách gì khác. Có ai mang việc đến nhà cho tôi làm đâu.

- Em có muốn anh tiễn em về nhà hôm nay không ?

- Để làm gì ? Anh cần gì ở tôi nào ?

- Không cần gì cả - Oleg lại lặp lại — Thế còn việc tiễn thì sao ?

- Tiễn thì cứ tiễn - Cô bé nhún vai thờ ơ - Đẳng nào cũng sẽ không mời anh vào nhà đâu.

- Thì anh cũng có nài đâu.

Anh ta quay vào sảnh và lại tiếp tục nhấp gin với tonic. Sau năm phút Ira đã quên anh ta. Cô chỉ nhớ ra khi đã vào sảnh rửa sàn sau mười một giờ. Bàn của anh ta đã trống. Lại thế nữa, người tháp tùng - Cô cười thầm - Biến rồi, chắc lại đang nằm bên một nàng nào...vừa lúc ấy cô nghe thấy giọng bác Kolya vang lên từ phía quầy gửi áo. Bác coi đồ kháo chuyện với ai đó. Ira lắng nghe. Giọng của người đối thoại có vẻ quen quen. Có lẽ đây là chàng Oleg rất chì kia.

Cô bực mình kìm nén sự tò mò và yên lặng rửa hết sàn trong sảnh, trước khi tiếp tục lau tiền sảnh và toilet. Bước ra khỏi sảnh với xô và bàn chải, cô hiểu rất rõ là mình đang không ở phong độ tốt nhất, quần thể thao cũ, áo phong giặt mãi phai màu, tóc tai bù xù, bộ mặt mệt mỏi, kệ thôi, việc cô cô làm. Còn chú mày không thích ư - xin mời biến đi cho khuất.

Oleg không chú ý gì đến cô mà say sưa bàn luận với bác Kolya chuyện thể thao, không hiểu bóng đá hay hockey. Trong một khắc cô cảm thấy dường như gã không chờ cô, chẳng qua tán gẫu với người giữ áo, khoa tay múa chân ngộ nghĩnh, rồi bai bai hỏi hoa hậu quét dọn. Hoặc là, cũng khá thú vị, anh ta có khi lại đang chờ một cô phục vụ bàn hay đứng quầy bar. Cô lập tức đi rửa dọn toilet, lòng ngấm ngấm hi vọng rằng nếu Oleg có

đi mất thì điều đó cũng xét cho cùng không xảy ra trong mắt cô. Tuy nhiên anh ta đã không bỏ đi.

Sau mười hai giờ đêm Ira làm xong việc, xếp xô giẻ vào chái và đi ra phía cửa. Bác Kolya lập tức lạch cạch

chùm chìa khóa - một trong những chức trách của bác là khóa Glorya, còn buổi sáng thì mở cửa.

Ira đi ra phố, cố tình ra về không nhận thấy Oleg, còn nếu có nhận thấy đi nữa thì hoàn toàn không thủng tại sao tay này lại héo lách ở đây. Cô nghe thấy tiếng chân anh ở phía sau, nhưng thật đáng ngạc nhiên, anh ta không cố đuổi theo cô. Chỉ đi sau cô. Đấu tranh với nỗi sợ ngày càng tăng và cố gắng ghìm mình không ngoái lại, cô đi về đến nhà.

- Thế nào, tiễn xong chưa ? - Ira hỏi giận dữ khi dừng lại trước lối vào tòa nhà.

- Tiễn xong - Oleg đáp từ tốn.

Bện cạnh lối vào có một ngọn đèn sáng rực và bây giờ Ira đã có thể nhìn kỹ anh chàng. Người tầm thước nhưng tất nhiên là cao hơn cô, còn mặt thì xinh trai, cởi mở. Ăn vận sang nhưng đơn giản. Quần bò có vẻ như loại bình thường nhất, và áo phông cùng áo khoác cũng thế, nhưng vì Ira hàng ngày lăn lộn ở giữa những đồ hàng vải ngoại nên biết rất rõ những thứ "tầm tầm" đó thực ra trị giá bao nhiêu.

- Thôi, anh cần gì nào hỏi chàng hộ tống ?

- Chỉ muốn biết chắc là em về đến nhà bình yên vô sự.

- Nhưng sao tự nhiên lại quan tâm đến thế ? Không biết bỏ vào đâu cho hết thời gian ư ?

- Có chỗ đấy. Còn nhiều việc phải quan tâm - Anh ta

đột ngột mỉm cười - Thôi nhé. Anh về. Chúc may mắn

Anh ta quay lại và không vội vã đi về phía Glorya.

Ira thoát đầu ngạc nhiên vì ra Metro cần phải đi theo hướng hoàn toàn ngược lại sau đó nghĩ rằng, hẳn Oleg sống đâu đó gần đấy vì thế mà anh ta hôm nào cũng đến ăn tối ở Glorya.

Trong căn hộ mọi thứ đều yên lặng và sạch sẽ. Người khách trọ mới, Ilias vừa chuyển đến được ba hôm là biến đi đâu đó có công việc, nội khoảng chục ngày. Georgy đã ngủ, đèn phòng ông đã tắt. Ira đặt ấm nước rồi biến vào nhà tắm, nơi treo cái gương to.

Mà sao tay kia lại bám lấy cô ? Mặt mũi cô thực ra có thể đã tốt hơn. Ira bảo anh ta từ bé cô đã như thế chính vì cô đã quen với làn da ốm yếu phủ đầy những mụn hồng dễ ghét, nhưng nếu không quen nhìn thì chắc là

trông chán lắm. Tóc thì không chải chuốt gì, tua tủa như xơ gai. Rõ rồi, có điều gì đó làm anh ta cứ bám lấy mình.

Ấm chè trên bếp bắt đầu reo lên khe khẽ, Ira nhanh như cắt vào bếp tắt vôi gas để tiếng còi ấm không thét lên. Cô không muốn làm rầy Georgy. "Con nỡm - Cô bé rửa thầm mình - Anya rõ ràng đã tuồn cho mày gói đồ ăn. Vậy mà mày quên. Chẳng qua vì cái thằng khí gió Oleg kia". Anya rõ ràng đã để lại cho cô một túi nilon, Ira nhớ rằng trong đó có hai cái bánh nhân cải bắp và một khúc giò. Cô quá hồi hộp về chuyện Oleg nên đã quên cái túi.

Những cái xúc xích nhăn nhúm và mẹt mội và chính sự kém ngon của chúng chẳng kích lệ gì được cô. Và cả margarin cũng chẳng có gì để phết lên, vì hôm nay cô cũng chả kịp mua bánh mì nữa, sau khi đi làm ở chợ là chạy vào ngay với các em trong viện rồi quanh quẩn mãi ở đấy và khi quay về thì các cửa hiệu đã đóng. Tất nhiên đối với những người bình thường thì mua bánh mì không thành vấn đề gì vào bất cứ thời gian nào. Cho đến mười giờ đêm ở cửa Metro luôn có những bà lão đứng bán bánh mì mới, nhưng họ bán đắt hơn nhiều so với trong hiệu. Cô không có quyền tiêu pha như thế. Cô có mục tiêu và cô tiến tới mục tiêu đó một cách có kế hoạch, gò mình vào việc đó cho đến chi tiết nhỏ nhất. Thậm chí một nghìn rúp mà cô cần phải trả thêm để mua bánh mì hẳn sẽ đầy xa hơn cái thời khắc mà Ira cuối cùng có thể trả tiền để chữa khỏi bệnh cho em trai.

Trên tủ lạnh có một cái hộp gỗ đẹp đựng bánh mì mà Ira cho những người khách trọ mượn, còn bánh mì của mình thì cô bỏ túi nilon, để trong tủ lạnh. Bánh mì để tủ lạnh không bị mốc, mà cô thì cần phải tiết kiệm. Nhìn trộm xung quanh, Ira mở cái hộp đựng bánh.

Trong có một khúc to lavah (*Bánh của một số dân tộc Trung Đông hay Kapkaz*) và một nửa cái bánh mì Xokolnitchesky. Cắt một khúc nhỏ.

Không. Cô bé kiên quyết thả cái nắp gỗ xuống và rứt phắt tay lại như phải bỏng. Từ khi đẻ ra đến giờ cô chưa bao giờ lấy của người khác, thậm chí ở trại tế bần cũng thế. Và bây giờ thì càng không. Vâng, cô là con quét rác nghèo vô học, con lao công, con rửa bát thuê nhưng không phải là con ăn cắp.

Ira rót cho mình cốc chè đặc cho nhiều đường hơn và ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn. Trong căn hộ thật yên lặng này, cái ý nghĩ mà cô bé không ưa và thường cố xua đuổi đi lại tìm đến với cô. Tại sao cô lại sống thế này? Ai có lỗi trong việc này? Mẹ ư? Đúng, chính cô đã nghĩ thế ngàn ấy năm sau khi chuyện ấy xảy ra. Nhưng thời gian gần đây trong đầu xuất hiện cả

những suy ngẫm khác. Tại sao mẹ tự nhiên lại "hóa rồ", chuyện gì đã xảy ra ? Cái gì đã tác động mạnh đến thế lên bà ấy ? Giá mà bà ấy vẫn còn trí nhớ... Thỉnh thoảng, khi quá mệt mỏi, Ira bắt đầu tiếc là vào đêm khủng khiếp đó cô kịp chạy sang trốn ở bên hàng xóm. Cứ để cho mẹ đẩy luôn cả cô nữa từ cửa sổ xuống thì chắc chẳng phải tự hành hạ mình như bây giờ. Được nằm trên giường bệnh và được nhà nước chu cấp hoàn toàn và không nếm khổ cực. Gì thì gì, ăn nóng chắc chắn tốt hơn là cô tự nuôi thể này mà tiết kiệm từng xu quèn. Và nếu như cực may đáng lẽ phải ngã chết toi luôn. Thế là hết khổ.

**

***

Phế nhân viện nằm khá xa đến mức muốn đến phải đi tàu hỏa điện. Nastya biết rằng mẹ của Ira Terekhina đã mất trí nhớ, nói chung cô không tính toán phải đạt cho được cái gì nên vẫn tới thăm Galina cho cầu toàn.

Giám đốc phế nhân viện không kể lại được cho Nastya điều gì hay ho nhưng vợ Marfa thì tỏ ra là người đối thoại hữu ích. To béo, tốt bụng, chừng năm mươi tuổi, vợ Marfa thuở trần ai mang tên Raixa, nhưng mấy năm trước đã đi tu ở chủng viện cách đây không xa và giờ thì chăm sóc bệnh nhân đơn độc không nhận thù lao. Với Galina Terekhina, bà đã chăm chút đặc biệt vì bà được biết rằng bà Galina này trước khi bị tai nạn rất sùng đạo.

- Chỉ có cô con gái là đến luôn thôi. - Vợ bảo Nastya - và còn một người đàn ông cũng quan tâm đến Galina, nhưng không bao giờ vào gặp cô ấy.

- Người ấy ra sao ạ ? - Nastya lo lắng.

- Đứng tuổi, rất hay ho. Ba bốn tháng đến một bận nhất định phải tìm thấy bốn đạo và hỏi về Galina.

- Ông ấy là ai nhỉ ? Ông ấy có giải thích thế nào đó về mối quan tâm của mình tới bà ấy không ? - Họ hàng hay bạn bè thân hữu ?

- Tôi chịu - Vợ Marfa mỉm cười nhẹ nhõm. - Tôi có quyền gì lục vấn ông ấy ? Ông ấy nói rằng quen thân với chồng quá cố của Galina, và tôi buộc phải tin ông ta. Tuy nhiên tôi có cảm tưởng rằng ông ta là bác sĩ.

- Tại sao vợ lại nghĩ thế ạ ?

- Qua những câu hỏi mà ông ấy đặt ra. Ông ta hỏi Galina được cho những thuốc men gì, cô ta đau ốm ra sao. Và cô có biết điều gì kỳ cục nhất không ? Ông ta không khi nào đem đến cho Galina quà cáp hay đồ ăn thức uống gì. Chỉ tìm tôi để hỏi mà thôi.

- Có thể thôi ư - Nastya chăm chú nhìn bà nữ tu có khuôn mặt tròn phúc hậu.

- Không đâu.

Xơ Marfa đón nhận cái nhìn của Nastya một cách cứng rắn và trầm tĩnh không hề bối rối.

- Thế còn gì nữa ạ ?

- Ông ấy xin tôi đừng nói gì với ai về những cuộc thăm viếng. Và trả công tôi về chuyện ấy. Số tiền ấy tôi mua những thứ lặt vặt cho Galina - thuốc đánh răng, xà phòng, kẹo, đồ lót. Không tiêu một xu nào cho mình, cô không phải ngần ngại gì đâu về chuyện đó.

- Xơ thậm chí đã không kể cho con gái bà ta về chuyện đó ư ?

- Tất nhiên là không. Tôi đã hứa với ông ta, mà xét cho cùng, đấy là bí mật của Galina và tôi phải giữ cho cô ấy. Nhưng cô ta chẳng nhớ gì ông này. Cô ta hoàn toàn không nhớ điều gì đã xảy ra trước cái tai họa ấy.

- Vĩ sao xơ lại biết là bà ta không nhớ ra ông ấy ? Xơ tuy thế vẫn kể cho bà ta về ông ấy ư ?

- Không đâu, ai lại thế. Ông ta muốn tự tìm cách kiểm chứng xem có thật cô ta bị mất trí hoàn toàn không, và đã đi qua cô ấy một vài lần, mỗi khi tôi đưa Galina ra công viên. Cô ấy không hề chú ý gì đến ông ta.

- Có thể là trước kia họ không quen biết nhau - Nastya giả thiết.

- Cũng có thể - Xơ Maria đồng ý.

- Lạ thật đấy. Thế ông ta đến đây lần cuối cách đây bao lâu ạ ?

- Khoảng ba tuần gì đó.

- Vậy thì ông ta sẽ còn khá lâu mới xuất hiện. Xơ Maria, tôi có thể xin xơ một đặc ân không ạ ?

- Cũng còn tùy - Bà xơ đáp lại một cách thận trọng.

- Tôi sẽ để lại cho xơ điện thoại của tôi. Nếu người đàn ông đó xuất hiện xin hãy gọi tôi ngay. Có điều xin gọi ngay chứ không phải khi ông ta đã đi. Được không ạ ?

- Tôi sẽ cố - Bà ta gật đầu.

Kết quả thăm nhi viện nơi những đứa bé nhà Terekhina nằm cũng khá bất ngờ. Người đàn ông lạ có đến đây và cũng rất quan tâm đến sức khỏe của bọn trẻ. Hậu quả của việc rơi từ trên cao đối với ba đứa trẻ là khác nhau chỉ có một cái chung là không có sự trợ giúp của người khác thì không thể di chuyển được. Bé Olia dù mười ba nhưng sự trưởng thành chỉ vẫn ở mức bảy như khi mẹ nó vứt nó từ cửa sổ. Những cái xương gãy không muốn phát triển, thường xuyên xuất hiện những biến chứng và viêm nhiễm ở các

vết mổ, và cô bé cho đến giờ vẫn phải bó bột. Natasha đã mười bảy thì trái lại vẫn bảo tồn được trí tuệ và làm cho các bác sĩ kinh ngạc vì cô rất có chí, tự học hết sách giáo khoa do Ira mang đến. Đã một vài lần người ta toan chuyển cô sang cô nhi viện của trẻ tàn phế, nơi có thầy cô giáo, nhưng các bác sĩ không dám vì cô bé luôn đau vì bệnh gì đó thường cần chữa chạy. Một chút gió lùa là cô bé sốt đến gần bốn mươi độ và nhiều ngày không **bát**. Ngoài ra tuần nào cũng có thể lên cơn đau tim. Khó khăn chính còn ở chỗ cả Olia và Natasha đều bị dị ứng với nhiều thứ thuốc, và trong cả quá trình chúng nằm viện các thầy thuốc đã thuốc lòng là cái gì nên cho, cái gì không. Phản ứng thuốc của các cô bé mạnh đến mức nếu chỉ chần chừ một tý thôi là dễ dẫn đến phù nề thanh quản và tử vong ngay do ngạt. Với những ca như thế mà lại dám đùn sang nơi khác thì thật nguy hiểm. Chỉ sênh ra một tý thôi bọn trẻ sẽ không sống nổi.

Khác với các cuộc thăm viếng ở phế nhân viện nơi mà người đàn ông chỉ nói chuyện với các xơ làm hộ lý, ở bệnh viện nhi, ông ta thăm các cô bé và cậu nhỏ Pavlik. Chính vì thế Nastya lập tức xin đến gặp Natasha Terekhina. Natasha xinh nhưng xanh xao yếu đuối, đang ngồi trên giường đầy những sách. Ngoài cô ra trong buồng bệnh còn năm thiếu niên nữa và ngay lập tức năm cặp mắt trẻ tò mò lập tức dán lấy Nastya.

Natasha hoàn toàn không giống chị gái lớn cả về dáng điệu lẫn cử chỉ. Bất chấp bệnh nặng, cô bé cười và chuyện trò với Nastya với vẻ tươi vui quá gắng, quá nỗ lực mà những người hay cố gây cảm tình thường bộc lộ. Nastya bất giác nhớ lại cuộc gặp với Ira, cô bé hoàn toàn không mấy may quan tâm đến các ấn tượng mà cô gây ra cho những người xung quanh.

- Bác Xasha bạn của bố - Natasha lập tức giải thích khi Nastya hỏi về người đàn ông thường đến thăm bọn trẻ.

- Thế bác Xasha có họ chứ nhỉ ? - Nastya quan tâm.

- Nikolaev, Alexandr Ivanovitch Nileolaev.

Từ câu chuyện với Natasha rõ ra là "bác Xasha" Nikolaev nào đó đến thăm chúng khoảng một tháng một lần nhưng không mang theo gì trừ sách cho Natasha. Người này từ đâu xuất hiện, chúng không biết và hơn nữa khi cha còn sống chúng không bao giờ gặp ông ta và không hề nghe tên ông ta. Ông ta rất tốt và hay chăm chú theo dõi kết quả học tập của Natasha và thậm chí kiểm tra xem cô bé làm bài tập vật lý và toán ra sao. Không tiếc thời gian, ông giảng giải cho cô bé những phần kiến thức phổ thông mà cô hiểu kém.

Các y tá cũng biết về "bác Xasha" tuy nhiên có nhận xét rằng ông này hầu như không quan tâm đến Olia và Pavlik, phần lớn thời gian ông ta ở chỗ Natasha còn với hai đứa bé thì ông ngồi độ chục phút không hơn. Của đáng tội, hỏi han về sức khỏe của chúng mỗi lần thì thật cặn kẽ. Trông người thế nào ư ? Trạc ngũ tuần, mặt mũi dễ coi, tóc màu tối, có điểm bạc, không có nét gì đặc biệt.

- Chúng tôi, chị biết không, thậm chí cho rằng Natasha là con ông ấy - Một trong số hộ lý nói với Nastya đây bí mật - chắc là ông và mẹ cô bé đã có một thiên tình sử. Vì thế mà ông ấy quan tâm ít hơn đến những đứa bé khác, chỉ cố làm sao để người khác đừng nhận thấy rằng ông ấy chỉ biết có mình Natasha thôi.

Có vẻ như bà hộ lý đã không ở quá xa so với cái đích thực. Gì đi nữa, giả thiết này tỏ ra khá logic và nếu Terekhina đã gặp gỡ với chính vị này ở căn hộ của Ekaterina thì hoàn toàn có thể yên tâm bỏ qua mỗi này. Nó không có liên quan gì đến án mạng bà Ekaterina.

Nhưng dù sao vẫn có điều gì làm Nastya không thể bỏ qua việc kiểm tra gia đình Terekhin. Cái "điều gì" này là sự quan tâm quá bền bỉ của bác Xasha bí ẩn, tới sức khỏe của Galina Terekhina và ba đứa con của bà. Chỉ ba đứa thôi, cho dù chị này có bốn con. Cô lớn Ira không hiểu sao không làm ông ta quan tâm. Hay là vẫn có quan tâm ?

**

***

Tất cả các cư dân khu nhà nơi có căn hộ của bà Ekaterina quá cố đều biết Misha Dotsenko tận mặt tận tên. Không còn một ai mà anh không lục vấn vô cùng cặn kẽ. Dotsenko biết chắc rằng giữa "nhìn thấy" và "nhận thấy" có một khoảng cách không phải đã lớn như nhiều người tưởng, óc con người bắt được tất cả những gì mắt thấy tai nghe và cất vào kho, muốn mở phải chọn đúng chìa khóa. Người đi trên phố được hàng chục hàng trăm người khác nhìn thấy, rồi sau đó tuyên bố một cách sai lầm rằng không ai nhận thấy anh ta. Còn sự chăm chỉ và kiên gan của chàng sĩ quan tác chiến quả là đáng ghen tị. Kết cục anh ta vẫn cứ làm rõ ra được là không lâu trước án mạng trong tòa nhà đã xuất hiện một người mà trước đó người ta chưa từng gặp. Người đàn ông trạc ngũ tuần, ngoại hình dễ coi, tóc màu tối điểm bạc. Không ai chủ định coi mặt ông ta thật kỹ nên cũng không có nét đặc biệt được nêu ra. Nét mặt thẳng thắn, mũi hơi gồ lên.

Dotsenko lần nữa lại thăm viếng các "cố nhân" những người đã sống ở tòa nhà này hơn sáu bảy năm tức là trước khi tai họa xảy ra với nhà

Terekhin. Cố gắng của anh phải được đền đáp: một trong số cư dân này nhớ ra là đã nhìn thấy người đàn ông này nhiều lần, nhưng đã lâu lắm.

Như vậy, đã xuất hiện một phương án mới: một người đàn ông nào đó vẫn gặp gỡ với Galina Terekhina ở nhà Ekaterina, và đã thôi không đến đây nữa khi Galina và ba đứa nhỏ vào bệnh viện từ bấy đến nay đã sáu năm. Trong suốt sáu năm, người đàn ông này thường xuyên xuất hiện ở chỗ Galina và chỗ bọn trẻ, hỏi thăm sức khỏe của họ, rồi thì rất gần đây lại nhìn thấy ông ta ở tòa nhà mà Ekaterina đã sống, sau đấy thì người ta tìm thấy bà ta đã chết. Câu chuyện mới hay chứ có phải không nào.

- Phương án nếu nói toạc ra thì hơi mềng - Iury Korotkov nhận xét khi Nastya mô tả cho anh chuyện mình đi phê nhân viên và viện nhi.

- Ai làm được hơn - xin mời - Cô nhún vai.

- Nhưng ở đây chấp vá thế nào ấy. Iury phẫn nộ - không lẽ cô không nhận thấy sao ?

- Thấy chứ - Nastya nhất trí, tỉnh rụi. Nhưng thà chấp vá còn hơn cứ ngồi khoanh chân mà ái chà chà về cái chết đột ngột của Ekaterina Venediktovna. Điều chủ yếu là phải xác định điểm đồng nhất của bốn người đàn ông: người thứ nhất hẹn hò với Terekhina, người thứ hai đến phê nhân viên và đặt hàng đóng câu hỏi cho bà xơ Maria, người thứ ba thường đến thăm mấy đứa con Galina mà thật ra chỉ quan tâm đặc biệt đến Natasha, người thứ tư xuất hiện trong tầm quan sát không lâu trước khi Aniskovets bị giết. Minh họa ngoại hình nhập nhèm đến mức có thể gặp hàng trăm người đàn ông cùng lứa ạng ạng như thế. Và từ cái phương án mà anh tự cho phép mình đặc tả mềng mềng như thế sẽ nảy sinh ra vô số chuyện.

- Ý tưởng của cô để năm bắt được thì có mà đến già - Iury càu nhàu.

- Nay cô bé, cho ngủ nhờ cái đi.

Bước ngoặt mới gấp gáp chứ, làm Nastya xuýt nữa thì sặc cà phê.

- Làm sao, anh bị đuổi ra khỏi nhà ?

- Cũng chưa hẳn bị đuổi nhưng tốt nhất tôi không nên vắng lai trong vài ngày. Tôi muốn đến nhờ thằng Kolya như trước đây, nhưng bây giờ bất tiện quá, Valentina đang tá túc chỗ nó.

Rồi, sau khi Kolya làm quen với Valentina, các cuộc ngủ lang vì "xung đột nội bộ" đối với Iury Korotkov trở nên đặc biệt căng. Trước kia anh chàng nghênh ngang đến chỗ đồng đội ngủ đêm chẳng ngại ngần. Vì sau khi li dị, Kolya sống một mình trong căn hộ to. Bây giờ sự có mặt của nàng Valentina kiều diễm đã làm tình hình trở nên đặc biệt phức tạp. Cái chính không phải là do chật, trong ba phòng của họ có thể ăn nghỉ hoàn

toàn thoải mái, mà ở sự tế nhị đã không cho phép Iury phá vỡ cuộc sống của cặp uyên ương. Vậy mà sự tế nhị không hiểu sao lại không áp dụng cho căn hộ một buồng của Nastya. Iury hẳn đã biết rằng chồng Nastya hiện đang công tác vắng và lập tức xin đến ở ẩn ngay.

- Được thôi - Nastya gật đầu - Anh sẽ nằm giường xếp. Có điều nhà tôi chả có gì ăn đâu.

- Không việc gì, mua thứ gì đó trên đường thôi - Iury phấn chấn - Rồi nhân thể diễn thử cái màn thống thiết của buổi giao ban ngày mai. - Tôi nhìn thấy trước mắt cảnh Bánh mì tròn nện đập mồm tụi mình vì vụ án Ekaterina như thế nào ?

- Ông ấy đúng - Nastya thêm vào đầy buồn phiền. Đã bao nhiêu ngày qua mà ta thì cứ dẫm chân tại chỗ !

- Thôi đi mẹ trẻ, cô sai rồi - Iury dang tay ra. - Chúng ta đã xử lý cả việc liệu có âm mưu cướp của không. Tuy không tìm được người đặt hàng bộ sưu tầm của nhà Ekaterina, nhưng lại tìm được dấu vết của đặt hàng cho vụ trộm ở nhà một tay chơi đồ cổ cỡ lớn. Các đồng đội đang tiến hành các biện pháp thanh lọc trên mọi tuyến, dang rộng vòng tay chờ đón các ngài chôm chĩa. Xin hãy hình dung nếu bọn trộm này sẵn sàng chấp nhận giết cả chủ nhân. Thế thì qua đây thám tử thông minh Iury, lại còn giúp nhóm ta thoát khỏi một tử thi nữa. Thế mà cô lại còn không khen gì tôi, chỉ cà khía rồi cắn nhả.

- Tôi thì ăn thua gì - Nastya cười vang và nghịch tóc của anh ta một cách thân ái - còn Bánh mì tròn ngày mai sẽ cà khía. Tôi so với ông ấy còn quá là lành.

Họ ngồi vào cái ô tô cũ của Iury ậm ạch đi về phía lộ Shelkov, nơi Nastya sống, về đến nhà họ cấp tập chuẩn bị bữa tối từ các món làm sẵn. Iury vừa nấu vừa ca cẩm về thói đuyênh đoảng của Nastya.

- Món này phải nêm tỏi và ít gia vị nữa.

- Tỏi thì hết. Còn gia vị chắc có đấy, có điều tôi chả biết Lesha để đâu.

- Nhưng sốt mayonnaise thì nhà cô phải có chứ ?

- Chắc là không. Phải xem trong tủ lạnh có không ?

- Cái nhà cô này hay chưa ! Thậm chí không biết cái gì có cái gì không.

Anh ta mở tủ lạnh và ngồi chòm chòm trước tủ.

- Cha mẹ ơi ! Nguyên xi một nồi xúp này.

- Thế ư ? - Nastya ngạc nhiên thật sự - ấy thế mà tôi cũng chẳng biết nữa. Thế trong ấy còn gì nữa.

- Còn ít thịt rán chắc là cừ. Nhiều pho mát lắm. Cô lần cuối cùng nhòm vào đây là bao giờ nào ?

- Thôi đi anh Korotkov - Nastya gạt phăng - Tôi chỉ chộp lấy món gì nằm gần nhất, nuốt chửng rồi lăn ra ngủ.

- Ôi con mèo lười - Iury lắc đầu đầy phán xét - Leshn nó cố sắp sẵn thức ăn để cho cô vợ khỏi chết đói khi cậu ấy đi công tác vậy mà cô thì ăn nghỉ như thế.

- Đừng có mà gán tên xấu, kéo mà người ta cho nằm đói. Thôi được thôi xúp ra đây, quả thực là phải chén kéo Lesha sẽ giận.

Bữa tối té ra lại rất thịnh soạn và khá chất. Nastya với Iury vốn đói mềm đã nuốt chửng một khối lượng thức ăn đến mức không thể chừa quặng gì được.

- Nghe này - Nastya nói hốt hoảng - có vẻ như tôi thậm chí không đứng dậy được nữa. Ăn tặc là một tội lớn đấy.

- Ở thì ngồi thêm tý nữa, đi đâu mà vội - Korotkov đáp lại phớt tỉnh - bao giờ thì Lesha về nào ?

- Sau ba hôm nữa.

- Có nhớ nhung gì không.

- Tôi ư ? - Nastya suýt thì đánh rơi điều thuốc vì giả định này.

- Tất nhiên không phải tôi rồi. Lesha là chồng cô chứ đâu phải của tôi. Không, chả nhớ gì. Anh biết đấy, Iury, tôi chả nhớ nhung gì bao giờ.

- Với bất kỳ ai ư ? - Anh ta hỏi lại về không tin tưởng.

- Với bất kỳ ai. Tôi tự mãn đến phát sợ lên. Đôi khi tôi cảm thấy như tôi chả cần ai cả. Như con mèo lang thang một mình, bất chấp.

- Nastya thế cô không thấy ngại về tính tự mãn của mình ư ?

- Có đấy - cô cười mát - thi thoảng. Nhưng tôi vẫn đấu tranh với nó.

- Bằng cách nào ?

- Vẫn tự thuyết phục rằng mọi sự là do công việc của tôi đã lấy hết thời gian và sức lực, vì thế mà không có nguyện vọng tiếp xúc với bất kỳ ai. Hơn nữa, tôi có Lesha, anh ấy thay thế hết tất cả bạn gái, bạn trai và nhân tình, tất cả mọi thứ. Nhân tiện về chuyện bạn bè. Chúng ta đã quên gọi điện báo cho Staxov.

- Đúng rồi, - tụi mình thật lố ngố. Bây giờ quá muộn rồi không tiện làm rầy họ đâu.

- Muộn ư ? Mấy giờ rồi.

- Mười hai giờ rưỡi.

- Cái nhà anh Iury này, bao giờ cũng nhồi sọ tôi với những triết lý của mình. Thôi được, sáng ta gọi. Nào đi sắp chỗ ngủ.

Cô thu xếp cho Iury cái giường xếp và theo luật đãi thượng khách, nhường cho anh ta đi vào nhà tắm trước. Sau khi thu mình vào chăn, Nastya co quắp như con tôm và nhắm mắt lại một cách mệt mỏi, nhưng không ngủ được. Suy nghĩ của cô cứ quanh quẩn về với Ira Terekhiia cô bé do ý muốn của số phận dữ dằn trở nên hoàn toàn đơn độc trên cõi đời, cho dù cô bé hoàn toàn không làm gì nên tội.

- Chịu, tôi không thể hiểu nổi - cô bỗng nói thành tiếng.

- Không hiểu cái gì ? Iury ngái ngủ đáp lại, anh đã kịp thiu thiu.

- Không hiểu gì hết. Con bé lẩn lóc chẳng biết mệt, xẻ thân ra làm một lúc bốn công việc, thế mà chẳng ai muốn giúp cô bé. Bạn bè của bố mẹ nó giờ họ đâu rồi ? Không lẽ thời gian lại thay đổi người ta ghê gớm như thế ? Iury tôi chịu không hiểu nổi lòng trắc ẩn, sự đồng cảm rồi lòng thương hại tầm thường nhất nữa cuối cùng, đã biến đi đâu ! Nhưng tại sao không ai cảm thấy tim mình thắt lại ? Tôi vẫn còn nhớ chúng tôi đã sống ra sao hồi tôi mới mười bốn tuổi. Nếu khi đó, trời không thương, nhà tôi có chuyện gì xảy ra thì hẳn ít nhất đã có mười gia đình muốn giúp tôi, hỗ trợ tôi. Tôi hẳn đã không phải một thân một mình, chắc chắn thế, và không ai cho phép gửi tôi vào trại trẻ cơ nhỡ. Còn bây giờ thì chuyện gì đang xảy ra ?

- Cái gì đang xảy ra - cô đang thấy rõ ở Ira đấy thôi. Đồng tiền đầu độc người ta. Toàn bộ thế giới văn minh ngay từ lúc lọt lòng đều hiểu rằng: một số người có tiền và có rất nhiều tiền, còn những người khác có ít hoặc chẳng có một xu. Đây là lẽ thường ở đời và không cần phải lên cơn tâm thần làm gì. Còn đồng bào của chúng ta lớn lên với suy nghĩ rằng tiền nong của mỗi người đều phải ít như nhau. Chính vì thế khi dòng đời quen thuộc với chúng ta bị đứt quãng, hơn nữa rất đột ngột, tâm lý người ta không kịp biến chuyển theo. Có bao giờ xảy ra chuyện lương hưu của ai đó bỗng chỉ bằng một lần đi phương tiện giao thông công cộng trong thành phố. Thế còn anh hàng xóm thì có ba xe ô tô và hai nhà nghỉ ngoại ô, mỗi lần đi siêu thị, vị hàng xóm mua thực phẩm bằng ba lần lương hưu cụ già. Từ đó có thể sinh ra cái gì khác ngoài sự độc địa, ghen ghét thờ ơ với tai họa của người khác ?

- Đúng. Đúng, anh nói phải lắm - Nastya nói trầm ngâm - Thêm vào đây là sự thiếu tin tưởng vào chuyện ngày mai người ta lại không thu hết của anh. Chính vì thế ngay cả những người khá giả cũng không làm việc từ

thiện. Họ sợ ngày mai chính quyền sẽ thay đổi và nguồn thu nhập sẽ bị cắt và cứ cố để dành thêm nữa sao cho đến cuối đời vẫn sống đàng hoàng. Trong lúc đó có một tay cứ đi lại trên phố, ra sức chú trọng đến mẹ, hai con gái và cậu con trai của Ira Terekhina. Để làm gì Iury ? Tại sao lão lại quan tâm đến thế ? Và vì sao hẳn lại hoàn toàn không để ý đến chính Ira ?

- Nghe này, cô làm rầy tôi quá - Iury căn nhắc - Cô cứ để mãi câu hỏi vào cái lúc cần ngủ. Ta sẽ tìm thấy gã Nikolaev và sẽ hỏi hẳn mọi chuyện. Chịu khó chờ đi.

- Xin lỗi - Nastya nói - chúc anh ngủ ngon.

Cô ngay lập tức hiểu rõ rằng họ sẽ chẳng bao giờ tìm được cái tay Alexandr Ivanovitch Nikolaev kia.

**

***

Zoya hoàn toàn đối lập với Vera, không đẹp lồ lộ, vẻ ngượng ngập, cho đến ba mươi bảy tuổi chưa chồng con gì, cô ta đón nhận việc ở cữ của mình như quà tặng của Chúa trời còn nhìn ông ta cứ như là nhìn đấng thượng đẳng với sự tôn thờ câm lặng và niềm hân hoan. Và mặc dù ông ta là bố của đứa con tương lai, cô ta gọi lão là "ngài". Về hôn nhân có đăng ký, khác với nàng Vera hừng hực và biết tính đếm, cô này thậm chí không hé răng.

Trong công chuyện với Zoya, phương pháp có khác đi nên cô nàng phải đến làm liệu pháp hàng tuần. Ông ta rất chú ý sắp xếp sao đó để hai người đàn bà không chạm trán trong phòng mạch của lão.

- Ngài thật mất công với em quá - Zoya nói vẻ thẹn thùng, mặc áo vào sau liệu pháp - Em không biết làm cách nào để tạ ơn ngài.

- Đừng có mà nói vớ vẩn - lão cúi kính lâu bầu - Đây là con chung của hai ta, ta phải quan tâm đến cả cô lẫn con. Cô thấy trong người thế nào ?

- Xin cảm ơn, tốt ạ. Chỉ có điều hai hãi thế nào ấy. Người ta nói là đến tuổi này mới đẻ lần đầu là nguy hiểm. Ngài nghĩ sao ạ, mọi sự sẽ ổn chứ ạ ?

- Tất nhiên rồi. Vứt những thứ đó khỏi đầu đi. Cô là người phụ nữ bình thường, khỏe mạnh, mọi thứ sẽ phải qua đi mà không có biến chứng gì. Không phải đơn giản mà ta kiểm tra cô hàng tuần. Zoya mới có mang bốn tháng nhưng lão đặt vào cô ta những hy vọng lớn nhất. Hai mươi năm lao động cật lực, những đêm mất ngủ, quan hệ với những người đàn bà lão không yêu cuối cùng phải đem lại được kết quả trông chờ. Và nếu Zoya đáp ứng được nguyện vọng của lão thì hẳn lão sẽ kết hôn với cô. Để tỏ lòng cảm

ơn số phận. Quan hệ với Zoya là sự đầu tư mà lợi nhuận có được sẽ đảm bảo cuộc sống cho đến hết đời. Cô ta hẳn sẽ rất vinh hạnh được làm vợ lão. Và hẳn sẽ tha thứ hết cho lão và thủy chung chăm sóc lão phần còn lại cuộc đời.

Nhưng nói chung nàng cũng nói phải, sinh nở lần đầu ở tuổi ba mươi bảy quả là khá nguy hiểm. Dĩ nhiên lão sẽ theo dõi sức khỏe của cô, nhưng cần phải bảo hiểm mọi sự trong nhà hộ sinh, cứ để họ mời bác sĩ tim mạch, rồi cả bác sĩ giải phẫu cũng không thừa, nhờ Zoya không đẻ tự nhiên được, phải mổ xẻ thì sao. Không thể liều mạng Zoya, càng không thể để mất đứa con. Rồi đứa trẻ phải được nuôi bằng sữa kéo mọi thứ sẽ hồng bét.

- Sắp đến sinh nhật của ngài đấy. Ngài sẽ không giận nếu em xin được tặng một món quà.

Trời đất, sao lại có một thứ sinh vật dễ thương đến thế. Tại sao lão lại phải giận kia chứ? Hoàn toàn ngược lại thì có.

- Bé Zoya này, tất nhiên là ta rất vui lòng vì em đã nhớ ngày sinh của ta - lão nói giọng ấm áp - Nhưng em đừng phí tiền vì ta. Tiếc rằng ta không thể chu cấp cho em như ta vẫn muốn, ta làm không được nhiều tiền, vả lại còn gia đình, vợ con như em đã biết. Và ta sẽ cảm thấy bất tiện nếu em mua quà cáp cho ta.

- Ôi, thưa ngài - Zoya lúng búng, nhìn ông ta như ngắm ảnh thánh - lẽ nào ngài lại nói thế, ngài đâu có phải làm gì cho em, không phải giúp đỡ hay chu cấp gì đâu. Em chả thiếu gì, cái gì em cũng có rồi. Vậy thì ngài sẽ không giận chứ ạ?

Lão khẽ ôm cô nàng và hôn vào mái tóc thơm mùi sampoo. Mỗi lần gặp gỡ với lão, Zoya đều sửa soạn như đi đến hẹn lần đầu, gội đầu, mặc áo dài đẹp, sửa móng tay, cho dù thời gian sau này tất cả những lần hẹn hò trừ những dịp hiếm hoi, đều diễn ra trong phòng mạch và phòng thí nghiệm của lão. Biết mình có thai, nàng chẳng đòi lão những trò xác thịt như ở Vera, người đẹp trẻ và đầy sức lực, vốn không biết no chán và rất thèm khát được lạc thú. Nàng không yêu cầu gì, ngoài quyền được yên lặng yêu lão hết mực.

- Về đi, em yêu - lão nói trù mếu - ta còn nhiều công việc.

Lão không nói dối, công việc quả là nhiều lắm. Theo lịch công tác, lão còn nợ hai bài cho các tạp chí khoa học dày cộp mà lão vẫn chưa bắt đầu được, thậm chí số liệu thực nghiệm vẫn chưa tập hợp đủ. Hơn nữa, trên bàn từ tuần trước còn có bản thảo chuyên luận của ai đó gửi cho lão để lão

nhận xét, vậy mà lão chưa giở ra. Bởi vì còn có công việc riêng của lão, cái đối với lão hay hơn cả và quan trọng hơn cả. Nó sẽ không đem lại bất kỳ điều gì cho lão cả vinh quang lẫn tiền nong hay sự ngưỡng mộ, vì có ai biết gì về việc này đâu. Dĩ nhiên là trừ lão ra. Hai mươi năm nay lão thực hiện ý tưởng của mình và bây giờ có lẽ đã gần đến kết quả. Chỉ thành quả mới đem lại mãn nguyện cho lão. Thậm chí cứ cho là không ai biết về thành quả này. Lão hoàn toàn hài lòng nếu lão có thể tự nhủ:- "Ta đã làm được điều ấy. Ta đã chứng minh được là ta đúng. Giờ thì ta có thể làm được điều mà không ai có thể làm trên toàn thế giới này": Sau đó có thể yên tâm sống nốt đời mình với một nàng Zoya nào đó, thùy mị, an phận, suốt đời biết ơn lão. Còn những tội lỗi đã phải thực hiện nhân danh ý tưởng sẽ không cắn rứt lương tâm lão nữa.

**

***

Sự lo lắng của Nastya và Iury không thừa. Trong họp giao ban, đại tá Gordeev có biệt danh Bánh mì tròn một lần nữa chứng tỏ cho toàn phòng đấu tranh với tội ác bạo lực đặc biệt nghiêm trọng, rằng ông ta không hề có "con cứng". Việc điều tra án mạng Ekaterina Venediktovna không đem lại kết quả và điều này bất chấp mọi thiện ý là không thể chấp nhận.

- Rất tội tệ - Gordeev kết luận không hề xuê xoa - Giải tán. Nastya ở lại đây.

Nastya thu mình vào lưng ghế, chấp nhận mọi thứ. Cô biết rằng Victor Alexeivitch không bao giờ nặng lời lúc đông người, những chỉ trích gay gắt để dành cho câu chuyện tay đôi, vì thế cô đã sẵn sàng với cả cái xấu nhất. Tuy nhiên có hơi lạ là đại tá không giữ Iury Korotkov lại, rồi Misha Dotsenko cũng cho lui. Ông không thuộc loại tìm hạng tép riu để rồi "giết gà dọa khỉ". Khi họ còn lại một mình trong văn phòng, Bánh mì tròn ngồi vào cùng bàn họp nơi Nastya ngồi, tháo kính ra rồi theo thói quen đưa gọng kính vào miệng.

- Nào kể đi - ông nói giọng vô cùng hiền hoà.

- Về điều gì ạ ?

- Về vụ Ekaterina. Tôi có lỗi là đã bỏ bê vụ này, nơi lỏng giám sát, cho là chỉ quanh quẩn ở bộ sưu tập và mấy viên kim cương. Lẽ ra tôi phải nói chuyện với cô từ lâu rồi. Sao cô cứ làm thính, Nastya, chuyện gì không ổn trong vụ này ?

- Mọi thứ không ổn ! - Cô nổ bùng lên vì tuyệt vọng. - cháu tóm lại không hiểu gì cả ?

- Thì có sao, đây đâu phải là chuyện hiểm - Đại tá cười mát - Những lời như thế tôi đã nghe cô nói ít nhất một lần mỗi tháng trong suốt mười năm qua.

- Victor Alexeivitch, các giả thuyết của cháu thật là lơ mơ, các phương án kiểm tra chúng cũng chẳng hơn. Mà chính cháu cũng không đủ sức làm vụ này, chắc bị đo ván sớm thôi.

- Thế là tốt đấy - Đại tá gật gù - ít nhất đây cũng chứng tỏ cháu đã vào việc rồi. Mặc dầu về chuyện các giả thuyết mơ hồ ta cũng đã nghe những gì ang áng như thế. Và góp lại có lẽ cũng đến vài trăm lần cháu nói như thế trong suốt thời gian ta làm việc với nhau, nếu trí nhớ của ta chưa phụ ta. Cho nên không cần phải dọa gì ta, hay hơn nữa làm ta kinh ngạc. Nào chuyện ấy ra sao ?

- Theo các chứng cứ của những người gần gũi với Eketarina, bà ta là người giữ nhiều bí mật tình ái, nhà bà ta là nơi diễn ra các cuộc hẹn hò mà nhiều nhân vật nổi tiếng tham dự vào. Điều dở cho ta là bà ấy thực sự rất giữ gìn các bí mật ấy. Trong mọi trường hợp, không ai trong số nhân chứng mà cháu gặp được có thể gọi ra cho dù một nhân vật của cái tình sử đó.

- Không chỉ hay là không muốn ? - Gordeev làm rõ.

- Cháu không biết nữa - Nastya thú nhận - Nhưng “sự thực là đã không gọi ra được tên ai. Và trong số những người đến hẹn hò có một nhân vật cư xử khá là kỳ dị. Cháu có cơ sở xác đáng để cho rằng gã có dính dáng ở mức độ nào đó đến vụ sát nhân. Nhưng làm sao tìm được ông ta, cháu chịu. Cô kể cho thủ trưởng mình nghe về người đàn ông bí mật có bộ mặt dễ coi.

- Chính vì thế phải hành động theo giai đoạn. Trước tiên phải khẳng định được rằng chuyện đó thuộc về chỉ một người đàn ông. Sau đó phải gắng tìm ra hắn. Ở đây có hai cách làm, đảm bảo sẽ mang lại kết quả, nhưng nó thật là đần độn...

- Cái gì đần độn ? - Gordeev không hiểu ra.

- Cách làm Ạ, cháu muốn nói trong nghĩa quá sơ đẳng và thiếu sáng tạo, cái chính là đòi hỏi tách khỏi công việc một số lượng lớn con người với một thời gian không xác định và chắc sẽ khá dài. Ý cháu muốn, nói rằng có thể phục kích ở phố nhân viện và viện nhi và chờ đợi đến mục người đi ở đó đến khi người kia xuất hiện.

- Còn cách thứ hai ?

- Thử tìm ra hắn giữa những người quen biết với Ekaterina. Nhưng ở đây có ngoại lệ. Với những người mà bà ấy không phải giữ bí mật bà ấy

cũng chẳng cởi mở. Ba người thân nhất với bà ấy là chồng cũ Piotr Vaxilevitch bạn thời thơ ấu - nhà sưu tập Byshov Ivan và bạn gái rất thân Marta, đã không sử dụng dịch vụ của căn hộ mướn khách. Nhưng nếu tìm thấy những người đã đến hẹn hò ở đó, thì có thể sẽ rõ ra rằng chính họ có biết còn ai nữa ngoài họ ra đã đến nhà làm chuyện trăng hoa. Cháu tin chắc rằng với họ bà ấy đã không giữ gìn mồm miệng lắm.

- Làm sao để tin chắc đây - Bánh mì tròn cau mày.

- Đây không phải vấn đề lòng tin - Nastya lắc đầu - Đây là hy vọng về việc Ekaterina đã là người đàn bà bình thường nếu xét về mặt tâm lý. Nhu cầu chia sẻ bí mật là cái hoàn toàn tự nhiên không phụ thuộc vào bí mật là của ai, của chính anh hay của người khác. Và nhu cầu này được thực hiện dưới hai dạng: anh ta sẽ viết nhật ký hoặc tiết lộ. Xin nói thật với bác, khi đã xác định được rằng của báu nhà Ekaterina không bị đánh cắp, cháu đã nghĩ ngay đến cuốn nhật ký. Nhưng tất cả ba người thân nhất của Ekaterina đều khẳng định với cháu rằng bà ta không hề bao giờ có thói quen ghi nhật ký. Cứ cho là Byshov và Marta Shults có thể đã không biết, mặc dù điều này khó xảy ra, nhưng ông chồng đã sống chung nhiều năm với bà ta không thể không biết rõ điều đó. Vậy là bà ta đã chia sẻ với ai đó. Trong trường hợp khác ta đành phải kết luận là Ekaterina là điệp viên của tình báo nước ngoài và đã từng qua đào tạo đặc biệt về tâm lý trong trung tâm huấn luyện đặc biệt.

- Tại sao không nhỉ - Gordeev sôi nổi lên - Mụ gián điệp già - có vẻ như vậy lắm, ý tưởng mới. Thôi được, đùa ra đùa, thật ra thật; có điều, cháu Nastya có lẽ có

lý đấy. Căn cứ vào lời kể của những người gần gũi, là một bà già khá vui tính, thân ái, sống một vừa hai phải và vì thế mà tâm lý của bà ta hẳn là bình thường. Danh sách những nhân vật danh giá của thời kỳ trì trệ đã từng đưa bồ bịch của họ đến nhà bà ta, cháu có chứ?

- Vấn đề chính là ở chỗ cháu không có. Nhưng đấy chính là những người của tầng lớp bà ta, mà bà ta thường gặp trong các hoạt động của giới thượng lưu. Các buổi công diễn, triển lãm, các dạ tiệc. Trước tiên phải lập danh sách những người như thế.. sau đó cẩn thận chọn ra những vị đã phụ chồng bội vợ, giấu mình sau cái bóng của Ekaterina. Giữa những người đó phải có ít nhất một người đã biết ai là người đàn ông có mặt dễ coi, thường gặp gỡ với Galina Terekhina. Mà biết đâu ta gặp may, nếu cha này có mặt ngay trong danh sách người quen.

- Rõ rồi. Vậy thì sao không làm đi?

- Vấn đề ở chỗ họ sẽ không nói chuyện với cháu. Chú thử tưởng tượng rằng cháu đến gặp một bộ trưởng cũ nào đó và hỏi ông ta về việc đã có bồ bịch. Cựu bộ trưởng sẽ nhanh nhẹn giảng cho cháu là cháu có tư tưởng bệnh hoạn và tống ra cửa trong sự nhục nhã. Làm gì có ai đó do phục vụ cho việc khám phá án mạng đã tình nguyện bộc lộ những bí mật riêng bất chấp tác hại đến bản thân mình.

- Hơi ít - Gordeev nhất trí - Tức là ít đến mức mà chú không nhớ ngay ra được là có ai như thế không. Bây giờ thì cháu đề xuất gì nào ?

- Cháu chịu. Cháu chỉ nhìn thấy khó khăn nằm ở chỗ nào, còn khắc phục nó thì cháu không biết. Chỉ còn một hy vọng là sau khi soạn ra danh sách những người quen của Ekatarina thì cha kia tự bộc lộ ra. Đã có giả thuyết là ông ta là bác sĩ.

- Còn nếu không phát hiện được ?

- Lúc đó cháu sẽ xem. Nhưng đến đấy hãy còn xa. Trước mắt còn phải xác định rõ ngoại hình đã.

- Thế thì đừng có kéo ra kéo hôm nay chú đã ký cho Misha Dotsenko đi phép rồi.

- Sao lại phép tắc bây giờ ? - Nastya la lên - Từ hôm nào ạ ?

- Từ mồng mười tháng Bảy. Không kịp từ đây đến đó thì sẽ tự mà kéo cà lầy.

Về phòng mình, Nastya bắt đầu gọi cho những người quen và hẹn với họ về thời gian phỏng vấn.

Không hiểu Ekaterina không lâu trước khi chết có nói rằng đã gặp lại ai đó, người quen cũ, mà đã một vài năm bà ta không gặp ?

Có ai trong số họ nhớ ra trong số người quen của bà ta người đàn ông tóc màu tối, điểm bạc, có bộ mặt dễ coi ?

Trong số người quen của bà Ekaterina có những ai đó gần gũi với ngành y ? Và còn biết bao câu hỏi có thể đặt ra. Mà lại không có gì đáng tin tưởng rằng các câu trả lời sẽ soi tỏ nguyên nhân cái chết của bà.

**

***

Khi Staxov đề nghị Ira gặp Nastya Kamenskaya và trả lời những câu hỏi của chị, Ira từ chối thẳng thừng việc đi lên Petrovka.

- Ôi, chú Vladik, chỉ tổ mất thời gian. - Cô tuyên bố.

- Cháu chỉ có thể từ năm giờ đến mười giờ, nhưng lúc ấy cũng bận dọn dẹp nhà cửa và chạy ra các hiệu sách vì bé Natasha xin một quyển sách

gì khó hiểu lắm, phải đi kiểm. Cháu không có thời gian nói những chuyện rồi hơi đầu.

- Đây không phải chuyện rồi hơi Ira - Staxov nói giọng đanh lại - Gì thì gì, các bạn chú ở trên Petrovka đã không tiếc thời gian để kiểm tra các khách trọ buôn đường dài của cháu, vậy thì đừng có mà vô ơn.

- Nhưng để làm gì nào ? - Ira hỏi lại giận dữ - Nói về cái gì nữa nào ? Với bố mẹ cháu mọi chuyện đã rõ cả. Việc gì mà lại đào bới nữa. Đã ngần ấy năm trôi qua... Thôi được, thôi được - cô chịu thua - Tuy thế có thể cô Kamenskaya của chú đến nhà cháu vậy ?

Và Staxov thương hại cô. Anh biết cô hàng xóm cũ của mình phải làm việc vào những giờ giấc nào, ở đâu và bao nhiêu thời gian, và hiểu rằng phải đi đứng trong khi làm việc tới mười tám, hai mươi giờ trong ngày quả là quá sức ngay cả với đàn ông khỏe mạnh.

- Xin mời ngày mai, vào khoảng năm giờ đi - Ira đề nghị - vào giờ này không có ai ở nhà, ta sẽ nói chuyện yên ổn. Nhưng mà chú Vladik, chú cũng đến kẻo không có chú cháu sẽ không nói gì đâu. Cháu sợ cớm lắm.

Trước tiên cô nhìn lại căn hộ một cách phê phán. Không sao cả, khá đàng hoàng. Tất nhiên đón tiếp đại sứ ở đây thì không nên, nhưng gặp gỡ làm việc bình thường thì được. Nói chung cô không để nhà cửa bề bộn để không phải xấu hổ với khách trọ. Ilias vẫn đi xa chưa về, còn Georgy Xergeievitch đi làm về lúc gần tám giờ, có khi còn muộn hơn. Ông ấy làm việc ở đâu kia thành phố, ông ấy nói đi mất hết tiếng rưỡi một chiều đi chiều về. Hơn nữa ngày mai ông ta có lẽ sẽ đi xem xét căn hộ - bà vợ cũ đã tìm được phương án sang đổi, tách hộ. Ira nghe thấy hôm qua ông ta nói rất lâu qua điện thoại. Cần phải chạy về sớm hơn để lau nhà hút bụi, kiểm tra lại bếp xem có ai bỏ lại bát đĩa bẩn chưa rửa không và cứ để cho chú Vladik đến với cô cảnh sát kia, nếu họ nóng máu đến mức độ ấy.

Ngày hôm sau cô bỏ chợ về vào lúc những người buôn may bán đất vừa bán xong số hàng dự định, bắt đầu dọn hàng, cho dù thường thường cô "nấn ná" cho đến lúc chợ tan hết. Vừa về đến nhà, cô dọn dẹp các phòng ngoài, bếp, phòng của cô, tắm rửa và thay xiêm y. Với cái cô ở Petrovka, Ira hoàn toàn đứng đưng, nhưng trước chú Vladik sẽ không tiện, cô không muốn mất thể diện.

Đúng năm giờ chuông ngoài cửa reo lên. Trên ngưỡng cửa là Staxov và người đàn bà mà họ đã cùng tới gặp khi Ira lên Petrovka.

- Xin mời vào - Ira lau bàn, hài lòng nhận thấy người phụ nữ ăn mặc không hề hơn cô chút nào: quần gin loại không đắt tiền, sơ mi bông rẻ tiền

kiểu cao bồi in những cái ô màu da trời, đi đôi giày hè màu tối, gót thấp.

Ira theo thói quen đã quên không chào hỏi.

**

***

Nastya ngắm chỗ ở của Ira Terekhina đồng thời cố gắng ghìm để sự tò mò của mình khỏi bị nhận thấy. Rõ ràng là Ira đã hết sức cố gắng giữ gìn căn hộ trong tình trạng tươm tất nhưng cái nghèo vẫn thò ra ở mọi góc ngách. Những chỗ giấy bồi tường bong ra được dán lại bằng băng dính, trần nhà đã lâu không quét vôi, mà chỉ bôi ở những chỗ đã xuất hiện những vết đen.

Nastya quả không bị lừa về chuyện cô chủ vốn không mến khách, tuy nhiên lớp nylon trải sàn được lau bóng lên chứng tỏ rõ ràng rằng chủ nhà đã có chuẩn bị đón những người khách, cho dù là không được mời này.

- Chúng ta sẽ uống chè chứ ? - Ira hỏi, vẫn cau cáu.

- Không đâu, cảm ơn em. Chúng tôi sẽ không làm mất nhiều thì giờ của em.

- Vậy xin mời vào phòng tôi.

Giữ trật tự cho căn phòng bé thế này hẳn là không khó. Đồ gỗ chỉ gồm những thứ thiết yếu: đi văng, hai ghế dựa, tủ áo. Thậm chí không có bàn mặc dù vẫn còn chỗ. Nastya hiểu rằng tất cả những đồ tốt Ira mang sang các phòng cho thuê, bên đó hẳn có cả sôpha, bàn đọc sách, đèn bàn... Nếu đã thu tiền ở thì cũng phải lo cho tươm tất.

- Ira, em có nghe về người đàn ông nào mang họ Nikolaev ? - Nastya vào việc ngay.

- Cái ông vẫn đến bệnh viện ư ?- Bé Natasha có nói.

- Em có quen ông ta không ?

- Không. Ông ấy không đến thăm tôi - Ira cười mát.

- Ông ấy là ai ? ở đâu ra ?

- Tôi chịu - cô nhún vai một cách thờ ơ.

- Nhưng vì ông ta đến thăm các em gái và em trai của em, tất ông ấy là người quen của gia đình em.

- Ủ thì sao ?

Ira nhìn Nastya tỏ ra thực sự không hiểu gì hết.

- Đến thì cứ việc đến. Tôi thì dính dáng gì nào ? Mang sách cho Natasha thì cảm ơn, tôi đỡ phải chi phí.

- Ira nhưng em thật là...

Nastya thậm chí không thể chọn từ ngay được vì tình huống có vẻ thật là kỳ cục.

- Không có lẽ em không quan tâm xem ông ấy là ai ? Một người đàn ông lạ nào đó đến thăm những người thân của em ở trong viện vậy mà em cứ dửng dưng như không.

- Xin nghe đây, thưa chị, vậy chị muốn gì ở tôi nào ? Khi mà mẹ vứt bọn trẻ từ cửa sổ xuống, còn bố thì chết vì đau khổ quá, thì chẳng thấy có người đàn ông nào đến đề nghị giúp đỡ gì. Vứt tôi như một con mèo con xuống nước, rồi thì vùng vẫy sao mặc mảy. Còn nếu sau này có ai đó trong số bọn vô lại kia được thức tỉnh lương tâm thì là nhờ ơn trời. Mà tôi gặp ông ta làm gì kia, ông ấy với tôi là gì kia chứ ? Xui gia hay anh chị em ruột ư ? Nếu đã muốn giúp thì tự đến gặp tôi, tự hỏi, có cần gì không. Đằng này đến thăm bọn trẻ mà cứ đi tay không thì cũng chẳng phải bấu gì.

- Thôi được để chuyện ấy lại - Nastya nói giọng bình thản - Em có nhớ trong số người quen của bố mẹ một người đàn ông tóc màu tối, dễ coi không ? Lúc đó ông ta khoảng bốn mươi lăm hoặc ít hơn.

- Không, không nhớ. Chị cần gì ông ấy ư ?

- Cần. Ông ta nói có biết cha em và tôi cần tìm ra ông này. Tôi xin nói thật, rất hy vọng ở sự giúp đỡ của em. Có lẽ là tôi đã nhầm. Rất tiếc hãy nhớ lại đến nơi đến chốn đi, Ira. Ông ta tên là Nikolaev Alexandr Ivanovitch.

- Tôi đã nói rồi, tôi không biết ông nào như thế. Mà tôi không nói dối đâu, có trời chứng giám - Đột nhiên Ira nói giọng như con trẻ, thật đáng thương- Tại sao chị không tin tôi.

Nastya tin, cô hiểu rằng cô gái hai mươi tuổi đầu này, suốt ngày đêm bận rộn với chổi, xẻng, giẻ, xô, rồi túi đồ ăn, đồ uống, thuốc lá dọc theo các quầy hàng, thì không thể còn hơi sức đâu mà quan tâm đến người đàn ông nào đó thỉnh thoảng đến bệnh viện thăm mấy đứa em tàn tật của cô. Cô ta có những mối quan tâm khác, cô đau đầu vì chuyện khác, và nếu tay đàn ông kia không gây hại gì thì có thể không cần phải nghĩ về ông ta. Chỉ cần nghĩ sao gom tiền để chữa bệnh cho bé Pavlik.

- Ira, em có bao giờ nghe thấy bố mẹ nói rằng họ có người quen là bác sĩ không.

- Không - Không Ira lắc đầu - không có bác sĩ nào.

- Thế thì đã có những ai ?

Ira ngẩng đầu lên và Nastya nhìn thấy mắt cô chứa chan những giọt lệ.

- Không có ai cả ! - Cô bỗng kêu lên giọng đứt quãng - Cảm ơn mẹ, mẹ đã xoa hết bạn bè của mình lẫn bố ra xa chúng tôi. Bà ấy bị điên, không thể nói chuyện gì với bà ấy được. Nói năng hồ đồ, nghe thật là xấu hổ. Tôi vẫn nhớ khi còn bé, các cô Nina, cô Lida đều đến chơi, rồi cả chú Grisha bạn của bố. Nhà rất vui, họ cười nói, chuyện trò, cùng đi chơi và mang cả tôi đi. Mọi thứ đều như ở các gia đình khác. Thế rồi lúc Natasha ra đời cũng là lúc mẹ hoàn toàn chập mạch...

- Ira - Staxov nói giọng phán xét - Cháu nói gì thế ? Đây là mẹ đẻ cháu.

- Vâng, chập mạch ! - Ira tuyên bố còn to hơn. Tất cả mọi người đều biết. Rồi bố phải lo lắng, tôi có nhận thấy. Bà ấy tự nghĩ ra cho chúng tôi mỗi đứa một mệnh tiền định, rồi khư khư lấy như cái cổ dề.

- Định mệnh gì ?

- Làm sao mà tôi biết được! Lắm bẫm suốt cái gì ấy chỉ có qui mới biết bà ấy muốn nói gì. Lắm bẫm mãi rồi hóa lắm cẫm như thế.

- Ira - Staxov lại nhắc - không được nói thế về mẹ mình.

- Thế còn làm như bà ấy thì được sao ? Được quá đi chứ ? Làm hại đời tất cả, giết bố. Đồ vô lại. Bỗng nhiên Ira gào lên rất to và tuyệt vọng, làm cho Nastya thót tim lại. Cô bối rối nhìn sang Staxov nhưng Vladik chỉ lắc đầu ra ý như cứ để kệ, cứ để cho cô ta khóc cho hết nước mắt. Ira rất nhanh nhẹn thoát ra khỏi cơn thần kinh, lấy tay áo dẹt kim cũ kỹ nhưng sạch sẽ lau mặt và khịt mũi rất to.

- Thôi được, vào việc đi - Cô lúng búng to hơn, giọng run lên - Xin đừng bận tâm. Hãy ra câu hỏi đi.

**

***

Câu chuyện với chị cảnh sát đã hoàn toàn làm Ira quị. Chú Vladik và cô bạn đã đi rồi mà Ira vẫn thỉnh thoảng lại khóc nấc lên tuy quả là ít khi cô cho mình cái đặc quyền ấy. Trước mười giờ đêm cô đã kịp đi vào trung tâm, đến hiệu sách mua cho Natasha quyển sách học tiếng Pháp đúng cuốn mà em gái cô xin: rồi về nhà, nằm lăn ra để đôi cẳng được nghỉ, khoảng chín rưỡi có tiếng đập cửa - Georgy đã về.

- Ira, cô ở nhà ư ? - Nghe thấy giọng ông ta từ phòng ngoài.

Cô co người lại và lặng thinh. Nếu đáp lại, sẽ phải đi ra khỏi phòng và nói chuyện với ông ta, mà cô thì nước mắt chứa chan. Tất nhiên, Georgy là một người tốt bụng đường hoàng, nhưng sẽ bắt đầu vồ vập hỏi đủ thứ tại sao, vì chuyện gì, ai gây chuyện, gây chuyện thế nào, chỉ tổ làm cô khóc

thêm. Trước mặt người lạ bộc lộ chỗ yếu là không tốt. Không giữ được bình tĩnh bật khóc trước mặt chú Vladik và chị cảnh sát là đủ lắm rồi. Bây giờ thì cô vò đầu bứt tai tự trách mình.

Không ưa khóc còn một lý do nữa. Da mặt cô không có chuyện cũng đã đủ bệnh, nếu không nói là quá xấu, giờ thì những giọt nước mắt mặn và dính chặt vào da sẽ làm cho những mụn trứng cá ngứa ngáy thêm nhiều, Ira đã có kinh nghiệm về việc này. Cả bộ mặt sẽ ngứa râm ran, tình trạng ấy thật vô cùng khó chịu, rồi thì diện mạo lúc ấy mới thật ghê, chả mắt nào muốn nhìn.

Từ trong bếp vang lên tiếng nước chảy, tiếng cạnh cửa tủ lạnh khẽ sập lại - Georgy chuẩn bị bữa tối. Ira bật ngọn đèn trên divăng xem đồng hồ. Đã đến giờ đi làm ở Glorya. Cô nghiêng rặng lại để khỏi khóc và trở dậy.

- Thế cô ở nhà ư ? - Khách trọ ngạc nhiên khi nghe tiếng chân cô trong hành lang - Tôi cứ nghĩ là cô không có nhà. Tôi gọi mà không thấy cô đáp lại.

- Cháu thiếp đi - Ira đáp nhanh, quay đi để giấu mặt - Cháu mệt quá, ngày hôm nay thật kinh khủng.

- Ăn tối với tôi đi - Ông đề nghị - Thức ăn vừa chín tới.

- Không ạ, cháu đến giờ đi rồi. Xin bác đừng bận tâm, cháu vừa ăn rồi.

Khoác lên vai cái áo gió. Ira đi đến chỗ làm tối. Ngay ở lối ra vào tòa nhà có một cậu trai bay đến với một tập giấy trên tay.

- Cô gái, xin một phút ? Chúng tôi tiến hành điều tra xã hội học trước khi bầu cử. Cô sẽ bầu cho ai đây ạ ?

- Nghỉ đi - Cô sảng giọng, không dừng lại.

Nhưng cậu trai không dừng lại. Ngược lại, cậu ta đi bên cạnh cô và đều bước với cô, vung vẩy những tờ giấy.

- Cô gái, chẳng nhẽ lại khó trả lời ư ? Tôi có nhiệm vụ hỏi một trăm người tuổi từ mười tám đến hai mươi năm, cô rơi đúng vào diện đó. Khi đi bỏ phiếu cô sẽ bầu cho ai đấy ?

- Cắt toa đi, ta đã bảo.

- Bầu cho ai nào - cậu trai rên lên - Cho Eltxin hay cho Ziuganov.

- Họ chỉ có ngần ấy, hai người thôi ư ? - Ira hỏi nhao.

Cô không quan tâm đến chính trị nhưng cho rằng nếu những người cộng sản lên nắm quyền họ sẽ đóng các cửa kiếm tiền của cô. Vì thế mà cô có để ý nghe tin vận động bầu cử, và đã nắm được rằng số ứng cử viên không phải hai mà là mười một.

- Dào, những vị kia không đáng kể - nhà xã hội học trẻ nói giọng khinh rẻ - Râyting của họ thấp lắm. *(Cách chấm điểm cho từng nhân vật trong một danh sách căn cứ vào kết quả điều tra xã hội học).*

- Cái gì thấp kia - Ira hỏi lại.

- Râyting. Họ không được dân chúng biết đến nhiều lắm. Nhưng đối thủ chính là Eltxin và Ziuganov. Cô bầu cho ai.

- Không cho ai cả.

Cô đi thật nhanh không quay mặt về phía người đàm thoại dai dẳng kia.

- Tức là cô bỏ phiếu chống cả hai ?

- Ira nói giọng bực bội - "cần bầu cho ai thì người ta khắc bầu. Thế thôi, phấn đi".

Vào đến Glorya cô nhìn ngay góc mà Oleg thường ngồi. Bàn vẫn còn trống. Tốt thôi. Cũng chả mong đợi gì. Người đưa tiền... Càng tốt, nếu hôm nay gã không đến. Mặt gã rõ ràng không phải loại đi đưa về đốn.

Nhưng gã trai vẫn xuất hiện, khi chỉ còn vài phút nữa sẽ đóng cửa, mọc lên từ phía sau lưng cô, như lần đầu tiên.

- Chào bé Ira.

Và mắt cô lại chứa chan những giọt lệ. Bố cô đã gọi cô như thế, và sau khi ông chết cô không nghe thấy những lời này. Đúng hơn là cô nghe thấy đâu đó nhưng không phải dành cho cô.

- Chào anh - Cô bé đáp lại dấp dính, lau nước mắt - Lại đến tiền đưa ?

- Lại đến - Oleg khẳng định - Em không đuổi chứ ?

Cô bé không trả lời, cô cạy chỗ cháy dính dưới đáy cái chảo lớn mà người ta đã đựng món cá được nấu rất đặc biệt. Cô cảm thấy từ phía sau lưng Oleg yên lặng ngắm cô.

- Anh đi ra thì hơn. Nhìn gì thế ?

- Anh làm phiền em ư ?

- Không đâu, cứ xem đi, nếu thích. Có gì hay đâu mà.

- Hay chứ. Khi anh còn bé anh đã từng hàng giờ nhìn mẹ anh. Hoàn toàn đúng như bây giờ.

- Mẹ anh là ai cơ ? - Ira quan tâm một cách uể oải - Nghệ sĩ à ?

- Nghệ sĩ gì ! - Oleg cười to - làm nghề rửa bát. Nhà anh ở quê, bên cạnh có an dưỡng đường. Cửa nhà nước. Mẹ anh làm bếp ở đấy. Mẹ mang anh đến chỗ làm, và anh vẫn xem bà ấy cọ những cái đĩa, chảo, nồi to.

- Thế thì anh là dân hạn ngạch ư ? *(Dân không có hộ khẩu gốc Matxcova, đến làm việc ở đây và phải nhận qui chế tạm trú nhiều năm mới được xét nhận hộ khẩu thủ đô. (ND)*

- Ở gần như thế.

- Thế là giàu lên nhờ vào miếng ăn ở thủ đô. Bữa tối cứ phải đến ăn ở restaurant. Chắc làm bảo kê hả ?

- Chắc thế - Oleg khẳng định.

- Thế thì phản ngay đi - Ira đột nhiên tuyên bố thô lỗ - Tớ chả có việc gì với bọn bảo kê. Lại còn dây với các vị nữa thì thật hết chuyện.

- Đừng ngại em, anh đùa đấy. Anh làm việc đảng hoàng không dính dáng gì đến tội phạm.

Cô bé đã xong việc rửa bát đĩa nôi niêu và quay sang với xô và giẻ. Oleg như lần trước, ngồi vào ghế ở phía trước tủ áo và bắt đầu ba hoa với bác Kolya. Vì sao đó ý nghĩ về chuyện anh ta chờ mình đối với Ira thật dễ chịu, cho dù cô hoàn toàn không hiểu anh ta làm thế để làm gì. Ira rửa gần xong bệ xí trong toilet thì cô bồi bàn đi tới. Thật kỳ, Ira đã tin chắc rằng tất cả trừ bác Kolya đã đi cả.

- Em ăn gì nào, Shashlyk hay cotlety kiểu Kiev ?

- Kiểu gì cũng xong - Ira đáp lại không đứng dậy.

- Mình cũng thế - Cô bồi bàn cười gằn khó hiểu - Em đặt gì thì chị bưng thôi.

Ira đứng dậy và nhìn lại chị ta, không hiểu gì. Tại sao lại "bưng" ? Không lẽ chị ta chòng ghẹo cô.

- Chị cà khịa gì nào ?

Chị bồi nhìn Ira một cách tò mò.

- Em chẳng nhẽ không biết sao ? Bờ em đặt món cho cả đôi. Lại còn trả bo riêng để chị phục vụ. Cậu ấy hào phóng lắm.

- Thôi chị phản đi - Ira lại cúi xuống bệ xí - Đùa với bõn...

- Đùa đâu nào, cái con này! Thề có ông Giời. Dọn cho nhanh lên, kéo đầu bếp về hết rồi, nếu món ăn nguội là tao chịu không làm gì được đâu nhà. Họ đã tắt bếp rồi.

Ira không trả lời gì được. Cô luôn luôn thót người lại mỗi khi người ta chòng cô, không biết nên ứng phó ra sao để khỏi bị rơi vào tình thế nực cười. Cô không phải là người có tính hài hước và thực ra làm gì có cái gì đáng cười ở cái cuộc sống hiện nay.

- Thôi được tôi sẽ bê cả hai thứ, không ăn đến thì mang về nhà, cậu ấy đã trả tiền trước rồi. Có điều, Ira... em nhớ... Tóm lại chị sẽ bày sẵn hết dao đĩa, món nhắm nguội, rượu. Bọn em ăn nhanh món nguội được không ? Rồi chị sẽ bưng nhanh món nóng và chạy về nhà, còn hai em ngồi bao lâu thì ngồi. Bát đĩa sau nhớ rửa, kéo đến sáng sẽ cáu hết lại. Bác Kolya để chìa

khóa lại, em đóng hết cửa lại, rồi sáng lại mang ra cho bác ấy. Nhất trí chưa ?

Ira rửa xong bệ xí và quay về chỗ chị bồi bàn, sẵn sàng nói cái gì đó thô lỗ và giật cục để đáp lại trò đùa dai. Nhưng đột nhiên cô hiểu ra rằng đây không phải là trò đùa.

- Chị... thật à ? - Cô vẫn cẩn thận hỏi lại.

- Giời đất ơi - chị bồi dang tay ra - Tất nhiên là thật. Nào, nhanh lên không chơi trò mèo vờn chuột nữa. Chị còn phải về nhà.

Ira không vội rửa tay và mặt bằng xà phòng, nhìn mình trong gương một cách chăm chú. Ăn tối ở restaurant.

Chưa bao giờ trong đời cô lại có chuyện đó. Cô bé không tin vào chuyện thần thoại, về cô bé Lọ lem mà chỉ cần vung cây đũa thần lên là biến thành công chúa. Tình yêu sét đánh cô cũng chẳng tin. Có thể nói gì về tình yêu, nếu cái nhìn đầu tiên chỉ là chiêm ngưỡng những đờ đả mặc sờn và những cái mụn trứng cá đáng ghét.

Cô bé đi vào sảnh một cách không tự tin. Oleg lập tức bay đến phía cô còn bác Kolya thì chuẩn bị về nhà.

- Đây - Ông chìa cho Ira chùm chìa khóa. Đóng tất cả các cửa lại và bật hệ thống báo động. Có đóng được cửa rèm sắt không ?

- Cháu không biết, chưa thử bao giờ.

- Tôi sẽ đóng - Oleg xen vào - Bác đừng lo, bác Solya, mọi thứ sẽ đâu vào đấy.

Họ đi vào trong phòng lớn tranh tối tranh sáng, hoàn toàn vắng người. Ánh sáng trên trần đã bị tắt chỉ còn lại ngọn đèn bàn với chụp bằng tơ màu kem là sáng trong góc mà Oleg thường ngồi.

Ira ngồi xoay lưng vào tường và lập tức cảm thấy chân bị tê. Do dự một tí, cô tháo giày khui dưới bàn và lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Anh tự nhiên bày trò ra làm gì. Anh nghĩ là em rách đến mức không nuôi nổi mình sao.

- Em là con ngốc, anh nghĩ thế - Oleg mỉm cười - Người mời các cô gái đi restaurant đâu phải vì các cô ấy sắp chết đói. Ăn xalat đi, xalat của họ ngon đấy. Em chắc cả ngày chưa ăn uống gì ?

- Chưa - Ira thú nhận - Quả là ngon. Anh có vợ chưa ?

- Ai chà, xin mời - Oleg cười - Với em ăn tối với người có hoặc chưa vợ chắc là khác nhau.

- Không khác gì. Chỉ quan tâm thôi.

- Có vợ. Nhưng rồi sao nữa ?

- Không sao. Chẳng lẽ chị ấy không chờ anh ?
- Cũng có thể là chờ. Nhưng bây giờ điều ấy là không còn ý nghĩa. Cô ấy phải chờ từ lâu rồi kia.

- Ngoại tình, chắc thế ? - Ira hỏi về thông cảm.

- Chắc thế.

- Thế sao không li dị ?

- Sắp có con. Đã sáu tháng.

- Ừm hừm - cô dài giọng, lấy cho mình một xuất xalat nữa, xalat quả là ngon, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô chưa hề được ăn.

Ba món nóng được bưng ra cho họ: một là shashlyk, hai là Colety kiểu Kiev, ba là khoai tây non, có phủ thìa là ở trên và những miếng cà chua, dưa chuột, ớt ngọt màu vàng cắt rất đẹp, bày xung quanh. Đã lâu Ira không nhìn thấy cái gì giàu sang như thế.

- Tại sao em không uống gì ? - Oleg hỏi, nhăm nháp rượu gin với tonic.

- Không uống được. Em bị dị ứng.

- Bị sao nào, nếu uống ?

- Một lần. Đầu tiên thì thở hắt ra, rồi có thể chết. Hồi ở trại tế bần bọn bạn gái đã chuốc rượu em một lần, sau phải gọi cấp cứu, chữa chạy mãi. Đấy hẳn là do di truyền.

- Nhưng đấy là bệnh gì chứ.

- Trời mà biết được. Cả các em gái lẫn em trai em đều bị.

- Thế bố mẹ có bị không ?

- Không - Ira trả lời gọn lỏn.

Cô không muốn nói về cha mẹ. Mỗi phút trôi qua là cô lại thích Oleg hơn. Có lẽ nào, chỉ là chàng trai bình thường không phải dân thủ đô, lớn lên ở nông thôn không may mắn đường vợ con. Với những con mẹ đàn độn và tệ bạc, thật không có lời nào cho đủ. Không hiểu cô vợ ấy còn cần hạng người nào hơn nữa ? Trẻ khỏe, dễ thương, và tiền chắc là có. Lại còn tốt bụng nữa.

- Nghe này em, mà đừng giận cơ ... Mặt em thế kia chắc cũng do bệnh ?

- Chắc thế. Em không biết chính xác. Em đã quen. Nhưng mà sao , trông chán lắm hả ?

Anh ta cười hiền và cầm lấy tay cô, vuốt ve những ngón tay ram ráp với làn da đã bị nứt nẻ với những móng tay xấu xí bị công việc làm cho méo mó.

- Hoàn toàn không chán. Nhưng vì có lẽ còn cứu vãn được. Sao em không đến bác sĩ ?

- Bởi vì phải mất tiền, mà em thì không có tiền - Ira trả lời đơn giản.

- Bác Kolya nói em làm việc ghê lắm. Không lẽ em thiếu tiền sao ? Hay là để dành làm gì hả ?

Cô lại cảm thấy nhói một cái trong mũi. Cơ thể kinh lúc chiều hoàn toàn xé toạc cô bé, cố tỏ ra tự tin và độc lập cô không còn đủ sức nữa. Nếu chàng Oleg này khác đi, hóm hỉnh, lối bịch, khoe của thì cô bé cũng sẽ cố tỏ ra mình là cứng rắn và không màng gì hết. Lần đầu tiên sau ngần ấy năm cô bé bỗng tin cậy một người hoàn toàn xa lạ. Cô không bực bực gì với ai, ngay cả các khách trọ cũng không biết tại sao cô phải cho thuê phòng. Chỉ có Staxov biết vì mọi thứ xảy ra ngay trước mắt anh, lúc đó anh vẫn còn sống tại tòa nhà của cô.

Oleg nghe rất chăm chú, không cắt ngang, không ăn, khi cô còn đang kể, chỉ yên lặng hút thuốc hết điếu này sang điếu khác.

- Nếu em muốn, anh sẽ thử thỏa thuận trước để một bác sĩ xem cho ?

- Anh ta đề nghị sau khi nghe xong câu chuyện của cô - Ông ấy sẽ xem cho em. Biết đâu ông ấy có thể giúp em ?

- Em đã bảo rồi, em chẳng có xu nào.

- Đừng nghĩ về chuyện đó. Đây sẽ là việc của anh.

- Anh làm thế làm gì ? Tiền không có chỗ tiêu ư ?

- Không có chỗ.

- Không thể như thế. Anh nói dối. - Ira thở dài.

- Có thể như thế, Ira. Thậm chí đã có như thế. Em giống mẹ anh.

Anh ta cầm tay cô lên và áp vào môi. Trong đời Ira chưa có điều gì xảy ra như thế bao giờ.

- Lần đầu tiên khi nhìn thấy em, anh thấy tim mình thót lại. Mẹ anh cũng giống em, bé nhỏ, gầy, làm từ sáng đến chiều, tóc không bới, tay đỏ lên và nứt nẻ. Bố bỏ mẹ anh và ba đứa bọn anh. Mẹ nuôi nấng cả ba đứa. Và anh lúc nào cũng mơ rằng sẽ có người đàn ông xuất hiện và giải quyết tất cả mọi khúc mắc của gia đình anh. Chấp nhận và giải quyết, không đòi hỏi phải nhận được gì về chuyện đó. Cho ngay lập tức nhiều tiền để mẹ có thể không phải làm việc chỉ ngồi nhà để nuôi dạy anh và các em trai khôn lớn. Mẹ anh lúc đó còn đẹp, mặc dù làm việc như trâu, và đàn ông ngăm ngúa bà ấy lắm. Rồi những tay thủ trưởng đến nhà an dưỡng cũng thế. Anh hồi ấy còn nhỏ, nhưng đã hiểu cả, vì trẻ con, sống kiểu như thế sớm già người lắm. Anh nhìn thấy bà ấy đến các phòng của nhà an dưỡng và hy

vọng là ở đây sẽ có một hoàng tử tuyệt vời sẽ lấy bà làm vợ. Nhưng hoàng tử như thường lệ, hóa ra là một cục phân to, nhét cho mẹ hộp kẹo hay bó hoa vớ vẩn rồi phớt. Tất cả đều biết rằng cả nhà anh sống ra sao nhưng không một quân vô loài nào muốn giúp. Vì thế mà anh muốn giúp em, giúp thể thôi, không cần gì, không có thâm ý gì. Em hiểu chưa.

Ira rút rè rút tay lại và thận trọng xoa má Oleg.

- Về chuyện những thâm ý - Cô yên lặng, ngập ngừng - hẳn là do mặt em, nhỉ ? Anh chắc thấy ghê ghê khi chạm vào em ?

- Em nói gì thế, Ira - Anh ta cười buồn - chẳng qua anh không muốn với em sẽ xảy ra các chuyện như với mẹ anh.

- Tức là vẫn có ghê - Cô nhận định một cách trầm tĩnh - Mà anh đừng ngại, em đâu có bức mình, em đã ăn đòn đủ khi còn ở trại trẻ cơ nhỡ. Bây giờ thì em được tôi luyện rồi, em không ngã lòng về chuyện đó đâu. Còn bác sĩ của anh chắc giúp em được không ?

- Anh không biết nhưng anh sẽ hỏi. Ông ta đại loại như một ông tiên, làm ra các điều kì diệu. Nếu ông ấy đồng ý chữa cho em, anh sẽ trả tiền, em đừng lo gì về chuyện đó.

- Cảm ơn anh. Thôi mình về nhỉ ? Mai em phải dậy sớm.

Họ nhanh nhẹn mang bát đĩa từ sảnh vào trong bếp. Ira rửa bát thật nhanh, đồ ăn thừa theo thói quen bỏ vào bao nilon và cho vào túi xách.

- Em đói ư ? - Oleg hỏi vẻ thông cảm.

- Em chịu được - cô trả lời gọn lỏn, cảm thấy nhói lên vì lúng túng - Đây là để cho lũ chó hoang - chúng vây đen đặc quanh nhà em.

- À, anh hiểu rồi.

Tất nhiên rồi, về những con chó là chuyện bịa hoàn toàn, và Oleg hiểu rõ điều đó, Ira qua nét mặt thấy rằng Oleg đã hiểu, nhưng cô đánh giá cao sự lịch thiệp của anh ta.

Khóa cẩn thận tất cả các cửa, đóng rèm sắt và bật công tắc báo động, họ đi về phía nhà cô.

- Mấy giờ em phải dậy ? - Oleg hỏi, khi họ dừng lại trước lối vào tòa nhà cô.

- Năm giờ.

- Bây giờ đã hai giờ. Em chỉ còn có ba tiếng để ngủ. Em bỏ quá cho anh đã bày đặt ra những chuyện này, không nghĩ trước là em phải dậy sớm như thế. Bây giờ thì em không ngủ được vì anh.

- Chuyện vặt - Cô xoa tay một cách vô sự - Em có thể hoàn toàn không ngủ nghe gì. Em chỉ cần có hai tiếng là tha hồ mà nghỉ ngơi. Còn anh

làm sao mà về được nhà ? Metro đã hết giờ chạy rồi.

- Anh có xe ô tô. Anh để cạnh Glorya.

- Thế sao không chở em về ? - Ira cười mát - cái thứ mặt nạ như em ai người ta cho ngồi xe con.

- Có cái đồ gỗ như em không chịu ngồi xe con thì có - Vì anh muốn đi cùng em được lâu hơn. Ngồi xe thì chỉ năm giây là đến nơi. Còn thế này ta đi cùng được những mười lăm phút. Còn em có đúng chỉ cần hai tiếng là đủ để ngủ đẫy giấc ? Hay là nói cho hay thế thôi.

- Thực đấy, em không bịa đâu. - Em thật may. Tha hồ mà kịp làm nhiều thứ trong đời. Thế thì có thể mời anh một chén cà phê không nào ? Hay là ngại ?

- Em ngại gì nào ? Em có ông khách trọ ngay bên vách, không cho ai làm gì hại em. Có điều em không có cà phê, em đâu có uống.

- Thế trà có không.

- Trà thì có.

- Và đường nữa ?

- Có.

- Thế thì mời đi.

Họ lên bằng cầu thang máy rồi yên lặng đi vào phòng chung *(Thực ra đây chỉ là lối vào một căn hộ, hẹp, diện tích khoảng vài mét)*. Từ cửa phòng Georgy hắt ra một vệt sáng mỏng, ông khách chưa ngủ.

- Ira mọi chuyện ổn chứ cháu ? - Lập tức nghe giọng ông ta văng lên từ sau cửa.

Ira lạnh người và nắm chặt tay Oleg.

- Vâng, mọi thứ ổn cả - cô trả lời to cố gắng giữ giọng hình thường.

- Thế mà bác cứ lo không hiểu có chuyện gì xảy ra, đã hơn hai giờ đêm rồi.

- Mọi thứ ổn cả - Ira nhắc lại - Cô bồi bàn ở chỗ cháu hôm nay sinh nhật, bọn cháu làm lễ mừng, vì thế nên về muộn.

- Thôi thế là tốt - Ông khách trọ trả lời.

- Chúc ngủ ngon.

Ira đi nhón chân, đưa Oleg về phòng mình.

- Anh ngồi đây đi, giờ em đi đặt ấm nước.

Anh ôm vai cô và quay về phía mình

- Ông khách trọ của em chăm nom em thật đấy. Canh giữ đức hạnh cho em ư ?

- Không đâu, sao anh cứ nghĩ đâu đâu ? Ông ấy chả canh giữ gì.

- Sao em phải giấu anh với ông ta làm gì. Không lẽ em không có quyền đưa bạn bè về nhà mình sao ? Ở đây có luật riêng ư ?

- Chẳng có luật lệ gì cả - Ira trả lời giận dữ - Em cũng chẳng phải giấu anh với ai cả. Chẳng qua không muốn làm rầy người ta, ông ấy vì em mà không ngủ được, mà sáng ra lại phải đi làm. Ông ấy là người bình thường, không phải loại như em, ông ấy cần ngủ đủ.

- Thế những tay khác em cũng đưa ngằm về ư.

- Khác là những ai cơ ? - Ira không hiểu.

- Đàn ông khác ấy.

Ira đỏ bừng mặt và vùng ra khỏi tay anh ta.

- Em không mang ai về đây. Anh đưa đây chuyện gì thế ?

- Không một ai ư ?

- Hoàn toàn không. Còn nếu anh muốn nói chuyện đó... Anh đừng lo, em vốn là trẻ của trại cơ nhỡ, bọn em ở đó sống cuộc đời mà sau đó chẳng cần bất cứ trường đại học nào.

- Bé Ira - anh ta nói thầm - đừng giận anh. Chỉ xin em nói thực em có muốn không ? Anh sẽ không động chạm vào em, anh và em uống trà xong thì anh về nhà thôi.

Cô bé yên lặng, nhìn đâu đó vào góc xa, sau đó hướng cái nhìn về phía Oleg.

- Em sợ.

- Anh đã nói rồi. Anh không động chạm vào em nếu em không muốn. Chẳng nhẽ anh là kẻ bạo dâm ư ?

- Em không ngụ ý thế...

Anh ta hiểu. Khi chìa tay ra vuốt má cô kéo về phía mình, ôm vào lòng.

- Đừng lo - Anh ta thì thào rất khẽ - Anh hứa với em là mọi sự sẽ rất ổn.

- Anh biết rồi đấy, em không thể bị... Ira tiếp tục có vẻ như tự bào chữa - Em còn những đứa em, còn mẹ.

- Đừng lo, - Oleg nhắc lại.

Đúng một giờ sau anh ta ra về. Ira khẽ khàng đưa anh ta ra phòng ngoài và mở cửa ra vào. May là phòng của Georgy ở xa, nếu ông ta đã ngủ thì hẳn sẽ không nghe thấy.

Trước khi về Oleg hỏi.

- Anh không hiểu việc gì em phải giấu diếm. Em nợ nần gì ai nào ?

- Không nợ ai cái gì hết. Em tự bảo hiểm. Người ta là một đàn súc vật. Nếu một người được tức là tất cả được. Những khách trọ của em đưa đủ thứ khách khứa về đây. Chỉ mình Shamil thôi cũng đủ hết hơi, may nhờ Trời, hẳn đã chuyển đi kéo ngày nào hẳn cũng có khách. Còn nếu như hẳn biết là đàn ông vẫn đến với em thì coi như xong, hết chuyện. Sẽ không chống cự nổi hẳn.

- Thông minh - Oleg đồng ý - Tự em nghĩ ra sao ?

- Đâu có, người tốt mách bảo đấy.

Ra khỏi khu nhà. Oleg nhanh chóng đi về phía Glorya, nơi có chiếc xe của mình đỗ. Chiếc Volkswagen nhỏ nhắn, không đắt tiền. Anh ta ở khá xa đây nhưng phóng trên các đường phố vắng ban đêm không mất nhiều thời gian lắm. Thậm chí có thể không quan sát các phía vào lúc vắng vẻ này, đằng nào cũng chẳng có ô tô.

Vậy là băng Kazan quan tâm chặt chẽ đến căn hộ ở Sokolniki. Hiện Ilias đang thuê, hẳn là nhân vật có tiếng. Trước hẳn là Shamil, Shamil là do Muxa mang tới. Tất cả chúng đều là "tiểu tốt" làm sao tìm được thủ lĩnh kia... Hẳn ta ở đâu đó ngay Matxcova theo một số nguồn tin sơ bộ, lại là người Nga, không ai biết tên thật mà chỉ biết biệt hiệu. Băng này tự nghĩ ra nghề ngỗng cho mình mới hay chứ. Trong vỏ bọc những tay buôn con thoi đan đi đan lại từ Nga sang Thổ Nhĩ Kỳ và Hy Lạp, thực hiện việc liên lạc giữa các nhóm người Hồi giáo đang chuẩn bị Hazavat tức là chiến tranh thần thánh, cổ động cho những người theo chủ nghĩa khủng bố. Không tin tưởng các phương tiện thông tin, chúng cho rằng thông tin truyền bằng miệng là tốt nhất. Vừa chính xác, vừa tin cậy. Bất cứ thông báo nào qua radiô hoặc điện thoại đều có thể bị chộp.

Hai tháng trước Oleg nhận được nhiệm vụ mà trong quá trình thực hiện, anh ta đã lần ra căn hộ ở Sokolniki. Quyết định kèm cặp cô chủ, Ira Terekhina chưa chồng, hai mươi tuổi. Tìm đến Glorya nơi cô làm việc vào buổi tối. Và bây giờ không thể dứt cô ta ra khỏi đầu mình.

Anh kể cho cô sự thực hoàn toàn về làng quê nơi anh lớn lên, về nhà an dưỡng dành cho các thủ trưởng nghênh ngạo, và về người mẹ tàn tảo. Nỗi cảm thông với Ira ngày một lớn lên, dội lên ngược làm nghẹn thở. Từ khi chưa nói chuyện với cô, anh đã biết tất cả chuyện đời cô, còn khi tự cô kể cho anh về cuộc sống của mình, anh hiểu ra là Ira hoàn toàn không thêm thắt bịa đặt, tóm lại - không cầu xin được thương hại. Thời thơ ấu Oleg đọc nhiều truyện cổ tích vì trong nhà chẳng còn chuyện gì khác, cổ tích được mua rất nhiều cho người anh cả khi anh còn bé và bố vẫn còn ở với họ. Sau

đó bố bỏ họ đi mất, và để mua sách nhà chẳng có đồng nào. Những gì duy nhất có thể đọc trong nhà là những quyển sách dày có tranh và in chữ to, khổ lớn các cuốn truyện cổ Tadjikistan, Turmenya, Nga, Urainia, truyện cổ các dân tộc châu Âu. Và tuổi thơ của cậu bé được gắn với các truyện cổ, cậu tin vào các hoàng tử và hạnh phúc, tin rằng trong đời có những hiệp sĩ tốt bụng và hào hiệp mà sớm hay muộn cũng sẽ tìm thấy mẹ cậu và giúp đỡ bà.

Nhưng các hiệp sĩ không hiểu sao không xuất hiện.

Còn mẹ thì già và ốm yếu đi trông thấy. Oleg đã thề là làm ra một chút gì phi thường, tự tay mình. Không phải để làm từ thiện cho ai đó mà chỉ để tự thuyết phục điều đó có thể làm được. Điều ấy có thể xảy ra. Cứ cho là gia đình cậu không may, nhưng điều đó phải tồn tại ở đâu đó chứ. Cổ tích là do người trần thế nghĩ ra, vậy thì điều kỳ diệu hẳn phải xảy ra lúc nào đó, ở đâu đó. Nếu sự thật là cái ác để cái ác thì ở hiền phải gặp lành. Chỉ cần cái hích ban đầu, sau đó sẽ phải có phản ứng dây chuyền nối tiếp.

Anh ta đâu phải tay mơ mộng, vất mũi không sạch, ngược lại, đời Oleg khá là khắc nghiệt và không có chút gì lãng mạn. Theo dòng đời anh ta thường phải làm những điều ác hơn là điều thiện, mặc dù cái ác ấy hoàn toàn vì những hướng đích tốt đẹp, nhưng dù sao về thực chất những hành động ấy là ác vì nó tước đoạt tự do, tài sản đôi khi là cuộc sống của ai đó. Tư duy về điều tuyệt diệu nhỏ bé kia đã mọc rễ sâu trong tiềm thức và rất hiếm khi nhoi lên bề mặt, nhưng nó không mất đi. Còn sau khi gặp gỡ với Ira Terekhina nếu dùng ngôn ngữ của các nhà tâm lý học, nó lại trở thành vấn đề thời sự.

Dĩ nhiên chuyện này không thể gọi là tình yêu được. Chuyện xảy ra hồi đêm là một phần công việc của anh ta, là nhiệm vụ. Anh ta phải giao du với cô chủ căn hộ nơi các thành viên băng Kazan đang sống, và tùy tình hình mà bắt quen với khách trọ và những bạn bè đông đảo của họ, chiếm lòng tin của họ và cố gắng quờ lấy chút thông tin về tay cầm đầu có biệt hiệu Ajaks. Bản thân cái biệt hiệu đã nói lên rằng ông trùm hẳn phải là người hâm mộ bóng đá vì Ajaks là tên gọi của một câu lạc bộ túc cầu nổi tiếng. Nhưng tích này cũng chỉ là phỏng đoán thôi, vì Ajaks là tên của một người hùng trong huyền thoại, vậy là tay cầm đầu nghĩ ngợi gì khi chọn cho mình biệt danh trên, ta tha hồ mà đoán.

Nhưng công việc là công việc, còn tưởng tượng là tưởng tượng. Cần phải nói chuyện với vợ về tay bác sĩ mà cô nàng vẫn luôn đến đó. Cô nàng

khen ngợi ông ta mới khiếp chứ. Cứ như là ông ta có phép màu thực. Nếu ông ta nhận chữa cho Ira thì tốt. Hết bao nhiêu cũng không quan trọng.

CHƯƠNG 4

Ngoại hình của người đàn ông bí mật, trung niên, dễ coi với bộ tóc đen điểm bạc quả là chuyện mập mờ, không đáng tin cậy và xác định các chi tiết quả là không đơn giản.

Ai có thể mô tả lão đủ cặn kẽ. Trước hết là vợ Maria. Thứ hai là các y tá trong bệnh viện nơi Natasha, Olia và Pavlik Terekhina nằm. Thứ ba là chính các em. Nhưng buộc phải loại bọn trẻ ngay: "bác Xasha" có thể xuất hiện bất cứ lúc nào và bọn trẻ hồn nhiên sẽ nói ngay là cảnh sát đang quan tâm đến lão. Nếu với cô bé Natasha đã mười bảy có thể tìm cách thỏa thuận, thì với cô bé Olia bị ức chế vì phát triển và cậu bé Pavlik màn này không thể diễn trôi. Chúng sẽ quên ngay. Các y tá trong vụ việc này cũng không thật tin cậy. Biết đâu "bác Xaha" lại không đút tiền để có được sự im lặng của họ cũng như các thông báo kịp thời.

Trong khi đó với cư dân của tòa nhà nơi bà Aniskovets bị giết có thể yên tâm làm việc. Người đàn ông ta đang kiểm chắc sẽ không xuất hiện ở đó. Thậm chí chắc chắn. Còn nếu xuất hiện, tức là lão không có quan hệ gì tới vụ án mạng. Nhưng không may là chỉ có hai người nhìn thấy và nhớ được. Và quan trọng hơn cả là vào những thời gian khác nhau. Bà lão ở tầng dưới nhớ mặt lão từ thời lão còn đều đặn đến chỗ bà Aniskovets. Nhưng chuyện này đã lâu. Thời gian không lâu trước án mạng bà ta không thấy lão. Còn một chị hàng xóm khác, sống ở tòa nhà này chưa lâu có nhìn thấy người đàn ông tóc màu tối cạnh căn hộ bà Aniskovets hai ngày trước án mạng, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy ông ta trước đó.

Misha Dotsenko theo kinh nghiệm biết rằng, với hai nhân chứng như trên không nên cớm cháo gì. Cớm cháo ở đây ngụ ý chân dung thực của tay đàn ông bị kiểm. Và đúng là như thế thực.

Vì đã biết tất cả các cư dân của tòa nhà Aniskovets, Dotsenko bèn sử dụng dịch vụ của tay họa sĩ ở ngay dưới căn hộ của người quá cô. Fedor kiểm tiền bằng cách tốc họa những bức chân dung ở bên lề trung tâm triển lãm hội họa, uống nhiều, nhưng mắt nhìn vẫn sắc sảo lắm còn tay thì chưa run, ngay cả khi đang giã rượu.

Dotsenko bắt đầu với nhân chứng nhiều tuổi hơn.

Anixya Lukinitchna điều hành công việc của Fedor rất tự tin và đã hài lòng ghê gớm khi thấm nhuần tầm quan trọng của nhiệm vụ được giao.

- Cong nữa, cong nữa lên - bà ta ra lệnh - Thế, thế. Không được, lông mày không như thế, tô đậm lên. Môi nữa, sao lại rúm thế này, cặp môi của anh ta to, đẹp kia.

Fedor nhả nài sửa bức họa, dựa theo lời của bà già.

- Làm sao mà hẳn lại già thế này được - Anixya phán một cách thiếu hoan nghênh khi ngắm nghía bức họa đã hoàn thành.

- Anh ta đâu có như thế này.

Lại bắt đầu từ đầu. Khuôn mặt. Kiểu tóc. Mũi. Mi. Lông mày. Mắt. Cằm. Nếp nhăn.

- Bây giờ sao rồi ạ ? - Dotsenko hỏi đầy hy vọng.

- Bây giờ tốt rồi. - Nhân chứng đáp có vẻ thỏa mãn, bà chỉ ít nữa là bước vào tuổi chín mươi tư.

Với chân dung vừa vẽ họ đến gặp chị hàng xóm, người đã nhìn thấy "bác Xasha" không lâu trước cái chết của Ekaterina.

- Đâu nào - chị ta ngạc nhiên, vừa kịp nhìn thấy bức tranh - đây hoàn toàn không phải là ông ấy.

- Thế là xong chuyện - Dotsenko thở ra một nhọc - ta bắt đầu lại từ đầu, chị giải thích giùm "hoàn toàn không phải là ông ấy" là thế nào ?

- Thế nào nữa - thiếu phụ bối rối - là không giống.

- Hai khái niệm ấy khác nhau. Misha bắt đầu kiên nhẫn giải thích - Chị nhớ diễn viên Pier Rishar không ?

- Ai nhỉ ? Chàng tóc vàng cao đi ủng ứ ?

- Vâng, đúng anh ta.

- Tất nhiên - thiếu phụ cười - Anh ta có diện mạo thật không lẫn với ai được.

- Bây giờ mời chị xem - Dotsenko rút trong cặp một số bức ảnh và chìa một tấm cho nhân chứng xem - Đây phải không ?

- Hoàn toàn không phải - chị ta trả lời ngay - Đây đâu phải là Rishar. Đây là Mikhail Ulyanov.

- Thế còn đây ? -

Anh chìa cho chị ta xem tấm ảnh khác, ảnh chụp người được hóa trang cẩn thận và lành nghề thành Rishar, nhưng vẫn thấy được đó không phải là nghệ sĩ người Pháp này. Dotsenko thì đi làm việc với nhân chứng bao giờ cũng đem theo một số bộ ảnh đã được chuẩn bị sẵn, bởi vì từ lâu anh đã hiểu ra rằng những minh họa rõ ràng bao giờ cũng được việc hơn là những giải thích bằng lời tỉ mỉ nhất.

- Còn người này ?

Thiếu phụ trầm ngâm chăm chú nhìn vào khuôn mặt trong ảnh.

- Nói chung là giống Rishar. Nhưng theo tôi dù sao vẫn không phải là anh ta.

- Tuyệt lắm. Bây giờ mời chị xem tấm ảnh này.

Trên tấm hình thứ ba vẫn là người đàn ông kia, chỉ có điều không hóa trang, nhưng đội tóc giả giống như kiểu tóc của Rishar.

- Không - chị ta lắc đầu, - anh này không giống.

- Tại sao ? hỏi nhanh - chị nhìn này, kiểu tóc hoàn toàn như nhau.

- Nhưng mặt khác.

- Nhưng mũi cũng dài, Dotsenko cố nài.

- Mũi dài, nhưng mặt khác - thiếu phụ không chịu.

- Bây giờ chị thấy sự khác biệt giữa "hoàn toàn không phải là ông ta" với "không giống" chưa ?

Người làm chứng cười vang.

- Thật nhỉ... Hay ho thật đấy. Tôi thật chưa nghĩ thế bao giờ. Cho tôi xem lại bức họa nào.

Chị ta nhìn lại một lần nữa, nhưng kỹ hơn, vào bức vẽ của Fedor.

- Tất nhiên, anh nói đúng. Không thể nói là hoàn toàn không phải là ông ta. Có cái gì đó chung. Nhưng môi của ông ta nhỏ hơn, khô hơn. Và mắt không to thế này.

Fedor lại bắt tay vào việc. Kết quả là dưới ngọn bút của anh xuất hiện bộ mặt, không có gì chung với chân dung được "gia công" dưới sự miêu tả của Anixya.

Misha biết trước là mọi chuyện sẽ diễn ra như thế. Anixya nhìn thấy người đàn ông này nhiều lần. Nhưng từ lâu lắm rồi. Ông ta đã sáu năm không xuất hiện. Khi bà ta nhìn thấy lần cuối cùng, bà đã gần chín mươi tuổi và hoàn toàn tự nhiên dưới cách nhìn của bà, ông ta còn trẻ măng, bởi vì ông ta sinh sau bà khoảng bốn chục năm, nếu không phải nhiều hơn. Còn chị láng giềng kia nhìn thấy ông ta bây giờ, khi ông này đã già đi sáu tuổi, và với thiếu phụ hai mươi bảy tuổi này, ông ta hiển nhiên có vẻ một ông lão. Từ đó phát sinh sự khác biệt trong việc nhìn nhận mặt mũi của ông ta cũng như mô tả nét mặt. Không, với hai người này chẳng ăn nhằm gì.

Cảm ơn người thiếu phụ, Dotsenko dừng lại ở cầu thang để chia tay với Fedor.

- Hay là anh vào chơi đã ? - Họa sĩ đề nghị rất mến khách. - Làm chén rượu nhé ?

Misha không muốn uống, trời nóng, và cần phải quay vào chỗ làm việc, nhiều việc dồn lại quá ! Nhưng anh chấp hành nghiêm điều răn: cần phải hữu nghị với các nhân chứng. Và với những người tình nguyện giúp đỡ lại càng hơn thế nữa. Fedor tất nhiên không giận nếu Misha không vào uống vodka, nhưng sự cảm thông và giúp đỡ từ phía anh ấy sẽ không tới vào lần sau. Mà cái lần sau tối quan trọng ấy có thể xảy ra thậm chí ngày mai. Dotsenko bao giờ cũng quan sát một cách thêm muốn công tác của các đồng nghiệp làm việc trong ngành điều tra hình sự lâu năm hơn anh nhiều, họ thường phát ra câu nói thiêng liêng: "Người của tôi vừa tiết lộ". Có cảm giác như "người" của họ ở khắp nơi, trên mỗi phố, mỗi cơ quan, tổ chức. "Người" của Misha hãy còn ít lắm. Ai mà biết, nhờ Fedor cũng sẽ...

- Làm chén rượu ư, ý đồ rất hay đấy - Anh nói vui vẻ - xin cảm ơn lời mời. Để tôi chạy đi kiếm ít đồ nhắm.

- Nhà tôi có rồi. - họa sĩ hấp tấp - không cần gì đâu.

Họ lên thêm hai tầng nữa. Trong căn hộ nơi Fedor sống, có năm hộ ở. Trong hành lang hẹp lổn nhổn các thứ đồ dùng gia đình kể từ xô chậu đến xe đạp và ván trượt tuyết.

- Đi vào đây, cẩn thận nhé, kéo dây ra quần áo - Họa sĩ cảnh báo - ở đây mới sơn cửa vẫn chưa khô.

Phòng của Fedor khá rộng và sáng sủa, trần cao. Sự có mặt của phụ nữ ở đây có thể thấy ngay từ đầu. Những bức rèm sạch thơm tho trên những bậc cửa sổ không có bụi bám. Những lọ kem đẹp mắt trên bàn phấn cạnh đi văng.

- Ta sẽ không làm phiền bà chủ chứ ? - Misha cẩn thận hỏi - kéo bà ấy về lại sẽ cho một trận, nếu nhìn thấy chúng ta tự cho phép mình ngất ngư.

- Hôm nay không về đâu - Fedor yên trí trả lời - Nhà tôi hôm nay làm việc cả ngày đêm, sáng mai mới

Trong khi Fedor bày bàn và lôi đồ nhắm từ trong tủ lạnh ra, Dotsenko ngắm những bức tranh treo đầy tường.

- Tranh của anh đấy à.

- ừm ừm - họa sĩ lúng búng. - Thích không ?

- Thích. Thế mà tôi cứ nghĩ là anh chỉ vẽ ngoài phố rồi đưa ngay tranh cho khách.

- Không, không nhất thiết. Khi thì khách họ không lấy, bảo là không thích. Thế là tranh ở lại với tôi. Còn nói chung là vẽ để luyện cho khỏi xuống tay nghề.

- Để luyện thì anh vẽ ai ?

- Bất cứ ai, láng giềng, người quen, có khi thì theo trí nhớ. Anh biết đấy, mùa đông ít việc, trời sáng muộn, tối sớm, đứng ngoài băng giá cả thợ lẫn khách đều ngại. Vì thế mà mùa đông tôi làm chủ yếu cho các nhà xuất bản, tất nhiên không được làm những cái to, ở đây đã có thợ cao tay rồi, mà chỉ làm những cái vật vãnh như bìa, hay là biển quảng cáo nhỏ. Và để không xuống tay nghề, cứ phải vẽ đủ các thứ. Chân dung bằng bút chì là thể loại đặc biệt, lại tốc họa nữa thì càng khó. Thường xuyên phải tập luyện để phân biệt những nét mặt thuộc loại dễ nhận ra nhất, kéo khách họ bảo là vẽ không giống. Mời anh ngồi xuống đi, đã rót rồi.

Misha ngồi xuống bàn, nhắc ly rượu, ngắm chỗ đồ nhắm chủ nhà làm một cách nghi ngờ.

- Nào, nhân dịp làm quen - Anh đề nghị.

- Cạn chén - Fedor gật đầu nhất trí.

Họ uống cạn chén đầu, nhắm cá trích hộp và những miếng cà chua. Họa sĩ lập tức rót ngay ly thứ hai.

- Đi đâu mà vội ? - Dotsenko chống lại.

- Cần phải như thế. Để đạn không kịp xuyên vào mình. - Fedor giảng giải có vẻ thành thạo. Xin nâng cốc vì cậu, chúc cậu gặp may. Công việc của cậu không thể thiếu may mắn được.

- Thật chính xác - Dotsenko đồng ý, kinh hãi nghĩ về chuyện những viên đạn hẵn không kịp xuyên vào khoảng giữa hai lần rót, nhưng kết cục của kiểu nổi rượu như thế này chẳng có gì tốt hơn thương tật do hỏa khí. Xói mòn khả năng di động và hoàn toàn triệt tiêu nhận thức. Không được, thà cứ để cho đạn bay tới, anh có thể né mình, chứ còn cái kiểu đổ cồn vào cơ thể thế này bố thẳng nào tránh được.

Anh lại đứng dậy và đến gần những bức tranh treo trên tường.

- Ai đây nhỉ ? - Anh chỉ vào chân dung cô gái xinh xắn với đôi vai trần.

- Bạn gái thằng cha hàng xóm. Cô ấy đã bỏ hẵn từ lâu, vậy mà tranh vẫn treo đấy. Tôi vẫn muốn dúi cho nó, bảo để làm kỉ niệm, nhưng hẵn không chịu mua. Bảo là tôi mình trần mắt thịt, không nhận thấy đó là con nặc nô.

- Nếu là tôi, tôi sẽ mua - Dotsenko cười vang - tôi yêu tất cả các bạn gái của mình, ngay cả những cô bỏ tôi. Họ bỏ tôi không phải vì họ là giặc cái, mà vì tôi chưa đủ tốt. Cần gì phải kết tội họ ?

Còn được rút thẳng vào dạ dày trống rỗng lập tức cho anh biết mặt, vì thế Misha muốn ngắt quãng để khỏi xảy ra chuyện không hay. Với một mẫu bánh mì to, một khoanh xúc xích, anh bước đến bức tường bên cạnh. Một bức chân dung bằng làm anh chú ý đến, người đàn ông trong tranh có vẻ gì quen quen.

- Đây là ai ?

- Có trời biết ? Tôi tưởng tượng ra đấy.

- Hẳn giống ai nhỉ...

- Cũng có thể - Fedor nhún vai, châm thuốc hút.

Người ta thực ra giống nhau. Đây là nhân danh họa sĩ nói với anh. Đây xem này, bức ở giữa hai cửa sổ. Đây là thẳng bạn tôi. Hai đứa chúng tôi một thời cùng cá kiếm trong vụ thành lập một bảo tàng. Còn bây giờ thì tự dòm mình trong gương đi.

Misha nhìn lại tấm chân dung: mặt quả là giống mặt anh. Anh lại nhìn bức tranh mà anh chưa biết giống ai. Rất rõ ràng là tay đàn ông này làm anh nhớ đến ai đó.

- Anh vẽ tranh này bao giờ ?

- Tôi không nhớ chính xác, - Fedor dang tay ra - Mới thôi. Anh tháo nó xuống mà xem ở đằng sau, tôi bao giờ cũng ghi ngày tháng.

Dotsenko tháo tranh xuống xem mặt sau. Ngày tháng ghi trên đó làm anh giật mình. Đó là hôm 24 tháng Năm, vài ngày trước khi xảy ra án mạng Ekaterina. Tự tưởng tượng ra. Lẽ nào.. . Misha rút nhanh, mấy bức tranh Fedor vẽ từ lời nhân chứng.

- Nào bây giờ thì nhìn đây - Anh yêu cầu - Xem thật kỹ vào.

Fedor nhìn kỹ những bức tranh, rồi đặt bức tranh người đàn ông tưởng tượng bên cạnh.

- Ừm hừm - anh dài giọng ra - Giống nhỉ. Có vẻ như tôi tình cờ nghĩ ra thẳng cha trước đó vẫn đi lại nhà bà già vừa bị giết ? Thấy chưa, tôi có lẽ là nhà ngoại cảm mất.

- Ngoại cảm gì cậu. Chẳng qua cậu đã thấy hẳn và ghi nhớ, nhưng lại không để tâm. Sau đó ngồi vẽ và cho rằng mình tưởng tượng ra. Cũng có thể một nửa thì tưởng tượng ra thật, còn một nửa là những gì vừa nhìn thấy.

- Chuyện hay thật - Họa sĩ lắc đầu. - Có lẽ nào.

- Bây giờ thì trông vào đây. Bà cụ bảo là môi hẳn mọng, còn cô hàng xóm nói là hẹp và khô. Anh thì vẽ vừa vừa, nhưng kiểu dáng của cả ba tranh giống nhau. Coi như ta xác định được kiểu dáng môi. Bây giờ mũi. Lão bà bảo mũi hẳn gồ. Chị chàng kia thì không bảo sao. Tức là chị ta chỉ

nhìn thấy lão trực diện, vì thế mà không thấy chỗ gờ. Thằng cha trong tranh của anh mũi cũng gờ. Còn nốt ruồi thì ở đâu ra. Nó có thực hay là tự nghĩ ra ?

- Làm sao mà biết được. Tôi hoàn toàn không nhớ gì hẳn. Cũng có thể là tưởng tượng.

- Anh có bạn trai có nốt ruồi trên má không ?

- Từ từ nào, để nhớ đã.

Fedor uống ly thứ ba một cách trầm ngâm

- Có đấy. Petya Malakhov. Mà anh cần gì nó ?

- Tôi đắm thềm vào hẳn - Dotsenko nói thô lỗ - Có thể vẽ nhanh chân dung được không. Gần gần thôi, theo trí nhớ.

Sau một vài phút trên giấy xuất hiện phác thảo khuôn mặt có lưỡng quyền cao và nốt ruồi ở phía bên trái. Tranh vẽ người đàn ông mà Dotsenko chú ý cũng có lưỡng quyền như thế và nốt ruồi ở đúng chỗ đó.

- Tức là lưỡng quyền của người đàn ông tưởng tượng anh lấy từ Malakhov - Misha kết luận - Tức là người đàn ông ta đang tìm có lưỡng quyền khác.

- Trời đất - Fedor lại lần nữa sững sốt - đúng là tôi gán cho hẳn lưỡng quyền của Petya mà không nhận thấy. Anh tài thật.

Anh cũng thế - Dotsenko cười gằn. - Bây giờ chỗ cầm chẻ thử tìm đi.

- Tìm ở đâu ? - Họa sĩ không hiểu.

- Ở những người bạn của anh. ở hàng xóm. Ở những người quen mà anh từng vẽ chân dung.

Fedor nhìn mãi vào bức tranh, cố nhớ lại anh đã vay mượn cái lõm trên cầm đó ở đâu, nhưng chịu không nhớ ra.

- Thôi được, cứ coi là thằng cha đó có cầm chẻ. Rồi, Fedor kết thúc cuộc rượu đi, cần làm việc đây. Anh ngồi vẽ một bức chân dung mới đi. Mũi, mũi và cằm như trong bức này, còn khuôn mặt như các nhân chứng đã nói. Được không ? Nói chung anh xem có nét nào trùng hợp trên cả ba tranh thì đặc biệt chú ý. Tự mình đừng thêm thắt gì, tôi không cần anh thêm thắt đâu, làm xong tranh này còn phải làm cái nữa.

- Cái nào nữa ?

- Anh cứ làm cái này đi, rồi tôi sẽ bảo làm gì tiếp. Để anh khỏi phân tán, tôi sẽ chạy ra phố mua rượu cho anh để tỏ lòng biết ơn. Được chưa nào ?

- Trúng quả. - Fedor phấn khích. Ban đầu triển vọng công việc thật ra không hề động viên họa sĩ, anh ta chỉ toan sử dụng thời gian bạn gái đi làm

cả ngày cho vui hơn, bằng cách tụ hội quanh những ly rượu, đồ nhắm. Còn nếu gặp may thì có thể gặp những bạn rượu hay ho. Nhưng lời hứa tặng rượu làm cho anh ta nhìn nhận vấn đề dưới góc độ khác.

Sau nửa tiếng Dotsenko vòng về, mang trong túi nilon hai chai vodka hảo hạng.

- Xong chưa ?

- Xong rồi.

Fedor chìa cho anh xem bức họa mới. Có cái gì đó gượng ép, thiếu chân thực tự nhiên như trong trường hợp bạn phải vẽ không theo cảm hứng mà bị buộc phải làm bài tập, cố ghép nét nọ với đường kia, luôn sợ sẽ lẫn lộn.

Người trong tranh không sống động mà giống như rô bốt. Misha hài lòng nhận thấy giai đoạn đầu của thực nghiệm đã hoàn thành có kết quả. Bức họa phải đạt được như thế.

- Tiếp theo tôi làm gì ? - Fedor hỏi, ném cái nhìn tham lam về phía những chai rượu.

- Giờ thì anh nhắm mắt, nghỉ khoảng mười phút sau đó thì dẹp hết những bức tranh kia vào xó, lấy một tờ giấy sạch ra và vẽ lại người đàn ông kia theo trí nhớ. Đừng vẽ cái thằng như người máy nửa sống nửa chết kia, mà cần vẽ người đàn ông bình thường, sống động, khoảng năm chục tuổi, với bộ mặt dễ ưa, gây được cảm tình, thậm chí hấp dẫn nữa. Hiểu chưa ? Nếu làm được thì tôi sẽ để anh yên, ngồi mà nốc rượu được bao nhiêu thì nốc.

Một tiếng sau Misha Dotsenko rời khỏi căn hộ của Fedor, mang theo trong cặp năm bức tranh mà hầu như không bức nào giống bức nào. Nhưng anh tin tưởng rằng ít nhất hai trong số những bức tranh đó có thể hiện những nét mặt của người đàn ông đã đến gặp Anitskovets không lâu trước cái chết bi thảm của bà. Quan trọng là trên bức nào.

**

***

Vào ngày Chúa nhật, khoảng một rưỡi trưa, Oleg bấm chuông căn hộ của Ira. Anh ta đã ra ngoài chợ vài quan sát từ xa và tin chắc Ira đang bán hàng. Cô bé len lỏi giữa các quầy hàng rất xít xao bày quần áo và giày dép, kéo theo sau các túi có bánh xe, rao tướng lên một cách vui vẻ:

- Thuốc lá đây ! Nước khoáng, sinh tố, Sprise, Pepsi, coca !. - Thức ăn nóng, pizza, hamburger, hot-dog, bánh nhân thịt, shashlyk có món độn !

- Xalat Ý trộn tôm, cua, trộn giãmbông đây !

- Chè nóng! Cà phê đen, sữa nóng đây!

Chợ rất tấp nập, vào Chủ nhật ở đây rất đông. Người mua, trong đó có những người từ nơi khác đến đây chỉ một lần và muốn giải quyết tất cả mọi vấn đề về ăn mặc, cứ đi từ quầy này sang quầy khác cả ngày và vì thế mà cũng muốn ăn và uống luôn. Tin chắc vào giờ này Ira khó có thể bứt ra được, Oleg ngồi vào chiếc Volkswagen và phóng về nhà cô. Bây giờ anh ta đang đứng trước cửa căn hộ của cô, căng thẳng nghe những tiếng động vô cùng khê khàng vọng từ trong nhà. Nhà thuộc loại cũ làm kiên cố bằng gạch, cách âm tốt - chứ không phải loại nhà panel xây tăng tốc ngày nay, đứng dưới hắt hơi là trên tầng kính đã rung. Liệu người ta có mở cửa không? Và nếu mở thì sẽ là ai? Ilias, theo các thông tin tác chiến, đã về sau chuyên đi xa? Hay là ông láng giềng khó hiểu Georgy, người mà lợi lộc đem lại cho anh tựa như chuyện sữa của con bò đực? Phương án tuyệt vời nhất là rơi vào cuộc tụ họp của Ilias và bạn bè, làm về mặt rầu rĩ, hát xướng về Ira cho chúng nghe, rằng đã hẹn với cô v.v.. Sao lại không nhỉ? Chuyện ấy rất hiện thực là khác. Vì Ira thường làm việc vào một giờ giấc nhất định, cô ta có thể về nhà trước năm giờ chỉ khi đột nhiên chợ đóng cửa sớm. Nhưng vì chợ rất gần, lúc nào cũng có thể phi ra và liếc một cái, xem mọi thứ có ổn không. Chợ vẫn họp, không bị phá ngang. Những người bán hàng chưa dọn hàng - tức là căn hộ được bảo đảm chắc chắn là vắng chủ. Mà băng Kazan, theo lời Ira, đâu có ngại cô, tụ tập bất cứ lúc nào chúng thấy tiện dù ngày hay đêm. Còn người thứ hai, ông Georgy thì hoàn toàn không thể. Theo như lời Ira, bọn chúng không để ý gì đến ông. Ông ta trầm tĩnh, yên lặng, không nhúng vào chuyện gì. Mà sao lâu không thấy mở cửa. Hay là không có ai ở nhà.

Cuối cùng nghe thấy những bước chân nhanh nhẹn và tự tin.

- Chờ một chút! - ông ta lớn tiếng - tôi mở ngay đây.

Cửa mở ra và Oleg nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ, tầm thước trong chiếc khalat ngắn màu hồng sẫm. Tóc của ông ta ướt. Oleg hiểu là ông ta tắm khi anh bấm chuông. Vì thế mà không ra mở cửa ngay.

- Tôi xin lỗi - Oleg bắt đầu, giọng bối rối, - Tôi muốn gặp Ira. Cô ấy có nhà không?

- Mời anh vào, - ông ta nói giọng mến khách, để cho Oleg bước vào nhà.

Rõ ràng đây không phải là Ilias. Vậy thì Georgy. Thôi cũng được đi, ba con đang bay không bằng một con cầm tay, cứ làm việc với cái gì đang có đã.

- Ira không có nhà, cô ấy đi làm. Nhưng nếu anh có gì cấp lắm thì tôi sẽ bảo cách cho mà tìm cô ấy, ở không xa đây...

- Chính ra... - Oleg ngập ngừng - Điều cần biết thì tôi cũng đã rõ rồi. Nếu cô ấy vẫn đi làm thì tức là không có chuyện gì xảy ra.

- Anh bảo sao kia - ông khách trọ hỏi giọng rất rần. - Cái gì không xảy ra ?

- Ông hiểu cho, tôi và cô ấy hôm qua ăn tối với nhau. Tôi có cảm giác là cô không thật quen với thức ăn mà chúng tôi dùng. Nhưng tôi không nghĩ ra ngay mà mãi sau này, khi đã về đến nhà. Nhờ Trời, xin đừng hiểu rằng tôi cố dính vào chuyện người khác, nhưng tôi cảm thấy Ira đói, và nếu như thế thì sau bữa tối cô ấy hẳn đã bị khó chịu. Điều ấy xảy ra khá thường xuyên. Vậy nên tôi vội phóng đến xem tình hình ra sao. Bác là cha của cô ấy ?

- Không đâu, anh bạn trẻ. Cha của Ira mất đã lâu rồi. Tôi thuê một phòng của cô ấy. Và nếu anh không quá vội tôi muốn nói với anh câu chuyện.

- Vâng, tất nhiên - Oleg đáp giả vờ bối rối, cố gắng giấu nỗi hân hoan. Chứ gì nữa! Không phải là anh ta cố tình ép người khách, trọ, hoặc lục vấn ông ta, mà chính ông ta đã tự bắt chuyện.

- Thế thì xin mời vào phòng tôi, ở đó chúng ta sẽ thoải mái hơn.

Vâng, quả là nếu so với căn phòng mà Ira dành cho mình thì phòng của Georgy gợi nhớ cung thất của sa hoàng. Phòng rộng nhất trong căn hộ, hai mươi lăm mét vuông, có đồ gỗ, bộ chân đèn bên ghế dựa, ti vi màu và hai cửa sổ to nhìn ra công viên. Không phải là phòng mà là ước mơ.

- Tên tôi là Georgy Xergeievitch. - Khách trọ tự giới thiệu và mời khách ngồi ghế bành, còn mình thì chọn đi văng. - Còn anh ?

- Oleg, hay Alex cũng được. Tùy ông.

- Anh biết Ira đã lâu chưa ?

- Vừa có lại vừa không đấy, thưa ông - Oleg cười mỉm - Tôi để ý đến cô ấy đã hai tháng, còn bắt chuyện thì mới quyết chí cách đây vài ngày.

- Thế nào là "để -ý" - Khách trọ nhăn mày. - Anh theo dõi cô ta ư ?

- Trời đất ơi - Oleg cười rất vui, mà trong người thì ớn lạnh. Ông khách trọ kín tiếng và mờ nhạt. Vậy mà chằm chết người đấy. - Tôi nhìn thấy Ira trong tiệm ăn nơi cô ấy làm việc và chú ý đến cô ta vì thấy giống mẹ tôi. Rồi cứ đến đấy luôn để nhìn thấy cô ta. Có thể thôi.

- Thôi được, anh bạn trẻ, anh làm gì nhỉ ? Ở cơ quan nào ?

- Tôi làm bảo vệ cho công ty tư nhân. Vệ sĩ. Chắc là trong mắt ông công việc này không có giá lắm, phải không ạ ? - Oleg cười mát.

- Xin hãy nghe đây, Oleg. - Georgy nói giọng rầu rầu - Tôi không quen cho điểm người khác và lên lớp họ. Đây không phải việc của tôi. Tôi chỉ là một người kế toán viên bình thường nhất và hiểu rất ít về nghề bảo vệ cho công ty tư nhân. Tôi không biết như thế là hay hay dở. Các con tôi đã lớn, và tôi hiểu được mỗi điều rằng, tôi không hiểu những gì đang xảy ra trong cuộc sống hiện tại. Tôi không hiểu những đứa con của mình, tôi không hiểu từ ngữ mà chúng nó dùng khi nói chuyện với bạn bè qua điện thoại. Tôi không hiểu các khách trọ của Ira, tất cả các vị Shamil lẫn Ilias kia. Đây quả là một cuộc sống khác, một hành tinh khác, mà tôi chắc chắn không thể thích nghi. Nhưng ngay cả cái cuộc sống trong hành tinh khác này có những chuyện luôn cần phải ghi nhớ. Tôi muốn anh biết điều đó, không được làm Ira đau khổ. Anh hiểu tôi không

Oleg ? Anh nên suy nghĩ và quyết định ngay đi, anh có chắc chắn là không làm hại đời cô ấy không. Còn nếu không chắc chắn, thì tôi sẽ mở cửa để tiễn anh, và anh sẽ không bao giờ ở bên Ira nữa.

Oleg chăm chú nhìn người khách trọ.

- Tôi không hiểu ông - anh nói bình thản - Ông bảo sao ạ ? Tại sao tôi cứ nhất định phải làm hại cô ấy ? Cô ấy làm sao, than phiền về tôi với ông ư ? Cô ấy nói với ông rằng tôi làm nhục cô ấy, làm hại cô ấy ? Xin ông giải thích cho. Georgy Xergeievitch kính mến.

- Xin đừng nóng, anh bạn trẻ, hãy bình tĩnh nghe tôi đây. Tôi không được rõ Ira có kể với anh về chuyện đời mình không. Nếu cô ấy đã kể thì hẳn là anh đã phải rõ mọi sự không cần giải thích. Nếu không kể, xin hãy tin lời tôi: cô ấy sống khó khăn lắm lắm. Anh không thể tưởng tượng được là cô ta sống khó khăn đến mức nào. Rằng, anh hiểu đúng, cô ấy đói. Cô ấy ngủ chỉ bốn tiếng mỗi ngày có khi còn ít hơn, cô ta uống trà không đường với bánh mì đen, có quết ít margarin rẻ tiền hôi hám. Cô ấy ốm lắm, mặc dù có vẻ như tự cô ta không thèm để ý đến điều đó. Anh thấy mặt cô ấy rồi chứ gì ? Hãy tin tôi đi, đây chắc hẳn không do dư thừa sức khỏe. Cô ấy ăn mặc rất xấu xí, vì tiết kiệm từng rúp. Cô ta khá kiêu hãnh và hầu như không bao giờ chịu để mời ăn, mặc dù tôi, nói có ông Trời, vẫn cố chăm cô ấy ăn, cho dù chỉ là mẩu bánh ngon hơn, mới hơn. Tôi với cô ấy chả là gì, chỉ là người dưng thôi. Lúc nào vợ cũ của tôi giải quyết xong chuyện sang đổi căn hộ, tôi sẽ đi khỏi đây ngay. Nhưng tôi muốn báo trước với anh rằng nếu khi còn ở đây mà tôi nhận thấy Ira đau khổ vì anh, tôi sẽ có biện pháp.

- Hay thật, biện pháp gì nhỉ. - Oleg hỏi, muốn phì cười.

Vị khách trọ này hay thật. Sự tiến triển của câu chuyện cho phép Oleg nhận được tin tức tối thiểu, chỉ cần khéo lái câu chuyện sang người khách trọ kia, tức là sang băng Kazan.

- Thế anh có biết còn ai nữa sống ở đây không ? - Georgy trả lời bằng cách hỏi.

- Tôi chịu. Thế còn ai nữa ?

- Các đối tượng tội phạm, trăm phần trăm. Ira có lẽ không biết điều đó, cô ấy ít khi ở nhà, còn tôi thì nhìn thấy và nghe thấy rất nhiều, đặc biệt là buổi tối, khi cô ấy làm việc ở Glorya. Nhưng cho đến nay cô chủ trẻ của tôi đối với chúng là nhân vật bất khả xâm phạm, bởi vì cô ta không bao giờ tạo cho chúng cơ hội nghĩ về mình... Tóm lại anh hiểu tôi muốn ngụ ý gì. Họ cũng có trái tim và thật lạ họ hiểu thế nào là thiện, là ác. Chính vì thế mà nếu anh làm hại Ira, anh phải đương đầu thậm chí không phải với tôi mà với họ. Tôi thì là cái thá gì ? Một kế toán viên có tuổi ồm yếu và khá đơn độc, anh sợ gì tôi. Còn nếu những Shamil, Tofik, Rafik và Ilias - đó là một cộng đồng dạng khác, xin cam đoan với anh. Vì cô chủ nhà, họ cắn xé nát anh ra trong nháy mắt.

À, thì đã xuất hiện Tofik và Rafik. Thật tuyệt vời, Shamil và Ilias là khách trọ trước đây và hôm nay. Tofik, có lẽ đó là Mamedov, anh chị bự. Còn Rafik ? Mặt mới đây. Trong tài liệu về xử lý nhóm của gã Ajaks chưa biết mặt kia chưa có tên của tay Rafik nào cả. Cần phải khai thác thêm Georgy.

- Trời đất, họ nhiều như nấm ! - Oleg dang tay một cách đùa cợt. - Chẳng nhẽ họ ở đây cả sao.

- Không đâu, chỉ có một Ilias ở đây thôi. Những bạn trẻ khác thì không, nhưng đến thường xuyên. Mang cái gì đó đến, đem cái gì đó đi, vận chuyển giấy tờ gì đó. Xã hội đen, tóm lại. Tôi không nghĩ rằng anh lại thích đây với họ.

- Tốt thôi, Georgy, tôi hiểu ông và về phần mình xin được cam kết rằng tôi không định làm điều gì xấu với Ira. Ngược lại, tôi muốn ông cho tôi lời khuyên.

- Lời khuyên ư ? - Ông khách trọ ngạc nhiên - về việc gì ?

- Về chuyện tôi có thể giúp Ira sao để không động chạm đến lòng tự tôn và tự ái của cô ấy. Tôi đã kịp nhận thấy rằng với bất kỳ lời đề nghị giúp đỡ nào cô ấy cũng đáp lại rất thận trọng thậm chí thù địch. Nhưng vì ông biết cô ấy hơn tôi và có thể chỉ ra cho tôi ở hình thức nào tôi có thể làm cho cô điều gì tốt đẹp, hữu ích.

- Anh đích thực muốn giúp đỡ cô ấy ? - Georgy hỏi lại một cách thiếu tin tưởng.

- Tất nhiên, tôi quả là không giàu ghê gớm, nhưng tôi có một số tiền nhất định, và nếu ông mách bảo tôi.

- Hãy mua quần áo cho cô ấy. Anh vẫn nhìn thấy cô ấy mặc đồ cũ đến mức nào. Cô ấy dù sao cũng đã hai mươi và hẳn là không muốn trông kém mẽ hơn những cô gái khác.

- Có lẽ tốt hơn cho cô ấy tiền mua đồ ăn ? Ông vẫn bảo là cô ấy đói.

- Điều đó vô ích. Nếu cho cô ấy tiền, cô ấy sẽ lập tức chạy đi mua cái gì đó cho các em.

- Hay là đơn giản hơn cứ mang thực phẩm đến cho cô.

- Anh quên rồi. Oleg, cô ấy đã quên đi những thức ăn ngon, giàu dinh dưỡng. Nếu cô ta với sự háu ăn con trẻ xông vào ăn tất cả mọi thứ anh mang tới, mọi sự chắc chắn sẽ kết thúc bằng việc đi viện. Trao đổi chất của cô ấy, xem ra đã bị hủy hoại hoàn toàn và vô phương cứu chữa.

- Thế thì tôi không hiểu. Làm sao cô ta có thể làm việc đến thế nếu thường xuyên đói ? Cô ấy hẳn đã đổ ốm vì kiệt sức.

- Thế còn sức mạnh tinh thần ? Còn ý chí, quyết tâm ? Anh chưa đánh giá hết được Ira đâu. Cô ấy quả là thực thể kỳ diệu. Cô ta có ý chí sắt đá giành thắng lợi và ý chí đó củng cố sức lực cho cô bé, không để cho cô ấy bị suy nhược hoàn toàn. Xin nhắc lại với anh, Oleg, điều duy nhất hữu ích mà anh có thể làm cho cô ta, đó là mua quần áo tử tế. Chủ yếu là đồ ấm, mùa đông, cô ấy phải chịu rét. Giày tốt, ấm và không thấm nước. Hãy tin tôi đi, như thế là tốt nhất đấy. Nhưng tôi xin lần nữa cảnh báo anh: nếu anh định bảo hộ cô bé độ vài hôm rồi lặn, xin hãy lặn ngay bây giờ đi. Tôi muốn anh nhìn tình huống với đôi mắt tỉnh táo, anh bạn trẻ. Ira chưa một lần nào mang đàn ông về trong suốt thời gian tôi ở đây. Tôi cho rằng cô ấy không gặp gỡ với đàn ông, với cách sống của cô ấy, cô ấy chẳng có sức lực lẫn thời gian, lẫn khả năng. Nếu bây giờ anh chỉ chìa tay ra và vuốt ve cô ấy, cô ấy lập tức dính lấy anh, yêu anh ngay. Cô ấy sẽ hạnh phúc. Còn anh ? Anh cần chuyện ấy làm gì ? Anh rõ ràng sẽ không cố thuyết phục tôi rằng cô ta là mỹ nhân, là típ người anh đã suốt đời mơ ước, đúng không. Cô ta chỉ là cô bé đáng thương đau ốm, xấu xí, gánh vác bốn người thân tàn tật, họ đã bằng ấy năm giờ đè lên cô ấy một sức nặng chết người, cho dù điều ấy nghe bất kính đến mức nào đi nữa. Cô ta vô cùng đứng đắn và trung thực, nhưng đồng thời cô ta lại vô học và thô thiển, không được giáo dục, khó tính. Anh sẽ rất chóng chán. Và sau đó thì sao ? Anh sẽ làm trái tim cô ấy

tan nát. Tất nhiên, các hàng xóm đặc biệt của tôi sẽ tìm anh và giảng giải cho anh rằng anh đã sai trái. Họ là những người máu nóng, chính vì thế tôi cho rằng sau khi họ giảng giải, anh sẽ cư xử điềm tĩnh hơn với cuộc đời. Và sau chuyện đó ai sẽ sung sướng hơn nào ? Ira ư ? Anh ư ? Không hề. Chính vì thế tôi một lần nữa hết sức đề nghị anh, Oleg, xin đừng tiến những bước vội vã, trong khi còn có thể lùi bước. Tôi hy vọng là lùi bước vẫn còn kịp nhỉ ?

Ông ta nhìn Oleg với cái nhìn như xuyên thấu tim. Oleg thấy ớn ớn bởi một cái nhìn như thế.

- Tất nhiên - anh ta lúng búng - Tôi sẽ suy nghĩ về những điều ông nói.

- Chuyển lời cho Ira là anh đã đến ? Hay là không cần ?

- Không cần đâu. Tôi đã hứa với ông sẽ suy nghĩ.

- Thế là tốt - Georgy mỉm cười. - Tôi vui vì chúng ta đã hiểu nhau và chúng ta đã tìm được tiếng nói chung. Tôi xin tiễn anh.

Vị này thật kỳ, cha Georgy này. Xông vào bảo vệ cô chủ nhà mới ghé chứ. Nực cười. Tuy nhiên kết quả buổi gặp làm cho Oleg hài lòng. Thứ nhất, anh hợp pháp hóa sự xuất hiện của mình tại căn hộ của Ira. Thứ hai anh tìm ra một tay Rafik nào đó chưa vào sổ của băng Kazan, cần phải quản lý vị này ngay. Thứ ba, Georgy tự tạo cho Oleg duyên cớ gặp gỡ với Ilias. Cái cớ mới thật tự nhiên, hoàn toàn không mạo hiểm và dễ. Đến gặp Ilias và hỏi.

- Nghe này, tao với cô chủ nhà mày hơi một tý... chuyện kia... Nhưng mày có tay hàng xóm thật kỳ, tính đường dọa tao, bảo là có gì không nên không phải là lão sẽ xuýt chúng mày cản tao. Nào, ngay bây giờ nói chuyện đàn ông đi, để sau này tránh cho nhau ăn đòn. Không phải ngại, Georgy lúc nào cũng sẽ khẳng định là Oleg đã nói chuyện với ông ta chính về chuyện đó. Và Ira cũng xác nhận là anh ta theo đuổi cô. Nếu câu chuyện như thế được tiến hành một cách hiểu biết về mặt cư xử, thì chỉ hai tiếng sau là anh ta và Ilias sẽ trở thành chiến hữu. Và vì thế mà những quen biết với những Tofik với Rafik sẽ không xa xôi gì.

**

***

Ngày thứ Hai luôn chật cứng những hoạt động khoa học và nội bộ làm ông ta phải chuyển cuộc viếng thăm của Vera sang buổi tối. Đã mấy lần trong ngày cô ta gọi điện cho lão chỗ làm việc và hỏi một cách đồng danh là bao giờ có thể đến. Vấn đề là ở chỗ liệu pháp đòi hỏi làm khi bụng đói, vậy

lão thường cố tiếp cô ta vào buổi sáng để khỏi bắt cô ta nhịn lâu. Nhưng hôm nay thì chịu rồi. Tuy quả thật có hai tiếng rồi giữa các cuộc họp và hội nghị, tuy nhiên thời gian này phòng thí nghiệm theo lịch trình lại bận.

Lúc gần bảy giờ, tay kỹ thuật viên vào chỗ lão.

- Valery Vaxilevitch, tôi sẽ tắt máy đi hay ông sẽ còn làm việc đây ?

- Tắt đi. - Lão gật, không ngừng đầu lên. - Nhưng để lại chùm chìa khóa cho tôi, kéo mai tôi đến sớm.

Sau mười phút kỹ thuật viên mang chìa khóa phòng thí nghiệm lại rồi chào từ biệt. Đợi một lát, lão lấy hộp kín từ trong két chịu lửa ra, mở phòng thí nghiệm, bật lại máy đặt hộp kín vào ô đặc biệt của dụng cụ. Ông ta không muốn mọi người biết mình tiếp bệnh nhân vào thời gian ngoài giờ làm việc. Lãnh đạo viện không khuyến khích việc này. Vera bỏ vào phòng làm việc, mặt méo đi vì giận dữ.

- Nào, cuối cùng thì đã có thể vào việc chưa ? - Cô ta gần như gào lên - tôi chắc sắp ngất vì đói rồi đây ?

- Đừng hét lên nào, xin cô - lão nói giọng điềm tĩnh - Anh đã đề nghị em chuyển buổi khám sang sáng mai. Em yêu, anh phải làm việc chứ đâu có chơi. Mà thời gian của anh cũng đâu có toàn quyền được quyết định.

- Sao lại ngày mai được ? - Vera phát khùng - Anh chẳng đã nói rằng tất cả chỉ định của bác sĩ phải được hoàn thành chính xác và cẩn thận. Nếu qui định hôm nay, tức là hôm nay. Vì nhờ đâu có bệnh gì bột phát trong người em ? Hôm nay anh phát hiện ra kịp, còn mai sẽ muộn. Thôi ạ, xin đủ. Hãy cùng vào phòng thí nghiệm ngay đi, để em còn ăn gì đó, kéo em đã thấy khó chịu lắm.

- Vera - lão nói nhẹ nhàng. - Anh đánh giá cao thái độ của em đối với những lời khuyên của anh, nhưng mọi chuyện đều có giới hạn của nó. Anh theo dõi em rất đầu đặn và xin đoán chắc rằng không có cơ sở nào để lo lắng.

Họ đã ở trong phòng thí nghiệm và Vera vội vã cởi quần áo trước khi nằm lên cái xe sẽ tự động đưa cô nàng vào buồng liệu pháp.

- Còn em nghe thấy là có những bệnh phát triển nhanh lắm tức là..., em nhớ ra rồi, cấp tính. Chỉ trong vòng mấy tiếng. Nhờ đâu em cũng có thể mắc cái gì trong số đó ? Hôm nay anh phát hiện ra và có biện pháp, còn nếu để mai thì có khi không kịp thời nữa.

- Em yên trí đi nào, - lão bắt đầu khó chịu với sự đần độn của ả. - Nếu số em đã mắc bệnh cấp tính thì nó có thể phát sinh ngay sau khi khám với cùng xác suất. Đừng có chộn rộn lên. Cởi quần áo ra và nằm vào xe.

"Con này chắc chắn sẽ thành loại mẹ điên". - Lão nghĩ thay quần áo thả màn bảo vệ xuống và bật máy rất thành thạo. Càng tốt thôi, tức là đứa bé sẽ phát triển đúng ý đồ.

Quay trở vào văn phòng. Vera nhanh nhẹn mở túi xách lấy buterbrod với phomat và một quả táo đỏ to.

- À, con chó con của em, em có chuyện đây. Mà anh đừng sợ cơ.

- Làm sao anh phải sợ cơ chứ ? - Lão quay lại phía cô, bỏ dở việc ghi chép từ một tạp chí.

- Oleg, tay chồng em ý, muốn để anh khám cho một cô nàng mà hẳn quen. Anh sẽ tiếp nhận chứ ?

- Cô này hay thật, hóa điên rồi à ? - lão rít lên, quăng cây bút máy và gập mạnh cuốn tạp chí. - Sao chồng cô lại hỏi tôi ? Anh ta chẳng nhẽ đã biết hết chuyện rồi sao ?

- Anh đừng có gắt lên thế. Vera trả lời điềm tĩnh, vẫn nhai ngon lành miếng buterbrod - Anh ta biết rất rõ là em vẫn đến bác sĩ kiểm tra thường xuyên, mà không phải chỗ vợ vẫn, mà là người mà cả giới thượng lưu Matxcơva đến điều trị. Rồi anh bảo sao nữa nào ? Em phải giấu hẳn cả chuyện ấy ư ? Ngược lại em luôn luôn nhấn mạnh rằng vào được chỗ anh đâu có dễ, rằng anh rất khó khăn mới nhận bệnh nhân mới, vì thế em phải tới anh khi nào anh gọi, cả khi bất tiện cho cả em lẫn chồng em, kẻo anh sẽ gạch tên khỏi danh sách bệnh nhân quen.. Anh. rất bận vì thế nếu anh có xếp chỗ cho em vào tám hay chín giờ tối, thì em vẫn cứ phải đến, dù muốn hay không. Anh nghĩ sao nhỉ, cho rằng em dễ đến chỗ hẹn với anh vào buổi tối sao ?

- Em cho là hẳn không biết gì chuyện mình sao ? - Lão hỏi, đã dịu hơn.

- Tuyệt nhiên. Oleg yên chí đứa bé là con hẳn.

- Nhưng nhờ đó là một nước cờ thì sao ? - Lão lại lo lắng.

- Cờ quạt gì ? Anh lại nghĩ ra trò gì hử ?

- Nhờ đâu hẳn đã ngờ ngợ gì đó hoặc như thấy anh cùng em và bây giờ tìm cố để làm quen với tình địch ?

- Ôi, chuyện nói hay chứ! - Vera phá lên cười - Anh ta quả đã có tìm cố. Nhưng nếu dù hẳn chỉ thoáng qua chút gì nghi hoặc thôi thì anh đã không còn ngồi đây. Chẳng cần cơ sở gì. Ở các cơ quan ấy mọi thứ thâm nghiêm cứ như thời Xtalin. Đây là cả nước Nga cải tổ, chứ còn ở chỗ họ là quốc gia riêng, như Vatican ở Roma ý. Và ở đây chẳng có cải tổ gì, anh tin em đi.

- Thế còn cô gái kia ? Họ hàng ư ?

- Không, chỉ là người quen.

- Vera, em làm anh kinh ngạc, lão đã trở nên yên tâm hơn nhiều, đến mức mỉm cười. - Làm sao mà người đàn ông chỉ ba tháng nữa là làm bố trẻ con lại có đàn bà "chỉ là người quen" ? Chồng em bắt đầu bỏ em đi hoang rồi ư ?

- Thôi đi anh, - Cô nàng thành thạo gói cái lõi táo vào giấy ăn và đút ngược vào túi. -Thôi đi, anh thật sự nên khám cho con bé ? Anh sao mà ki bo thế. Oleg nói là cô ta thật là bất hạnh nghèo túng, làm nghề quét rác. Em chịu chả hiểu hẵn mò ra cô ả ở đâu, nhưng với cô ấy hẵn chả nhân tình nhân nghĩa gì đâu.

- Sao em nhất quyết như thế ?

- Mặt chị chàng đầy mụn. Nhìn phát sợ lên.

- Thế cơ à ? Em nhìn thấy cô ta rồi ư ?

- Chưa, nhưng Oleg bảo. Thế anh nhận chữa cho cô ấy chứ ?

- Anh không biết nữa Vera. Mà sao em cứ phải cố làm việc ấy. Như anh chẳng hạn, hoàn toàn không cố tìm cách mặt đối mặt với chồng em làm gì. Và anh cũng không ngược khi nói rằng anh ngại chuyện này. Anh cũng lạ là sao em lại không sợ ? Hay là em thấy sợ khi nhìn bồ và chồng chạm trán nhau ? Anh biết cái này có ở nhiều bà, nhiều cô. Nó cù vào thần kinh của họ làm họ khoái. Nhưng em ơi anh đâu phải là đàn bà và tự cù thần kinh của mình kiểu đó anh đâu có sợ. Nói với Oleg nhà em là anh từ chối. Vì bận quá.

Vera nhanh nhẹn bật dậy từ ghế bành, leo phắt lên đầu gối lão. Một tay đặt lên tóc lão phía ót tay kia bắt đầu xoa má lão.

- Ngược lại, mọi thứ sẽ rất tốt, nếu hẵn với anh làm quen với nhau. Thứ nhất, anh ta sẽ biết chắc, là em quả thực thường xuyên đến khám bác sĩ chứ không phải gặp nhân tình. Thứ hai, hẵn ta sẽ biết anh với tư cách là bác sĩ của em, chính vì thế nếu sau này nhờ có ai đó nhìn thấy chúng ta, em có thể nói được là đã gặp anh. Có gì là ghê gớm nếu phụ nữ gặp bác sĩ của mình trên phố hoặc trong metro để lấy đơn thuốc chẳng hạn ? Chuyện vô cùng bình thường. Và sau nữa, xin đừng quên rằng giữa bệnh nhân và các bác sĩ của mình hình thành các quan hệ làm ăn. Bệnh nhân để đền đáp công chạy chữa tìm cách thu xếp công việc của các bác sĩ của mình, chính vì thế mà cơ sở cho các cuộc gặp sẽ không chỉ liên quan đến bệnh tật. Và trên điện thoại em có thể chuyện trò với anh không ngại ngần gì. Mọi sự phải thật lịch sự và công khai, và đây là điều tốt nhất. Anh thử nghĩ xem ta mới

quen nhau chưa được một năm, vậy mà phải chịu hành hạ biết bao nhiêu chỉ vì phải giấu giếm diêm diếm! Em hy vọng là những năm tới chúng ta không chia tay nhau, vì chúng ta đã sắp có con chung. Vậy không lẽ anh lại mong là chúng ta suốt đời sẽ đặt đẹo như thế này mãi ? Anh sẽ công nhiên trở thành bác sĩ riêng của em và con và sẽ có quyền lui tới thăm nom vào bất kỳ lúc nào, không cần bất cứ một lời giải thích vờ vịt hoặc dối trá nào hết.

- Thôi được - lão đầu hàng - cứ giả sử là anh sẽ tiếp nhận. Nhưng em đã nói là cô ta làm nghề quét rác Giá dịch vụ chỗ anh đắt lắm, em biết rõ điều ấy mà. Hay là chồng em cho là anh sẽ khám bệnh miễn phí ?

- Về chuyện ấy khỏi lo đi. Tất cả sẽ được thanh toán sòng phẳng.

- Không được, cô em ạ, chuyện ấy anh không chịu đâu nhé. Em vẫn biết là anh rất chặt chẽ trong quan hệ với khách hàng và không thích dính với các nhân vật đáng ngờ. Cái cô quét rác có những nhà tài trợ mạnh đứng đằng sau kia là hạng người gì thế ? Tôi không ưa chuyện này. Tôi không muốn những người có dây dưa với Mafia bước qua ngưỡng cửa phòng khám này đâu nhé.

- Ôi, cô ta đâu có dính dáng gì với Mafia nào. - Vera kêu lên bực bội - Một cô bé con bình thường, bất hạnh con cháu ai đó trong số đồng đội của Oleg. Cơ quan ấy lương cao, họ sẽ trả đủ tiền chữa bệnh cho anh. Nào, tiếp nhận chứ ?

- Thôi được - lão thờ dốc - cứ để họ đến.

- Bao giờ nào ?

- Bây giờ ta sẽ xem giờ giấc của anh ra sao nào. - lão khẽ dịch Vera ra và vớ lấy lịch trình, nơi lão ghi tất cả những hoạt động, những cuộc gặp mặt ca khám chữa bệnh đã đăng ký.

- Cho là thứ sáu đi, mười hai giờ rưỡi. Nhưng dặn họ không được muộn đâu kéo một giờ trưa có hội chẵn, và anh kiểu gì cũng phải đi, cho dù đang khám dở dang. Thậm chí cứ để họ đến sớm đi, cùng lắm thì ngồi chờ ngoài hành lang.

- Cảm ơn anh nhiều, con chó con.

Vera nồng nhiệt hôn môi lão và vội vã về nhà. Cửa đóng lại sau lưng ả đã lâu mà lão vẫn ngồi thừ ra, mắt đăm đăm vào một điểm nào đó mà không nhìn thấy gì. Sau một lúc, lão cảm thấy đau nhói nơi lòng bàn tay. Hướng cái nhìn bất tri vào tay, lão hiểu rằng bằng một động tác giật cục lão đã bẻ gãy cái bút chì. Giờ thì phần nhọn của chỗ gãy đâm vào tay. Bẻ cái bút lúc nào chính lão cũng không biết.

CHƯƠNG 5

Việc Nastya ngại là những quan chức cao cấp cũ và những nhân vật nổi tiếng quen biết với Ekaterina sẽ không muốn cưới mở cùng cô là hoàn toàn hiện thực.

Hơn nữa, nhiều người trong số họ hoàn toàn không "cũ" đi, mà danh vọng của họ hôm nay lại vô cùng sáng láng. Và với họ hoàn toàn không có một chút dự định kể về những gì Nastya muốn nghe. Lại nữa việc Nastya cho rằng những người quen mà Ekaterina dành tổ ấm cho nhất thiết phải là những người cùng lứa với bà - hoàn toàn sai. Cứ cho là đã có lúc bà ta đã tạo chỗ hẹn hò cho những người bằng vai phải lứa đi nữa, thì trong mười lăm - hai chục năm cuối đời, nhà bà lại là nơi tập hợp các cặp nhân tình. Năm tháng trôi qua, Ekaterina già đi, nhưng trong giới những người quen biết của bà luôn luôn có nhiều người trẻ hơn bà ta mười, hai mươi, rồi trẻ hơn đến bốn chục tuổi cũng có.

Càng gặp gỡ nhiều người hơn, Nastya càng cảm thấy sợ hơn sự bất hợp tác nào đó và sự tránh né một cách kín đáo trong lời lẽ của họ. Không hẳn là họ từ chối thẳng thừng việc trả lời các câu hỏi, nhưng thỉnh thoảng, trước khi cần nói gì, họ giữ một lát im lặng, dường như tính toán xem có nên nói điều đó hay tốt hơn là im lặng. Nastya buộc phải khôn lỏi đặt các cạm bẫy có thể đặt được. Nhưng cô càng cố gắng hơn thì càng hiểu rõ ra rằng sự im lặng của những người này không xuất phát từ những chuyện ái tình riêng của họ. Họ thường cố né tránh một vấn đề gì đó. Cái vấn đề gì đó ấy lại liên quan đến chính Ekaterina. Dù Nastya vò đầu bứt tai thế nào cô cũng không tìm ra được lời giải chuyện đó. Cái gì đã xảy ra trong đời cô gái của viện sĩ Smagorin, để đến nỗi những người muốn điều hay điều tốt về bà đã không muốn bàn đến.

Vậy thì, nếu đi theo chiều đối nghịch, thì hoàn toàn có thể thử tìm cách biết chuyện đó qua những người vốn quan hệ với nạn nhân không tốt lắm. Nói cách khác, nếu không được việc với bạn bè của ai, nên tìm kẻ thù của người ấy. Nhưng ai đấy sẽ thú nhận là đã không ưa, hoặc thậm chí thù địch với người đã bị giết hại.

Lại lần nữa phải tìm đến sự giúp đỡ của Marta, người mà cũng như toàn bộ số còn lại, tuân thủ nguyên tắc "chỉ nói những điều tốt lành về người đã khuất".

- Tại sao bác lại không nói là bạn gái của bác có những chuyện kín đời tư - Nastya hỏi thẳng - Cháu đã tin chắc là sẽ được bác giúp đỡ. Vậy mà, bác lại làm cháu lạc hướng. Bác sợ sẽ làm hại ai ư ? Bác hiểu cho đây là vụ sát nhân, và sự ý tứ quá mức thường cản trở vạch mặt kẻ tội phạm.

Marta là một mệnh phụ thông minh và đầy đặn, vì thế sau năm sáu buổi nói chuyện với Nastya, bà đã kịp đưa ra cho mình một kết luận xác đáng, là thiếu tá Nastya - một con người trầm tĩnh và trong mọi mặt cuộc sống rất đứng đắn. Chính vì thế bà không muốn che đậy thêm nữa.

- Thôi được - bà thở sườn sườn - đằng nào thì cô cũng đã tự lần ra... Tất nhiên, chúng tôi không muốn nói về chuyện đó, hơn nữa chúng tôi vốn rất yêu Katenna.

- Chúng tôi ? Là những ai ạ ?

- Ivan và tôi. Và Piotr chồng của Katerina cũng nhất trí. Không cần thiết phải bới lại chuyện bà ấy đã nhiều tuổi mà còn... cô cũng biết rồi đấy.

Tình thế của Nastya khá là khó khăn. Marta lập tức tin rằng cảnh sát đã biết mọi việc. Mà thực ra có biết gì đâu, làm thế nào để hỏi đây, mà không lộ ra là đã nói dối "cô cũng biết rồi đấy". Trời đất ! Nào đã biết gì. Tuy nhiên đã có chỗ để bầu vùi vào.

- Tại sao bác lại nói rằng chỉ thảo luận với Byshov và ông chồng cũ của Ekaterina ? - Cô hỏi - Không lẽ không còn ai biết chuyện đó ?

- Tất nhiên là không - Marta lập tức đáp lại - làm sao có thể có ai đó biết nữa ? Katerina biết cách giữ gìn chuyện kín của mình cũng như của người khác. Bà ấy có thể đã muốn giấu cả chúng tôi nữa, nếu như dẫu được.

Mỗi phút một khá lên ! Làm sao mà biết cái điều đó đây. Lại còn phải làm ra vẻ đã biết hết kéo bà ta sẽ hiểu ngay là đã bị "qua mặt". Xuất phát từ chỗ những người biết chuyện gồm có bạn thời thơ ấu Byshov và ông chồng đã ly hôn, vấn đề hẳn có tính gia đình. Marta được thấu đáo hơn về vấn đề này trên tư cách bạn gái thân nhất.

Nhưng ở đây có điều gì không thật khớp. "Đối tượng" của sự mần thình thấp thoáng trong cái cuộc nói chuyện với nhiều người quen của Ekaterina. Còn bà Marta lại khẳng định rằng chỉ có ba người là được biết điều bí mật. Có vẻ như ở đây có gì đó trật khớp. Marta nói về một chuyện, còn Nastya lại ngụ ý một chuyện khác. Nhưng không thể lùi bước mà phải tiến lên, mò mẫm mà cẩn trọng.

- Bác biết không - Nastya thừa thốt về đăm chiêu - vậy mà cháu có cảm giác là chuyện ấy nhiều người biết.

- Ôi trời, họ thì biết gì cơ chứ - Marta dang tay ra. - Họ chỉ có thể biết một điều. Katerina đuổi ông ta ra khỏi nhà. Làm điều đó công khai và khá là đột ngột có thể thôi.

Hay ho thật, Katerina đuổi ông ta. Ông ta là ai nhỉ ? Và tại sao bà ta lại đuổi một cách công khai và khá là đột ngột ? Các câu hỏi cứ chồng chất mãi thêm lên, và cái đồng câu hỏi ấy từng giờ từng phút đe dọa sẽ đổ sập xuống.

- Không hiểu những người quen của Ekaterina nhìn nhận cử chỉ ấy thế nào nhỉ ? - Nastya tiếp tục quăng câu - vì một hành vi như thế đòi hỏi không ít can đảm, phải không ạ ?

Mũi tên bắn đi hú họa và Nastya chờ kết quả, chờ đợi sự hồng ân tiếp nối.

- Cô đúng, con bồ câu nhỏ ạ - Bà Marta gật đầu.

- Tất cả đều hoang hờn. Ông ta là người đáng sợ và khi bị hạ nhục công khai, ông ta có thể đi kể hết mọi sự ông ta biết. Nhưng ông ta đã không làm điều đó, và vì thế sự lo lắng của mọi người cũng giảm dần. Bây giờ không ai nói về ông ta nữa, nhưng mọi người hẳn còn nhớ rõ ông ta, tôi có thể cam đoan với cô thế. Tuy quả thực những chuyện ấy đã quá lâu rồi nên nếu ông ta giờ có công khai hóa mọi sự thì cũng khó mà gây nguy hiểm cho người khác. Vì vụ scandal về ông ta xảy ra vào khoảng những năm bảy mươi, từ bấy đến giờ đã hai chục năm có lẻ. Vào thời gian đó nếu ông ta làm reo thì có chuyện đấy, còn nếu bây giờ thì chắc chẳng nghĩa lý gì.

- Nhưng theo bác thì tại sao ông ta lại không làm chuyện đó ?

- Vì Ekaterina thôi. Ông ta yêu bà ấy.

- Và Ekaterina cũng đáp lại chứ ạ ?

- Ấy đấy chính là điều rắc rối nhất. Bà ấy hẳn đã yêu ông ta nhiều năm. Nhiều ở đây cũng phải đến vài chục năm. Họ quen nhau khi Ekaterina đã lấy anh chàng Shvaishtein khốn khổ kia, lúc ấy đâu như sau chiến tranh thì phải. Và từ đó quan hệ này không hề đứt đoạn, cho dù Katerina sau khi ông chồng đầu chết đi và đã hai lần lấy chồng, ấy là chưa kể những mối tình nữa. Cô biết đấy, ở đời nó thế, yêu một người, lại lấy một người khác. Hay lấy những người khác. Khi chuyện kín vỡ lở, Ekaterina cấm cửa ông ta, nhưng sự gẫn bó nhiều năm không thể một phút qua đi. Một vài tháng sau bà ấy đã thứ lỗi cho ông ta.

- Và về chuyện kín không ai biết ư ? - Nastya bắt đầu đoán ra.

- Không ai cả ngoài tôi và Byshov, Piotr biết điều đó khá lâu sau khi Ekaterina kể cho ông ta nghe vào lúc ông ta cắt đứt với cô bồ non của mình.

- Vậy là về chuyện cãi vã thì mọi người đều biết, còn lúc dàn hòa thì chỉ có ba người - Nastya kết luận - có lẽ không nên giấu chuyện ấy vì chính bác đã nói rằng mọi người đều sợ rằng vì bị hạ nhục con người đó có thể tiết lộ tất cả những điều ông ta biết. Nếu như mọi người đều biết là Ekaterina hòa giải với ông ta họ chắc sẽ thở phào nhẹ nhõm. Lẽ ra nên thôi hành hạ mọi người bằng những cơn sợ như thế thì tốt hơn.

- Cô không hiểu rồi - Marta nói buồn phiền - ở đây vấn đề đâu chỉ là nỗi sợ.

- Ở chỗ nào nữa ạ ?

- Vấn đề danh dự lương tâm. Mỗi người trong thế hệ chúng tôi đều có ai đó trong thân quyến là nạn nhân của sự trấn áp. Bạn bè, họ hàng, láng giềng. Những người cùng lứa với tôi và Ekaterina và cả những người trẻ hơn cũng phải trải qua nỗi sợ những tiếng chuông bấm vào ban đêm. Cô hẳn không biết chuyện đó, cô còn quá trẻ mà. Ban đầu chúng tôi bị dẫn vật bởi câu hỏi tội tình gì ? Còn khi đã hiểu rằng chẳng có tội tình gì thì cũng vỡ ra điều khác nữa mỗi người trong chúng tôi hoặc người thân đều có thể trở thành nạn nhân tiếp theo. Những người dính dáng vào việc trấn áp không được tha thứ. Khi Ekaterina tình cờ biết rằng do sáng kiến của ai đó mà chồng bà ta bị bắt, bà ta bị một cơn sốc khủng khiếp. Và khi đó trong cơn thịnh nộ bà ta đã tuyên bố quyết định đó trước sự có mặt của một số đồng người. Nhưng sau đó hiểu ra rằng không thể đoạn tuyệt một cách gian đơn sau nhiều năm quan hệ và lại gặp gỡ với Xemen một cách bí mật. Cô thấy đấy bà ấy xấu hổ với mọi người. Tôi hiểu bà ấy, vì trong khí thế vạch mặt ông ta rất nhiều người đã ủng hộ Ekaterina. Quân vô lại, cặn bã, thẳng chỉ điểm và ... sau đó bà ấy đã không mặt mũi nào nhìn bạn bè nếu lại tiếp tục quan hệ với ông ta. Đây là giai đoạn khó khăn nhất trong đời bà ấy. Đã biết đó là kẻ đã làm cho chồng mình bị bắt rồi vì thế mà chết, lại không thể xóa đi những kỷ niệm tuyệt vời của ngần ấy thời gian họ cùng nhau. Tóm lại bà ấy thứ lỗi cho ông ta, cho dù tự dằn vò khủng khiếp lắm. Cô biết không, một thời gian rất lâu Katerina không hề bị bạc tóc, chúng tôi đã phải phát ghen vậy mà chỉ mấy tháng ấy đầu bà ta đã trắng xóa.

Rõ rồi tên ông ta là Xemen.

Thế là băng bắt đầu tan. Nếu giáo sư Shvaishtein quả thực bị bắt do mật báo của người này thì tìm ra tính danh và địa chỉ đâu có khó, các chi tiết này phải được lưu trữ. Và nếu tất cả đúng như Marta kể lại thì cái ông Xemen tạm thời chưa rõ tung tích này chính là người mà Ekaterina vẫn chia sẻ cái chuyện kín của người khác. Chính Marta cũng vô tình để lộ là "tất cả

đều hoảng lên". Và khi quan hệ của họ càng phải che giấu kỹ hơn thì càng có thể chia sẻ với ông ta nhiều bí mật hơn mà không phải ngại gì vì ông nay không thể có tiếp xúc gì hơn với những người quen chung. Xemen trở thành kẻ bị ruồng bỏ trong giới thân quen của Ekaterina.

**

***

Nastya không tự đến ban bảo mật của KGB. Cô rất biết cách kìm chế sự bột phát xúc cảm và chỉ nghĩ về công việc. Tuy nhiên có những chuyện cô hoàn toàn không có năng lực làm. Trong số đó, cô không thể, hay đúng hơn, không ưa, lâm vào tình trạng mà người ta chấp nhận cô trong tư cách người đi xin xỏ và làm ơn làm phúc cho cô, cho dù về thực chất đây là công việc, hoàn toàn nằm trong chức trách của cô và của những người sẽ "làm phúc" cho cô. Cuộc thăm viếng ban bảo mật của KGB hai năm trước đây của cô trở thành lần cuối cùng. Một lần nữa xuất hiện lại ở đó không thể là ý nguyện của cô. Tất nhiên về phương diện kỷ luật quân ngũ điều đó được coi là sự ỡng ẹo không thể tha thứ mà người sĩ quan cảnh sát không thể có quyền. Nhưng vì Nastya không còn bất cứ cái động đảnh nào khác, các đồng đội của cô tha thứ cho cô chuyện này và nhận về mình mọi thứ việc liên quan đến chuyện phải hỏi xin và khuyến dụ, nài nỉ những giấy tờ sự vụ hay ngồi chờ hàng tiếng trước phòng giấy ai đó. Vào ngày hôm sau Iury đã đặt trước mặt Nastya tờ giấy có tên và địa chỉ của Xemen. Ông này sống hi xả ở trung tâm Matxcơva trên tòa nhà cao ở quảng trường Khởi nghĩa.

- Ôi, Nastya, cái thằng cha trong ban bảo mật ấy thật là giỏi bọ - Anh thờ phào theo thói quen ngồi thượng lên ghế bành và chụp giựt chớp nhoáng tách cà phê ngay trước mũi Nastya - Cũng có thể tôi không hiểu gì về cuộc đời, nhưng cha Xemen này xem ra vô cùng mẫu mực, thề có ông Trời.

- Thằng chỉ điểm mẫu mực ? - Nastya ươm hờm, thiếu tin tưởng-chuyện mới đây.

- Thật đấy. Tất nhiên là so với các quý vị khác. Cô cho là chỉ mình Xemen bỏ tù giáo sư Shvaishtein thôi ư ? - Sai toét. Trong việc ấy đã có lập công tập thể. Cả Byshov cũng góp phần. Trong hồ sơ mật báo cả chục đơn đều là của những người trong giới quen biết của Ekaterina. Nhưng đơn từ nói chung là ba xạo, thiếu chứng cứ có cơ sở. Và thế là tổ giác của Xemen như đáo ném đúng lỗ. Theo ngày tháng thì là cái cuối cùng. Ngấm chưa, chuyện trò hay ho chứ ?

- Vậy là, ông giáo sư tội nghiệp chắc đã cản đường ai đó, và người ấy đã rất thèm được nướng ông ta. Và tay này có khả năng gây áp lực đối với nhóm bạn bè của vợ chồng Shvaishtein bắt họ phải viết một đơn tố giác ông ta. Nhưng những người đó hoặc là không thật độc ác, hoặc không thật am hiểu, hoặc không quá nhút nhát nên đã đưa ra những chứng cứ không làm nên trò trống gì. Còn Xemen thì đã đưa được chứng lý đạt yêu cầu. Điều đó thì dễ hiểu thôi, vì sự giận dữ và am hiểu của ông ta phải lớn hơn, ông ta vốn quan hệ yêu đương với bà Ekaterina mà. Mà cũng có thể đây là một tiến trình khác. Chẳng hạn, Xemen trong việc gì đó rất bị phụ thuộc người mà giáo sư Shvaishtein đã cản đường. Hoặc sợ người này. Tóm lại, không thể không tuân lệnh, mặc dù không chỉ làm hại chồng của người tình, chẳng qua ông ta không có lối thoát. Iury anh biết không, tôi rất ngại đưa ra những đánh giá các sự kiện của giai đoạn lịch sử đó. Một số người nói rằng không có lối thoát, bị ép buộc, bị đe dọa. Những người khác chỉ tay vào mặt họ, nói rằng người có tư cách không thể bắt buộc hoặc đe dọa. Tôi không rõ ai đúng, ai sai. Nhưng tôi biết chắc một điều khi nào không phải chính anh mà là người thân hoặc con cái bị đe dọa, anh sẽ làm tất, để sao họ không bị đụng chạm đến. Tôi còn nhớ rõ Arxen đã đe dọa tôi thế nào qua điện thoại và tôi đã hoảng hốt lo cho cha tôi và Leshka như thế nào. Tôi đã làm tất cả những gì mà hăn ra lệnh. Bỏ điều tra, không đi làm, giải tán nhóm công tác, lấy giấy nghỉ ốm và nằm lì ở nhà. Còn chuyện, bị khóa cửa, nằm nhà, với điện thoại bị nghe trộm mà vẫn lừa được hăn thì lại khác, đấy là vấn đề của một bài vở khác. *(xem Giấc mơ bị đánh cắp – cùng tác giả)* À mà tại sao anh cho là Xemen tử tế nhất trong số những người mặt báo.

- Bởi vì ông ta đã không làm hại ai. Cô nhớ những điều bà Marta đã nói chứ ?. Vì thực ra cô lúc đó chưa nắm được sự thật nên đã hiểu lời bà ta theo cách của mình.

- Đúng thế ! Tôi cho là câu nói "tất cả đều lo lắng" có nghĩa là nỗi sợ về chuyện sẽ lộ ra các chuyện trắng hoa và phản vợ bội chồng. Nhưng té ra là những người viết đơn tố cáo đều biết nhau và người nọ biết người kia đã viết tố cáo chồng Ekaterina. Và sau khi Xemen bị vạch mặt mọi người hoảng lên vì sợ ông ta khai luôn cả họ ?

- Tôi nghĩ rằng mọi việc đã xảy ra như thế - Iury gật đầu. - Nhưng ông ta đã không bán đứng họ. Vì thế mà tôi nói ông ta tốt. Bởi chừng mọi người đã lăng mạ ông ta một cách công khai và hoàn toàn có quyền cần xé trở lại. Nhưng ông ta đã không làm điều đó.

- Hoặc có làm - Nastya tiếp tục vẽ đăm chiêu - nhưng khẽ khàng thôi, vào tai người tình yêu dấu Ekaterina. Có thể là chính vì thế mà bà ta đã tha thứ cho ông ấy. Bà ta hiểu ra là ông ta không xấu hơn những người bạn bè thân thích, những cố nhân kia. Và tìm được nội lực để yên lặng và không làm hỏng quan hệ với họ. Mà Marta có nhớ tay viết đơn tố giác chồng của bạn gái thân nhất của mình không ?

- Cái gì không thì phải nói không - Iury cười mát - Chồng bà ta viết. Ông ta là người Đức nên vừa thấy nhe nanh là phát hoảng lo cho gia đình nên thoáng ngay. Tóm lại ngữ cảnh sơ sài đến mức nguyên thủy. Giáo sư Shvaishtein vốn là bác sĩ, như cô đã biết đấy. Còn xung quanh Ekaterina thì cả giới thượng lưu của văn nghệ sĩ lẫn các nhà hoạt động nghệ thuật khác vãn vũ. Vì thế chỉ cần cố gắng một chút là chứng minh được rằng tên bác sĩ - kẻ phá hoại đã chữa lành thành què niềm tự hào của nghệ thuật xô viết, hủ hóa, đầu độc những diễn viên hàng đầu, các đạo diễn, nhà văn, họa sĩ.

Khi đến gặp Xemen, Nastya đã chuẩn bị tư tưởng là sẽ nhìn thấy một người ốm đau, còm nhom, đầy nỗi hận đời. Nhưng những mong đợi của cô chỉ thành hiện thực từng phần. Tất nhiên là ông lâu tám mươi Xemen không đem lại ấn tượng là người đàn ông trẻ đầy sinh lực, nhưng ông cũng không hề giống tấm thân tàn. Tất nhiên tuổi tác và bệnh tật có tác động ít nhiều nhưng đầu óc của ông còn minh mẫn và trí nhớ cũng chưa dối lừa ông. Xemen sống cùng đại gia đình của mình, gồm con trai, con dâu, cháu gái, chồng cô này và hai chắt. Chỉ mười phút ngồi trong căn hộ lớn này, đủ để Nastya hiểu ra rằng ở đây người ta coi trọng chế độ phụ quyền. Sau nửa tiếng nữa cô hiểu tại sao Xemen lúc trước đã không lìa bỏ gia đình mình và thậm chí còn cho phép Ekaterina hai lần đi lấy chồng. Không thể bỏ rơi những người yêu anh chân thành và thiết tha như vậy. Những người cần đến anh hoàn toàn không phải vì anh làm ra nhiều tiền hoặc có chức có quyền. Họ cần đến anh vì anh hiểu họ, vì họ rất ấm áp khi ở bên anh, bởi vì... Tình yêu bao la và nhiều mặt, và thật ngốc nghếch nếu tìm cách diễn giải nó bằng lời. Nó bao trùm lên gia đình Xemen mà cốt lõi chính là Xemen, người chỉ điếm đã hàng năm trời phản bội vợ.

- Cô muốn nói chuyện về Ekaterina ư ?- ông mời Nastya vào phòng mình có cửa sổ lớn và ban công thoáng rộng.

Cửa ra ban công mở rộng ngoài phố là cái nóng mùa hè và Nastya nhìn thấy một cái xích đu, gối, cặp kính lão trên cuốn sách mở. Chắc là Xemen đang đọc sách thì cô đến.

- Cả về ông nữa - Nastya mỉm cười - Nhưng phần lớn lại không phải vì ông cũng như bà ấy, mà về những người khác kia.

- Cô đoán chắc là tôi muốn trả lời những câu hỏi của cô ư ? - Xemen nghi vấn.

- Hoàn toàn không, cháu không dám tin chắc và còn chuẩn bị cả khả năng phải khẩn khoản thậm chí nài nỉ ông. Một số câu hỏi của cháu có quan hệ trực tiếp đến việc điều tra cái chết của Ekaterina.

- Chỉ một số thôi ư ? Còn những câu khác ?

- Những câu hỏi còn lại cháu hỏi ông hoàn toàn do tò mò, và nếu ông không muốn trả lời thì cháu sẽ không nài ép. Ông thấy thế có được không ạ ?

- Thôi thì - Xemen cắn môi - cho là được đi. Chúng ta đi ra ngoài trời, kéo trong phòng thiếu khí, tôi khó chịu.

Nastya hân hoan nhận lời vì ngoài ban công cô có thể hút thuốc mà không ngại ngùng và không phải hỏi xin phép. Xemen ngồi lên ghế xích đu và đề nghị cô ngồi lên ghế xếp nhỏ bằng vải.

- Vẫn chưa bắt được kẻ giết Ekaterina ? - Xemen hỏi, khẳng định lưng chừng - không lẽ bắt kẻ tội phạm lại phức tạp như thế ? Vào thời của tôi chuyện ấy không thành vấn đề. Hồi đó những thứ quý giá không thể tiêu thụ ngay đầu phố, tội phạm được khám phá rất nhanh. Cái gì cản trở các anh chị ?

- Nguyên cơ - Nastya đáp lại vắn tắt - chúng cháu không tìm nổi nguyên cơ. Và vì thế không thể phát hiện người mà vì những nguyên cơ ấy đã có thể thủ tiêu Ekaterina.

- Cô muốn nói rằng bộ sưu tập còn nguyên ư ? - Xemen cực kỳ sửng sốt.

- Bộ sưu tập còn nguyên, không suy suyển.

- Thế thì tại sao nhỉ. - Thôi tôi rõ rồi. Vì cô cũng vừa

bảo không hiểu tại sao. Điều này thật là kỳ quặc. Quá là kỳ quặc.

- Tức là ông cho rằng thủ tiêu Ekaterina chỉ hoàn toàn do tranh và đồ trang sức ? - Cô hỏi lại.

- Chứ làm sao nữa ? Tôi đã hàng nghìn lần nói với Ekaterina, để bà ấy đừng có nhìn đồng của cải quá giản đơn thế. Nếu bà ấy không muốn bán thì hãy tặng cho bảo tàng đi. Ở đó các thứ này sẽ được giữ gìn. Tôi đã không thuyết phục nổi bà ấy.

- Ông cho rằng Ekaterina không có kẻ thù ư ?

- Tại sao không nhỉ. Kẻ thù hoàn toàn có thể có - ông già yên lặng, sau đó thêm vào - Nhưng chúng theo như tôi biết không có đâu. Ekaterina quả là người hiếm có, bà ấy được mọi người yêu. Không thể không yêu bà ấy được.

- Xemen, ông có biết rằng Ekaterina che chở những cuộc phiêu lưu tình ái của bạn bè ?

- Tất nhiên. Bà ấy rất thích thảo luận với tôi về những cuộc phiêu lưu ấy sau khi tôi thôi không còn là một phần tử của giới thân cận với bà ấy. Chắc là cô hẳn đã được biết về câu chuyện buồn đó và vì thế mà cô đến tôi.

- Nói chung thì đúng như vậy - Nastya gật đầu.

- Cháu còn nhiều điều chưa rõ nhưng đây lại chính là những điều mà ông không nhất thiết phải trả lời, nếu ông không muốn.

- Cái gì cô chưa rõ nào ?

- Chẳng hạn, tại sao Ekaterina lại giấu tất cả mọi người khi lại tiếp tục gặp gỡ với ông. Có cái gì nhục nhã ở đây nào ? Vai trò của ông trong chuyện bắt và trong cái chết của chồng bà ta liên quan chỉ đến bà ta thôi, và cư xử ra sao với chuyện đó là việc riêng của bà ta. Bà ấy đã bỏ quá cho ông và tại sao bà ấy lại còn phải ngoảnh lại nhìn ai nữa ? Cháu chịu không hiểu được.

- Tôi cố giải thích cho cô đây. Gì thì gì, thắc mắc của cô tôi hiểu. Lúc đó vào năm bốn mươi chín, tôi tròn ba mươi tuổi, con trai tôi, ba tuổi, còn con gái thì vừa mới sinh. Tôi hình dung rất rõ cái gì chờ tôi nếu tôi không chịu nghe theo. Tôi đã chống lại chừng nào có thể. Đã đề nghị người ta sử dụng sự trợ giúp của những bạn bè khác của gia đình Shvaishtein hi vọng là chồng Ekaterina nếu đã bị phán quyết đi tù thì kiểu gì tôi cũng không nhúng tay vào. Tôi chịu không hiểu vì sao những đơn tố giác khác lại không đạt. Tôi biết chắc là đã có những đơn như vậy và ai đã viết.

- Làm sao ông biết được ?

- Biết chứ. Trong thời gian theo dõi và bắt bớ đại trà, sự bảo hộ lẫn nhau luôn tồn tại, nó bao giờ cũng có và không bao giờ mất đi. Tôi có những người bạn ở cơ quan an ninh, họ đã thông báo cho tôi. Điều buồn nhất là tất cả những người viết đơn tố giác chồng Ekaterina đều ở trong nhóm bạn bè của bà ấy, tiếp tục đi lại và hàng năm trời được coi là rất gần gũi. Nếu như cô được

nhìn thấy họ thương cảm ra sao khi Shvaishtein chết. Tất cả họ đều còn trẻ và vào lúc xảy ra vụ scandal họ tất nhiên còn sống cả. Tôi bất cần có quãng ra vài câu đập lại mà Ekaterina thì không hiểu nhưng những người

kia hiểu lắm. Tôi đọc một số câu trích từ các đơn tố giác và tác giả của chúng, lúc đó cũng ngồi ở đây, khi Ekaterina tuyên bố cấm cửa tôi, họ hiểu rất rõ là tôi biết cả. Cô biết không, tôi không phải là người theo khuynh hướng cãi nhau theo nguyên tắc "mày cũng **ôi diêu nốt**" chính vì thế mà đã không cố vạch mặt những người kia để phản công. Xét cho cùng có làm thế thì lỗi của tôi cũng đâu có nhỏ đi, tôi vẫn nhận lỗi đó như nó có. Còn tội lỗi của họ thì hãy xin cứ để lương tâm phán xét.

- Ekaterina có biết mật báo về chồng bà ta còn do nhiều người khác viết ngoài ông ra ?

- Nếu có biết thì cũng không phải tôi nói.

- Tại sao thế ạ, không lẽ ông không cảm thấy bị xúc phạm vì tất cả những người trước đó đã viết đơn tố giác giáo sư Shvaishtein chỉ có một mình ông chịu khổ, còn các vị khác vẫn tiếp tục nhảy những vũ điệu vòng tròn náo nhiệt quanh người phụ nữ mà ông yêu ?

- Xúc phạm ư ? - Xemen lặp lại vẻ đăm chiêu - Cũng có thể. Cô biết không, tôi thấy câu chuyện của chúng ta thật kỳ quặc. Vì tôi đâu có nói chuyện này với ai, chỉ với Ekaterina, nhưng cô ấy kém tôi có năm tuổi. Mà sau năm mươi tuổi thì trẻ hơn năm năm là không đáng kể. Vì thế mà tôi không dám bộc bạch hết ngay cả với Ekaterina. Còn bây giờ với cô, tôi chột hiểu rằng già lão cũng có cái hay. Tôi thật ngại ngùng khi nói chuyện về chủ đề này với những người cùng độ tuổi còn với lớp trẻ thì thoải mái. Trước cô tôi không cảm thấy xấu hổ. Cũng có thể là những người trẻ của thế hệ hiện nay hư hỏng hơn và vì thế kiên nhẫn hơn với những tội tình của người khác, thờ ơ hơn. Cô chắc chắn sẽ không kết tội tôi đến mức sùi bọt mép, phải không ?

- Chắc chắn rồi, nhưng không phải do cháu hư hỏng. Có điều phần nào đó ông nói phải, Xemen, vì nếu là một người trẻ hơn hẳn cháu đã bực mình đấy. Còn với ông cháu thậm chí đã không bực mình.

- Thấy chưa - Xemen cười vang - tuổi tác quả là vệ sĩ tốt. Những thiếu phụ trẻ kiêu diễm đã không còn giận ta nữa, cho dù ta có nói năng thất thố. Bây giờ cô đã hiểu, tại sao Ekaterina che giấu quan hệ với tôi. Bà ta đã không biết là trong số bạn bè thân của mình có những người cũng có thể bị phán xét không kém. Bà ấy, tâm hồn thánh thiện, thậm chí đã cảm thấy khó xử sau khi tha thứ cho tôi. Và đã không muốn để cho mọi người biết được. Bà ấy xấu hổ trước mọi người. Cô có thấy điều đó thật là nghịch lý không ? Bà ấy xấu hổ trước mọi người về chuyện đã có thể tha thứ cho tôi và không thể từ chối tình yêu của chúng tôi

- Xemen, không lẽ ông không có ý nguyện kể hết cho Ekaterina sự thật về bạn bè của bà ấy ? Ông đã ngần ấy năm giữ gìn bí mật đó, tình nguyện mang toàn bộ gánh nặng của những lời buộc tội mỗi một mình mình.

- Điều này phức tạp đây. Ở đây rất nhiều lý do. Tất nhiên khi bà ấy lăng mạ tôi trước tất cả mọi người và cấm cửa tôi, cơn giận của tôi quả thật rất dữ dội. Rồi sau đó nó qua đi nhanh. Tôi chỉ nghĩ: làm thế để rồi đạt được cái gì nào ? Tôi đã mất Ekaterina, tôi chẳng bao giờ nhìn thấy bà ấy nữa, và về việc bà ấy sẽ đuổi thêm những ai nữa, tôi cũng không vì thế mà sợ hơn. Sau đó một vài tháng, bà ấy lại quay lại với tôi, và tôi đã thật hạnh phúc đến nỗi quên đi là phải thanh toán với ai đó. Hơn nữa, đối với tôi những người ấy đâu có lỗi, họ chỉ có lỗi trước Ekaterina mà thôi. Tôi đã có thể báo thù họ vì lẽ gì nào ? Vì họ đã may hơn tôi và Ekaterina không biết rõ về họ ư ? Chuyện kia đâu phải do lỗi của họ, cũng không do công của họ. Tất cả đều là xác suất. Bất cứ ai trong số họ cũng đều có thể rơi vào địa vị của tôi. Và sau một vài năm thì bắt đầu giai đoạn mà tôi bằng mọi giá không thể liều lĩnh tìm cách vạch trần giới bạn bè của Ekaterina, ngay cả nếu tôi rất muốn điều đó. Chúng tôi già đi, ai đó đã chết, người thì ốm nặng không dậy được nữa, người thì đi thành phố khác, cho gần với con cái để chúng còn chăm sóc họ. Chúng tôi, những người quen biết nhau đã bốn năm chục năm, cứ ít dần đi. Mọi người chắc có kể cho cô nghe là Ekaterina bao giờ cũng là linh hồn của hội, luôn luôn yêu mến bè bạn, xoay quanh bà lúc nào cũng có một đám đông. Nhưng cô có nghĩ họ là những ai không. Trong số họ những cố nhân, những người quen cũ đâu có nhiều. Và dùng một đòn để bứt những người đó khỏi bà ấy, làm bà ấy cãi nhau với họ ? Buộc bà ấy phải quay mặt lại với Marta, với Byshov ư ? Bà ấy sẽ còn lại một mình. Toàn bộ số thanh niên đâu có thay được những người ấy cho nàng Ekaterina.

- Nhưng bà ấy đã có thể tha lỗi cho họ, như đã tha lỗi cho ông vậy - Nastya nhận định.

- Thế nếu không thì sao ? Làm sao tôi có thể liều lĩnh ? Chia sẻ tuổi già với Ekaterina tôi đã không thể. Giờ lại vì sự báo thù nhỏ nhen tôi dứt bỏ quan hệ của bà ấy với những người thân cận, buộc phải chịu cô đơn, còn mình thì vui thú trong cảnh gia đình đầm ấm. Xin lỗi, cô có lẽ cũng thấy là chúng ta đã quá say mê chủ đề này ư ? Cô đã nói là những vấn đề này không nhất thiết cần cho việc khám phá vụ án.

- Vâng - Nastya đồng ý - Xin quay lại công việc. Ekaterina Venediktovna không kể lại cho ông về chuyện giữa những người mà bà ấy đã cho hưởng tổ ấm trong căn hộ của mình, có một bác sĩ nào đó trẻ hơn khoảng hai mươi lăm tuổi so với bà ấy ?

- Bác sĩ ư ?- Xemen cười gằn - có đấy. Mà không phải một người. Giới y học Ekaterina có quen biết khá rộng kể từ đời chồng với Skvaishtein

- Cháu không quan tâm đến những bác sĩ quen của bà ấy - Nastya nói một cách kiên nhẫn. - Cháu chỉ cần những ai khoảng sáu đến tám năm trước hẹn hò với bồ bịch ở căn hộ của bà ấy. Và nếu cụ thể hơn, cháu cần ông bác sĩ mà nhân tình của ông ta tên là Galina Terekhina.

- Galina Terekhina ? Ai thế nhỉ ?

- Người phụ nữ sáu năm trước đã ném ba đứa con của mình từ trên cửa sổ xuống rồi gieo mình theo.

- À vâng vâng - Xemen hứng lên. - Tôi nhớ rồi, nhớ rồi. Ekaterina có kể. Chuyện thật là khủng khiếp.

- Xemen, điều này rất quan trọng cháu xin ông nhớ lại chính xác và tỉ mỉ những gì mà bà Ekaterina kể lại cho ông.

... Những năm gần đây họ hẹn hò nhau và dạo chơi ở ngoài công viên hoặc ngoại ô. Họ rất ưa Kolomenskoe và Ostankino, thỉnh thoảng có đi Arhangenskoe. Nhu cầu gặp gỡ trong mỗi cảnh ái ân đã mất đi do tuổi tác. Bây giờ họ đi dạo hàng giờ trên các con đường rợp bóng cây hoặc ngồi nghỉ trên các ghế băng và trò chuyện. Ekaterina kể về những chuyện tình của người khác còn Xemen lắng nghe một cách hài lòng. Miệng lưỡi nhân tình của ông khá là sắc sảo và độc địa, và những tường thuật bằng miệng của bà gợi nhớ những bài biểu diễn thuộc lòng của một nhà trào phúng loại khá. Trong những câu chuyện này tồn tại một đặc điểm của Ekaterina bà ta cố không gọi đích danh. Đây không phải là sự giấu diếm trước người bạn tình lâu năm bà ta đã không còn gì để cố giấu, đó hẳn là khẩu ngữ có văn hóa mà bà được giáo dục từ nhỏ. Nhồi nhét những cái tên vào các câu chuyện để làm gì, chúng hoàn toàn vô nghĩa đối với những người đối thoại và chỉ làm họ phân tán ? Tất nhiên nếu chuyện đó thuộc về một nhà văn hay nghệ sĩ có tiếng thì là chuyện khác. Còn ở đây cả tay bác sĩ lẫn người tình là bà nội trợ đều không phải là những người có danh vọng, vì thế đối với Xemen họ là những người không có tên tuy Ekaterina nói chuyện về họ khá

thường xuyên. Chuyện trăng hoa của bác sĩ với cô nội trợ dài dài, khiến cho bà ta thỉnh thoảng lại cười trừ.

- Họ đi theo đường của mình với em đấy, Xemen. Cả hai người đều có gia đình mà họ đều không muốn phá bỏ. Nhưng họ đi cùng nhau lâu đến mức chắc là sẽ không chia tay nhau cho đến lúc đầu bạc răng long.

Lần đầu tiên tên của bà nội trợ vang lên khoảng ít lâu trước khi tai họa xảy ra. Ekaterina có lần nói.

- Có vẻ như họ thật sự lặp lại số phận của mình với em đấy. Xin đừng hiểu sai em, Xemen, em không muốn nhắc lại những gì đã xảy ra giữa em với mình. Chúng ta chôn chặt nó rồi. Nhưng bác sĩ té ra là một tên đê tiện hết mức, còn Galina thì không nghi ngờ gì. Liệu rồi cô ta lúc nào đó có biết được hẳn đã làm gì với cô ấy ? Và nếu biết thì liệu có thể tha thứ cho hẳn không ?

- Nhưng hẳn làm điều gì khủng khiếp thế ? - Xemen quan tâm một cách uể oải.

Ông ta vào ngày hôm đó cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, - từ mấy hôm trước đã đau tim, lúc thì tê tay, tối mày tối mũi - Ông ta đã vô cùng khó nhọc gom hết lực tàn đến chỗ dạo chơi thường kỳ với Ekaterina và miệng không muốn mở ra. Mỗi tiếng động, ngay cả nhỏ nhất cũng đập vào thái dương và gáy một cách đau đớn.

- Hiện tại em chưa biết đích xác, nhưng hẳn... Anh làm sao thế ? Xemen ? Anh cảm thấy trong người khó ở ư ?

- Ừ, anh thấy khó chịu - Xemen thú nhận.

- Trời ơi, sao anh xanh thế này ! Thế anh đi dạo làm gì ? Sao không nói là anh ốm ? Đi nào, đi nào. - Ngay bây giờ em sẽ bắt taxi đưa anh về nhà ngay và nằm yên. Và gọi ngay bác sĩ. Chúng mình đâu còn trẻ, không nên đùa với sức khỏe.

Ông ngoan ngoãn đứng dậy và lê bước theo bà ta đến cửa ra vào công viên. Về nhà ông lập tức đi nằm, và đến tối thì phải gọi xe cấp cứu đưa vào viện. Khoảng

ba tháng sau Xemen mới ra viện và số phận của tay bác sĩ không biết tên và cô Galina nào đó không còn làm ông bận tâm nữa, và câu chuyện đang dở dang với Ekaterina ông thậm chí quên nghĩ đến. Một thời gian sau ông lại khôi phục những cuộc dạo chơi dung dăng dung dẻ với Ekaterina, và bà lại có lần nói:

- Anh biết không, Xemen, chuyện tay bác sĩ với mỗi tình mấy chục năm vẫn cứ kết thúc bi thảm, chị chàng bất hạnh kia cố kết liễu đời mình và ném con từ cửa sổ xuống. Về việc này thậm chí báo chí cũng đăng. Không hiểu, ông ta định sống tiếp thế nào với một gánh nặng như thế đè lên lương tâm. Bây giờ em đang tự trách mình là đã ủng hộ những quan hệ kiểu này. Em cũng phải gánh một phần tội lỗi.

- Trời đất, Ekaterina - Xemen phản đối - làm gì có tội lỗi nào của em ở đây ?

- Nhưng em đã dành căn hộ của mình cho họ gặp gỡ.

- Nếu như không phải là em thì họ cũng gặp gỡ ở nơi khác thôi. Đừng có ôm vào mình những chuyện không đâu - Xemen tìm cách trấn an bà ta.

- Không Xemen ạ, - bà ta lắc đầu, - anh không hiểu. Em rất có lỗi với cô ấy. Em lẽ ra phải biết nhìn xa hơn...

Nhưng ông không muốn nói về bi kịch của người khác. Bản thân vừa thoát khỏi cái chết lâm sàng nhờ nỗ lực của các bác sĩ, năm viện ba tháng rồi ở nhà năm hai tháng nữa. Ông sợ sự kết liễu của chính đời mình đang tiến gần vì thế mà tránh các chủ đề buồn. Ông tìm cách thay đổi hướng đích của câu chuyện và đặt ra cho Ekaterina câu hỏi về chuyện gì đó hoàn toàn chệch hướng. Họ không bao giờ quay lại chuyện buồn kia nữa.

- Xemen, cháu phải tìm bằng được vị bác sĩ kia - Nastya nói rất cả quyết. - Và cháu xin ông suy nghĩ và nhớ lại tất cả những gì Ekaterina nói về ông ta. Đành là ông không biết tên của ông ta nhưng cháu cần bất kỳ thông tin nào khác. Ông vừa nói là ông ta có gia đình mà ông ta không muốn phá bỏ. Đây cũng là thông tin đấy. Có thể ông còn nhớ thêm được điều gì ?

- Ekaterina còn nói rằng vì bác sĩ này là người quen của một vị bác sĩ nữa hay là học trò của ông đó, hay cái gì đó ang áng như thế. Rồi, tôi đã nhớ ra ! Elena Romanovskaya cái tên này có nhắc nhở cô điều gì không ?

- Nữ ca sĩ ư ? - Nastya cẩn trọng hỏi lại. Khi cô còn đang học ở trường vào đầu những năm bảy mươi, trên sân khấu nhạc nhẹ Xô viết bùng sáng lên ngôi sao Elena Romanovskaya người mà các nhà phê bình gọi là Thần nữ dịu dàng của các bài hát. Cân đối, mảnh mai, với bím tóc màu nâu sẫm khá lớn, buông lơ cho đến tận thắt lưng, cô ta với giọng hát êm dịu sâu lắng biểu diễn những bài hát trữ tình của các tác giả Xô viết, chủ yếu về nước Nga và các phụ nữ Nga thuần khiết.

- Vâng, đúng là nữ diễn viên nổi tiếng - ông Xemen xác nhận - Nữ thần dịu dàng lừng danh. Mọi người giá mà biết sự thật về nữ thần ấy !

Nhảy tót từ giường người nọ sang giường người kia không biết mệt. Xin lỗi về sự thô thiển, nhưng cô ấy quả thật là thứ dĩ thập thành. Không trườn ra nổi khỏi các vụ nạo thai và chữa hoa liễu. Nhưng chồng cô ta - một nhân vật trong bộ máy Trung ương Đảng, lúc đó trải ra một đường hoạn lộ vô cùng sáng lạn. Chính vì thế, cô thấy đấy, Elena phải gắng tỏ ra rất là cẩn thận để không làm gãy đường thăng tiến của chồng mình. Cô ta biết rằng cô ta sẽ là ngôi sao nhạc nhẹ chừng nào ông ta còn là chồng cô ta, và chừng nào ông ta còn được nuôi nấng nhờ vào chính quyền. Chỉ cần một trong hai điều kiện nói trên bị phá hủy là cô ta sẽ lập tức bị đá đít tông cổ khỏi Matxcơva và sẽ chẳng có ghi âm trên đài phát thanh hay ghi hình trên tivi, không có các chuyện lưu diễn, thậm chí cả những buổi biểu diễn lèng mềng ở các tỉnh.

Chị chàng sẽ hết hơi trong nghèo đói. Chính vì thế mà mọi vấn đề của mình Elena giải quyết trong khu vực tư nhân và tuân thủ tuyệt đối mọi nguyên tắc bí mật. Người nạo thai cho cô ta là người rất đáng tin cậy. Ekaterina đưa cô ta đến với một người đồng nghiệp của ông chồng quá cố. Sau đó khi Elena đã hoàn toàn tuột phanh và bắt đầu uống triển miên và bậy bạ với tất cả những ai chẳng vào, bệnh hoa liễu bắt đầu phát mạnh. Và ở đây lại Ekaterina giúp cô ta, giới thiệu với một bác sĩ khác, lại là một trong số bạn bè của ông chồng quá cố mà bà vẫn giữ quan hệ gần gũi. Thế rồi một lần bác sĩ không an tâm với bệnh tình của Elena và viết giấy để cô nàng đi tới một chỗ xét nghiệm khác. Elena tất nhiên đã cố phản kháng nhưng ông bác sĩ trấn an cô ta rằng đồng nghiệp của ông ta là người có tín nhiệm, có thể tin tưởng ông ta được, ông ta biết giữ mồm giữ miệng. Hơn nữa vị đồng nghiệp trẻ này lại còn nợ nần gì đó chính vị bác sĩ già. Và ông ta là một bác sĩ rất siêu. Elena nghiến răng lại nhưng cũng đi xét nghiệm.

Tôi cũng không biết vị đồng nghiệp trẻ kia chăm chút cô ta ra sao, nhưng sau một thời gian chị chàng cầu xin Ekaterina giúp anh ta. Kelena than là vị bác sĩ này thật đàng hoàng nhưng sao mà bất hạnh. Vợ còn trẻ nhưng rất đau ốm, cô ta là phế nhân sau khi bị tai nạn ô tô, anh ta không thể bỏ rơi cô ta dù thế nào đi nữa, làm thế quả là bất nhân. Nhưng anh có một người bạn gái mà anh ta yêu, nhưng không có chỗ hẹn hò. Vân vân và vv... Cô hiểu đấy, tất nhiên Ekaterina thấy thương hại và đồng ý.

- Nhưng đã lặn khỏi sân khấu từ lâu rồi kia mà - Nastya nhận định. Cháu nhớ rất rõ là năm tám mươi hai, khi cháu tốt nghiệp đại học, bà ấy đã thôi biểu diễn. Việc kia xảy ra vào lúc nào ạ ?

- Trước đó nhiều đấy. Đâu như khoảng năm bảy mươi tư, bảy lăm, khi Elena ở cực điểm của danh tiếng. Cô đứng đấy, vào đầu của những năm tám mươi cô ấy đã không diễn nữa, hoàn toàn say xỉn, bỏ bê đêm diễn, không đến ghi băng. Giai đoạn đầu người ta cố làm sao đó để vực cô ta dậy, che chắn, nghĩ ra đủ các nguyên nhân, nhưng sau khi bắt đầu thay đổi bộ máy ban chấp hành Trung ương, hoạn lộ của ông chồng bị tắc, và người ta thôi bảo lãnh cô ta.

Như vậy là vị bác sĩ bí mật gặp Galina Terekhina khoảng mười lăm năm. Trời đất. Nhưng điều đó chứng tỏ rằng về nguyên tắc tất cả những đứa trẻ có thể đều là con của hắn. Tất cả bốn đứa, chứ không chỉ riêng Natasha. Tuy nhiên việc lão ta chỉ chú ý đến một mình cô bé này lại nghiêng câu chuyện về hướng cho rằng tất cả những đứa còn lại vẫn là con của ông chồng. Làm sao mà túm được cái "bác Xasha" lẫn như trạch kia ?

Chỉ còn lại có một hi vọng cuối cùng - Elena Romanovskaya và tay bác sĩ già của bà này. Chỉ có họ mới giúp được việc gọi ra tên của bác Xasha.

Tìm ra vị bác sĩ có lúc đã chữa giang mai cho Elena Romanov Skaya cũng chỉ làm được qua chính bà này.

Hoặc là phải tìm cách xác định tên của ông ta xuất phát từ những bạn bè của giáo sư một trong những ông chồng cũ của Ekaterina người đã chết từ năm bốn mươi chín - quả là một việc hoàn toàn vô vọng.

**

***

Quay lại chỗ làm việc sau khi đến chỗ Xemen, Nastya vào phòng làm việc của Iury và Kolya. Iury đang chạy rông, còn Kolya thì miệt mài viết tài liệu gì đó, thỉnh thoảng lại nhòm sang những cuốn sổ có gáy lò xo và các tờ giấy ghi chép từ trước nằm rải rác trên bàn.

- Kolya, tớ sang gặp Bánh mì tròn để báo cáo, còn cậu vì lòng nhân từ, hãy tìm cho tớ Elena Romanovskaya.

- Phụ danh của Elena không có à ?- Kolya hỏi một cách mỉa mai - Hay là bà ta là kết quả của một sự thụ thai trinh trắng theo kiểu các gia đình trong kinh Thánh ?

- Có đấy - Nastya mỉm cười - nhưng tớ không biết. Nhưng có điều lại biết rằng hai mươi lăm năm trước bà ta là nữ ca sĩ nhạc nhẹ nổi tiếng. Bây giờ bà ta quãng năm mươi lăm, sáu mươi gì đó, tìm nhé ! À mà chồng bà ta thời đó là cán bộ cơ quan Trung ương Đảng.

- Điềm lành đây - Kolya ứ hự - Nastya sao cậu lại đi làm thám tử ? Cậu nên làm nghề khảo cổ thì hơn. Kéo cậu cứ bị hút vào việc đào bới tiền sử. Được thôi, ta sẽ tìm. Chi trả ra sao đây ?

- Tớ sẽ mua cho cậu cái bánh mì ở dưới bufet- Nastya hứa hẹn.

Sau nửa tiếng báo cáo với đại tá Gordeev, cô lại sang chỗ Kolya. Anh này vẫn ngồi thảo văn bản của mình và trong văn phòng có vẻ như không có gì thay đổi ngoài cái ấm mới mà nửa tiếng trước còn nằm ườn ở trên sàn, bây giờ đang vui vẻ réo trên tủ con.

- Thế bánh mì đâu ? - Kolya nhú mày hỏi - Tớ đã đun nước uống chè rồi.

- Còn Elena ? - Nastya chòng lại anh ta - tớ không tạm ứng đâu nhé.

- Khiếm nhã quá, cô bạn. Tớ từ bé chả hỏi xin tạm ứng bao giờ. Hơn nữa hẳn là cậu yêu thích đào bới khảo cổ. Mà các nhà khảo cổ như tớ được biết hay khám phá ra những bộ xương. Vì thế mà tớ tìm cho cậu cái tử thi.

- Kolya ! - Cô gái rên lên vì tuyệt vọng, ngồi phịch xuống ghế - Cậu nói là đã đùa đi. Bởi chưng Elena giữ toàn bộ niềm hy vọng của tôi.

- Xin lỗi - Kolya dang tay ra - tớ không chiều được lòng cậu, cho dù rất cố. Nastya này, quả thật Elena rơi từ cầu thang xuống trong tình trạng say rượu ngất ngưỡng (mà bà vẫn thường như vậy nhiều năm nay) và ngã gãy cổ. Vậy là uống rất có hại, nhớ nhé.

- Chuyện ấy xảy ra từ bao giờ ?

- Không lâu lắm, cậu chậm một tý. Giật thột sớm hơn một tý thì chắc chắn là quờ được bà ấy.

- Kolya có chấm dứt những trò đùa vớ vẩn ấy đi không nào ? Vụ án mạng còn đang treo đấy, vậy mà cậu thì cứ...

- Một vụ còn đang treo ư ? - Anh ta hỏi. Theo như tớ biết, những vụ đang treo như thế của cậu ít nhất có đến ba cái. Rồi cả bọn mình đứa nào cũng thế. Vậy xin đừng có mà rầu rĩ. Elena tử thương hai tuần trước. Sống một mình, bị chòng bỏ từ lâu do bà ta say sưa lu bù. Con gái lớn ở riêng.

- Địa chỉ cô con gái ! - Nastya hỏi với vẻ moi mọt.

- Nastya, cô ta không chỉ ở riêng một cách đơn thuần, mà riêng hoàn toàn. Riêng đến mức không thể mò ra. Tất nhiên là tớ có thể ráng sức tìm ra địa chỉ nhưng hãy lưu ý, phố ấy nằm ở tận Sidney, từ đây sang đó mười sáu tiếng máy bay.

- Thật là không may. Thế họ ở Australia đã lâu chưa ?

- Từ năm tám mươi chín, được ông chòng ra hồn là tếch ngay đi thật xa khỏi bà mẹ say rượu. Từ bấy đến giờ không lần nào quay về Nga. Tớ đã

kiểm tra.

- Cảm ơn Kolya. Chỉ tiếc là mọi sự lại về số không. Mặt của Nastya chán chường đến mức mà Kolya vui nhộn và tốt bụng lập tức cảm thấy thương bạn vô cùng.

- Cậu muốn biết điều gì ở chỗ bà ấy nào ? Biết đâu ta lại lần ra bằng đường khác ?

-Ồ Kolya, tớ phải biết được họ của tay bác sĩ mà hơn hai chục năm trước đã xét nghiệm bà ta.

- Có vấn đề gì đâu nào ? Vẫn có y bạ và các giấy tờ sức khỏe khác.

- Tất cả mọi thứ đều được tiến hành theo con đường tư nhân và hoàn toàn bí mật. Xã hội đã không được quyền biết việc bà ca sĩ thường phải chữa bệnh lậu . Và chính vị bác sĩ già đã gửi nữ bệnh nhân đến xét nghiệm ở chỗ vị bác sĩ mà tớ cần. Chính vì thế mà không cần bất kỳ một thứ y bạ nào. Trả bằng tiền mặt theo giá thị trường tự do. Tớ muốn tìm ở chỗ Elena hoặc tên họ vị bác sĩ tớ cần, hoặc tên họ vị bác sĩ hoa liễu đã cử bà ta đến chỗ vị kia.

- Nào thì ta tìm vị bác sĩ hoa liễu - Kolya đề nghị, anh chàng đang sẵn lòng vì bất cứ cơ sở gì thoát khỏi công việc giấy tờ mòn mỏi chán ngấy, dù chỉ một tý - ta biết gì về ông này nào ?

- Ông ta là bạn của giáo sư Shvaishtein, chết năm bốn mươi chín, một thời gian dài giữ quan hệ quen biết với bà già Ekaterina.

- Mà bà này cũng đã qua đời - Anh ta chớp lấy - Sướng thật. Tớ nghĩ rằng ông bác sĩ hoa liễu của cậu chắc cũng đã từ trần lâu rồi. Vì trên đất nước tuyệt vời của chúng ta đàn ông không sống được lâu mà cụ này cũng phải bát tuần hoặc hơn rồi. Cậu có danh sách những người quen của Ekaterina không ?

- Có đấy.

- Đánh cuộc một chai rượu là tớ sau hai ngày nữa sẽ tìm cho cậu tên họ của ông bác sĩ hoa liễu ?

- Chính cậu cũng nói là uống rượu rất hại.

- Ai bảo là tớ sẽ uống nào ? Tớ thắng cuộc cậu chai rượu, mang về nhà cất vào tủ. Cứ để nó ở đấy cho đến khi cần. Ai mà biết được, hoặc khách khứa đến, hoặc biểu ai đó.

- Cậu thật là đồ trần lộn tệ hại. Cậu cũng làm việc trong vụ Ekaterina, vậy thì hoàn thành chỉ thị của tớ là chức trách trực tiếp của cậu.

- Nastya, thật hết hơi với cậu. Cậu sẵn sàng giết chết các hứng khởi lãng mạn nhất. Tớ thì cần men kích thích chứ không phải làm việc theo

chức trách. Nếu chúng ta đánh cược, tớ sẽ có hứng khởi. Còn không thì thật là nhàm.

- Vâng, cậu thì chỉ thích vui thôi. Thôi được xin đặt một chai. Chỉ xin làm ơn tìm cho ra ông ta. Tớ đã hoàn toàn sa lầy trong vụ này, thời gian trôi vun vút mà việc không chạy. Bánh mì tròn đã bắt đầu liếc xéo tớ, không hiểu nổi tại sao mọi thứ cứ ì ra. Cứ như là bị ma ám, không nảy ra được một giả thiết nào ra hồn. Chỉ còn vị bác sĩ hư ảo kia còn lại như một mắt xích duy nhất có thể đeo bám.

Họ huyền thuyên một lúc nữa về dung tích chai và mác của loại coniak, và Nastya trấn tĩnh lại.

Tuy tinh thần của cô vẫn bị suy sụp. Hi vọng bùng lên trong cô sau câu chuyện với Xemem đang tan trong nháy mắt. Elena chết. Ông bác sĩ chắc cũng không còn. Cô không hy vọng là sau hai ngày nữa, Kolya sẽ nói điều gì khác. Ekaterina cũng chết rồi. Đứt tung tất cả mọi sợi chỉ có thể dẫn tới con người đã nhiều năm hẹn hò với Galina và bây giờ đến thăm con chị ta ở bệnh viện, nguy trang bằng một cái tên giả, con người mà sau một thời gian dài gián đoạn giờ lại thăm viếng Ekaterina hơn nữa lại vào ngày trước khi bà này chết một cách khó hiểu.

Elena chết, cái chết bình thường của một người đang trong cơn say. Nhưng quá ư là đúng lúc. Đây có phải là một nỗ lực nữa của bác sĩ "Xasha" không ? Nastya rúm người lại, hình dung ra ngay toàn bộ công việc nhọc nhằn phải làm với những người quen và láng giềng của kẻ quá cố, mà được tiến hành sau án mạng Ekaterina, nay buộc phải lập lại với vụ Elena, mất khối thời gian cho chuyện này đây. Sinh lực cũng thế mà chẳng thu nhận được cái gì.

**

***

Xơ Marfa đẩy Galina trên chiếc xe dành cho phế nhân đi dọc theo công viên rộng lớn bao bọc xung quanh phế nhân viện. Họ dạo chơi đã lâu, nhưng nếu một giờ trước đó mặt trời còn chiếu thì bây giờ bị các đám mây trôi đầy trời che khuất và gió lạnh thổi mạnh. Galina rúm người lại.

- Lạnh quá - chị ta nói ông ọ - cho tôi về thôi.

- Vẫn còn sớm. Cô còn phải ở ngoài trời lâu hơn cho thoáng - Bà xơ phản đối.

- Nhưng tôi lạnh.

- Tôi sẽ mang ra cho cô cái gì đó ấm áp.

- Được thôi, nhưng nhanh lên, kéo tôi bị cảm.

Xơ Marfa vội vã đi vào tòa nhà lên tầng hai bà mở cửa phòng Galina và tìm kiếm giữa đám quần áo trong tủ một cái áo khoác và khăn trùm đầu. Bỗng nhiên sau lưng có tiếng loạt xoạt. Bà xơ quay lại. Nhìn thấy gương mặt quen bà định mỉm cười và chào hỏi, nhưng người đàn ông xấp lại và giãy lát các ngón tay mạnh mẽ xiết quanh cổ bà. Thở khò khè và há miệng hớp không khí, bà kịp hiểu ra mỗi một điều, bà chết ngay bây giờ.

**

***

Mastya rất thích khi chồng cô chờ cô ở nhà. Tuy quả đã có thời điểm khi cô về nhà trong tâm trạng chán chường đến mức ý nghĩ về những câu chuyện không tránh khỏi với chồng bên bàn ăn trở nên không chịu nổi và làm cho cô nhăn nhó một cách khổ não. Nhưng điều đó ít thôi. Lesha biết cô đã nhiều năm, kể từ khi còn ngồi ghế nhà trường luôn luôn biết cách dự cảm tâm trạng của cô và yên lặng đúng lúc.

Ngày hôm nay tâm trạng của Nastya chẳng có gì vui nhưng cũng không đến mức quá nặng nề, để có thể không vui mừng vì sắp được gặp chồng. Lesha vừa đi công tác về và có ghé qua nhà cha mẹ ở thành phố Jukovsky gần Matxcơva rồi mới về nhà.

Lesha gặp vợ với tiếng ho khan và khụt khịt một cách khó chịu. Mắt đỏ, mũi sưng lên, trông anh chàng thật khổ sở. Khác với Nastya, anh đau ốm ít thôi nên tình trạng cảm cúm đối với anh là hiếm hoi và vì thế trông anh thật thảm.

- Trời đất - Nastya kêu lên - ốm từ bao giờ thế này ?

- Chắc là từ trên máy bay - Lesha khọt khẹt một cách khó nhọc - Đã bốn ngày nay anh khật khừ, giờ chắc là cao điểm. Em thường chữa ra sao ?

- Chẳng chữa gì, anh vẫn biết đấy. Em chờ khi nào cơ thể tự đề kháng kéo bị nhờn thuốc. Nhưng anh không hợp với phương pháp của em đâu, anh nhất thiết phải được chữa chạy khẩn trương. Mà em ít khi bị cảm cúm - cô nói giọng chán nản. Sao anh không gọi về cơ quan báo cho em để em chạy qua hiệu thuốc. Bây giờ thì đã muộn, đóng cửa hết rồi.

- Cho qua đi em, chịu nốt đêm nay sáng mai anh tự đi. Thôi đi ăn cơm em.

Sau bữa cơm, Nastya ép chồng phải ngâm chân nước nóng với mù tạc, nút lỗ tai bằng hành băm nhỏ bọc vải màn - vị thuốc dân gian để chữa sổ mũi, còn gan bàn chân thì xát dầu tùng, trước khi đi tất ấm. Bản thân cô chưa từng chữa cho mình như vậy, nhưng cô biết chữa cách này sẽ đỡ.

- Cô cố tình hành hạ tôi - Lesha thêu thào một cách đau đớn, giãy giụa hai cẳng chân khi cô xát hai bàn chân anh thứ dầu hắc không thể tưởng tượng, anh không chịu được buồn - Cô muốn tôi chết. Mụ phù thủy. Cô lẽ ra phải sinh ở Tây Ban Nha thời Trung cổ.

- Thôi em xin lỗi vì sinh muộn đến năm thế kỷ, em không cố tình. Năm yên đi nào. Em chả muốn anh chết đâu. Ai sẽ nuôi em nào, ngoài anh ra ?

- Đồ ích kỷ, vụ lợi - anh cấm câu.

Nhưng rồi sự hành hạ cuối cùng cũng đến hồi kết thúc, anh lập tức chui vào chăn và ngủ thiếp đi ngon lành. Nastya nhón chân đi vào trong bếp. Cô vẫn chưa muốn ngủ và cô quyết định ban đầu rửa bát đĩa bẩn sau đó thì đọc sách. Mấy tuần nay cô đã mua được mười mấy quyển truyện mà cô đang quan tâm. Nhưng chưa có lúc nào giờ ra xem. Tuy nhiên dự định đọc sách thâu đêm đã không thành hiện thực. Cô vừa kịp rửa xong bát đĩa và lau tay thì chuông điện thoại khê reo.

Nastya đã phòng trước để chuông ở mức thấp nhất.

- Không đánh thức đấy chứ ? - Trong ống nghe vang lên giọng phấn khích của Iury - anh trực phiên đêm nay.

- Bây giờ thì chưa.

- Thế thì nghe chuyện cổ tích ban đêm để ngủ cho ngon này.

Tim cô thắt lại vì cảm giác về điều không tốt lành, Iury không có thói quen tán gẫu buổi đêm.

- Xơ Marfa chết. Bị bóp cổ ngay trong phòng của Galina Terekhina.

CHƯƠNG 6

Ira Terekhina không bao giờ nghĩ ngợi về ý nghĩa của câu: con người rất nhanh, rất dễ dàng quen với cái sống, nhưng rất lâu và rất khó quên nó đi. Trong cuộc sống của cô chỉ có một cuộc thay đổi rất đột ngột khi cô bé từ một cuộc sống khá là sung sướng trong một gia đình lớn đột ngột trở thành trẻ mồ côi và vô cùng cô đơn trong trại tế bần. Nhưng chuyện ấy đã lâu lắm và nỗi đau đã dịu đi. Từ đó cuộc sống của cô là những chuỗi ngày cơ cực, và chẳng có cơ hội gì để quen với cái sống.

Đã gần một tuần, khi Oleg hàng ngày xuất hiện ở Glorya và kiên nhẫn chờ cho đến khi cô xong việc và tiễn cô về nhà. Hai lần anh ta lên cùng với cô và đi nhón chân vào phòng cô, rồi sau khoảng một giờ thì lui bước cũng rất khè khàng. Ira rất sợ làm rầy người khách trọ có tuổi và đứng đắn. Ngoài ra còn không muốn đưa ra tiền lệ. Vào thứ sáu như Oleg nói, họ đến chỗ một vị bác sĩ đã nhận lời khám cho Ira và xác định khả năng khỏi bệnh của cô. Nhưng từ giờ đến thứ sáu còn những hai ngày nữa.

Cô không quen nghĩ về việc "chuyện gì sẽ xảy ra nếu...". Khi còn sống trong gia đình về chuyện này có vẻ cô không có nhu cầu và cô còn quá bé với cái ý nghĩ như vậy. Sau đó khi học hết phổ thông và lâm vào cảnh tự cung tự cấp. Cô bé quyết định cần phải làm gì và theo trình tự nào, cần làm việc bao nhiêu để đủ tiền chữa bệnh cho Pavlik. Rồi lại làm việc để đủ tiền đặt bia đá cho cha cô. Oleg lập tức trở thành một phần của kế hoạch đó, nhưng không phải phần chính. Anh ta thông báo một cách trung thực là vợ sắp sinh con, ba tháng nữa thôi. Vậy tức là anh ta sẽ tối nào cũng sẽ đến Glorya chờ cho Ira rửa bát và rửa sàn xong, sau đó tiễn cô về nhà, thỉnh thoảng (tất nhiên rồi chẳng nhẽ lại hàng tuần.) lên chỗ cô. Và cứ mãi như thế. Sau khi làm việc ở ngoài chợ, Ira chạy ù về nhà, tắm rửa, ăn lót dạ thật nhanh và phóng vào viện. Vào lần gặp cuối cùng cô cảm thấy bé Pavlik, cậu em tuyệt vời, trông không được ổn lắm. Cậu bé buồn rười rượi, vừa chảy nước mắt vừa kể cho chị về những món đồ chơi mà cha mẹ các bạn nó mang đến cho con họ. Ira đã hỏi trong các cửa hàng những thứ đó giá bao nhiêu và vô cùng chán nản khi hiểu ra rằng "không kéo nổi". Phải nhanh chóng phân tán tư tưởng của thằng em, kéo cô không chịu nổi nước mắt của thằng bé. Hiện tại cô chưa có khả năng chiều thằng em món đồ chơi mới, cô quyết định mua cho em nhiều hoa quả và kẹo hơn. Nếu Pavlik chia kẹo cho

bạn một cách hào phóng thì có thể bạn bạn sẽ không ky bo mà cho nó chơi những đồ chơi lắp ghép và điện tử đẹp đẽ nhất trần đời kia.

Trước cửa bệnh viện có hai chiếc xe cảnh sát, đèn nhấp nháy nhưng Ira không chú ý đến. Bệnh viện to lắm và là một trong những nơi tử tế nhất của thành phố, ở đây có khoa chấn thương và chính hình tốt nhất của cả nước, vì thế cảnh sát thường xuyên đưa những người bị thương đến đây. Nhưng ở cửa khoa nhi có một người đàn ông, mặt khó đăm đăm.

- Quay lại đi con gái. Hôm nay không được vào.

- Sao lại không được ? Ira phẫn nộ - cháu phải vào thăm em. Cháu có em trai và hai em gái, cho cháu vào đi.

- Ta đã bảo mà không được. Mai đến.

- Tại sao lại mai ? Bây giờ là giờ thăm nuôi, từ năm đến tám giờ. Cháu bao giờ cũng đến giờ này. Cho cháu vào đi.

Người đàn ông thở dài mệt nhọc, rất nhẹ nhàng xoay Ira quay lưng lại cửa ra vào. Bây giờ cô mới nhận thấy một đám đông cha mẹ đang đứng ở góc. Họ cũng đến thăm con và cũng không được vào. Những người lanh trí lượn vòng xung quanh tòa nhà thử tìm cách xác định theo trí nhớ phòng con mình nằm để tìm cửa sổ. Những người còn lại đứng thành đám đông, kiên nhẫn chờ cái gì đó.

- Cháu đâu phải một mình- Nhìn kìa bao nhiêu người - Người đàn ông có bộ mặt rầu rĩ nói. - Nếu thích thì cứ chờ đi. Khi nào được thì sẽ cho vào. Nhưng tốt hơn là đến mai thì chắc nhất.

Ira cam phận đi về phía đám đông.

- Chuyện gì thế nhỉ ? - Theo thói quen cô không được lịch thiệp lắm mở đầu câu chuyện - Sao không cho vào thế không biết ?

- Trong ấy có nữ y tá vừa bị giết - Lập tức cô được giải thích nhiệt tình - cảnh sát đến hàng đông đông khiếp. Tất cả những người ngoài bị tống ra, không cho ai vào.

Thông báo này không đem lại cho Ira ấn tượng gì đáng kể. Nếu bảo rằng có đứa trẻ nào bị giết thì nó hẳn sẽ sợ phát rồ lên nhờ đâu rơi vào đứa em nào thì sao. Còn nếu chuyện của các y tá thì kệ. Chỉ tệ cái là không được vào thăm Pavlik. Cậu bé chắc chờ chị ghê lắm vì chị nó hứa hôm nay đến mà.

Chen chúc trong đám đông và nghe lồm bồm những lời bàn tán, Ira quyết định dù sao cũng nên chờ. Và lại bây giờ mới sáu giờ rưỡi, từ giờ đến lúc hết thời gian thăm nuôi hãy còn tiếng rưỡi nữa. Rồi sau đó có thể làm reo, đòi hỏi phải thêm giờ thăm nuôi đến chín hoặc mười giờ, vì xảy ra

chuyện bất thường mà. Từ đây đến Glorya đi mất khoảng ba chục phút nếu chạy và gặp được xe buýt. Vậy thì từ giờ đến chín rưỡi cô có thể ở đây được.

Ira đi tách ra và tìm được một cái ghế băng ở trong một bụi đàn hương đại rậm rạp không có ai ngồi. Thứ cây này ở đây rất nhiều. Ngồi xuống ghế. Ira tụt đôi giày cũ mòn để cho đôi chân được nghỉ, rồi bắt đầu quan sát cảnh lộn xộn xung quanh tòa nhà, để sao cho không bỏ qua thời điểm có thể chạy bắn vào lối ra vào tòa nhà một khi cảnh sát vừa đi. Cho đến giờ chưa có ai đi ra. Chỉ toàn thấy người mới tới. Những người mới tới có vẻ như biết người đàn ông mặt khó đăm đăm đang gác cửa kia, bởi vì họ dừng lại, chào hỏi nhau. Mím cười trao đổi những câu đùa mà cô không nghe rõ và đi vào trong không bị trở ngại gì. Cuối cùng người ta bắt đầu đi ra. Đầu tiên là những người mặc blu trắng mang cáng trên có một người nằm, phủ kín. Và Ira bỗng cảm thấy ớn ớn. Cô còn nhớ như in, cảnh người ta mang ra khỏi căn hộ xác của cha cô ra sao. Ông cũng bị trùm kín mặt. Lúc đó cô đã được giải thích là nếu mặt bị che thì người trên cáng chắc chắn đã chết. Còn nếu còn sống thì người ta khiêng mà không phủ mặt. Hình người trên cáng làm cô co rúm người lại. Mặc dù cô y tá kia với cô chẳng có quan hệ nhưng dù sao cũng kinh khủng. Hai giờ trước đây có lẽ chị ta vẫn còn đi lại trong khoa, cập nhiệt độ, phát thuốc cho trẻ em. Có thể còn đến chỗ Pavlik nữa. Không hiểu chị y tá nào bị giết nhỉ. Tất cả các y tá trong khoa Ira đều biết và phân biệt họ theo thái độ đối với các em mình. Một chị rất yêu trẻ và âu yếm chúng, một chị khác thì khắt khe và nghiêm nghị, chị thứ ba thì cho rằng không nên chiều trẻ con, kể cả những đứa ốm nặng, kéo chúng sẽ hư hỏng. Thật kinh khủng nếu cái chị vẫn âu yếm bọn trẻ bị giết. Pavlik rất gần bó với chị ấy, có mỗi chị ấy biết cách dỗ dành bé khi nó khóc.

Từ trong tòa nhà có hai người đi ra, một đàn ông vai rộng trông dễ thương và một phụ nữ gầy, tóc sáng. Chị này trông có vẻ quen. Ira nhìn chăm chú hơn và nhận ra cô này. Đúng rồi, đây đúng là Nastya nữ cảnh sát người mà chú Vladik Staxov đã dẫn tới nhà cô. Người phụ nữ hút thuốc, vịn vào cái cây và trò chuyện với người đàn ông vai rộng. Ira đứng phắt lên và chạy ù tới chỗ chị ta.

- Chào chị - Ira nói một hơi, thở không ra hơi- Em là Ira Terekhina chị nhớ em không ?

Trên mặt người phụ nữ có thoáng qua một biểu hiện nào đó kỳ quặc, nhưng Ira dám đưa đầu cho chém để nói là chị ta không hề ngạc nhiên.

- Chào Ira - chị ta trả lời bình thản - Tất nhiên tôi nhớ em. Em đến thăm các em ư ?

- Vâng vâng, nhưng họ không cho em vào. Mà Pavlik thì chờ em, em hứa với nó là hôm nay sẽ vào - Ira liền thoảng - chị có thể mang em vào chứ ?

- Chắc là không được, Ira. Tôi muốn giúp em lắm, nhưng người ngoài bây giờ không thể vào, ở đó đang có cảnh sát, các chuyên gia, dự thẩm viên nữa. Người ngoài không thể vào đó.

- Nhưng em đã mua hoa quả, kẹo nữa - Ira nhìn chị cảnh sát cầu khẩn, đưa ra hai túi đầy đồ ăn - Pavlik đang chờ. Cả Olya và Natasha nữa. Em đến mười giờ phải đi làm nếu đến giờ đó không được vào, em phải mang về. Chị cho em vào đi.

- Đưa túi đây - Nastya gật đầu - Tôi chuyển cho, tất cả là của Pavlik chứ.

- Không ạ - Ira liền láu - Túi nilon này của Pavlik, ở đây có anh đào, chuối và táo, cả túi này nữa, nhưng chị bảo em không được ăn hoa quả một mình mà phải chia cho các bạn trong buồng. Kẹo cũng không được ăn, em nó bị dị ứng với chocola. Đem cho các bạn hết. Còn hai túi hoa quả là cho hai em gái, đều nhau. Chị không lẩn chứ ạ ? Với lại, chị nói hộ với Natasha, em lớn hơn năm ở buồng số bảy là em chưa tìm được sách Goldman cho nó. Nhưng em sẽ tìm thấy, chị nói nó đừng lo gì. Người ta đã mách em chỗ mua được sách giáo khoa cũ về toán, em sẽ đến đó và sẽ tìm thấy.

- Goldman ? - Bây giờ thì Ira nhận thấy Nastya thực sự ngạc nhiên, rất kinh ngạc nữa - Em gái em đã cần sách toán cao cấp ư !

- Thưa vâng, em nó xin. Nó rất chịu học, nó có khả năng.

- Tôi có quyển sách này. Nếu em muốn, tôi sẽ mang đến cho.

- Nhưng có đắt không ạ ? - Ira hỏi, từ bé người ta đã buộc cô phải hiểu rằng thứ gì cũng phải mất tiền

- Tôi không biết. - Nastya nhún vai - Đây là quyển sách của riêng tôi. Ngày trước tôi mua mất đầu hai rúp gì đó, đã lâu rồi. Tôi cho em đây.

Và lập tức Ira xấu hổ nhận ra rằng cô không nhớ người phụ nữ này tên là gì. Họ thì nhớ, mà tên và phụ danh thì không. Thật bất tiện, thưa đồng chí.

- Nastya. Chúng ta liêu đây - người đàn ông vai rộng tham gia vào câu chuyện. Từ này đến giờ ông ta vẫn yên lặng nhìn xung quanh. - Các bậc cha mẹ đã

nhìn thấy chúng ta và đang đi về đây với cái túi xách của họ. Chúng ta sẽ rất khó khăn để giải thích với họ, tại sao chúng ta lại làm ngoại lệ này cho Ira. Xin hãy đưa túi đây.

Anh ta khéo léo đoạt những cái túi gần như giật lấy khỏi tay Ira, và nhanh nhẹn đi về phía cổng bệnh viện, nơi có những chiếc xe cảnh sát.

- Chú ấy mang túi đi đâu ạ ? - Ira thắc mắc hỏi nhìn theo anh ta.

- Đừng lo, một tý nữa chú ấy sẽ quay lại và mang các thứ ấy vào trong khoa. Nếu không bây giờ chúng ta sẽ phải nhận quà của cả đám đông kia. Tất cả đều nhìn thấy em đến chỗ tôi và nếu bây giờ tôi cầm lấy những cái túi của riêng em thôi và mang vào trong khoa thì thật là không đẹp, đúng không ?

- Nói chung là đúng - Ira cười gượng - em không nghĩ ra ngay. Mà mọi việc sắp xong chưa. Có nên chờ không ?

- Nói thật lòng là không nên. Nhiều việc lắm. Còn phải lui hụi đến khuya mất. Em tốt hơn nên về nhà nghỉ ngơi đi. Em chạy suốt từ sáng rồi.

- Sao chị biết được.

- Staxov nói là em làm việc nhiều. Em có nghỉ ngơi bao giờ không đấy ?

- Không ạ - Ira lắc đầu - em làm gì có lúc nào nghỉ ? Làm việc suốt ngày, nhưng chị đừng lo, em không mệt lắm đâu. Em vẫn bình thường. Em sẽ đứng vững. Có thật là đến chín giờ các bác các chị vẫn chưa xong việc ?

- Chắc thế.

- Được rồi - Ira thở dài - thế thì em sẽ không đợi. Nhưng chị sẽ không quên chuyện quà cho lũ nhỏ chứ ?

- Em buồn cười nhỉ, quên sao được, đừng lo, yên tâm mà về.

- Chị nhớ dặn các em như lời em nhớ. Chị sẽ không lẫn chứ ạ ?

- Không lẫn - Nastya cam đoan - Còn sách Goldman, tôi sẽ chuyển cho em. Hoặc nếu em muốn, tôi sẽ mang lại đây luôn cho em Natasha.

- Vâng - Ira gật đầu - Thế thì tốt, thôi em đi.

Cô chạy nhanh tới bến ô tô buýt. Mừng rỡ về thời gian rồi tự nhiên có được, về đến nhà, cô lập tức ngửi thấy mùi thức ăn đang được nấu trong bếp. Tức là Ilias cuối cùng đã về, bởi vì Georgy đi làm về muộn hơn. Đúng như thế. Trong bếp, cô gặp người khách trọ mới. Nhưng tồi tệ nhất là trên ghế bên bàn ăn không phải ai khác ngoài kẻ thù không đội trời chung của Ira - con Tanya giòi bọ, lại vẫn say khướt, phấn son trát bụi cứ như là cầu vồng lóng lánh. Nghĩ là cứ trát lên ba tý kem thì phải trẻ ra đến mức không ai nhận ra.

- Mà làm gì mà ưỡn ra ở đây ? - Ira hỏi thô bạo - Ai cầu mà đến đây hả ? Ai khiến ?

Cô đoán là con Tanya kia lại đến để tìm Ira dọn hộ khoảnh của nó. Thịnh thoảng vẫn thế. Thường thường nó không đi làm, mặc kệ. Những người quét rác khác và thủ trưởng của họ muốn làm sao cho xong chuyện thì làm. Nhưng thịnh thoảng xuất phát từ những động cơ không rõ ràng, Tanya đến chỗ Ira và tìm cách thoả thuận đàng hoàng. Đề nghị trả tiền, rên rỉ, thậm chí chảy nước mắt. Tất nhiên là Ira cần tiền, miễn bàn. Nhưng cũng phải có lòng tự trọng chứ, tiền của Tanya, Ira quyết không cầm.

- Ôi, Ira thân - Tanya giòi bọ rên rỉ - tớ với Ilias đang nấu cơm chờ cậu về ăn đây. Ngồi xuống đi, mọi thứ bọn tớ đã nấu xong rồi.

Bọn tớ kia đấy. Chị chàng vợ được bạn trai cơ đấy.

- Xin nghỉ ạ - Ira cắt ngang, cô yên lặng lồi từ trong tủ lạnh cái túi có bánh mì kẹp mà hôm qua vừa mang từ Glorya về cùng với một chai hai lít pepsi mà ai đó trong số người bán hàng, bỏ lại ở chợ và cô đã nhặt được. Thì đã sao ? Nó gần như còn nguyên. Việc gì mà bỏ phí ? Ira biết chính xác là nếu cô không lượm thì người khác sẽ lấy và sẽ không mang về mà đem gửi bán ở những chỗ bán nước ga rót từng cốc.

Về phòng, cô mở túi lấy bánh mì kẹp với xúc xích rót Pepsi vào cái cốc mẻ và ngồi xuống đi văng. Chưa được hai phút đã thấy tiếng gõ khe khẽ vào cánh cửa.

- Ira thân, có vào chỗ cậu được không ?- Giọng Tanya vang lên.

- Không được. - Ira cầm cẩu, không rõ tiếng. Nói chung cô tin chắc là Tanya không nghe thấy. Nhà đã khá cũ, tường gạch dày, cửa thì bằng gỗ sồi. Hầu như cách âm hoàn toàn. Dù sao cũng đã có lúc người ta xây dựng một cách có lương tâm. Chứ chả như bây giờ.

Tanya lại cào cào cánh cửa.

- Ira thân, cậu nghe thấy tớ không ?

- Nghe. - Ira đáp to. - Mà cần gì.

- Vào được không ?

- Muốn gì ? - Ira cau có lậ bậ, hiểu rằng cô không thể tránh khỏi Tanya một cách giản đơn và không thể đuổi nó đi. Tanya đâu đến chơi với cô, nó đến với Ilias và cãi nhau với khách trọ là không nên.

- Nghe này - Tanya thì thào đầy mưu mô.- cảnh sát đến gặp bạn ư ?

- Ờ - Ira gật đầu vẫn nhai bánh mì kẹp - Mà thì dính dáng gì ?

- Họ hỏi gì cậu ?

- Trời đất, mày làm gì mà phải sầu não ? Đến chỗ tao chứ có đến mày đâu. Mày cứ dây vào tao làm gì ?

- Đừng, Ira thân, cậu đừng nghĩ xấu về tớ, tớ chỉ quan tâm chút chút thôi mà. Thế họ không hỏi về tớ ư ?

- Thôi, xin chị. Chị thì là cái thá gì với người ta - Ira hừm hừm đầy khinh bỉ.

- Đừng đùa, - Tanya cãi lại - Nếu như có ai đó tố cáo là tớ nhận diện tích ở mà không đi làm, thì hẳn họ sẽ phải đến gặp tất cả những người quét rác và hỏi có thật là tớ không chịu đi làm không. Thế họ hỏi gì cậu ?

- Họ hỏi gì thì tao trả lời nấy - Ira cắt ngang - không dính gì đến mày.

- Có thật không hỏi về tớ không ?

- Bước đi, trời ơi là trời. - Ira phát bần - Những thằng đầu gấu của mày kiểu gì mà chả làm cho mọi người chết khiếp đi, bước đi cho khuất. Dọn không công phần của mày còn chưa đủ, mày còn mò đến hành không cho ăn nghỉ gì. Phấn đi. Hay là ra với cái chàng Ilias của mày, cơm nước sắp sẵn rồi. Rồi ông bà ngốn xong thì nhớ rửa bát đĩa cho.

- Cậu làm gì mà cáu bần thế. Ira thân - Tanya rên ư ử - cậu sướng thế, nhà cửa đàng hoàng thế này, những ba buồng mà chỉ có mình cậu. Cậu tưởng những người khác chê không thèm có diện tích ở cho mình, lại còn ở Matxcơva nữa. Tự cậu biết đấy, con người tìm kiếm chỗ nào tốt hơn. Chẳng nhẽ cậu lại ky bo đến nước không muốn tớ có diện tích ở của mình ư ?

- Giời đi, xin chị cứ hóc cái diện tích ở đấy tắc họng đi. Nhưng tại sao đứa khác lại phải làm hầu chị ? Tiền lương chị có quên lĩnh đâu ạ ?

- Cậu nói gì thế ! - Tanya sôi lên - Lương lậu gì ? Tớ ngần ấy tiền đưa hết cho thủ trưởng Cục quản lý khai thác nhà ở, rồi cảnh sát nữa, đến xu cuối cùng để chúng nó khỏi tổng cổ tớ khỏi căn hộ. Cậu đừng nghĩ thế, tớ cũng chả lấy một trinh của ai. Tớ phải ký vào sổ lương còn tiền nong đội nón đi vào túi họ hết. Chính vì thế mà tớ hoảng khi nghe tin là cảnh sát thăm hỏi cậu. Nghĩ là có người bẩm báo là tớ đút cho cảnh sát vì thế mà họ điều tra nội bộ. Cậu biết đấy, bây giờ vẫn đấu tranh chống tham nhũng ghê lắm. Đừng tưởng. Bắt được ai đút lót là thôi xong, đừng có hòng được ra. Vậy xin cậu cho tớ biết đi nhưng phải nói thật: họ có hỏi chuyện ấy không ?

- Đã bảo không mà, nghỉ khỏe đi bà nội.

- Thế thì vì chuyện gì ?

- Chẳng chuyện gì cả. Phấn đi, nói mỗi mồm rồi, cho người ta nghỉ ngơi kéo tí nữa lại đi làm.

Tanya thở phào và miễn cưỡng ra khỏi phòng. Ira làm một hơi hết cốc Pepsi và xếp trở lại vào túi nilon chỗ bánh mì kẹp ăn chưa hết. Vì câu chuyện với Tanya mà hết muốn ăn luôn, cô duỗi người ra trên đi văng, phủ lên mình chiếc khăn lông đã cũ. Hôm qua trời đột nhiên lạnh và đến gần tối thì càng ấm thấp. Trời, tại sao mà lại sinh ra những người thiếu lương tâm như Tanya - giò bọ ? Không những không đi làm mà những thằng đầu gấu của nó còn dọa nạt khắp mọi người. Thế rồi lại còn ngông ngược khịa người khác xem liệu cảnh sát có để ý đến thị không. Ira thân. Ira yêu ! Không hiểu sao nó lại biết là chú Valadik đưa cô cảnh sát đến gặp Ira ? Nhưng nói chung là kệ, biết cũng thế thôi. Chắc là tay cảnh sát vẫn bảo kê bọn này đã báo.

Sau một lúc nữa thì cô nghe thấy tiếng cửa ngoài đóng lại - Tanya đi về và lập tức nghe thấy tiếng gõ vào cửa. Ilias ư ?

- Ira. Cô ăn tối với tôi nhé ?

Lại trò gì mới đây ! Gã định ăn tối với con Tanya kia mà. Mà nói chung chỉ có bác Georgy, còn tất cả những tay kiểu Muxa hay Shamil trước ở đây đâu có tập quán này. Đối với tất cả các khách trọ chỉ có một điều kiện bất di bất dịch: gọi cô là "cô" và giữ khoảng cách. Để quên đi cái vụ "anh anh em em". Chả có chưa kịp nháy mắt thì bọn hăn đã cười lên đầu lên cổ và đòi phải chiều chúng. Từ bấy đến giờ cô vẫn giữ khoảng cách, với chúng vì vậy vẫn chưa xảy ra chuyện gì đột xuất. Ira căng thẳng, cố nhớ lại tất cả những lời lẽ phép mà lúc nào đó cô đã được dạy.

- Cảm ơn Ilias, tôi đã ăn rồi. Xin anh làm ơn đừng bận tâm - Cô nói vọng qua khe cửa.

Tiếng bước chân dội về phía bếp. Hay một nỗi là vị khách trọ mới không bám dai. Chứ ở đời có những hạng thật là... Ira nhớ lại vị khách trọ đầu tiên của mình, tay Nastik người Azerbaydjan. Hăn không cho Ira đường thoát. Hăn bảo hăn không thể ăn một mình, rằng ở quê hăn người ta không chấp nhận chuyện ấy, rằng phải mời tất cả mọi người ở gần mình đến ăn cùng. Ira một lần đã mềm lòng, ngồi cùng ăn với hăn, sau đó thì suýt nữa toi mạng. Trời biết họ bỏ những gì vào cái món ăn dân tộc ấy ? Mỡ phát sợ lên, lại cay, lại có mùi gì khó hiểu.

Còn Nastik sau đó cứ bám nhằng lấy cô: bây giờ em là em gái anh rồi, hăn bảo, bởi vì anh đã bẻ bánh mì chia cho em. Làm như cô cần làm em gái hăn lắm ! Hôm nay là em gái, còn mai chắc lại chuyện mái. Nghỉ đi.

Ira cảm thấy lạnh. Khăn lông không ăn thua gì, cần phải uống chè nóng. Cô miễn cưỡng dậy lão đảo đi ra bếp. Thật lạ, bếp mới sạch làm sao,

Ilias rửa bát đĩa và lau cả sàn. Trên bếp có một cái nồi to bốc mùi thịt rất ngon còn bên cạnh là cái nồi cơm mới chín. Ira bật bếp ga đun nước và ngồi xuống ghế con chống khuỷu tay lên bàn và dựa cằm vào. Và lập tức thấy tiếng cửa cọt kẹt, nghe thấy tiếng chân bước thộn trọng, Ilias từ trong phòng mình bước ra.

- Ira, nếu cô đói, xin mời cô ăn cơm. Tôi chờ bạn, nấu rất nhiều, nhưng họ không đến được.

Rất lịch sự, và chỉ có thể dùng lịch sự để đáp lại thì Ira mới có thể thoát thân.

- Cám ơn nhiều, anh Ilias, tôi không muốn ăn. Tôi chỉ muốn uống chè cho ấm lên, để rồi chạy đi làm. Anh có lẽ mời Georgy thì hơn, khi nào ông ấy về.

- Nhất định rồi - Ilias nói - Tôi xin lỗi về chuyện Tanya. Tôi đâu có mời cô ấy, cô ta tự đến và xin được chờ cô. Tôi cho phép. Tôi đâu biết như thế là rầy cô.

- Dạ không có gì - Ira mỉm cười.

Chàng trai này làm cô thích, anh ta không giống với những người khác, rằm rĩ và vô phép tắc, luôn để lại bát đĩa bẩn và những vệt ướt trên sàn.

- Cô ta rất lo lắng về chuyện cảnh sát - Ilias nói tiếp. Giọng hối lỗi - Tôi nghĩ chắc cô có chuyện gì nghiêm trọng ? Chắc có khúc mắc gì đó ? Có cần giúp đỡ không ? Tôi có người quen...

- Mọi thứ ổn thôi, anh Ilias - không hề hấn gì đâu. Cảm ơn anh đã quan tâm.

Anh ta về phòng. Ira vội vã uống hết cốc chè, nghi ngại nhìn mẩu bánh mì kẹp nhưng hiểu rằng không thể ăn được, và lại đút cái túi ni lông vào tủ lạnh.

Kém mười lăm đây mười giờ cô mặc áo len, áo khoác rồi đi ra Glorya. Cô đã xuống khỏi cầu thang và đi ra ngã tư. Vào lúc đó người khác trợ mới đi ra khỏi phòng và nhắc điện thoại lên, quay số.

- Tôi đây - Anh ta nói sau khi nghe thấy tiếng ở đầu dây kia - Con bé không nói gì hết cả với tôi lẫn con quét rác kia.

Mất mọi người không hiểu để đi đâu mất !

**

***

Đại tá Gordeev, biệt hiệu Bánh mì tròn trong lúc điên tiết đi lui đi tới trong phòng xô đẩy những chiếc ghế làm vướng đường ông.

- Các anh các chị ngủ quên rồi. Kẻ tội phạm đã bắt đầu giết đi tất cả những ai có thể nhận ra hắn. Bà xơ trong phế nhân viện nơi Galina đang điều trị. Cô y tá trong bệnh viện nơi con chị này nằm. Thậm chí cả Elena, người biết tên hắn. Tại sao có thể để mọi thứ xảy ra như thế ?

Nastya yên lặng. Cô biết trước là mọi sự sẽ diễn ra thế này. Lỗi là ở cô, chỉ mình cô là có lỗi. Chính cô, ngay trong căn phòng này mấy ngày trước, đã cô thuyết phục về việc canh cửa phế nhân viện và bệnh viện nhi là không có ý nghĩa, "bác Xasha" khó tin kia còn lâu mới có thể xuất hiện ở đó. Đây là lỗi của cô.

Nhưng lập tức lại xuất hiện câu hỏi khác, tại sao "bác Xasha" lại biết là người ta tìm ông ta, rằng đã có đặc điểm nhận dạng thậm chí có cả chân dung khá là giống ? Không lẽ có rò rỉ thông tin ? Ai gây ra ?

- Thực ra những chuyện này đã có thể tránh được nếu như chúng ta không say mê từ đầu phương án liên quan tới bộ sưu tập. Việc kiểm tra phương án này đã tiêu phí hết nhiều thời gian còn tên kia thì dùng thời gian đó để xử lý Elena. Nếu chúng ta lập tức làm việc ngay với những người quen biết nạn nhân Ekaterina. Chúng ta có lẽ đã tìm được Elena và hỏi được tên của tên gian. Nhân thế, cô Nastya, cô có thể giải thích được tại sao tên gian lại giết cô y tá nọ, mà không phải là cô nào khác ? Vì tên này đến thăm, như cô đã kể, những đứa trẻ ở bệnh viện nhi đã sáu năm rồi. Hắn phải nhiều người biết mặt hắn. Vậy thì tại sao chỉ có cô ta bị giết.

- Hắn đến chỗ bọn trẻ chỉ vào phiên của cô này thôi. Tôi có lỗi. Tôi đã lầm khi chỉ dựa vào lời kể của nhân chứng. Mọi người đều biết rằng ngoài chị gái, còn có một người đàn ông đến chỗ tụi trẻ nhà Galina, không hiểu là họ hàng hay bạn của cha mẹ. Với tôi điều đó có vẻ như đã đủ và tôi đã không chú ý đến chuyện các đặc điểm ngoại hình chỉ do một cô y tá kể lại. Và chính cô này bị giết.

- Thật tồi tệ. Thôi được, không cần phải vò đầu bứt tóc làm gì, còn phải làm việc. Ai còn có thể nhận ra tội phạm này ?

- Những đứa trẻ ? Và còn hàng xóm của Ekaterina. Nhưng đấy rõ ràng là những mắt xích yếu. Về thực chất chỉ có Natasha Terekhina là thực sự nguy hiểm cho tên tội phạm. Olia và Pavlik về mặt phát triển trí tuệ gần gần như nhau, lời kể của chúng không có giá trị gì, chúng thay đổi ý kiến dễ đến mười lần trong ngày. Bà già Darya có thể nhận ra người đàn ông mà bà đã gặp nhiều năm trước đó. Ừ thì nhiều năm trước, ông ta đến chỗ Aniskovets, rồi sao nữa ? Làm sao có thể buộc ông ta tội giết người ? Không thể. Chị hàng xóm đã nhìn thấy người đàn ông ta đang tìm vào ngày

trước vụ án mạng, chị ta không nhìn thấy người này trước đây. Như vậy, chuyện người mà chị này có thể nhận dạng nhất định có quen với Ekaterina cũng không thể chứng minh.

- Còn bác sĩ đã chữa hoa liễu cho Elena ? Không tìm được ông ta sao ?

- Tìm được - Kolia - Nhưng ông ta đã chết vài năm trước đây. Ông ta đã già.

- Biết làm sao được - Gordeev nói một cách đăm chiêu - chỉ còn lại có một mình Natasha Terekhina - Đây chính là mắt xích yếu nhất của chúng ta. Tôi sẽ điều đình về việc bảo vệ cô bé suốt ngày đêm, nhưng có trời thấu, đây là việc đáng kể nhất tôi có thể làm. Bây giờ đang là kỳ bầu cử, tình hình trong thành phố vô cùng phức tạp, suýt nữa thì ứng cử viên phó thị trưởng bị giết. Bảo vệ hai người hàng xóm của Ekaterina chúng ta không đủ sức, trên không cho ta ngăn ấy người. Chỉ còn hi vọng là họ tự bảo vệ lấy mình. Còn cô bé tàn tật là nghĩa vụ của lương tâm chúng ta. Cô bé hoàn toàn mất khả năng tự vệ, và chúng ta chọn trách nhiệm về an toàn tính mạng của cô. Và cô ta là người cuối cùng có thể nhờ cậy được để buộc "bác Xasha" kia tội giết người. Một mặt, tay này thăm nom cô trong bệnh viện và vì thế mà thể hiện thái độ không hề thờ ơ với gia đình Galina. Mặt khác, hẳn là bác sĩ, và nếu lục lý lịch của hẳn, thì có thể tìm được liên hệ của hẳn với vị bác sĩ đã quá cố của Elena, người mà biết Ekaterina rất rõ. Nếu không đặt vấn đề như thế thì không thể bắt tay vào việc được.

- Nhưng thưa Victor Alexeevitch, tay chúng ta bị trói - Iury nhận xét - Cả bệnh viện náo loạn lên vì vụ nữ y tá bị giết, và nếu chúng ta đặt người bảo vệ ở đó thì tất cả mọi người sẽ biết mất. Vì thế mà tên sát nhân cũng sẽ biết và thế là chúng ta không thể làm gì để bắt nổi hẳn.

- Nhưng ít nhất thì ta cũng bảo vệ được cô bé - Đại tá trả lời - Cậu đúng, sẽ có rất nhiều người biết. Hơn nữa, ở đây dù sao cũng toàn trẻ con. Chúng linh động hơn và hồn nhiên hơn. Chúng sẽ nhận thấy các chú bác không quen kia và bắt đầu loan tin. Chúng ta cần người có trí nhớ tuyệt vời. Người này phải nhớ những bức chân dung mà chúng ta đã vẽ một cách chủ quan để nhận dạng những người đàn ông dù chỉ có chút ít giống với người được mô tả trên các chân dung. Người đó phải có trách nhiệm, mắt tinh tường và rất chăm chú. Ta có ai thế không nhỉ.

- Ta thử xem - Kolya nói, nhưng không tự tin lắm - Tôi muốn tiến cử Misha. Anh ấy đã làm việc nhiều trong việc xác định các đặc điểm nhận

dạng kẻ sát nhân và dựng chân dung của chúng. Misha hơn tất cả chúng ta trong việc hình dung diện mạo của tên tội phạm phải không Misha.

- Cậu đừng có hỏi Misha, mà phải hỏi tôi. - Gordeev hạ bệ anh ta một cách nghiêm khắc - Misha không hề ít việc hơn chúng ta chút nào, vậy mà cậu đề nghị bắt anh ta ra khỏi mọi việc và trồng anh ta vào bệnh viện ? Với các luận cứ của cậu, tôi nhất trí, chúng tỏ ra xác đáng đấy. Quả là Misha nhớ các đặc điểm của "bác Xasha" tốt hơn bất kỳ ai. Nhưng ai sẽ phá các vụ án trong chức trách của chính anh ta. Cậu Kolya, cậu như con dê trũi, chỉ biết mỗi cái hang của mình thôi.

Nhưng đã rõ rồi. Bánh mì tròn đá răn như thế chỉ để thị oai thôi. Rõ ràng là cả đến đứa bé cũng rõ là ngoài Misha không ai đảm đương được nhiệm vụ này. Vụ giết cô y tá của khoa nhi giống như hai giọt nước với vụ giết bà xơ Marfa. cả hai đều bị bóp cổ, cả hai vụ giết người đều xảy ra vào giữa ban ngày, tức là chính vào lúc mà ngoài bệnh nhân và các nhân viên còn có một số lượng lớn người nhà đến thăm bệnh nhân. Họ không biết mặt nhau và vì thế sự xuất hiện của tên sát nhân không gây ra cho bất cứ ai dù một chút nghi ngờ. Nữ y tá Alevtina Myrikova bị giết trong phòng để quần áo ngoài của bọn trẻ, nơi đón chúng vào viện. Đã có cô bé nào đó bị lạnh. Vì thời tiết hôm đó đột ngột xấu đi. Alevtina đi xuống phòng để lấy áo khoác ấm cho cô bé để rồi không lên khỏi đó nữa.

Phòng giữ quần áo này nằm ở tầng ngầm, xuống đó có thể đi bằng cả đường thang máy lẫn cầu thang.

Đúng vào lúc cao điểm, khoảng sáu giờ hơn. Từ năm giờ bắt đầu giờ thăm nuôi và trong khoa vô cùng đông người. Một tình huống như vậy cũng xảy ra với xơ Marfa. Chỉ có khác là việc thăm nuôi ở phế nhân viện không phải chỉ có những giờ nhất định mà trong suốt cả ngày.

Bác sĩ trưởng của phế nhân viện không hài lòng với sự quấy nhiễu của các nhân viên cảnh sát. Ông ta cũng như bất kỳ ông chủ nào, không ưa khi có những người lạ đến nhà mình và bắt đầu thiết lập trật tự mới.

Nastya thấy ngờ ngợ khi bác sĩ điều trị của Galina lo lắng và thường xuyên liếc ngang liếc dọc khi nói chuyện với cô.

- Chị biết đấy, nếu bác sĩ trưởng nhận thấy tôi mất quá nhiều thời gian chuyện trò với chị, ông ấy giết tôi mất - Ông ta giải thích có vẻ hối lỗi.

- Nhưng ông đâu có làm biếng, giúp đỡ cảnh sát là nghĩa vụ của mỗi công dân. Và không ai có quyền trách cứ ông.

- Chuyện này giống như một câu chuyện tiểu lâm cũ - Bác sĩ cười mát - "Hãy cho biết, tôi cũng có quyền chứ ?" - "Vâng; có đấy". - "Vậy tức là tôi

có thể "ấy"... ? - "Không ông không thể ?" Không ai có thể cấm tôi nói chuyện với chị, chị nói đúng. Nhưng xin Trời cứu giúp, chỉ cần một bệnh nhân phàn nàn là không thể gặp tôi để khám bệnh hoặc chờ mãi không thấy tôi tới buồng bệnh để thăm, tôi sẽ bị rầy rà ngay. Dù sao thì tôi trước hết cũng là bác sĩ, tôi chịu trách nhiệm về các bệnh nhân nặng, các phế nhân, những người bất cứ lúc nào cũng có thể cần đến tôi. Tôi muốn chị thông cảm cho tôi.

- Tôi thông cảm, thưa ông - Nastya hứa - Xin cho biết, Galina tiếp nhận tin bà xơ Marfa bị giết trong phòng của chị ta ra sao ?

- Tất nhiên chị ta bị sốc. Nhưng sau đó xuất hiện những động thái tích cực. Nói thế thì thật báng bổ, nhưng cái chết bi thảm của người hộ lý tác động đến Galina một cách hữu ích.

- Xin được hiểu theo nghĩa nào đây ?

- Bà ta bắt đầu hồi tưởng lại quãng đời trước khi xảy ra chấn thương sợ hãi.

- Và ông im lặng ?! - Nastya gần như hét lên - Điều đó thực sự quan trọng.

- Tại sao - Ông ta ngạc nhiên thật sự - Chuyện này có liên quan gì đến vụ giết người ?

Đúng, ông ta nói phải, Nastya nghĩ, ông ta làm sao biết được gốc rễ của vụ giết người xuất phát từ giai đoạn mà bây giờ bà Galina bất hạnh không nhớ được gì hết. Và nói chung làm sao ông ta biết được vụ sát hại xơ Marfa đây mơ để má từ Galina ?

- Galina nhớ lại điều gì ạ ? - Cô hỏi, đã bình tĩnh lại.

- Ôi, tôi thì sẽ không đặt câu hỏi như thế đâu - Bác sĩ nói. - Hiện bà ta chưa nhớ được điều gì thật cụ thể, đạt đến điều đó sẽ còn rất lâu nữa. Chẳng qua bà ta phát ra một số câu rời rạc, khó hiểu, không có quan hệ gì đến hiện tại. Và tên gọi đó là động thái tích cực, vì trong suốt quá trình nằm viện ở đây, chưa có được điều đó. Trí nhớ của bà ta lúc đó hoàn toàn như một tờ giấy trắng. Còn bây giờ, tôi muốn nói là đã có những nét bút rời rạc, lộn xộn cần phải làm việc rất nhiều để cho những đường nét sắp xếp lại thành một cái gì gần với bức tranh.

- Và ông sẽ làm việc với bà ta chứ ?

- Tất cả những điều đó không đơn giản - Ông ta thở dài - Tôi không phải là chuyên gia, mà ở đây cứ phải chuyên gia mới được. Ở phế nhân viện này không có những chuyên gia như thế, cần phải mời ở nơi khác đến, và

phải trả nhiều tiền và mất nhiều công sức nữa. Chuyện này phải bác sĩ trưởng mới giải quyết được.

- Ông đã nói với ông ấy về chuyện Galina chưa ?

- Tất nhiên rồi, ngay lập tức.

- Ông ta phản ứng ra sao ?

- Nói là sẽ suy nghĩ xem có thể giải quyết ra sao ?

Ông ta là người thế vào, có nghiêm khắc lắm không.

- Tùy lúc. Ông ta khó dễ tùy tâm trạng. Khi nào tâm thần dễ chịu, thì rất tốt bụng. Còn lúc đã nóng lên thì chỉ có thừa sống thiếu chết mà chạy. Chị định nói chuyện với ông ta chứ ?

- Có ý định. Nhưng để ít nữa. Xin cho biết, ông lập tức theo dõi chữa chạy cho Galina rất gặt gao sau khi người ta tìm thấy bà xơ chết trong phòng bà ta ?

- Dĩ nhiên. Chị biết không hóa ra là chính Galina tìm thấy tử thi. Bà ta chắc là chờ bà xơ Marfa ở ngoài công viên quá lâu đến phát chán, bèn nhờ người ta đưa vào nhà. Xe của Galina thì tốt nhưng tay bà ta yếu, sau khi bị gãy, chúng phục hồi rất kém. Từ ngoài công viên, một hộ lý trẻ đã đưa bà ta về, sau đó họ dùng thang máy lên tầng ba nơi Galina sống. Từ đó bà ta tự lăn về phòng, gần thôi mà. Vừa vào đến phòng thì thấy xơ Marfa nằm lăn trên sàn. Galina hét lên, giẫy giụa, sau đó thì ngất đi, và người ta gọi tôi đến. Tôi còn ở viện lúc đó vì giờ làm việc chưa hết. Và tôi theo dõi bà ta cho đến lúc bà ta khá lên.

- Xin kể cho tôi thêm về Galina - Nastya đề nghị - Tính tình, cách tư duy, thói quen v.v...

- Tại sao chị lại quan tâm đến điều đó ? Phải chăng Galina có quan hệ đến cái chết của xơ Marfa ?

Nastya cho rằng không cần phải giấu. Tuy nhiên, mặt khác, tên sát nhân tỏ ra quá là thủ đoạn và nguy hiểm, đến mức phải ngăn chặn mọi rò rỉ thông tin có thể xảy ra.

- Tôi muốn biết xơ Marfa là người thế nào. Bà ấy đã gần ấy năm chăm sóc Galina, gần gũi với Galina. Vì thế nếu tôi hình dung được Galina là người thế nào thì hẳn tôi cũng sẽ hiểu Raixa Petrovna hơn đấy.

- Raixa Petrovna ? Ai thế nhỉ ? - Bác sĩ nhướn mày.

- Xơ Marfa đã mang tên như vậy trước khi trở thành nữ tu - Nastya giảng giải.

- Thế ư ? - bác sĩ lắc đầu - Thế mà tôi chẳng biết. Tất cả đều quen gọi bà ấy là xơ Marfa. Không ai biết gì về tên trần tục của bà ấy. Còn về Galina

thì tôi xin nói đó là một người đàn bà trái tính. Nặng chình chịch. Vừa thất thường, vừa kém kiên nhẫn khi khác ý, độc đoán. Đồng thời chính thị giả vờ làm con cừu non, hay phàn nàn về cuộc sống. Thường xuyên than phiền về việc cô gái lớn khủng bố bà ta.

- Không lẽ lại nói nặng như thế ? Khủng bố ư ? Nastya không tin.

Nastya khó mà hình dung được Ira trong vai trò người khủng bố bố mẹ đẻ mình. Tất nhiên cô ta thật xa vời để gọi được là tiên giáng trần, cô ta cộc cằn và thô lỗ, nhưng không phải loại nặc nô. Cô ta yêu các em thế cơ mà.

- Vâng, bà ta nói như thế - bác sĩ gật đầu.

Hơn nữa, bà ta thực sự coi rằng cô con gái làm hại bà ta. Cố tình, mang đến không phải thứ mà Galina đặt.

- Không phải thứ bà ta đặt là thứ gì - Nastya không hiểu.

- Xà phòng loại khác, thuốc đánh răng không phải thứ bà ta ưa, mùi xoa màu khác. Galina lúc nào cũng không bằng lòng với mọi người, mọi thứ. Tôi cũng ở trong số đó. Bà ta cho rằng tôi ít chăm sóc bà ta, và nếu tôi chú ý hơn thì đã có thể làm cho bà ta đi lại được. Tôi cho là xơ Marfa quả là kiên nhẫn và tốt bụng vô cùng tận, vì đã chịu đựng điều đó rất lâu.

Sau khi nói chuyện xong với bác sĩ của Galina. Nastya đi tìm văn phòng của bác sĩ trưởng. Có vẻ như cô đã gặp may, bác sĩ trưởng tỏ ra là người hiền hậu. Hẳn là cô đã may mắn đến đúng lúc ông đang sáng khoái. Xergei Lvovitch Gulanov là một người có mái tóc đen, má hồng có cặp mắt sáng, tươi và nụ cười tinh nghịch, bô lô ba la và xởi lởi.

- Xin mời, xin mời. - Nastya được chào đón một cách vui vẻ - Xin mời ngồi. Tôi đoán là cô đến về vụ xơ Marfa ? Quả là người đàn bà phi thường, thực sự phi thường. Tốt bụng và kiên nhẫn như trời bể. Thế mới gọi là người có đạo, với bọn vô đạo làm sao có thể chờ đợi sự hi sinh như thế ?

Xergei Lvovitch tự nguyện kể về bà xơ, không ngớt lời ngợi khen và khâm phục các phẩm chất tinh thần của bà này cuối cùng thì Nastya cũng chuyển được câu chuyện sang Galina.

- Xergei Lvovitch, ông có định tiến hành biện pháp gì đó để giúp Galina khôi phục trí nhớ ?

Nụ cười nhân từ biến mất khỏi mặt ông ta. Gulanov trong một khắc trở nên nghiêm nghị và hoàn toàn không còn vẻ của tay đại tể nữa. Bây giờ trước mặt cô là nhà chuyên môn đang chuẩn bị thảo luận các vấn đề chuyên môn.

- Tôi chưa quyết định gì. Nhưng xin thú nhận với cô thật lòng: Chắc là tôi sẽ không tiến hành bất cứ biện pháp gì.

- Tại sao, thưa ông ? Bác sĩ điều trị Galina nói rằng sau cú sốc mạnh đó, xuất hiện khả năng thực tế có thể chữa cho bà ta. Tại sao lại không tận dụng khả năng này ?

- Cô đã nói chuyện với giáo sư Zamyatin ? Lẽ ra cô phải đến tôi ngay. Tôi sẽ giải thích cho cô những điều mà ông ta không thể hiểu.

Ông ta chỉ chú trọng sức khỏe người ta về thể chất. Giữa tôi và ông này có sự khác nhau về trường phái khoa học. Zamyatin là người theo chủ nghĩa duy vật, rất khô khan, thậm chí nhuần mọi thứ tồi tệ nhất mà chủ nghĩa vô thần hiểu chi tiết mang lại cho khoa học. Tinh thần không có sức mạnh ngõ hầu tác động lên các khách thể vật chất. Và bởi vì thân thể con người không phải cái gì khác ngoài khách thể vật chất, nên trong các phương pháp của mình ông ta tuân thủ học thuyết này; cách chữa chạy đúng theo Zamyatin nhất thiết phải chữa khỏi, không phụ thuộc vào chuyện người bệnh nghĩ thế nào về việc này. Tôi thì lại theo đuổi những quan niệm khác bởi vì tôi lớn lên ở Latvi, tốt nghiệp y khoa ở Vilnius, ở đó số lượng tín đồ Thiên chúa khá là lớn so với dân số, và chủ nghĩa vô thần trong khoa học ở đó không bao giờ được coi trọng. Tức là, thưa cô Nasty, tôi tin chắc rằng con người, nói theo kiểu dân dã, nếu có một tâm địa đen tối thì không bao giờ có một sức mạnh thể chất. Nếu hấn bị ốm thì không bao giờ khỏi được. Có thể giải thích bằng thí dụ của chính Galina. Điều mà bà ta làm lúc đó thật là khủng khiếp và không thể đòi hỏi có được dù một chút tha thứ. Bà ta đã xuống tay với chính những đứa con của mình. Thật khó mà nghĩ đến một tội lỗi nào khủng khiếp hơn, tàn khốc hơn, đúng không cô. Nhưng hấn đã có điều gì đó đẩy bà ta đến bước ấy. Trong đời bà ta hấn đã xảy ra điều gì đó thật sự là khủng khiếp, buộc bà ta phải quyết định làm chuyện đó. Bây giờ bà ta không nhớ gì, người ta nói rằng bà ta đã làm chuyện đó. Và bà ta tiếp nhận thông tin này đơn thuần như mọi thông tin. Bà không nhớ thi thể của các con mình sóng soài trên vỉa hè, bầm dập và đẫm máu. Bà ta không nhớ rằng mình đã đuổi theo chúng khắp căn hộ, rằng chúng đã cố bứt ra khỏi tay bà ta, la hét và khóc lóc vì hoảng sợ. Bà ta không nhớ những sự kiện đã xô đẩy bà ta đến chỗ chống lại các con và chính mình. Và tôi tự hỏi. Có thật cần để cho bà ta phục hồi trí nhớ ? Tình trạng sức khỏe của bà ta đã ổn định, bà ta tất nhiên chưa thể tự di chuyển, vì xương sống bị tổn thương và chân tay gãy hết, nhưng các bộ phận khác thì ổn cả, tương đối tốt.

Người ta hẳn đã nói với cô là tính cách của bà ta khá là trái nghịch, bà ta hay ồng ẹo, oe hợe, đúng không ? Chắc là có ? Nhưng chuyện này theo tôi là bằng chứng của sự hài lòng về bản thân mình. Bà ta còn dám than phiền về con gái lớn chứng tỏ không cảm thấy và không hiểu lỗi của mình trước con bé. Bà ta không hiểu là đã từng muốn giết con gái, còn bây giờ chính cô con gái lại đang nuôi dưỡng bà ta. Và bây giờ xin cô hãy hình dung nếu trí nhớ trở lại với bà ta. Bà ta sẽ đơ độc mặt đối mặt với cơn ác mộng. Sau đó, tôi xin thề, bệnh tật sẽ bắt đầu và tiếp diễn không ngừng. Con người phải đương đầu với những hồi ức như thế sẽ không muốn sống, về mặt tiềm thức, óc hướng đến cái chết, đến tự hủy hoại tự tiêu diệt. Chính điều đó sẽ dẫn đến bệnh tật bệnh nọ kéo bệnh kia ngày một ác liệt, hiểm nghèo hơn. Cô hãy đến hỏi ý kiến một nhà tâm lý học giỏi đi, anh ta sẽ nói trong những trường hợp khó hiểu về bệnh lý đòi hỏi phải lập tức khảo sát tâm lý bệnh nhân. Con người cứ ồm ồm, ồm ồm, không nguyên nhân từ đâu, không ai có thể chẩn đoán, hoặc có chữa thì thấy không có tiến triển. Và sau đó mọi sự mới bộc ra là người ấy có một đồng tội lỗi, anh ta hoàn toàn bị choán ngập bởi ý nghĩ tự buộc tội mình cho mình là đốn đời, vô đạo, và anh ta không muốn sống nữa. Tiềm thức phá hoại cơ thể anh ta, không cho anh ta sống. Tôi rất sợ là với Galina Terekhina chính điều đó sẽ xảy ra, cho dù giáo sư Zamyatin không nhất trí với những lo ngại của tôi. Nhưng như tôi đã nói với cô, chúng tôi thuộc về những trường phái khoa học khác nhau. Riêng tôi cho là việc tìm cách khôi phục trí nhớ cho Galina là thiếu cần trọng về mặt y học và không nhân đạo về mặt nhân văn thuần túy. Hãy để mọi sự tiếp diễn như nó có. Xét cho cùng tôi kêu gọi cô, nghĩ về tương lai. Con gái lớn của Galina còn quá trẻ, chính vì thế hoàn toàn tự nhiên nếu cô ấy không đưa mẹ về nhà để chăm nom. Cô cần phải làm việc, học hành, trưởng thành lên. Tôi được biết tên cô ta là Ira, không được triu mến với mẹ lắm, hỗn với bà ta. Nhưng có thể hiểu tình cảnh cô, cô đồng ý không. Cô ta còn quá trẻ. Năm tháng qua đi và cô ta sẽ ngày càng thông minh hơn, kiên nhẫn hơn và có thể sẽ bỏ qua cho Galina. Hơn nữa, chính Galina không nhớ tội lỗi của mình. Đây là một tình huống khách quan, và tất cả mọi người đều phải chấp nhận, trong số đó cả con gái của bà ta. Cô con gái trưởng thành và kiếm tiền kha khá sẽ có thể đảm bảo cho bà mẹ bất hạnh của mình được hưởng tuổi già một cách đàng hoàng, ai sống với bà ta và chăm sóc bà ta. Nhưng nếu Galina nhớ lại tất cả thì tôi rất ngờ là một cuộc chung sống như thế khó có thể có. Bản thân Galina sẽ tự hành hạ về cái tội lỗi của mình và những bi kịch khủng khiếp tiếp theo, và nếu ta căn cứ vào khí chất quyền

thế và độc đoán của bà ta, chắc hẳn bà ta phải làm khổ con gái. Cảm giác tội lỗi sẽ biến thành thù địch, điều này xảy ra khá thường xuyên. Người ta thường trở nên thù ghét những ai mà họ có lỗi với, điều này Labruyen vĩ đại đã đề cập đến. Nếu Galina nhớ lại tất cả, bà mẹ và con gái sẽ không thể sống cùng. Và nếu Galina sống đến ngày cuối đời ở đây trong khi con gái lớn trẻ khỏe thì quả là không đúng đạo làm người. Điều đó theo tôi, chống lại luật lệ của Chúa.

Nastya nghe ông ta chăm chú và hiểu là Gulanov đúng. Bây giờ cô đang muốn hơn hết thảy là làm sao Galina hồi lại trí nhớ, nhưng cô cũng thấu suốt là chuyện này thực ra chỉ cần cho việc phá vụ án. Còn về tổng thể điều này không cần cho ai. Thậm chí còn nguy hiểm. Có thể bộc lộ sự bèn bỉ, có thể tìm những chuyên viên và tổ chức cho họ chữa cho Galina. Điều này đòi hỏi những nỗ lực nhất định nhưng rõ ràng là khả thi. Thậm chí có thể tìm thấy những nhà tài trợ trả tiền cho việc chữa chạy. Công việc khôi phục trí nhớ bị mất hoặc bị phong bế khá hấp dẫn đối với nhiều cơ quan, cả y tế lẫn những tổ chức khá xa xôi với ngành này. Và hoàn toàn có khả năng tìm ra các chuyên gia quan tâm đến việc này nhằm soạn thảo phương pháp và tập hợp dữ liệu cho nghiên cứu khoa học. Họ thậm chí sẵn lòng làm không công một cách hứng thú nếu gặp ca bất thường hoặc phức tạp. Nhưng liệu có nhất thiết phải làm thế. Vạch mặt kẻ sát nhân và biết chắc rằng sẽ bỏ mặc người đàn bà đã không còn trẻ, đau ốm và khổ sở, đau đớn đến mức không chịu đựng nổi vì những tội lỗi do mình gây ra. Xét cho cùng, kẻ sát nhân có thể tìm được bằng cách khác, cứ cho là vô cùng khó khăn, nhưng vẫn có thể làm. Nhưng làm cho Galina Terekhina với đầy đủ hồi ức trở lại bình tâm và thỏa mãn thì không một ai có thể. Điều đó là không thể thay đổi. Còn cô, Nastya không thể nhận về mình trách nhiệm như thế ngay cả nhân danh việc phát hiện kẻ sát nhân tàn ác và nguy hiểm.

CHƯƠNG 7

Vera hãy còn ngủ say thì có tiếng điện thoại reo. Oleg vội vã cầm ống nghe, sợ rằng, tiếng chuông có thể đánh thức vợ. Cứ để cô ta ngủ, khi vẫn còn có thể. Khi nào sinh con, mất ngủ chắc chắn sẽ đến, dù muốn hay không.

- Oleg Victorovitch phải không ? - Giọng nói không quen vang lên.

- Vâng, tôi nghe đây.

- Tôi là Valery Vaxilevitch, bác sĩ của Vera. Tôi chắc đã gọi điện quá sớm ? Tôi xin lỗi nếu đã đánh thức anh.

- Không đâu ạ, mọi thứ ổn cả. - Oleg vội đáp - Ông cần nói chuyện với Vera. Tôi sẽ đánh thức ngay.

- Tôi cần nói chuyện với anh, Oleg Victorovitch ạ. Tôi đã đồng ý tiếp anh và cô người quen vào ngày mai, mười hai giờ rưỡi. Nhưng vấn đề là ngày mai tôi không thể thu xếp được vì có một số việc đột xuất. Anh không có ý kiến khác nếu chúng ta chuyển cuộc gặp sang thứ hai ?

- Nhưng ông liệu có thời gian vào thứ hai không ? - Oleg làm rõ một cách thiếu tin tưởng.

Anh ta nhớ rõ lời Vera kể rằng Valery Vaxilevitch là người bạn khủng khiếp và cô ta đã vô cùng khó khăn mới thuyết phục được ông ta tìm được thời gian tiếp họ tuần này, bởi vì lịch trình của ông ta đã căng kín đến cả tháng sau.

- Nhất định rồi. Vấn đề ở chỗ người bệnh mà tôi hẹn vào thứ hai đột ngột phải đi nước ngoài, vào thứ bảy, và anh ta khẩn khoản để tôi tiếp anh ta sớm lên. Vì thế anh có thể đổi chỗ nếu như anh không phản đối. Anh ta sẽ đến ngày thứ sáu, vào giờ hẹn của anh, còn anh và cô kia thì đến vào thứ hai, vào giờ hẹn của anh ta. Việc của cô kia, theo tôi biết, không phải là khẩn.

- Đúng là không phải là khẩn, - Oleg khẳng định - Tôi chỉ muốn nhờ ông xem cho cô ấy và xác định khả năng chữa chạy. Nhưng cô ấy đã sống với bệnh của mình hàng năm rồi nên trễ hơn vài ngày không có nghĩa gì. Tất nhiên là chúng tôi sẽ đến vào thứ hai. Mấy giờ ạ ?

- Vào mười bảy giờ. Nhân tiện, cái gì làm cô ấy đau ốm nhỉ.

- Dự ứng ạ.

- Dự ứng với cái gì ?

- Hầu như mọi thứ. Thực phẩm, thuốc men.

- Thế phần hoa, cỏ có gây phản ứng gì không ?
- Tôi chịu đấy - Oleg đáp, lưỡng lự - Cô ta không nói gì về chuyện ấy, còn tôi thì không đoán ra để hỏi. Điều ấy quan trọng ư ?
- Tất nhiên. Nhưng tôi sẽ tự hỏi cô ta vào thứ Hai. Cô ta gần đây có xét nghiệm gì không ? Máu hoặc nước tiểu chẳng hạn.
- Tôi chịu nốt.
- Tôi muốn nói là nếu cô ta có làm xét nghiệm, thì cứ để cô ta mang đến buổi khám, tôi sẽ dễ làm hơn.
- Vì buổi khám đã hoãn sang thứ Hai, cô ta hẳn sẽ kịp đi xét nghiệm.
- Không cần đâu. Oleg, tôi sẽ viết giấy cho cô ta đi xét nghiệm nếu cần thiết. Trong các ca dị ứng toàn phần như thế cần phải làm những phân tích chuyên môn. Không có giấy của bác sĩ không có ai xét nghiệm cho cô ta đâu vì các phân tích khá là đắt, vì cần đến những chất phản ứng đặc biệt. Chẳng qua nếu đã có kết quả xét nghiệm thì mang theo, còn nếu chưa thì không cần phải vội, ta sẽ làm mọi chuyện theo qui định một cách từ tốn.
- Được ạ, sẽ theo ý ông. Như vậy là thứ hai, mười bảy giờ.
- Đúng thế, thứ hai, mười bảy giờ.

Oleg treo ống nói lên và vội vã ra khỏi căn hộ. Anh ta chắc chắn đã đi làm muộn. Chạy xuống cầu thang anh ta nghĩ rằng nhất định phải gọi cho Ira báo về việc chuyển buổi khám để thuận cho cô lập kế hoạch công việc của mình. Thật là kỳ lạ, làm sao mà cô ta kịp làm ngần ấy công việc. Bởi vì hoàn toàn không nghỉ ngơi, làm không có ngày nghỉ, ngần ấy ngày giờ không nghỉ phép để được lấy tiền đền bù. Làm sao mà cô ta đủ sức được nhỉ. Buổi tối anh ta đến Glorya đặt bữa tối và lại chờ Ira. Lúc mười một giờ hơn người khách hàng cuối cùng rời chỗ và kém hai mươi đây mười hai giờ, Ira rửa xong bát đĩa, và loảng xoảng xô chậu chuẩn bị rửa sàn. Oleg cảm thấy cô có vẻ chán nản, nhưng anh vẫn quyết định để câu chuyện lại chỉ nói sau khi cô xong việc. Theo thói quen, anh tán gẫu với bác Kolia và chờ cho đến khi Ira rửa xong sàn và các tường gạch men, bèn ôm ngang lưng cô đi về nhà. Ngay từ ngày đầu Oleg không chở cô bằng ô tô mà tiến chân bằng cách đi bộ. Họ thích đi dạo chậm chậm theo các phố vắng tối om. Oleg quả là đã có hỏi Ira có mệt không hay là đi ô tô, nhưng Ira bao giờ cũng từ chối. Trong mười lăm phút ngắn ngủi ấy có cái gì đó đặc biệt không giống với công việc cực nhọc ngày thường, lúc thì trên cầu thang, lúc thì ngoài chợ, lúc trong bếp của tiệm ăn.

- Em có gì đó chán nản ư ? - Oleg hỏi khi họ ra khỏi Glorya.
- Không đâu - Ira trả lời ngắn, nhưng giọng của cô không hề vô tâm.

- Chắc có đấy ? Chuyện gì xảy ra nào ? - Anh ta gạn hỏi.

- Pavlik khóc. Hôm nay em đến nó. Chuyện cô y tá rất tác động đến nó. Hôm qua người ta không cho em vào, chỉ chuyển quà cho, còn hôm nay em vào thì nó khóc, run bắn lên. Đó là cô y tá tốt, nó rất bám cô ấy. Em thậm chí không vào chỗ Olya với Natasha được nữa, nó không để cho đi, và khi em về nó lại khóc. Muốn vỡ tim ra.

- Thôi không sao - Oleg tìm cách làm dịu đi - bọn trẻ chóng quên những gì không tốt. Rồi em sẽ thấy, ngày mai cậu bé ấy sẽ không khóc, còn ngày kia thì quên cả chị y tá nữa. Bọn trẻ là như thế.

- Chắc là thế - Ira thờ dãi - Nếu có chuyện gì xảy ra cả với em thì nó cũng quên cả em nữa cũng nhanh như thế. Chỉ độ ba ngày rồi quên hết. Bọn trẻ mọi thứ đều chóng liền da kín miệng.

- Em nói gì thế Ira, tại sao em nghĩ vợ vẫn thế. Cái gì có thể xảy ra với em được.

- Em đâu có biết. Chuyện gì đó. Chẳng hạn, em chết.

- Trời đất ơi, sao em lại chết được. Còn trẻ, mạnh mẽ, làm ngân ấy việc, chẳng thấy mệt, cả mugich cũng không đủ sức. Rồi anh đưa em đi chữa bệnh mà, mọi thứ sẽ ổn cả. Đừng có mà nghĩ vợ vẫn.

- Oleg, còn với anh thì có thể xảy ra chuyện gì không ! Công việc của anh có nguy hiểm không ?

- Không đâu - Anh ta nhún vai - Công việc đàn ông bình thường. Không có gì bất thường có thể xảy ra được.

- Anh có làm cho công ty tư nhân thật chứ ?

- Thật mà.

- Em không hiểu sao em có cảm giác là anh lừa em ?

- Tại sao thế ? - Anh ta quạu, nhưng trong lòng quặn lại.

- Em thường xuyên thấy bọn đầu gấu làm bảo vệ. Cả ở ngoài chợ lẫn trong hiệu ă. Anh chẳng giống gì họ.

- Tại sao không giống nhỉ ?

- Em chịu không biết nữa. Mặt anh khác và anh nói năng cũng khác, không như họ.

- Điều đó là vì anh không phải người thành phố mà là tỉnh lẻ.

- Xin lỗi đi, không phải tất cả họ là người thành phố.

Chắc là cũng dân quê vì miếng ăn béo bở mà kéo về chiếm thủ đô thôi.

Họ đi trong yên lặng một lúc. Oleg nghĩ làm sao khéo léo đưa đẩy câu chuyện sang những khách trọ băng Kazan của Ira. Trong thời gian quen

biết nhau anh ta đã tìm hiểu được nhiều tin hay về băng nhóm đang phải điều tra, nhưng mỗi lần như thế lại phải ma lạnh để cô gái không đoán ra sự quan tâm của anh ta đến những người ở trọ. Bây giờ có thể bắt đầu một cách an toàn câu chuyện về ông ta, và sau đó thì sẽ lượn khéo sang gã Ilias kia.

- Nhân thế - Oleg bắt đầu rất cẩn thận. Khách trọ của em, ông Georgy, mới thật sự là người tỉnh thành, thông minh, có tri thức, và rất lịch sự.

- Sao anh lại biết ? - Ira giật nảy mình - Anh quen ông ta sao ?

- Mới làm quen. Thế ông ta không bảo gì em sao ?

- Không nói gì.

- Một hôm anh đến nhưng em không có nhà, thế là anh nói chuyện với ông khách trọ. Ông ta là người tốt, nói thực đấy.

- Quả là tốt - Ira đồng ý - Ông ta hiền lành, chu đáo. Luôn luôn cố gắng giúp đỡ nếu có thể. Thịnh thoảng em thậm chí thấy bất tiện. Chỉ thương ông ấy có vợ đạo đức. Thế anh với ông ta nói chuyện gì ?

- Về em thôi. Ông ta kể cho anh biết em sống tốt ra sao và xin anh đừng làm hại em.

- Thật ư anh - Ira không hiểu sao lại mừng rỡ.

- Ông ta nói là em tốt ư ?

- Có nói thế. - Oleg khẳng định - Thế còn người khách trọ kia nghĩ về em ra sao ?

- Em không rõ - Ira nhún vai - Hẳn anh ta cho là em thuộc diện loãng quãng.

- Tại sao anh ta lại nghĩ như vậy ?

- Vì đầu tiên thì cảnh sát đến tìm em, sau đó thì Tanya giòi bọ đến. Em đã kể về nó với anh rồi đấy, nhớ không ?

- Nhớ chứ. Thế nó đến làm gì ?

- Có Chúa mới biết được, ngồi với Ilias tán dóc trên trời dưới bể mà làm ra vẻ như đang thổi cơm chung. Rồi vào phòng em, hỏi đủ thứ, cảnh sát đến mà làm gì và về chuyện gì. Hỏi xói vào tận ruột gan. Sau chuyện đó thì Ilias nghĩ gì về em ư ? Nhìn thấy con Tanya như thế chắc nghĩ là em cùng một giuộc. Sau đó còn hỏi em có vấn đề gì với cảnh sát, có cần giúp không, thương hại em, chắc thế.

- Tại sao em nghĩ vậy ?

- Mời ra ăn cơm. Chắc là muốn nuôi đỡ cô chủ nhà đói kém.

- Sao, anh ta có khả năng giúp nếu em gặp rắc rối gì với cảnh sát ư ?

- Đâu có - Ira xì mũi - khả năng gì các vị ấy ? Chắc là quen giải quyết mọi việc bằng đút lót thôi. Em không cần các vị ấy giúp đỡ gì hết, tự lo lấy thôi.

- Khoan đã - Oleg lo lắng - Sao lại không giúp gì hết, tự lo lấy ? Em quả là rắc rối với cảnh sát đấy. Sao em không bảo anh ?

- Em chẳng gặp rắc rối gì cả - Ira bắt đầu giận - ừ thì họ đến, nói chuyện, hỏi về bố mẹ. Việc đời xưa xưa xưa rồi không dính dáng gì với em hết.

- Thế họ không hỏi gì khách trọ sao ?

- Không. Họ cần gì khách trọ của em ?

Điều này Oleg hoàn toàn không ưa. Với bản thân Ira Terekhina, cảnh sát không thể có điều gì khúc mắc, về chuyện đó anh hoàn toàn tin chắc. Nếu như đã đến chắc hẳn là vì vụ băng Kazan, có điều là đánh động rất rõ, nhưng Ira thì chẳng hiểu gì cả. Không lẽ lại một lần nữa ông chẳng bà chuộc ? Không lẽ cảnh sát đã mò ra Ilias rồi ? Anh đã nhiều lần nói với thủ trưởng của mình: không nên làm việc độc lập mà cần phải kết hợp với Bộ nội vụ hay ít nhất với Petrovka, và cùng hợp lực để tìm Ajaks. Thế mà không chịu, cứ lỳ ra như bày lừa, không thay đổi gì. Chúng ta không việc gì phải chia sẻ thông tin với ai hết, chằm than. Chúng ta sẽ tự xử lý lấy Ajaks và băng Kazan. Xét cho cùng các quan hệ với các băng nhóm tội phạm theo đạo Hồi, không thuộc về trách nhiệm điều tra của Bộ nội vụ mà là việc của KGB và tình báo quân sự. Cảnh sát Nga cứ việc mà điều tra các án mạng, cứ đi mà lục lọi các thân người chết. Nếu như Bộ nội vụ theo các kênh của mình cũng đã mò ra Ajaks thì các hoạt động thiếu phối hợp của hai cơ quan sẽ chỉ làm hại công việc chung.

Ở đây còn có một chi tiết nữa, mà Ira do kém hiểu biết có thể đã không chú ý. Theo như các cử chỉ hành vi của nhóm Kazan mà Oleg nghe được ở Ira thì các tay này là tín đồ đạo Hồi thực sự. Bất chấp việc, dù là tạm thời, sống ở Nga, họ vẫn tuân thủ kiêng nhịn trong lễ Ramadan, không ăn thịt lợn, không uống rượu. Theo như Ira, cô không bao giờ nhìn thấy họ say rượu. Và trong quan hệ với cô, với tư cách nữ chủ nhân, họ cư xử như những tín đồ Hồi giáo chân chính.

Theo họ, phụ nữ không có tâm hồn, họ chỉ là những vật tiện dụng cho cuộc sống. Nhưng tay Hồi giáo này mời Ira ăn cơm lại còn hỏi một cách thông cảm là có cần giúp đỡ không, không thể như thế được. Anh ta hẳn không có quyền làm như vậy. Không một người Hồi giáo nào có thể làm như vậy trong quan hệ với phụ nữ.

Nhưng vì Ira không nói dối. Vậy là có chuyện gì đó nghiêm trọng, vì thế mà Ilias hành động không theo luật Shamat. Hắn làm theo lệnh ai đó, hắn phải bằng mọi giá tìm hiểu xem cảnh sát đến gặp cô chủ nhà để làm gì. Mà những vị cảnh sát này mới lạ chứ, đến thẳng căn hộ nơi băng Kazan tá túc. Thậm chí không thèm chú ý làm sao để không ai nhận thấy cuộc gặp.

Bọn óc đậu phụ ! Và thậm chí không báo trước với Ira để cho cô ta yên lặng.

- Dù sao thì những khách trọ của em cũng rất đáng ngờ. Anh không muốn ngụ ý Georgy, ông ta đang hoang, thấy rõ ngay. Còn tay Ilias kia... Rồi thì tay trước nó nữa, em đã kể cho anh đấy, cũng như thế. Thế mà em không sợ rơi vào tình thế bất lợi.

- Em làm sao rơi được vào tình thế bất lợi nào cơ chứ ? - Ira ngạc nhiên - Chẳng trộm cắp gì được, anh thấy đấy, em sống ra sao. Em không oa trử đồ ăn cắp trong phòng mình, không làm điều gì xấu, ai người ta thèm có nhu cầu gì ở em ?

- Thôi đi, Ira, em có thể không làm điều gì xấu, nhưng nếu những khách trọ của em dính vào chuyện gì đó thì họ sẽ kéo em vô, ít nhất là với tư cách nhân chứng. Có khi lại còn rơi vào diện tình nghi. Anh hiểu cả, em cần tiền, nhưng cho vào nhà mình bất cứ ai trên trời xuống, dưới đất chui lên là không được. Phải nghĩ đến chuyện gì đó an toàn hơn. Em có thể thề với anh là sau tay Ilias này em sẽ không cho bất cứ ai, có tư cách đáng ngờ đến ở trọ nữa ?

- Thế ư ? - Ira nheo mắt, mặt cô thể hiện vẻ hoàn toàn giống như trong các cuộc cãi lộn với các cô khác ở trong nhà tế bần - Thề với anh ư ? Trời, sao mà anh ấy quan tâm thế ! Anh sợ là nếu có điều gì đó xảy ra thì người ta sẽ khịa nốt cả anh ? Còn tiền ư ? Lấy ở đâu ra ? Anh đến rồi anh lại đi, hôm nay có anh, ngày mai mất hút ra đồng mà tìm gió.. Ba tháng nữa con anh ra đời bắt đầu phải nuôi dạy nó, rồi thì chẳng nhớ gì đến gái này đâu. Mà em cũng có trẻ con đấy, có điều em không đẻ chúng ra. Mà anh phải biết là trẻ con của em là đứng hàng đầu, mộ của cha đứng thứ hai, còn anh để phải khoảng thứ mười sáu. Không thích khách trọ của em thì bước đi, em không giữ. Tối nào cũng tự đến.

Cô bước nhanh và đi lên, không nhìn lại. Quí thật, mất hay rồi. Oleg chẳng qua muốn duy trì câu chuyện về băng Kazan, nhưng mọi thứ hồng toẹt. Cần phải lập tức làm hoà, đây chưa phải lúc gây chuyện.

- Ira chờ anh đã. Thôi, anh xin lỗi, anh ngốc quá, nói năng chẳng nghĩ ngợi gì. Ira, đừng giận anh nào ?

Anh ta đuổi kịp Ira và cầm tay cô.

- Ira, em yêu, tha lỗi cho anh, em tự quyết định cuộc sống của mình thôi, anh không có quyền tham dự vào. Anh thề là sẽ không ép em phải nghe những lời khuyên ngốc nghếch nữa.

Ira mềm lòng, và hơi mỉm cười.

- Thôi được, quý bắt anh đi, em cho qua.

Đến gần lối vào, Oleg dừng lại.

- Hôm nay ở nhà em sao đây ? Gà lên chuồng hết không ?

- Chắc là thế. Georgy luôn ngủ đêm ở đây còn Ilias hình như hôm nay không định đi đâu. Anh muốn vào không ?

- Nếu em không phản đối. Anh hứa sẽ làm mọi thứ sẽ sàng và không gây tiếng động lớn.

- Nào thì đi.

Họ nhẹ nhàng đi vào căn hộ. Sự yên tĩnh sao mà mềm mại và dày đặc, dường như không có ai ở đây. khắp nơi tối om. Vị khách trọ đáng kính hẳn đã say giấc nồng còn Ilias thì đang lang thang đâu đó. Không khéo lúc ra lại vồ đúng phải nó. Sẽ hay ho lắm đấy.

Trong phòng, Ira không dài dòng gì bắt đầu trải chăn nệm. Oleg nhìn kinh ngạc, và thương hại đến nhói tim. Anh để ra trong nghèo đói và biết thế nào là ăn mặc xấu hơn những kẻ khác, lúc nào cũng đói thắt ruột, thường thiếu ngủ vì phải dậy sớm giúp mẹ việc nhà nông. Nhưng anh dù sao cũng là con trai, và những quần áo cũ lỗi một không làm hỏng anh như làm nghịch mắt cô gái hai mươi vốn dĩ đã chẳng xinh đẹp gì.

- Nghe đây, Ira - Anh nói thầm - thế những khách trọ buôn bán của em không bán cho em đồ mặc theo giá bán buôn ư ? Mua của họ sẽ được giá rẻ hơn.

- Thôi đi anh - cô xua tay - em không muốn dính với họ đâu.

- Vì sao ?

- Vì giăng. Hễ mà hỏi xin họ làm cho mình một đặc ân, thì sau đó họ sẽ nghĩ là mình phải hàm ơn họ và sẽ ngồi lên đầu lên cổ. Không, anh Oleg của em, với họ phải luôn giữ khoảng cách, lúc đó mọi chuyện sẽ ổn. Không cần đến những giẻ lau của họ, em chỉ mặc đồ của em thôi.

- Thế họ chở những thứ gì ? - Oleg hỏi rất tự nhiên - Đồ dạ, lông thú ? Hay là đồ dẹt kim rẻ tiền ?

- Em không biết và không muốn biết - Ira cắt ngang - Không phải việc của em. Cho đến lúc nào em chưa dính dấp vào họ thì họ cũng không động đến em. Nhờ ơn trời, hai năm em cho khách ở trọ, chưa hề có chuyện

gì. Và mọi thứ sẽ tiếp diễn như thế. Nào ? Mình đi nằm hay là bàn về khách thuê nhà của em nào ?

Oleg hiểu rằng đã quá đà trong việc quan tâm đến các khách trọ, nên lập tức cởi quần áo nhanh chóng.

Hoặc do thời tiết khắc nghiệt, hoặc do anh quá mệt, không hiểu sao Oleg không muốn về. Sau khi làm tình với Ira, anh mệt đến mức chân tay rã rời, và điều anh ta muốn hơn hết thảy là nằm lại đây, trong căn hộ này, trong phòng này, trên cái đi văng này, quay mặt vào tường và thiếp đi. Ngủ độ mười hai tiếng. Cũng chả có gì lạ, gần hai tuần lễ lúc thì đi ngủ vào hai giờ đêm, lúc bốn giờ, rồi lại phải dậy lúc bảy rưỡi như thường lệ và đúng chín giờ phải có mặt ở chỗ làm. Đúng là chỉ có Ira có thể ngủ ba tiếng và cảm thấy mình không quá mệt, còn anh ta, Oleg, không thể như thế.

Nhưng anh ta đã không thể chiều chuộng mình. Ít nhất vì Ira đã giữ ý kiến của mình rất rắn: các khách trọ không được biết về các cuộc thăm viếng của Oleg. Và anh ta không được phép làm phụ lòng Ira. Còn về Vera thì cô ta đã quen với công việc suốt ngày đêm của anh ta, không ghen và không ngạc nhiên. Thời gian gần đây cô ta có lẽ đã không còn để ý là anh ta có ở nhà hay không, mà toàn tâm toàn ý vào việc dưỡng thai, chỉ nghĩ về chuyện ăn kiêng, về khám nghiệm, thăm bệnh, dạo chơi và lối sống nề nếp. Điều đó thì tốt thôi, người mẹ phải quan tâm đến đứa con từ thời điểm thụ thai chứ không phải lúc đã sinh ra nó, chuyện này người Trung Hoa đã nói từ thời cổ đại.

Miễn cưỡng, dồn hết sức nhắc mình dậy khỏi giường, Oleg bắt đầu mặc quần áo và cảm thấy sự mệt mỏi khó chịu và chân run lẩy bẩy. Một kiểu sống như thế này hẳn sẽ có kết cục chẳng lành. Sẽ sàng đi trên sàn với đôi giày hè cặp nách, anh ta đi sau Ira ra lối vào căn hộ và chuồn ra qua cánh cửa được mở không có tiếng động, còn kịp chạm môi vào má cô. Cửa khẽ khép lại sau lưng anh. Oleg thở ra, đi giày và chầm chậm đi xuống cầu thang. Lần đầu tiên trong suốt thời gian gần đây anh ta cảm thấy thật sai lầm là đã để xe bên cạnh Glorya. Cơn nhức mỏi đột ngột trở nên nặng nề đến mức mười phút đi bộ trong cái mát lạnh buổi đêm trước đây làm anh ta sung sướng bao nhiêu thì nay trở thành đày ải bấy nhiêu.

Thực ra anh ta cảm thấy nhẹ mình hơn nhiều. Chắc là ở trong nhà ngột quá, và vì ngộp thở mà anh ta nhũn người ra. Oleg thấy sáng khoái hơn và bắt đầu vui vẻ đi về phía Glorya. Không hề ngờ là đôi chân dài của anh ta đang đo những bước cuối cùng mà định mệnh dành cho anh trên trái đất tội lỗi này.

**

***

Thứ Bảy, và thỉnh thoảng cả Chủ nhật, lão đã quen ở cả ngày tại viện, trong căn phòng của mình. Hôm nay cũng là thứ Bảy, và lão vẫn như mọi khi ngồi trước bàn giấy của mình, xếp đặt trước mặt những giấy tờ - các báo cáo chỉ dẫn, kết quả khám nghiệm, thí nghiệm. Nhưng đã hai tiếng đồng hồ rồi giấy tờ vẫn nằm yên, không ai đụng đến. Valery Vaxilevitcli giương cái nhìn bất động về phía chúng mà không thể nào tư duy gì được.

Hai tiếng đồng hồ trước đây Vera gọi điện và bằng giọng nói đứt quãng, thì thào:

- Oleg bị giết rồi.

Các chi tiết cụ thể cô ta không biết. Cô ta cùng hàng xóm láng giềng trong toà nhà nhiều căn hộ, đang ngủ ngon lành chợt họ choàng dậy bởi vào khoảng gần ba giờ sáng có một tiếng nổ lớn. Tất nhiên là Vera sợ hãi, nhảy khỏi giường và nhìn ra phố. Và lập tức nhìn thấy cái gara bằng sắt kiểu con ốc của nhà cô ta đang cháy. Đầu tiên cô ta không nghĩ đến Oleg mà chỉ cho rằng có tay du côn nào đã nổ mìn cái gara rẻ tiền để nghịch. Và chỉ sau nửa giờ khi xe cứu hỏa, cảnh sát và cứu thương đến thì mới rõ ra là vụ nổ xảy ra khi Oleg để xe vào "con Ốc".

Valery Vaxilevitch vỗ về Vera hết sức, nhưng bản thân cũng cảm thấy ngán, bụng bảo dạ: "Thoát rồi. Đấng tối cao lại lần nữa cứu ta thoát hiểm". Lão không thể để cho chồng của Vera đưa người quen của mình tới phòng khám của lão. Gì thì gì, nhưng cái ấy không thể được. Hẹn vào thứ Sáu, lão hi vọng sẽ nghĩ ra điều gì đó nhưng đầu lão không để được cái gì cho ra hồn, nên đành hoãn buổi khám sang thứ Hai. Vào thứ Hai lão tính hoặc sẽ ốm, hoặc phải cấp tốc đi hội chẩn có một bệnh nhân là viên chức cao cấp, bị ốm nặng, hay cái gì đó nữa... Rồi dùng một cái may như thế ! Lão thậm chí không dám tin vào tai mình.

Tuy nhiên, vẫn còn những nghi ngờ nhai nghiền lão. Nhỡ đâu Oleg để lại cho bạn gái mình điện thoại của bác sĩ sẽ khám cho cô ta vào thứ Hai ? Oleg đã chết, nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể vang lên chuông điện thoại và giọng thiếu nữ dịu dàng nhắc Valery Vaxilevith về việc đã hứa thăm bệnh cho cô ta. Chạy đi đâu ? Tất nhiên có thể lịch sự từ chối. Nhưng nhờ cô ta quen với Vera thì sao ? Và nếu Vera đã xin cho cô ta thì lão chạy đằng giời... Quí thật ! Mọi thứ sắp xếp mới lạ chứ...

Nhưng dù sao thì đấng sáng tạo vẫn bảo hộ lão. Than thân trách phận gì nữa.

Đột nhiên hẳn nghĩ tới Vera. Lạy Trời, đừng để ảnh hưởng đến đứa bé, Vera bây giờ đây phát hoảng, không cần thận có thể đẻ non, nếu xúc động quá mức. Cô ta bị gọi đến gặp dự thăm, sau đó còn phải lo tang lễ và do những biến động này cô ta sẽ đi khám thai bữa đực bữa cái. Điều đó thật là dở. Bao nhiêu công phu đổ xuống sông xuống bể. Tất nhiên hãy còn Zoya, và đứa bé mà cô này mang còn có giá hơn nhiều so với con Vera. Nhưng chị chàng này, vừa mất chồng, có thể sẽ đeo lên cổ Velery Vaxilevitch, quặp chặt lấy lão với các móng vuốt chết người. Là phụ nữ có chồng, cô nàng không có quyền gì nhiều. Nhưng nay đã là gái góa, ả hoàn toàn có quyền đòi hỏi sự lưu tâm từ phía người cha của đứa con. Tất nhiên có thể lấy ả ta, Zoya không biết gì hết, lão dường như với nàng là kẻ có vợ, và vẫn cứ đàn hoàng sống với vợ. Còn viễn cảnh sống đến già với giai nhân sung sức, lại đồng bóng kia chẳng thể nào làm lão cười tươi được. Với Zoya thì hoàn toàn khác. Yên lặng, kín tiếng, tề gia nội trợ, chính là những gì lão cần. Cô ta, cũng như Vera, sẽ là bà mẹ tuyệt vời, nhưng khác với Vera, cô ta còn là người vợ đẹp, tốt nết. Chỉ có những thằng đàn ông ngốc mới lấy những cô nhân tình mà hẳn vừa chia duyên rẽ thụy với chồng của họ ! Chỉ nên lấy những cô nàng coi mình là số một. Loại như Zoya. Còn loại đàn bà mà mình không phải là người đầu tiên thì hẳn mình cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Qui luật muốn đời.

Nhưng dù sao thì tay Oleg kia là ai nhỉ ? ... *Mà sao mọi sự đúng lúc thế.*

**

***

Từ mười giờ đêm đến tám giờ sáng, các cảnh sát viên gác cửa khoa nhi của bệnh viện. Còn nhiệm vụ của Misha Dotsenko là phải giữ gìn Natasha Terekhina ban ngày, đặc biệt vào giờ thăm nuôi, lúc mà ai muốn vào viện thì vào. Người ta mặc cho anh tạp dề trắng, đeo ống nghe lên cổ và giải thích là cần phải làm gì để người ta nghĩ Misha là bác sĩ mới. Toàn bộ màn kịch dựa trên khả năng trí nhớ của đại úy Dotsenko. Anh quả thực đã đọc khá nhiều về đề tài này và luyện thì còn nhiều hơn, vì thế có thể tưởng như anh là chuyên gia làm việc với trẻ em bị chấn thương sọ não do tai nạn. Ngay ngày đầu tiên ở viện, Misha làm quen với cả ba đứa trẻ nhà Galina. Pavlik sáu tuổi, Olia mười ba tuổi và Natasha mười bảy. Làm việc với Pavlik khoảng bốn mươi phút, anh cho rằng cậu bé phát triển bình thường, cho dù ở đây không có ai dạy dỗ cậu bé một cách thường xuyên. So với tuổi của mình, cậu bé biết khá là nhiều, và điều đó thật là đáng ngạc nhiên bởi vì

gần như toàn bộ cuộc sống có nhận thức của cậu bé đều trải qua ở đây, trong bốn bức tường và về thực chất đã không nhìn thấy gì ngoài bệnh viện và cái công viên của nó.

- Chị Natka dạy cháu - cậu bé tự nguyện giải thích - Chị ấy đã dạy cháu đếm đến hai bảy.

- Đến hai mươi bảy - Dotsenko mỉm cười chừa - Nhưng tại sao không phải là ba mươi ?

- Cháu không biết, chị Natka quyết định chứ. Chị ấy bắt cháu phải tính nhẩm. Cháu tính đúng đến hai bảy... hai mươi bảy, còn tiếp nữa thì sai. Ngày mai chị ấy sẽ lại dạy cháu để cháu có thể giải được phép tính đến ba mươi.

- Thế Olga chị ấy cũng dạy ư ?

- Không đâu, chị Olga ngốc lắm - cậu bé tuyên bố - Chả dạy dỗ gì được. Natka đầu tiên cũng đã thử, sau đó phải bỏ. Chị Olga học không vào. Chú Misha, mai chú lại đến chứ ạ ?

- Thế cháu có muốn chú lại đến nữa không ?

- Cháu muốn - Cậu bé nói vẻ quan trọng. - Chơi với chú thích lắm. Cũng như với chị Irka.

- Được thôi. Nhưng có điều kiện. Olga phải được gọi là Olia còn Irka là Ira. Được không ?

- Thế còn Natka ?

- Natka gọi thế cũng được - Dotsenko quyết định một cách rộng lượng - Còn Olia và Ira sẽ được gọi tên trù mẫn như thế. Họ là phái nữ, lại còn là chị ruột nữa. Cháu là người đàn ông duy nhất và phải thương yêu họ. Và không được nói với ai là Olia ngốc.

- Tại sao ạ ? - Pavlik ngạc nhiên. Chị ấy ngốc thật đấy. Ai cũng nói thế.

- Kệ họ thôi, cháu không nói thì thôi. Olia không có lỗi gì trong nỗi bất hạnh xảy ra với nhà cháu. Nếu Olia không bị ngã đập đầu, chị ấy cũng thông minh như Natasha thôi, cần phải thương yêu chị ấy thay vì cười nhạo.

Olia Terekhina đưa lại cho Dotsenko cảm tưởng kỳ lạ. Thoạt đầu cô có vẻ thực sự tỏ ra ngốc, vì không thể dùng trí óc suy luận những phép logic đơn giản nhất vừa sức với mọi cô bé ở độ tuổi này.

- Mình chơi trò gì đi, - Misha đề nghị.

- Được ạ - Cô rất sẵn lòng.

- Tất cả những người da đen đều tóc quăn cháu có biết chuyện ấy không ?

- Không ạ.
- Thì bây giờ chú bảo cháu: tất cả những người da đen tóc đều quăn.
Hiểu chưa ?
- Hiểu ạ.
- Bây giờ chú hỏi nhé: người kia là người da đen. Tóc ông ta thế nào ?
- Cháu không biết ! Olia nhìn anh rất ngạc nhiên - Cháu không biết chú nói về ai. - Về người da đen.

- Người da đen nào ạ ?
- Nói chung về tất cả những người da đen. Bất cứ ai. Nào, tóc của họ thế nào nào.
- Cháu không biết.

- Khả năng tư duy trừu tượng của cô hoàn toàn bị mất. Khả năng khái quát từ cái chung thành cái riêng cũng vậy. Tuy nhiên sau một lát Dotsenko kinh ngạc nhận ra cô có một trí nhớ siêu phàm. Cô có thể nhớ tất cả những gì đã nghe được, sau đó thì truyền đạt lại với bất kỳ trình tự cho trước nào và sau bất kỳ thời gian nào, lâu hay chóng. Đồng thời khả năng của cô chỉ thể hiện qua trí nhớ thính giác, cô không nhớ gì được bằng thị giác. Misha mất vào các cuộc thí nghiệm với Olia cả ngày và hiểu rằng dù cô biết đọc, nhưng hoàn toàn không nhớ được gì. Nhưng được cái tất cả những gì cô nghe được đều nằm lại trong trí não cô rất chắc chắn và rất lâu. Các con số, các câu dài, các thuật ngữ khó hiểu, thậm chí lời bằng tiếng nước ngoài cô đều ghi nhớ và truyền đạt lại với nụ cười tươi tắn.

Nhưng làm cho Misha sửng sốt hơn tất cả là cô chị. Natasha từ bộ mặt đẹp vô ngần sáng bừng lên cặp mắt to như vẫn thấy trong ảnh thánh, đầy đau đớn và một sự bướng bỉnh không trẻ con chút nào. Trí nhớ của cô

không kiệt xuất, nhưng phát triển tốt và được rèn luyện qua việc học hành nhưng không vượt quá ngưỡng trung bình. Nhưng lực học của Natasha thì chắc chắn trên mức trung bình.

- Chú nghĩ thế nào, thưa chú Misha, cháu có thể vào trường đại học, dù học tại chức được không ạ. Tất nhiên là cháu muốn sống ở đây, trong bệnh viện, nơi các bác sĩ thường xuyên chăm sóc cháu, nhưng vì cháu học được, lại muốn học nữa. Rất muốn ạ.

- Chú nghĩ là có thể thu xếp được - Dotsenko trả lời, có cân nhắc - Nói chung ta đã biết nhiều trường hợp những người bệnh thậm chí bệnh nặng, đã tốt nghiệp được không chỉ đại học, mà còn làm nghiên cứu sinh. Khi có ai muốn học và làm khoa học, bao giờ những người khác cũng giúp

đỡ nếu thấy người kia có khả năng. Và cháu thì chắc chắn là có khả năng rồi. Nhưng phải có được chứng chỉ tốt nghiệp phổ thông.

- Cháu phải làm gì để có được chứng chỉ này ?

- Cần phải thỏa thuận với phòng giáo dục thành phố để họ cho cháu thi tốt nghiệp phổ thông sớm. Hoặc là cháu sẽ đi đến Hội đồng thi, hoặc các chú các cô ấy sẽ tới bệnh viện này. Không có việc gì không làm được ở đây, chỉ cần nguyện vọng. Cháu có đoán chắc là biết hết chương trình phổ thông chưa ?

- Cháu biết chắc. Cháu có thể thi bất cứ môn nào ngay bây giờ.

Qua những cuốn sách nằm trên giá, thấy rõ ràng cô bé thật sự thường xuyên học tất cả các môn của chương trình phổ thông.

- Cháu muốn làm nghề gì - Misha hỏi - Muốn học trường nào ?

- Cháu muốn học máy tính. Muốn trở thành người lập trình - Natasha mỉm cười e thẹn - Có điều cháu không biết người lập trình được đào tạo ở Đại học nào.

- Tại sao cháu lại muốn là người lập trình. ? - Misha ngạc nhiên.

- Bởi vì cháu không bao giờ khỏi được. - Cô bé trả lời bình tĩnh và nghiêm túc - Cháu luôn phải được đặt trên giường hoặc ghế, và không thể sống ở đâu ngoài bệnh viện ra. Cứ hai lần một tuần cháu bị lên cơn sốt, và nếu bác sĩ không can thiệp kịp thời mọi thứ kết thúc rất nhanh. Chị cháu nói là bây giờ xe cấp cứu có thể đến sau khoảng hai tiếng hoặc thậm chí không đến. Vậy là cháu không thể ở nhà. Còn lập trình là công việc có thể làm được ở trong khách sạn. Không ai cần cháu phải đi làm hàng ngày, cháu chỉ cần làm ra sản phẩm lập trình.

- Nhưng muốn thế thì phải dùng máy vi tính, mà ở đây đâu có.

- Nếu, cần đến máy vi tính thì cháu sẽ có - Natasha trả lời, rất chắc chắn.

- Bệnh viện làm gì có máy vi tính ?

- Ira sẽ mua. Ira là chị lớn của cháu - Cô bé giải thích.

Misha thót tim nhưng cố không để lộ ra. Tất nhiên đối với Natasha, cô chị lớn là cây đũa thần, hỏi gì có nấy. Natasha hẳn đã không biết chị nó đã lao động vất vả ra sao để có được từng xu; lăn lộn cả ngày lẫn đêm để các em mình không phải thiếu thốn. Natasha không đoán được rằng Ira chạy khắp thành phố tìm cho được từng quyển sách. Vào lúc mà cô cần phải nghỉ ngơi sau khi quét đường, lau rửa cầu thang và bán dạo ngoài chợ vải. Khi mà ở phía trước hãy còn vụn vặt và bát đĩa trong tiệm ăn. Ira, thô thiển và vô giáo dục nhưng kiêu hãnh và tự do không muốn để các em mình

biết là số tiền mà cô vẫn dùng để thường xuyên mua hoa quả sách và quần áo cho các em tựa như tiền bán máu mình.

Đặc biệt Dotsenko lo lắng khi người ta đặt Natasha lên xe đẩy phế nhân và mang ra ngoài công viên của bệnh viện để dạo chơi. Trong công viên tình hình khá là khó kiểm soát, có thể cô bé bị bắn trúng từ bất cứ khoảng cách nào, và Misha không thể che chắn gì được. Hôm nay Ira không đến, cô đã tới hôm qua, còn Natasha thì được đưa đi dạo vào đúng giờ thăm nuôi. Cô y tá đi ngay phía sau, cái nhìn của anh quặp lấy những người xuất hiện trong tầm mắt. Anh mừng tượng ra người mà anh phải chờ ở bệnh viện này và người này thậm chí đã xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Bỗng nhiên Misha căng thẳng. Từ con đường phủ bóng cây phía cửa vào có người đàn ông đang đi. Và người đàn ông này thật là giống chân dung mà họa sĩ đã vẽ. Tất nhiên là không giống như lột, điều ấy cũng dễ hiểu. Việc khớp hoàn toàn với chân dung chỉ có thể xảy ra năm mươi năm một lần, khi nhân chứng có nhiều và họ có điều kiện nhìn rõ kẻ tội phạm. Thông thường sự giống nhau này là có châm chước, chính vì thế qua chân dung không thường xuyên tìm thấy được những kẻ cần tìm. Còn trong trường hợp này sự giống nhau là không thể nghi ngờ. Dù sao thì Misha đã rất kiên nhẫn và có phương pháp khi tạo ra hai chân dung.

Vậy là phút chờ đợi đã đến. Không uống phí, thật không uống phí công anh vờ vịt ở đây, cố nhào nặn mình thành chuyên gia lớn về hồi phục trí nhớ trẻ em bị chấn thương. Uống chè với các cô y tá và kể cho các cô ấy những chuyện phịa và các phương pháp luyện nhớ đơn giản nhất. Bộ dạng của những đứa trẻ bị tàn tật, những cặp mắt đau khổ của chúng không làm cho anh bình tâm cả khi Dotsenko đã về đến nhà. Mỗi sáng anh dậy với tâm trạng nặng nề và sẵn lòng mất tất thảy mọi thứ để khỏi đi đến đó và không nhìn thấy những đứa trẻ bị gói trong khuôn chỉnh hình, bó bột, tiếp huyết thanh. Nhưng rồi lại mặc áo và đi. Bởi vì có cơ hội, dù nhỏ là tay đàn ông đã giết Ekaterina, bà xơ Marfa, nữ y tá Alya, và có thể cả nữ danh ca Elena, có thể lắm, sẽ xuất hiện ở bệnh viện nơi những đứa trẻ nhà Terekhina đang nằm. Hẳn đã thăm viếng bọn trẻ trong suốt thời gian sáu năm kể từ ngày xảy ra bi kịch gia đình nhà ấy. Và hẳn hiểu rất rõ là không ai có thể mô tả hình dạng hoặc kể lại điều gì về hẳn, cả cậu Pavlik sáu tuổi lẫn cô bé Olia. Nhưng còn Natasha... Natasha Terekhina quả là mối hiểm họa thật sự đối với hẳn.

Misha Dotsenko cố gắng không quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào người này. Người đàn ông đi một cách đàng hoàng trên con đường mà

Natasha vừa ở đó. Vào một thời điểm, ông ta quay phắt lại và bắt gặp cái nhìn của Misha. Và mặc dù Misha rất cố làm ra vẻ của một bác sĩ trẻ bình thường, đi qua công viên từ khoa này sang khoa khác, người đàn ông vẫn cảm thấy ngại ngại. Ông ta dừng lại một khoảnh khắc, rồi quay lại và đi ngang qua Dotsenko về phía khoa nhi. Để quyết định anh chỉ còn vài giây. Làm gì đây ? Đi theo hắn về khoa nhi và bỏ Natasha lại, không có ai trông coi ? Nhưng trông cô bé làm gì nếu tên tội phạm lại ở đây. Misha có khả năng theo dõi hắn một cách thoải mái từ phía sau lưng. Nhưng nếu hắn còn có kẻ tòng phạm ? Thực hiện ba, có lẽ còn là bốn vụ tội phạm một mình, không có người giúp đỡ quả là nhiệm vụ không đơn giản như vẫn đọc thấy trong sách truyện.

Những vụ giết người mà "bác Xasha" xuống tay thật gọn ghẽ, tinh tươm," sạch sẽ, nghĩa là trước đó công tác chuẩn bị hắn phải rất tỉ mỉ. Anh không thể lừa ai đó bốn lần một cách giản đơn. Không thể. Nếu tên tội phạm để giờ hoàng đạo và có không chỉ một cái cùi dià bằng bạc mà cả một bộ đồ ăn trong miệng đi nữa, thì hắn không thể đã thực hiện bốn vụ án mạng trong ba tuần, không cần có chuẩn bị trước mà vẫn không bị lộ mặt, bị bắt hay bị theo dõi. "Bác Xasha" hắn phải có người giúp rập, ít nhất là một, và nếu bây giờ Misha theo dõi hắn thì Natasha sẽ còn lại một mình bởi cô y tá quả là một hy vọng mỏng manh. Cô ta khó mà bảo vệ cô bé trong trường hợp nguy hiểm.

Chắc hẳn là người đàn ông đã đi về phía khoa nhi, không quay lại, Dotsenko vội vã đưa tay lên xoay các bánh xe trên ống nghe đeo trên cổ. Những tay thợ việc ở Petrovka đã làm cho anh cái máy này có vẻ đơn giản để Misha có thể phát tín hiệu ngay cả vào lúc anh không còn khả năng đàm thoại qua microphone. Tín hiệu có nghĩa là người đang cần tìm đã xuất hiện và đi về phía khoa nhi. Bây giờ thì sĩ quan tác chiến có thể định hướng một cách đúng đắn, còn Misha có thể yên tâm bảo vệ Natasha. Anh nhanh nhẹn đuổi theo cô y tá đang đẩy chiếc xe lăn. Khi tình huống đã phức tạp lên, cần phải dẹp chị y tá đi để khỏi phải nguy trang với chính người mình. Anh đã hứa với Natasha tìm hiểu về hội đồng thi và các bài thi kỳ sát hạch, bây giờ đã đến lúc nói về điều này.

Sau một vài phút chị y tá sung sướng nhường chỗ cho anh bác sĩ mắt đen điển trai, người tình nguyện dạo chơi với Natasha Terekhina, vì ngày làm việc của anh ta đã hết, và bạn anh chỉ đến đón anh sau một giờ nữa. Chị bèn đi về khoa.

- Natasha, cháu phải viết đơn lên vụ trưởng Vụ giáo dục, có xác nhận của bác sĩ trưởng bệnh viện và trưởng khoa. Đơn phải kèm theo bệnh án của cháu. Xác nhận rằng cháu đã sáu năm không thể đến trường học có lý do chính đáng. Sau đó chị cháu cần đến trường nơi cháu đã học từ lớp một đến lớp năm ở đó và lấy giấy xác nhận về việc này.

Như vậy là mọi vấn đề hoàn toàn được tháo gỡ. Nhưng nếu cháu muốn nghe lời khuyên của chú thì chú muốn khuyên cháu ban đầu hãy thi thử và tự tổ chức lấy. Nay nhé, có một nguyên tắc là nếu cháu thi không đỗ thì lần thi thứ hai chỉ cho phép tổ chức không sớm hơn một năm. Đồng thời hội đồng thi có thể tập trung vào bất cứ lúc nào, không nhất thiết là mùa hè. Nếu cháu tìm được người sẽ kèm cháu toàn bộ chương trình phổ thông và người đó nhận thấy cháu vẫn chưa sẵn sàng, nên học thêm vài ba tháng trước khi đến với hội đồng thi. Còn nếu cháu lười và thi không đạt thì cháu mất cả năm. Cháu hiểu không ?

- Nhưng cháu làm sao tìm được người kiểm tra thủ kiến thức của cháu ? Bác Xasha tất nhiên là người học cao, bác ấy biết nhiều, nhưng bác ấy có thể không biết đòi hỏi của chương trình phổ thông. Chẳng hạn, hóa học, vật lý và toán học cháu có thể dứt điểm với bác ấy, còn tiếng Nga, văn học, tiếng Pháp, lịch sử ?

- Cháu có người họ hàng, có thể giúp cháu học ư ? Dotsenko cố tình ngạc nhiên - Chú tưởng rằng cháu chỉ có chị gái thôi.

- Bác Xasha không phải là họ hàng mà là bạn của bố. Nhưng bác ấy luôn luôn thăm bọn cháu.

Câu chuyện xoay ra chiều hướng tốt, cô bé bắt đầu nói về "bác Xasha" và bây giờ có thể bắt đầu lôi dần dần các chi tiết cụ thể. Nhưng vào thời điểm ấy có một người béo tròn ngộ nghĩnh với ánh mắt lấp lánh và bộ mặt bóng nhẫy mồ hôi.

- Xin lỗi, hãy vì Chúa. - Ông ta bắt đầu bằng giọng khẩn khoản - tôi hẳn là đã lạc đường. Xin các vị mách cho tôi đường đến tòa nhà lưu trữ. Mọi người nói rằng qua khỏi cửa đi ngay sang trái tôi cứ đi mãi mà không làm sao tìm thấy. Vòng vèo trong công viên này dễ đến bốn mươi phút rồi. Cái chính là hết thời gian mất, giờ đã bốn giờ kém mười lăm, bảy giờ như người ta báo trước, lưu trữ sẽ đóng cửa.

- Ông đã bỏ qua chỗ rẽ và đi quá lên về phía bên trái - Dotsenko mỉm cười - chính vì thế bây giờ ông đã gần như ở phía bên phải.

Anh bắt đầu chỉ cho người to béo đằm mồ hôi đường đến kho lưu trữ; nhưng điều này tẻ ra không đơn giản. Người đi lạc này hóa ra mới đến đây

lần đầu và các định hướng như "khoa hai", "giải phẫu" "thần kinh", "tháp con", không làm cho ông này hiểu thêm điều gì.

- Chú Misha - bỗng nhiên Natasha xen vào - có thể đi gần hơn. Cháu biết đi thế nào, nhưng chỉ đường hơi khó.

Mắt người to béo trở nên kinh hãi, ông ta khó nhọc nghe những "rẽ phải, "rẽ trái cho đến ngã thứ tư", "đi qua tòa nhà, không rẽ". Misha bỗng thương hại ông ta.

- Nào ta hãy đưa đường vậy - Anh đề nghị. - kéo ông sẽ lạc mất, và thế là xong chuyện. Natasha, hãy chỉ đường gần hơn của cháu đi.

Người to béo dậm mõ hôi thở phào và lạch bạch một cách vội vã để so bước với Dotsenko. Một cảm giác khó chịu bỗng trùm lên Misha vào thời điểm Natasha bảo anh rẽ sang con đường hẹp bên cạnh hàng rào cao, bằng gang. Một bên là hàng rào và sau nó là vỉa hè, còn bên kia là những bụi cây cao. Anh cố dùng giọng ôn tồn để nói:

- Không, Natasha, chúng ta không qua được đường này đâu, ở đầu kia hôm qua đã bắt đầu sửa đường, ta nên quay lại và đi theo đường chính.

Vào thời điểm đó, mọi thứ bỗng nhòa đi trong mắt anh.

CHƯƠNG 8

Nhận được tín hiệu của Dotsenko, hai sĩ quan tác chiến trực trên xe chạy bổ vào khoa nhi. Lệnh mà họ nhận được rất rõ ràng. Tín hiệu báo người đàn ông đã đi vào khoa nhi nơi các trẻ em nhà Terekhina đang nằm. Tối ưu nhất là bắt giữ hắn, nhưng nhiệm vụ tối thiểu là bảo vệ bọn trẻ. Ai biết "bác Xasha" sẽ đi đến đâu.

Nhận dạng của người đàn ông họ tưởng tượng được ở mức nhất định, vì thế mà họ không bỏ qua bất cứ ai, có một nét gì tựa tựa với chân dung được mô tả kia. Với những bộ mặt hiền khô và nụ cười vô tư lự, họ vào khoa nhi và lên tầng mà Natasha nằm. Họ nhớ lời dặn của đại úy Dotsenko là Natasha tỏ ra nguy hiểm nhất đối với tên tội phạm. Trong phòng bệnh không có Natasha, nữ y tá nói rằng cô bé đã được mang đi dạo. Nhảy từng hai bước cầu thang một, họ lên tầng nằm nơi Olia và Pavlik nằm. Nhưng tay đàn ông như chui xuống đất.

Không có ai giống với hắn ở trong phòng bệnh hành lang hay bên cạnh nhà.

- Hay là Dotsenko nhầm chẳng ? - Một trong hai người hỏi người kia.

- Có thể. Tớ cũng cho là nếu chúng ta tìm thấy tay đàn ông kia thì hắn có lẽ không phải người chúng ta cần đâu. Nhưng chúng ta đâu có tìm thấy ai. Ông ta đâu nhỉ ?

- Ai mà biết được. Điều quan trọng nhất là bọn trẻ yên lành. Ta đi tìm Dotsenko, cố lọt vào tầm mắt anh ta để anh ta hiểu rằng chúng ta đã để xống tay kia.

Trong thường trực người ta bảo rằng Misha ở đâu đây, chưa đi khỏi, vì áo blu không thấy treo ở mắc, mà áo gió thì ngược lại, vẫn ở đấy.

- Chúng tôi có thể tìm anh ấy ở đâu ạ - Các sĩ quan tác chiến hỏi rất lịch thiệp - Anh ấy thường ở đâu ạ ?

- Xin hãy qua tầng ba, phòng bảy, nơi có cô bé tên là Natasha Terekhina. Anh ấy hẳn đang ở chỗ cô ấy.

Họ lại xuống tầng ba, mặc dù biết rằng Natasha không có trong phòng.

- Misha ư ? Chính anh ấy dạo chơi cùng Natasha - một nữ y tá trả lời - anh ấy nói rằng có bạn sẽ đến đón bằng ô tô, anh ấy đang chờ, còn thời gian rồi. Rồi cho tôi về.

Các sĩ quan tác chiến ra khỏi tòa nhà và bắt đầu đi dạo chậm chậm trong công viên rộng để tìm Dotsenko và Natasha. Thời gian trôi nhanh, các con đường vắng hắt đi, các bệnh nhân quay về buồng bệnh, những người thăm nuôi về nhà. Nhưng người đàn ông cao, mắt đen mặc blu trắng và cô bé xinh đẹp, mặt trắng bệch ngồi trên chiếc xe chở phê nhân chẳng thấy đâu.

- Mình lại bỏ sót họ rồi - các sĩ quan nghĩ khi quay trở vào tòa nhà - Khi thật, ngày mới rủi chớ, không kịp bắt chộp ai mà toàn để xổng những ai cần tìm.

Trở lại khoa, Natasha và Misha vẫn chưa đi dạo về. Tinh bơ như không, làm như chẳng có chuyện gì, nhưng ra đến ngoài đường thì họ biến sắc thực sự.

- Tìm ngay - Một trong hai người ra chỉ thị - Có chuyện gì rồi. Với Dotsenko không dùng đến súng thì không lại được. Chúng nó không lôi anh ta đi mà êm như ru được.

Sau nửa tiếng họ tìm thấy Misha đang nằm trong bụi. Anh bất tỉnh, còn Natasha Terekhina biến mất.

**

***

Bọn chúng qua mặt họ như thể họ là lũ nhãi. Nhét một người giống với mô tả để làm lạc hướng. Chỉ là mảnh khoé vặt nhưng các thám tử nhất định sẽ tập trung vào tên đó. Không thể khác được. Tất nhiên, người đàn ông đó đã phải mang những giấy tờ cực xịn, lại có lý lịch cực kỳ trong sạch. Rồi chuyện cổ để anh ta xuất hiện trong bệnh viện khá là chính đáng và được cân nhắc kỹ. Dotsenko nhìn thấy tên này canh khoa nhi sẽ phải vứt bỏ mọi thứ và vồ lấy hãn, tìm cách bắt kiểm tra giấy tờ, thậm chí đưa về cảnh sát và gửi cho đến khi làm rõ thân thế. Sau đó xin lỗi và thả ra. Bọn trẻ vào thời điểm này sẽ hoàn toàn không còn "lá chắn" bảo vệ.

Về bản chất, tình hình đã diễn biến khác. Dotsenko quả là đã phản ứng với sự xuất hiện của người lạ, giống phát sợ lên với người được mô tả trong chân dung. Nhưng thay vì vồ lấy anh ta, để lại Natasha không có bảo vệ gì trong tay cô y tá ngờ nghệch, anh này lại thả cô y tá đi và tự trông cô bé. Nhưng điều này không cứu vãn được tình hình vì màn kịch đã tập và dàn dựng có dụng ý dựa vào cô y tá ngây thơ, vẫn được diễn ra khá là lành nghề. Và Misha bị mắc câu. Mắc câu vì anh đã phát hiện ra năm phút trước và đoán ra hãn có thể làm gì trong khoa nhi, và các sĩ quan tác chiến có thể kịp chộp lấy hãn không, xảo thuật tâm lý kể ra cũng chính xác đấy. Với

Misha, tên bắt cóc loại anh bằng bình gas nhỏ có nạp chất gì đó tác động cực mạnh, sau đó hoàn toàn bình tĩnh đẩy xe Natasha ra phố. Chắc hẳn cũng có cho cô "người" thuốc mê để khỏi kêu cứu. Người khỏe mạnh sau khi bị tấn công bằng gas sẽ phải bê trên tay hoặc lúi xệch trên mặt đất và tất nhiên sẽ làm người khác chú ý. Còn người ngồi trên xe chở phế nhân kể cả khi đã bất tỉnh trông cũng chẳng khác gì lúc thường; anh ta dù sao vẫn cứ ngồi bất động, và nếu như đầu có ngheo đi thì hẳn là anh ta đã có thói quen như thế, hay là ngủ gà gật trong không khí trong lành. Thế còn việc mang ai đó ra khỏi bệnh viện bằng ô tô thì cũng là chuyện cơm bữa.

Dotsenko vô tình giúp đỡ bọn bắt cóc, gọi các sĩ quan tác chiến đến giúp mình và để cửa ra vào không có ai canh giữ.

- Một sự thất bại như thế cháu chưa thấy bao giờ - Nastya nói một cách cay đắng với đại tá Gordeev. Đây có thể là bài học cho các cảnh sát trẻ. Điều chính là cháu không hiểu chúng ta sai chỗ nào, ở đâu? Bởi chứng chúng ta xuất phát từ chỗ vị "bác sĩ" tức là "Bác Xasha" giết bà Ekaterina hoàn toàn vì tư thù, rồi sau đó bắt đầu loại trừ tất cả những ai có thể nhận biết hẳn hay cho ta biết các chứng liệu về quan hệ giữa hẳn với gia đình Terekhina. Chính vì thế hẳn giấu quan hệ của hẳn với gia đình Terekhina. Vì sao mà hẳn giấu mối quan hệ này thì đó là chuyện khác, nhưng cháu vẫn nghi là động cơ của hẳn hoàn toàn xuất phát từ phạm vi cá nhân. Nhưng nếu như vậy thì hẳn phải là tên giết người đơn độc. Trong các công việc riêng tư không có trợ thủ cũng như đồng chí hướng. Còn bây giờ thì chuyện gì đang xảy ra? Tất cả ngược lại hết.

- Ủm hừm - Bánh mì tròn gặt gù một cách mỉa mai. - Và bây giờ mọi thứ ngược lại hết với nhận định sáng suốt của cháu ư?

- Ngược lại chính là ở chỗ hẳn ta có trợ thủ. Và không phải một mà cả một nhóm. Và nhóm này làm gì? Chẳng nhẽ giúp kẻ cầm đầu giải quyết các vấn đề nhân ngãi ư? Không thể có chuyện ấy.

- Tôi cũng cho là không thể có chuyện ấy. Bánh mì tròn lậu bậu - Tôi đâu cần những kẻ lẽ của cô, mà là những kết luận và đề xuất kia.

- Hiện chưa có đề xuất gì ra hồn ạ - Nastya cười dè dặt - Thiếu óc tưởng tượng quá.

- Thế còn kết luận?

- Những ba. Cái nọ rắc rối hơn cái kia. Kết luận thứ nhất: thực hiện ngăn ấy án mạng, hẳn giải quyết không phải vấn đề riêng của mình, mà là một chuyện gì khác. Có điều cháu chịu không nghĩ ra, Victor Alexeevitch, xin bác đừng nghi ngại, cháu sẽ đi ngủ một chút, kéo đầu cháu không nghĩ

ra được cái gì. Kết luận thứ hai, Natasha Terekhina sẽ được yên ổn một thời gian nhất định, vì thế mà có thể không phải lo lắng gì. Tất nhiên điều đó không có nghĩa là chúng ta không phải tìm cháu. Nhưng bọn mẹ mình sẽ không đụng đến cháu đâu. Cô bé cần cho chúng vì việc gì đó. Nếu không thì đã phải giết cô bé ấy ở ngay giữa những bụi cây, nơi mà chúng đã hạ Misha của chúng ta. Hơn nữa, cháu cứ nghĩ tại sao tên bắt cóc lại không giết Misha đi ? Trộm vía - cô gái gõ những ngón tay xương xẩu lên mặt bàn phủ phóc mica, một cách mê tín - cầu trời phù hộ cho anh ấy sống lâu muôn tuổi. Bởi vì vị trí rất phù hợp, các bụi cây dày đặc, không ai thấy họ, dùng cái gì cũng ổn, dù gas từ ống phụt hay là đạn đồng từ súng lục có ống giảm thanh. Đạn dù sao cũng chắc hơn. Vậy thì sao chúng để cho Misha sống ?

- Chắc là sợ đụng chạm đến cảnh sát - Đại tá giải thích - Biết là chúng ta vì người của mình sẵn sàng ra tay.

- Không phải thế. Thứ nhất. Misha trước mọi người là bác sĩ chứ không phải là đồng nghiệp của chúng ta. Thứ hai, tên bắt cóc, kể cả đã biết trước vì trận phục kích, không thể tính trước được là phải cướp cô bé trên xe chở phế nhân từ tay của chính một cảnh sát. Hẳn khi thực hiện việc bắt cóc, chắc chắn là người đẩy xe cho cô bé đi dạo chỉ là nữ y tá. Còn chính vở kịch với "bác Xasha" giả được thực hiện để đẹp sĩ quan tác chiến xa ra khỏi Natasha, nếu quả là gần đó có một người như thế. Tên cướp sẵn lòng giết Natasha khỏi bất cứ ai, trừ cảnh sát ra. Vậy thì tại sao ngay từ đầu hẳn đã không nuôi ý đồ thực hiện việc sát nhân ? Đối với hẳn chuyện này đâu có thành vấn đề, hẳn đã loại bao nhiêu người rồi. Cứ cho không phải chính hẳn, mà là đồng bọn của hẳn vậy.

- Ủ thì tại sao ? - Gordeev lặp lại sau cô - Có hỏi thì phải có trả lời.

- Cháu nghĩ rằng hẳn không muốn làm cô bé sợ. Hẳn ta sợ là cô bé bị quá khích động. Một đấng là phụt gas vào mặt cô bé và khi cô bé tỉnh dậy thì ôn tồn giải thích, còn đấng khác là giết người ngay trước mắt cô bé. Người chứng kiến phải bị loại khỏi vòng chiến trước cô bé. Người tháp tùng phải là nạn nhân đầu tiên, nếu không anh ta hẳn phải kêu lên, chạy, hoặc chống lại hoặc làm gì đó. Chính vì thế mà dù muốn hay không kẻ cướp phải loại bỏ người đẩy xe. Và cháu rất quan tâm đến nguyên nhân của lòng nhân đạo bất ngờ của hẳn. Bởi vì tên này theo mọi diễn tiến không phải người đa cảm. Hãy nhớ lại những nạn nhân của hẳn: bà Ekaterina bảy mươi tư tuổi, bà Elena say rượu bất hạnh, bà xơ khiếm tổn vô hại, chăm sóc một cách vô tư những người đau ốm không phương cứu chữa, cô y tá nhi

Alya. Tất cả đều là phụ nữ. Tất cả đều do không có ai bảo vệ và không thể tự kháng cự. Họ đã không được hấn thương hại. Tay hấn không run. Còn về chuyện không muốn giết thêm một mạng người nữa trong mắt cô bé mười bảy tuổi bị tàn tật thì lại sợ, sao thế nhỉ ?

- Theo như tôi còn nhớ thì một trong những giả thuyết là Natasha Terekhina là con gái của chính "bác Xasha". Không phải tự nhiên ông ta quan tâm hơn hết đến cô bé so với những đứa con khác nhà Terekhina. Rõ ràng là "bác Xasha" phải quan tâm đến con mình. Tôi không hiểu sao cô lại ngạc nhiên - Gordeev nhún vai - Tất cả mọi thứ đều hoàn toàn dễ hiểu.

- Nhưng tại sao hấn lại bắt cóc cô bé ? Cô bé đang nằm trong bệnh viện có bác sĩ coi sóc, hấn vẫn đến thăm đều, tuy không thường xuyên. Và trong suốt sáu năm mọi thứ đều ổn thỏa với hấn. Cứ cho là cô bé là con ruột hấn, thì tại sao phải mang cô bé đi khỏi đó, lại còn với bằng ấy trở ngại ? Xin đừng kể những chuyện thương tâm kiểu như hấn ta đã dày vò bằng ấy năm là đã không có khả năng sống với cô con gái cứng đờ nhất dưới một mái nhà, còn bây giờ thì nỗi đau đã trở nên không chịu đựng nổi đến mức hấn ta quyết định phải bắt cóc cô bé. Chuyện ấy hão huyền, không thể nghe được. Cả mấy đứa trẻ thực ra là mồ côi vì bố đã chết. Còn Galina Terekhina chỉ là mẹ trong qui ước, bà ta đã mất năng lực hành vi, vì chẳng còn nhớ gì về quá khứ đời mình và các con, và không bao giờ có thể quan tâm săn sóc chúng. Natasha chưa đến mười tám tuổi, có thể hoàn toàn đúng luật và không khó nhọc gì nhận làm con nuôi hoặc nhận đỡ đầu rồi mang cô bé về gia đình mình trên cơ sở pháp lý vững vàng không cần phải vò đầu bóp óc, không cần bất kỳ những cuồng vọng sát hại hoặc bắt cóc nào.

- Ái chà, cô nói dễ nghe nhỉ - đại tá cau mày - thế còn cô chị gái ? Ngộ nhờ cô này phản đối, không cho ai đó quyền được nhận Natasha làm con ?

- Hay thật, làm sao hấn có thể biết được, nếu hấn chưa từng gặp Ira ? Cô này chưa bao giờ thấy hấn.

- Cũng đúng đấy. Vậy là cô không muốn những chuyện mất cảm phi thực tế. Thôi được, cho tôi nghe giả thuyết của cô đi.

- Cháu không có gì - Nastya thở dài đau khổ - Cháu không biết gì . Đầu cháu hoàn toàn trống rỗng.

- Cô nói có những ba kết luận thì phải - Bánh mì tròn nhắc cô - mà tôi thì mới nghe được có hai. Còn cái thứ ba đâu ?

- Nhưng xin bác đừng cười cháu - cô gái cầu xin một cách đáng thương - Những ý nghĩ hay ho một chút cháu không thể có được bây giờ.

- Được, chả nhẽ tôi phải cười to khi nay báo một xác chết mai báo một xác chết. Ở đây khóc chắc hợp hơn. Thôi nào nói đi ?

- Cháu nghĩ rằng có khi "bác Xasha" không dính gì vào đây ?

- Sao nhỉ ? - Đại tá nhăn mày - Cháu muốn ngụ ý gì đây ?

- Ông ta đã nhiều năm hẹn hò với Galina Terekhina trong căn hộ nhà Ekaterina, và Galina đã có một hoặc hai hoặc ba con với ông ta. Ngoài Ira ra, bởi vì với Ira ông ta không thể hiện một tình cảm gì. Và quả là "bác Xasha" vẫn tới thăm bọn trẻ con ở bệnh viện, vẫn lui tới, thỉnh thoảng thôi, phế nhân viện và hỏi thăm sức khỏe của cô nhân tình cũ của mình. Và ông ta quả thực vẫn đến chỗ Ekaterina không lâu ngay trước cái chết của bà ta, nhưng trong chuyện này không có gì lạ, phải không ạ ? Họ là những người quen cũ. Và mọi sự dính líu của ông ta chấm dứt ở đó. Ông ta không làm gì nữa. Tất cả các vụ giết người và bắt cóc Natasha Terekhina là do bàn tay của những kẻ hoàn toàn khác.

- Nói cách khác - giọng của Gordeev đanh lại, khô khan - cô muốn nói rằng chúng ta đã tìm kiếm ba tuần không theo hướng cần tìm ? Phương án đầu tiên, tôi nhất trí, là rõ ràng nhất, khi bà chủ căn hộ chết đây những bộ sưu tập bị giết, cần phải dồn hết sức đi kiểm tra khả năng vụ cướp của, vì việc chúng ta mất thì giờ nhiều cho việc kiểm tra phương án này là hoàn toàn có thể thanh minh được. Chúng ta không thể bị chê trách. Nhưng sau đó chúng ta lao vào phương án vị bác sĩ người vẫn đến thăm nhà Terekhina và có quen với Ekaterina, chúng ta đã bóp chết nội lực của chính mình và tổn hao thời gian cho công việc này, chúng ta lại còn xuýt nữa thì mất Dotsenko - rồi sao nữa ? Cô muốn nói rằng tất cả những cái đó không đúng ư ? Rằng chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu ?

Nastya yên lặng, không thể trả lời gì, thủ trưởng nói đúng, nghìn lần đúng. Nhưng điều gì đó vẫn cản trở cô gật đầu, đồng ý với lời của ông. Các vấn đề cá nhân không thể được một tổ chức chặt chẽ nhận lời giải quyết. Nhóm này quả thực được tổ chức rất tốt, các vụ án mạng đều được thực hiện rất "sạch sẽ". Có thể xảy ra chuyện là người lãnh đạo của nhóm tội ác này lại chính là tay bác sĩ kia không ? Nếu thuần túy lý thuyết - có thể. Còn thực tế ? Kẻ cầm đầu nhóm tội ác như thế phải là người rất giàu có, rất rất giàu có để có thể trả tiền cho bọn đánh thuê đặc biệt là khi chúng đi giết người. Tay bác sĩ khiêm tốn, đáng mến, người vẫn đi thăm trẻ em trong bệnh viện và Galina trong phế nhân viện kia có giống với tên đầu sỏ của bọn giết người không ? Ít lắm. Những tên như thế không đi đâu mà không có hộ vệ. Bởi vì cả xơ Marfa, cả Alevtina Myrikova đều không nói lời nào

về việc vị khách kỳ lạ kia có ai hộ tống không. Và cũng không ai thấy ông ta đến bằng xe ô tô.

- Không, Victor Alexeievitch - Nastya chậm rãi nói. Tay "bác Xasha" này là khâu chính của toàn bộ câu chuyện, cần phải tìm thấy hắn ta bằng mọi giá, ngay cả khi hắn không giết ai cả. Chính lão, trong vụ này dính dấp đến tận chân tơ kẽ tóc.

- Được thôi ! Gordeev nói một cách khô khan. Hãy tìm đi. Sáng ngày mai đặt lên bàn tôi phương án hành động bước một.

**

***

Đã vài ngày Oleg không xuất hiện, ban đầu Ira đón nhận việc này như chuyện hiển nhiên. Anh ta bận công tác rồi vợ đang có mang, thậm chí có thể đau ốm, cần chăm sóc. Anh ta không nợ nần gì cô và không hứa hẹn gì. Đến được thì đến thôi. Thứ hai đã đến, ngày họ phải đến gặp vị bác sĩ nhận khám cho cô, vậy mà Oleg không thấy đâu. Ira thậm chí hơi giận, nhưng nguôi cũng nhanh. Thứ ba qua, thứ tư, rồi thứ năm. Oleg vẫn không thấy đâu. Rồi cô cũng dịu đi. Xét cho cùng cô là ai kia chứ ? Cô gái không đẹp, ăn bận xoàng xĩnh không học vấn, không có quan hệ. Cô là cái gì với anh ta nào ? Nghịch ngợm, chơi đùa thế thôi. Có thể là quả thực anh ta nổi cơn làm việc từ thiện để nhớ tới hương hồn mẹ mình, để nhớ về tuổi thơ cơ hàn. Nhưng những cơn cơn như vậy đâu có thọ lâu mà lại tắt đi ngay sau khi bùng lên. Mà Ira thì không muốn tính đến những sự giúp đỡ tình cờ. Chưa bao giờ cô gặp một sự giúp đỡ như vậy và cũng chẳng nuôi hi vọng gì lớn về việc đó. Cô tự lo liệu lấy. Tất nhiên sẽ không phải là tòi, nếu như những cái nốt tề hại kia biến đi khỏi mặt mình, cô cũng thấy dễ ghét mỗi lần soi gương, nhưng nếu đã không được thì cũng thôi. Cô sẽ tự lo liệu. Từ trước đến giờ cô vẫn tự lo liệu lấy và có qui đâu.

Vào thứ sáu, như thường lệ, cô ngủ dậy lúc bốn rưỡi, uống chè và chạy đi dọn phố. Cô đã hoàn thành công việc và bắt đầu dọn vào kho chứa những đồ nghề sơ đẳng của mình thì bỗng thấy bên cạnh mình một người đàn ông vai rộng, vẻ dễ thương.

- Cô là Ira ư ? - Anh ta hỏi.

- Ờ - cô bé lậu bậu, đóng cửa kho lại - cần gì nào ?

- Cần nói chuyện.

- Về chuyện gì.

- Về em gái của cô.

Ira quay phắt lại và nhìn chăm chặp vào khuôn mặt râu cạo nhẵn.

- Olia ư ? Hay Natasha ? Chuyện gì xảy ra với chúng nó ? Nói ngay xem nào ?

- Cô đừng lo lắng, Ira - anh ta nói, dịu giọng - Ta hãy đi ra chỗ nào đó ngồi nói chuyện.

- Tôi không đi đâu hết - cô cắt ngang - có chuyện gì với bọn trẻ con ?

- Thôi được - người đàn ông thở dài - cô không muốn đi thì ta nói chuyện tại đây. Thứ nhất, hãy làm quen đi. Tôi tên là Iury Victorovitch, họ là Korotkov, thiếu tá cảnh sát làm ở Petrovka, điều tra hình sự. Trình chứng minh thư nhé ?

- Có chuyện gì với các em tôi ? - Ira lặp lại một cách ngớ ngẩn, cảm thấy chân mình sụm xuống và tay tê dại đi.

- Ira, em gái Natasha của cô bị bắt cóc rồi.

- Gì kia ?! - Cô gái xuýt nữa hét lên - Ông bảo sao ?

- Xin cô bình tĩnh. Ira, tôi cần nói chuyện với cô và đâu phải để giải trí, mà vì công việc. Nếu cô hoảng loạn lên thì cô sẽ không nói được điều gì ra hồn. Xin hãy bình tâm, làm ơn.

- Vâng - Cô bé nói khẽ, răng đánh lập cập - Vâng. Ngay bây giờ.

**

***

Iury nhìn cô gái tím tái đi và run bắn lên và bắt đầu nghĩ về Nastya một cách biết ơn. Chính cô tối hôm qua đã mách anh gọi cho Vladik Staxov và để anh này cố vấn cho về chuyện cần xử với Ira ra sao để đạt được kết quả cần thiết. Cô bé không đơn giản. Nastya báo trước, có nguyên tắc riêng, số phận bị bẻ gãy, rất khó gần, nếu không biết tính cô ta. Vladik sau khi suy nghĩ còn bảo rằng đặc điểm chính của Ira là tính thực tiễn. Cô ta có mục tiêu mà cô tiến đến một cách hoàn toàn tập trung, vì vậy mà đối với cô ta hàng đầu bao giờ cũng phải là công việc, còn cảm xúc hoàn toàn không có nghĩa lý gì. Để cô bé không bị xui đi trong khi nói chuyện cần phải luôn hướng cô tới công việc, tới mục tiêu, tới kết quả công việc và các hành động cụ thể để đạt mục tiêu. Những phạm trù này gần gũi và dễ hiểu đối với cô, vì thế mà cần phải dựa vào chính chúng.

- Điều thứ nhất tôi muốn nói với cô là em gái cô an toàn.

- Làm sao các ông biết được ?

- Em gái của cô có thể đã bị giết nếu cô ta cản trở ai đó. Nhưng cô bé đã không bị giết mà đã bị mang đi khỏi bệnh viện. Điều đó không thể là bắt cóc với mục đích tống tiền, cô làm gì có tiền để chuộc, chuyện ấy ai cũng rõ và cô bé ấy cũng không giữ một bí mật nào, điều ấy ai cũng biết. Tức là

không ai đánh đập hoặc hành hạ cô ấy. Công việc của tôi và cô là làm rõ: có điều gì ở em cô mà những kẻ bắt cóc quan tâm đến. Và trong chuyện này cô phải giúp tôi. Nếu như chúng ta hiểu ra vì sao chúng để ý đến Natasha, chúng ta có thể làm rõ chúng là ai. Chúng ta sẽ tìm ra chúng, tức là sẽ tìm ra nơi mà chúng giấu Natasha. Và sẽ cứu được em cô. Cô rõ kế hoạch chưa ?

Ira rằng vẫn va lập cập và có vẻ như sắp ngất đi, nhưng cái nhìn của cô đã trở nên có suy nghĩ.

- Không có chuyện gì xảy ra với em tôi chứ ? - Cô ta hỏi.

- Tôi rất hy vọng vào điều đó. Nhưng như người ta vẫn nói, cầu Trời giúp thì cầu nhưng trước hết phải tự cứu mình. Vậy tôi với cô phải làm tất cả mọi việc có thể để cứu em cô càng sớm càng tốt. Chính vì thế tôi muốn sao cho cô không ngã lòng và bắt đầu trả lời câu hỏi của tôi. Xin hãy cùng làm việc; chứ không chỉ có quệt nước mắt nước mũi như thế ?

- Vâng - Cô gái lại gật đầu - vâng. Ngay đây ạ. Xin ông cứ hỏi những gì cần, tôi đã bắt đầu trấn tĩnh.

- Chúng ta đi lại đằng kia. - Ira chỉ tay về phía tòa nhà bên cạnh - ở đó có ghế băng, kéo chân tôi đứng không vững nữa.

Họ đi đến chỗ cái ghế băng và ngồi vào dưới bóng một cây cao.

- Xin hãy nhớ lại, Ira, có ai đó đã quan tâm đến các em của cô ? Không nhất thiết phải về sau này mà vào suốt khoảng thời gian sáu năm đã qua kể từ sau khi xảy ra bi kịch.

- Không, không có ai. Không có người nào đoán hoài đến chúng.

- Thế còn người đàn ông vẫn đến bệnh viện thăm các em ?

- Không biết ông ấy đến làm gì. Ông ấy không đến tìm tôi và không hỏi han gì về tôi. Tôi đã nói như thế với cái chị đến từ Petrovka.

Tất nhiên Ira ngụ ý nói đến Nastya. Hay thật, không lẽ cô ta không nhớ gì đến anh ? Bởi chính anh lúc đó đã cùng với Nastya tới bệnh viện khi nữ y tá Alevtina Myrikova bị giết. Ira đến chỗ họ nhờ chuyển hoa quả và kẹo cho bọn trẻ, không lẽ lại không nhớ ? Xem ra là không.

- Ira, thế cô có nhớ tôi không ? - Anh hỏi bất chợt.

- Không - Cô bé lắc đầu - Phải chăng chúng ta có quen nhau ?

- Chính tôi đã nhận các túi hoa quả của cô để chuyển, khi cô y tá bị giết và không ai được phép vào trong khoa. Nhớ ra chưa ?

Cô bé nhìn anh một cách chăm chú rồi lại lắc đầu.

- Không, tôi không nhớ. Tôi nhớ người đàn bà thôi, chị ấy đến nhà tôi cùng chú Vladik Staxov, còn ông thì tôi đâu có biết.

- Không có lẽ tôi thay đổi nhiều thế - Iury giả vờ ngạc nhiên - Mới có hơn mười ngày qua mà cô đã không nhớ tôi.

- Tôi không nhớ được. Nhớ là có một người đàn ông, nhưng không nhận được mặt. Vậy thì quả thực lúc đó là ông ư ?

- Thực đấy. - Ira, xin hãy trả lời càng chính xác càng tốt. Natasha khác với cô và các em còn lại ở điểm nào ? Khác cô, rồi Olia, Pavlik ở chỗ nào ? Tôi không ngụ ý tuổi tác.

- Bé Natasha thông minh nhất - Ira trả lời ngay - tất cả đều nói, bé bẫm sinh rất sáng dạ.

- Ai là tất cả kia chứ ? - Iury lo lắng.

- Các bác sĩ, hộ lý. Em tự học lấy, tự nắm vững chương trình phổ thông, tôi phải chạy sách cho em, bất cứ cái gì nó xin. Đôi khi chạy khắp nửa thành phố cho đến khi tìm thấy.

- Thôi được, còn gì nữa ?

- Gì nữa ư ?

Cô gái suy nghĩ, sau đó trên cặp môi còn run xuất hiện nụ cười then thùng.

- Nataska xinh lắm. Tôi cũng không hiểu em giống ai nữa. Tôi thì ông thấy đấy, chả ra làm sao, và Olia thì cũng không nghiêng nước nghiêng thành gì. Còn Natasha thì đẹp như tranh vậy.

- Ira - Iury nói nhẹ nhàng - cô biết đấy, người ta đã từ lâu không bắt cóc các cô gái có khuôn mặt đẹp, giờ đâu còn là thời Trung cổ ? Nào xin cô hãy nghĩ đi, có cái gì ở em cô để đến nỗi người ta bắt cóc. Không bắt cô, Olia hay Pavlik, mà chính là cô bé ấy.

- Tôi không biết nữa. - Ira gần như thì thào - Xin ông đừng giận tôi, tôi đã không thể nói điều gì sáng suốt. Tôi thậm chí không hiểu ông cần nghe điều gì ở tôi. Kể ra nếu ông hỏi Natasha kia, thì em nó sẽ trả lời ông ngay.

- Thôi được, Ira, ta hãy để chuyện này lại. Tôi muốn yêu cầu cô một điều. Thứ nhất, xin đừng thảo luận với bất kỳ ai về chuyện cô em gái cô biến mất. Điều này với cô hẳn là không khó, chẳng phải chính cô đã nói rằng ngoài cô ra chẳng ai để tâm tới các em cô. Như vậy dĩ nhiên sẽ không có ai hỏi đến, và còn chính cô thì sẽ không nói ra. Nhất trí không ?

- Tất nhiên rồi, nếu cần như vậy.

- Bây giờ là điều thứ hai. Đây là danh thiếp của tôi, trên này có tất cả các điện thoại nhờ đó cô có thể tìm thấy tôi hoặc Nastya. Cô hẳn nhớ cô ấy, cô ấy đã đến nhà cô. Hễ có điều gì muốn nói với tôi, báo tin hoặc yêu cầu

gì, xin gọi bất cứ lúc nào vào ban ngày hoặc đêm, xin đừng ngại. Và điều thứ ba, điều quan trọng nhất. Hễ có ai quan tâm đến cô, hoặc các em, và có thể là cả đến mẹ cô, xin lập tức báo cho tôi. Và cần phải ghi nhớ người ấy thật tốt cũng như ghi nhận mọi điều anh ta nói, tóm lại bất kỳ người nào mới xuất hiện trong thời gian sắp tới ở gần cô, phải được cô để ý. Cô hiểu tôi không, Ira ? An toàn và tự do của em gái cô nằm trong tay chúng ta, mọi chuyện phụ thuộc vào hành vi của chúng ta. Và chúng ta đều phải hết sức cẩn thận, cảnh giác, tỉnh táo và không được mắc lỗi. Tôi có thể tin tưởng vào cô không ?

Cô gái ngược mắt nhìn anh, cặp mắt bình thường, hơi hẹp, màu xám, hàng mi ngắn và dày. Và trong đôi mắt ấy Iury nhìn thấy quyết tâm sắt đá và thậm chí sự bình tâm trở lại. Vladik quả là có lý, cô gái này phải luôn cần đến cái lối thực tiễn đơn giản và dễ hiểu, cái làm cho cô khỏi quì và nát vụn ra. Cô phải có được MỤC TIÊU. Phải có CÔNG VIỆC, mà cô toàn tâm toàn ý vào. Lúc đó mọi thứ sẽ ở vào chỗ của nó.

**

***

Người mang cái tên kỳ lạ là Ajaks nhìn Natasha Terekhina đang ngủ hầu như với một sự mỉa mai. Đã ngần ấy năm ông ta theo dõi cô bé này, theo cái kho báu này, đồng thời nuôi những kế hoạch mà cái nọ gian tà hơn cái kia. Nhưng tất cả những kế hoạch này không đòi hỏi bất cứ biện pháp cứng rắn nào, chúng phải phục vụ cho tương lai. Phải chờ cho cô bé lớn, xem xét xem cô có được cái gì. Đồng thời quan tâm xem những đứa trẻ khác cùng một bố có được cái gì. Dĩ nhiên là tên tuổi của "bố" Natasha đối với Ajaks rất quen thuộc, cũng như tên tuổi của tất cả các phụ nữ, có con với ông ta, cũng như tên của tất cả những đứa con. Tất cả chúng đều khác nhau, đứa nào cũng hay ho theo cách riêng. Nhưng Natasha thì thật là đặc biệt, lại còn Ira nữa mới ghê chứ... Trong tất cả những đứa con của "bố" mà chúng thì những gần một tá, hai đứa con gái này là đạt nhất. Tiếc là chúng không phải là con trai, con trai để cho người ta "xem mặt hàng" hơn, nhưng thôi, cứ làm việc với bất cứ cái gì đang có. Nói chung con trai hay con gái không phải là quan trọng, quan trọng hơn là tìm ra phương pháp mà "bố" đã xây dựng và có thể đẻ ra hàng lứa con giống với bất cứ số lượng nào. Tất nhiên gọi là con giống theo kiểu lý thuyết điều khiển là để cho đẹp, bọn chúng đâu có phải là máy móc gì, chúng sống động, do đàn bà đẻ ra, nuôi bằng sữa người. Nhưng lão "bố" kia đã phải làm điều gì đó với chúng và vì thế chúng đã trở nên độc đáo. Cô thứ nhất, Ira - sức bền hiếm có đối với

công việc nặng nhọc, khả năng hồi phục sức khỏe tuyệt vời. Natasha - bộ não thiên tài. Cô bé thứ ba, Olia - trí nhớ. Làm ra thật nhiều Olia như thế sẽ không còn vấn đề chuyển thông tin mật. Chỉ một lần đọc cho cô bé nghe văn bản phức tạp nhất và cử đi dù tới tận cùng thế giới. Trên đường, ngoài sân bay, ở Hải quan hay cảnh sát có thể một trăm lần tìm kiếm giấy tờ hay phim vi bản, mà chẳng bao giờ thấy gì. Bởi vì mọi thứ ghi trong óc cô bé. Với Pavlik chưa có gì rõ ràng, cho dù phát triển trí tuệ tốt so với tuổi lên sáu, nhưng ở tầm tuổi này hãy còn quá sớm để phán xét xem cậu ta sẽ có được cái gì. Có lẽ "bố" đã áp dụng một phương pháp gì khác và kiến tạo cậu bé nói chung không phải là về cái đầu mà về cơ thể là chính. Theo như lời bác sĩ, Pavlik là duy nhất trong số cả bốn người rơi từ trên độ cao như vậy xuống có được triển vọng phục hồi tốt nhất, cần những giải phẫu đắt tiền mà chỉ có ở ngoại quốc, trong các bệnh viện đặc biệt. Có điều chúng không giúp gì được bà mẹ và các con gái, họ không đủ sức vượt qua mổ xẻ. Còn cậu bé thì như lời các bác sĩ dự đoán là có khả quan.

Tất cả bốn đứa này đều là con "bố". Tất cả số còn lại hãy còn bé, từ vài tháng đến năm tuổi. Và còn hai đứa nữa đang sắp ra đời. Không hiểu chúng sẽ có được cái gì nhỉ? Đã có thể chờ một cách bình yên, chỉ quan sát từ xa thôi, nếu không có những sự trùng lặp ngu ngốc.

Bố bỗng gặp bà già Ekaterina. Và cuộc gặp này kết cục không vui vẻ gì. Bà lão nhìn thấy "bố" khi đi dạo chơi với đứa con nữa của mình và mẹ nó. Bà mời "bố" tới chơi, gần như bắt buộc, bảo là cần nói chuyện nghiêm túc. "Bố" tới ngay. Nhưng người của Ajaks tất nhiên là luôn bám chặt "bố", liền theo luôn đến tận nhà Ekaterina, dán ngay con rệp vào chỗ cần thiết và nghe được hết cả câu chuyện. Ajaks rất không ưa chuyện này, hoàn toàn không ưa. Bà già nhắc "bố" nhớ lại chuyện Galina Terekhina, khẳng định rằng tay này đã đưa chị ta vào chỗ lầm lỗi, mê hoặc chị ta, rủ rê chị ta để con không với chồng mình, rồi khi xảy ra bi kịch thì không giúp gì bọn trẻ mồ côi và bà mẹ bất hạnh của chúng.

- ... Tôi xem ra ông lại bắt đầu giở trò của mình, Valery Vaxilevitch. Thưa quý ông, ông có một đam mê bệnh hoạn là sản xuất nòi giống của mình. Ông vẫn cứ chỉ có cô vợ lần đầu đầy thôi hay đã lần thứ mười hai?

- Lần đầu. Nhưng tôi không hiểu sự mỉa mai của bà Ekaterira. Trong cuộc sống của tôi chưa có gì đổi thay, vợ tôi vẫn đau ốm, hoàn toàn không dậy được, và dĩ nhiên tôi không thể bỏ cô ta. Nhưng tôi là con người bình thường, sống động và bà không có quyền trách tôi về chuyện tôi đã yêu người đàn bà khác. Mười lăm năm trời tôi chung thủy với Galina, bà không

thể phủ nhận. Nhưng từ bấy đến giờ đã sáu năm rồi. Ai có thể đang tay ném đá vào tôi nếu tôi gặp và yêu một người đàn bà nữa ? Và có gì là tồi tệ nếu cô ta để cho tôi đưa con ? Tôi không đành bỏ cô ta, phó mặc cho số phận, mà sẽ giúp hết sức, hết khả năng.

- Xin đừng kể chuyện cổ tích cho tôi, con bồ câu ạ. Nếu ông quả thực từ tâm sao không giúp những đứa con mà Galina bất hạnh đã để cho ông ? Tôi ngay từ đầu đã không ưa quan hệ của ông, ông hoàn toàn xử lý bà ấy, không chế bà ấy vì mọi nhẽ, lại còn mê hoặc bà ấy những ý tưởng kỳ quặc về sự lựa chọn của Chúa rơi vào những đứa con chung của ông bà. Và xin đừng tưởng rằng tôi không biết ông thực ra làm trò gì.

- Tôi không hiểu bà...

- Thật ư ? Nhưng được cái tôi hiểu ông lắm. Ông tiến hành những thực nghiệm quái quỷ gì tôi cũng chẳng hiểu ông làm thế làm gì. Khi tôi biết được điều này, tôi đã cảnh báo Galina để cô ta cẩn thận hơn và không tin tưởng mù quáng vào sự chân thành và chung thủy của ông.

- Bà có thể biết được điều gì, Ekaterina ? Bà ôm ấp cái ý đồ gì ? Tôi và Galina yêu nhau mười lăm năm trời, vậy mà bà... .

- Hãy im đi. Sau khi Galina làm chuyện ấy với mình và bọn trẻ con, tôi quyết định không tố cáo những việc làm đen tối của ông với hy vọng là bi kịch khủng khiếp này sẽ làm ông tỉnh ngộ. Nhưng mấy tháng trước tôi tình cờ thấy ông trên phố với một phụ nữ trẻ và một bé gái xinh lắm, tôi hiểu rằng ông lại vẫn tiếp tục làm cái trò của mình. Tôi đã theo dõi ông, vâng, vâng xin đừng cười nhạo. Được thôi, xin được cùng cười với quý ông, Valery Vaxilevitch, mừng cái danh sách mà tôi lập được nhờ theo dõi bước chân ông trong bốn tháng trời. Trong danh sách này có chín địa chỉ và tên chín người phụ nữ mà ông đã làm cho họ được hạnh phúc bằng tình yêu của mình cũng như bằng nguyện vọng nuôi dạy những đứa con của ông với họ cùng một lúc. Trong số chín phụ nữ có bảy người đã giúp ông trở thành "bố" của con họ đẻ ra, còn hai người nữa đang sẵn sàng trở thành mẹ. Sau mọi sự, hẳn ông vẫn tiếp tục ca bài ca rằng ông gặp được tình yêu của mình, rằng ông là con người bình thường lành mạnh ? Thưa rằng, ông là con quái vật, cái thứ không thể có chỗ đứng trong loài người.

- Bà mê sảng rồi... Thí nghiệm gì ở đây ? Bà tưởng tượng ra những chuyện gì thế ? Vâng, tôi không phải là khuôn mẫu đạo đức, ở đây thì bà đúng, nhưng nếu quả là bà theo dõi thôi, thì tôi cũng chả chầy cối làm gì, tôi yêu phụ nữ, tôi thờ vọng họ, tôi là Đông-Gioăng lành nghề. Và nếu bà muốn - tôi là người chuyên nghề làm "bố". Tôi rất thích khi những người

đàn bà của tôi đẻ con của tôi. Và có gì tồi tệ nếu tôi không thể bỏ vợ mình người bị tàn tật sau tai nạn ? Bà dạy dỗ ai ở đây nhỉ. Tôi là lương y, giáo sư y học, người ta phải đăng ký trước ba tháng để được khám ở chỗ tôi, vậy thì bà hiểu là tôi kiếm tiền nhiều như thế nào rồi. Không có ai trong số con cái tôi bị thiếu thốn, bà nghe chưa ? Và mẹ của chúng cũng tràn trề hạnh phúc. Bà không thể trách tôi vào đâu được.

- Thế còn con của Galina ? Ông đã bỏ mặc chúng cho số phận. Tại sao vậy ? Chúng cần sự giúp đỡ và quan tâm của ông hơn ai hết. Và cả tiền của ông nữa. Trong bốn tháng vừa qua ông thăm chúng chỉ có hai lần, và ông đến chỗ chúng, con bồ câu ạ, với hai bàn tay trắng. Tôi chứng kiến bằng mắt của chính mình. Ông thậm chí chả mua đến một cân táo nữa. Tại sao lại xấu bụng như vậy nhỉ ?

- Bà chả biết gì cả. Tôi cho nhân viên tiền để họ mua cho chúng các thứ cần một cách đều đặn.

- Cũng có thể. Cho dù tôi thực ra nghĩ khác kia. Ông đã thôi không nghĩ về chúng nữa bởi vì chúng không còn cần cho ông. Chúng đã từng là một phần của những thí nghiệm man di của ông, giờ thì chúng chỉ còn là quá khứ. Bây giờ ông chỉ quan tâm đến những đứa con mới của mình. Nhưng rồi ông cũng sẽ vứt bỏ chúng không thương tiếc ngay lập tức mỗi khi chúng thôi hấp dẫn ông về phương diện khoa học. Valery Vaxilevitch, tôi kêu gọi ông về với lý trí: hãy dừng lại. Những gì ông đang làm chống lại tất cả mọi luật lệ của con người và chúa trời. Tôi không phải là người ưa những biện pháp cực đoan, ông biết đấy, và nếu ông thề là ông sẽ dừng lại, tôi sẽ không kể gì với bất cứ ai.

- Bà thì có thể kể gì mới được chứ. Đồ Shelok Hom mặc váy. Bà đe dọa gì tôi thế ? Bà nghĩ là tôi sợ bà ư ? Bà làm gì được tôi với những chuyện kể của mình nào ? Chỉ phá hoại hạnh phúc của vài phụ nữ, những người sẽ được biết rằng tôi không phải là của riêng họ. Có thể thôi. Bà muốn điều ấy ư ? Mỗi người trong họ sẽ nuôi con tôi lớn và sẽ vẫn hạnh phúc. Điều ấy làm bà bứt rứt ư ? Bà nhất định muốn tất cả họ phải đau khổ ư ? Nếu không được như thế thì bà hẳn sẽ không yên lòng đâu nhỉ ?

- Tôi sẽ nói với họ là ông thí nghiệm trên họ. Họ cần phải biết là họ nuôi những trẻ kiểu gì.

- Để làm gì ? Họ dù sao cũng không tin bà đâu. Và đúng thôi, vì điều ấy sai sự thật. Bà mong muốn sao cho họ không yêu con họ ? Bà thật tàn nhẫn, thưa quý bà Ekateiira Venediktovna.

- Ông biết rõ là tôi nói sự thật, ông đứng ở mức độ nào đó, vì tôi sẽ không nói gì với các phụ nữ của ông đâu. Chỉ riêng lỗi mà tôi đã phạm với cô Galina bất hạnh là quá đủ rồi: tôi kể cho cô ấy những điều tôi biết được về ông, cô ấy tin tôi ngay. Và tôi cho đến nay luôn tự hành hạ mình về việc đó. Cô ấy không chịu đựng nổi sự thật khủng khiếp và đã bị mất trí. Nhưng tôi sẽ nói những điều tôi biết, ở một chỗ khác, nếu ông không thề với tôi là sẽ dừng lại. Hãy hứa với tôi là sẽ không sản xuất những đứa trẻ thần kỳ nữa, và tôi sẽ im lặng.

- Nghe đây bà, tôi chán những lời buộc tội thiếu cơ sở của bà và những đe dọa trống rỗng kia. Đã bao nhiêu lần tôi nhắc đi nhắc lại: đằng sau chuyện này chẳng có gì ngoài những quan tâm thuần túy của đàn ông tới đàn bà, thôi thì cứ cho là dự vọng đi nữa. Và chỉ có thế. Giờ thì vì đã mời tôi đến chơi thì phải thắt cổ cà phê chứ.

- Thôi được. Tôi sẽ cho ông cốc cà phê. Nhưng tôi cũng khuyên ông suy nghĩ về những lời tôi nói.

Nghe băng ghi âm này, được thực hiện vào giữa tháng Năm, Ajaks hiểu rằng mọi sự xấu đi. Không hiểu ở đâu xống ra cái bà già đa sự lại quá ranh ma này. Mà sao mục ấy lại biết chuyện? Không sao, mục sẽ tự kể thôi, nếu biết cách hỏi. Há mồm kể là lập tức cầm họng suốt đời. Và cũng phải tìm cho được tờ giấy có các địa chỉ nữa. Tờ giấy này nghiêm trọng đây. Kéo một dự thẩm thính mũ nào tìm ra chín địa chỉ và chín phụ nữ, rồi lại làm rõ ra là tất cả họ chỉ có một tình lang thôi. Rồi cứ thế là mò ra đến tận "bố". Với "bố", không thể để xảy ra chuyện gì được. Vị "bố" thiên tài, người đã cho ra lò như thế loạt bánh gatô những đứa trẻ với những thiên bẩm về trí tuệ hay thể lực đang leo trên bậc thang của những thực nghiệm và nghiên cứu khoa học sáng láng. Đến nấc thang cuối cùng, "bố" cần phải được dìu đỡ trong an toàn, để rồi còn nhận được tiền nong khấm khá cho phương pháp của "bố". Người mua đã có, đang chờ từng ngày từng giờ, tiền nong đã sẵn. Vậy là cần phải giải quyết với bà già và Ajaks đã giải quyết xong. Sau đó đàn em của ông ta lượn lờ, xung quanh nhà bà già, tìm hiểu xem cảnh sát đi theo những đường nào và làm rõ ra là sợi dây quấn quanh "bố" đang thít dần lại. Bọn thám tử thật là chì. May mà phương tiện của Ajaks là nhất bảng, thậm chí KGB cũng không có thứ này. Làm rõ xem các sĩ quan tác chiến nói gì với nhau khi họ không ở trong tòa nhà Petrovka mà ở ngoài trời không có che chắn với Ajaks là chuyện quá vặt. Còn Elena Romanovskaya, ông ta biết được từ miệng Ekaterina và quyết định tự bảo hiểm sớm. Bà danh ca say rượu được đàn em của Ajaks thăm viếng ngay

tuần sau. Hoá ra là Ajaks can thiệp khá đúng lúc. Bọn thám tử cũng mò đến chỗ Elena. Sau Ajaks hai tuần lễ. Nhưng với bà xơ và cô y tá ở bệnh viện thì họ không ngờ bọn cớm lại quờ ra nhanh thế. Và thế là các dấu hiệu của "bố" đã có được ở Petrovka sớm hơn là khi Ajaks định hướng ra. Và khi ông ta biết được thì chân dung "bố" đã được dựng xong. Vậy là phải quyết định gạt tất cả các vị đã nhìn thấy "bố" những năm gần đây và nhận dạng chính xác. Đồng thời bằng cách đó mà ràng buộc với bọn trẻ nhà Terekhina. Điều này Ajaks không thể để xảy ra.

Còn "bố" thì vẫn sống nhớn nhỡ, phè phỡn, ngày nào cũng đi làm, thậm chí cả ngày nghỉ. "Bố" không biết là bà Ekaterina rất cùn kia đã thôi không còn dạy dỗ được ông ta nữa. Thậm chí có thể "bố" đã quên. Ở thì bà già lẩm cẩm cầu nài, rồi tạnh đi. Nhờ ơn trời, con chuột chũi bác học kia chả bao giờ ngờ rằng xung quanh cái thiên tài của mình có ngần ấy tử thi rơi xuống để dẹp đi những tranh cãi và can thiệp của cảnh sát. Về chuyện ấy "bố" phải thanh toán tiền nong với Ajaks. Vì đã bận tâm, như người ta vẫn nói, hay do đã tổ chức bảo vệ. Kiểu gì cũng phải trả.

Chỉ tội tệ một cái là phải xách con bé con khỏi bệnh viện. Nhưng nó là người cuối cùng có thể nhận ra "bố", nhưng lại không thể giết nó. Cô bé này là vật quảng cáo sống, cần phải trưng cho người mua xem để chứng minh phương pháp của "bố". Con bé này và Ira nữa. Nếu hăn vẫn chưa thỏa mãn thì phải mang hăn vào bệnh viện cho xem Olia, nhưng chuyện này không phải vấn đề, mà khá là dễ tổ chức. Điều chính yếu là phải bắt "bố" giao lại tài liệu. Và cái này chính là vấn đề. Nhờ "bố" từ chối? Ajaks đã nghiên cứu tất cả cuộc đời ông ta, kể từ khi còn ngồi ghế nhà trường, và càng tìm hiểu sâu về Valery Vaxilevitch, càng bùng lên mối nghi ngờ về việc "bố" sẽ giao lại cho ai đó phương pháp tuyệt diệu của mình ngay cả khi được trả một khoản tiền lớn. Vậy là cần phải chuẩn bị các phương án dự bị ngay bây giờ. Để làm vậy cần có Natasha. Ngày mai sẽ có chuyên gia từ Iran đến, người sẽ suốt ngày đêm làm việc với Natasha trong bệnh viện được trang bị đặc biệt và tìm cách, làm rõ, bằng cách nào "bố" đã tạo ra những đứa con tuyệt vời.

CHƯƠNG 9

Điều ấy thật là buồn, nhưng đối với đồng nghiệp của Oleg, cái chết của anh ta đã được đoán trước, nhưng với họ nó vẫn rất bi thảm, cần phải là người lạc quan lắm mới hy vọng sống trường thọ trong khi công việc của anh là điều tra các băng nhóm làm việc cho những kẻ khủng bố Hồi giáo. Mà Oleg thì làm chính việc đó.

Tới chỗ xảy ra vụ nổ, các cán bộ KGB đến sau cùng, có lẽ vì thân thể của kẻ tử nạn không được xác định ngay mà chỉ sau khoảng bốn mươi phút, sau khi đã dập tắt đám cháy và làm rõ ra là cái gara kiểu con ốc thuộc về ai. Bằng ấy thời gian xung quanh nơi xảy ra vụ việc đã tụ tập khá nhiều cảnh sát, cứu hỏa và bác sĩ, và cả các phóng viên hay sục sạo cũng đã kịp mò đến. Mọi người cố chịu ngủ yên đầu.

Sau khi làm rõ danh tính của nạn nhân, các cảnh sát viên lập tức báo cho trực ban KGB. Anh này phái ngay một nhóm công tác đến và sau một hồi giằng co, các đồng nghiệp của Oleg giành được vụ án về xử lý. Thực ra thì việc giằng co chỉ là bộ tịch thôi, các cảnh sát viên thoát khỏi tử thi này, đầy đặn nguyên vẹn và nhẹ nhõm ra mặt.

Thiếu tá Tashkov không mảy may nghi ngờ gì về chuyện thủ phạm của cái chết của Oleg là băng Kazan dưới sự lãnh đạo của Ajaks vô hình vô ảnh. Đã làm rõ được vài cái tên, nhưng cái đó chưa đủ để tiến hành bắt giữ và lập án.

Biết tên thì đã ăn thua gì nào. Thời buổi đã đổi thay, giờ cần phải có chứng cứ nhiều hơn, chắc chắn hơn, còn chỉ mỗi cảm nhận theo nghề nghiệp suông thì không ai chịu. Hơn nữa sẽ rất nguy hiểm nếu có thái độ đột ngột trước khi vạch mặt được chính Ajaks. Bắt bớ ba thằng "binh nhì", bút cỏ trên ngọn là việc dần dần, còn kẻ cầm đầu sẽ lặn ngay. Sau thì còn lâu mới nhử được nó ra.

Một khoảng thời gian đã trôi đi do việc thẩm vấn mọi người xem có ai thấy người nào đặt lượng nổ dưới "con ốc" không. Nhưng đêm đã khuya và những người tử tế đã ngủ từ lâu. Và thiếu tá Tashkov tự đặt câu hỏi chính xác cho mình, tại sao lại vào lúc này ? Không phải ba ngày trước đây và không phải sau một tuần lễ. Khả năng giết - không giết là năm mươi - năm mươi, nhưng án mạng đã được thúc đẩy nhanh lên bởi một sự kiện gì đó, bởi một bước đi gì đó của Oleg. Vậy là cần phải xem xét kỹ lưỡng hành động của anh ta trong việc điều tra nhóm Ajaks hai tuần gần đây.

Tai hại là thượng úy Oleg Jesterov chưa bao giờ tỏ ra xuất sắc về tính kỷ luật, do đó mà không chỉ một lần nhận được những cú khiên của thủ trưởng. Anh ta khá tự ý và bướng bỉnh, tồi tệ nhất là thỉnh thoảng "quên" không báo cáo thủ trưởng về các "chi tiết không căn bản". Sự đãng trí này chính là hậu quả xác đáng của tính tự ý và ương bướng (càng bị phê bình và buộc phải làm nhanh lên thì càng không muốn làm chính việc đó). Rồi tính tự tôn cũng khiến Oleg mơ mộng về việc tự mình thực hiện chiến dịch hiển hách, chỉ một mình thôi. Điều tra nhóm Ajaks, anh thành tâm báo cáo các tin tức lấy được về các thành viên của băng này, nhưng lại né tránh một cách bướng bỉnh câu hỏi là anh lấy những thứ đó ở đâu ra. "Cậu chắc còn muốn tớ đếm trên đầu ngón tay cho cậu từng người trong lưới điệp báo của mình nữa chăc" - anh ta trả lời một cách đùa cợt với Tashkov. Chính vì thế việc Oleg bắt bồ với Ira và hơn nữa, băng Kazan thuê nhà của cô này không một ai được biết. Vậy là không phải hai giờ, càng không phải hai ngày trôi qua thì Tashkov mới mò đến được hiệu ăn nơi mà gần đây Jesterov thường ăn tối mỗi ngày. Người giữ áo nhớ Oleg khá kỹ và lập tức nói là anh này đến ăn tối thì ít, chủ yếu đi lại với Ira, cô rửa bát và dọn dẹp thuê. Giờ tìm Ira ở đâu nhỉ ? Cô ấy sẽ đến, khoảng mười giờ.

Và cô gái đến thật. Vừa nhìn thấy cô gái. Tashkov nghi hoặc không hiểu mình có đi đúng đường chăng. Gầy, bé, xấu một cách tuyệt vọng, ăn mặc nhếch nhác, lại còn quét rác. Oleg có thể tìm được điều gì hay ho ở cô này nhỉ ? Loại như cô này, giới tội phạm không cho thâm nhập vào môi trường của chúng, cô ấy không có chỗ ở đó. Hay là tay thượng úy làm cuộc tình chớp nhoáng. Không, cũng không giống. Tashkov biết Vera vợ của Oleg nên việc cô gái làm nghề rửa bát thuê cạnh tranh với người đẹp rục rĩ kia là không thể có ở bất cứ điều kiện nào. Không lẽ lại nhầm ? Không thể được, người giữ áo khẳng định là Oleg đến đây mỗi tối và đi khỏi đây với chị chàng lem luốc kia. Hay là ông già nhầm lẫn với một Oleg khác ?

Chờ một lúc, Tashkov đi vào gian chái nơi lọ lem đang rửa bát. Anh đã không ngờ rằng cảnh sắp diễn ra gọi lại hoàn toàn màn làm quen của chính Oleg với cô gái nhỏ này.

- Xin chào cô - Tashkov hô một cách vui vẻ, từ phía sau lưng cô gái.
- Kính chào - cô bé rửa bát thuê lúng búng, không quay lại - cần gì nào ?
- Cô tên là Ira, Ira Terekhina ?
- Ờ, tên thế.
- Tôi cần nói chuyện với cô.

Cô gái quay lại và nhìn vào Tashkov với cái nhìn chăm chặp và chăm chú đến bất ngờ.

- Về chuyện gì ?

- Về cô.

- Quên đi - cô bé quăng ra một cách khinh bỉ và quay lưng lại cọ chấu.

- Không lẽ cô không thích nói chuyện về mình ư - Tashkov ngạc nhiên, giả vờ - Cô thậm chí không tò mò về chuyện gì tôi sẽ nói ư ?

- Vì tôi thì ông không thể nói được điều gì hay ho đâu - Ira đáp lại - Tôi không cần ông biết hết cả về mình. Thôi bước đi, đừng làm tôi phân tán, đang đi việc lên đây, không thấy ư ?

- Tôi muốn nói chuyện với cô về Oleg.

Cô gái lặng người, và Tashkov nhìn thấy cô co rúm lại. Nhưng cô ta vẫn không quay lại. Cô lọ lem này cũng cứng rắn ra phết đây.

- Nhưng nói chuyện gì về anh ta kia chứ ? - Cuối cùng cô gái nói, thản nhiên.

- Cô gặp anh ấy đã lâu chưa ?

- Ông dính dáng gì đến chuyện ấy nào ? Ông với Oleg là thế nào ?

- Tôi là thủ trưởng của anh ấy.

- À thế ra anh ta hộ vệ ông ư ?

Tashkov chững lại. Té ra là Terekhina không biết Oleg làm việc ở đâu. Anh ta ca bài gì cho cô này ? Và cái chính, để làm gì ? Đã có thể nói sự thật với cô ta chưa hay là từ từ đã, sao cho cô ta không nghi ngờ gì ?

- Không bảo vệ, mà trực thuộc tôi - Alexandr đáp một cách tránh trở - Thế cô sẽ trả lời tôi chứ ?

- Để làm gì nhỉ ? - Ira lại nói một cách vô cùng thờ ơ - Ngọn gió lành nào lại cứ bắt tôi nhất định phải trả lời ông nhỉ ?

- Tôi xin giải thích rõ. Oleg biến mất đã một tuần nay, vì chúng tôi không tìm thấy anh ta nên tôi phải tìm cách làm rõ, ai, ở đâu và vào lúc nào gặp anh ta lần cuối cùng.

Terekhina xếp các chấu nôi của mình lại và quay về phía anh, mặt đối mặt, hai tay ướm đến tận khuỷu gối lên.

- Tại sao lại biến mất ? - Cô hỏi lại, tuyệt vọng - biến mất đi đâu ?

- Nếu tôi biết là đi đâu, tôi đã chẳng đến cô - Tashkov mỉm cười.

- Anh ta ở đây vào thứ sáu tuần trước, sau đó tôi không gặp anh ta nữa. Tôi cho là anh ta bận công tác hay ốm. Thậm chí không lo lắng gì.

- "Ở đây vào thứ sáu trước" nghĩa là sao ạ. Xin cô nói rõ hơn. Khi nào đến, khi nào đi khỏi, đi về đâu.

- Đến, như thường lệ, vào khoảng sau mười giờ, ngồi đây cùng với tôi vào gần mười hai rưỡi.

- Và cô và anh cùng đi đâu ?

- Đến nhà tôi.

- Anh ấy thường xuyên tiễn cô sau giờ làm và đến nhà cô ư ?

- Không, không thường xuyên. Chỉ thỉnh thoảng thôi. Thường tiễn đến đầu ngõ rồi chia tay.

- Chuyện ấy kéo dài có lâu không.

- Không lâu.

- Xin chi tiết hơn - Tashkov lại cầu khẩn.

- Sao ông lại quấy nhiễu tôi thế này ! - Đột nhiên Ira hô lên. - Nếu anh ta mất tích, hãy tìm đi, xem biến đi đâu, và xin đừng hỏi chúng tôi quen nhau bao lâu.

- Điều này rất quan trọng, Ira, và tôi mong cô nhất định trả lời - Anh nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

- Đừng có mà ám tôi ! - Cô gái cao giọng - Cứ như là hể chúng tôi quen nhau một năm thì anh ta ra khỏi nhà tôi, rẽ phải, còn nếu như nửa năm, thì rẽ trái. Anh ta ra khỏi nhà tôi để đi về nhà ? Tôi biết mà, thế nào cũng lạc vào đâu đó, tôi dự cảm như thế. Đáng đời tôi, lại đi dây với bảo vệ riêng. Cứ như là người trung thực cần đến vệ sĩ không bằng. Những người trung thực bao giờ cũng ít tiền, họ cần gì đến bảo vệ riêng. Còn những ai cần bảo vệ thì chính lại là những kẻ tội phạm, bọn cướp và bọn chó má nữa. Thôi xong, thưa ông công dân, cuộc nói chuyện đến lúc kết. Tôi chịu không biết Oleg của các anh trốn ở đâu. Xin xéo ngay cho và nếu tìm thấy anh ta, xin hãy thông báo để hãn không còn dám đến gần tôi nữa.

Tashkov nhìn thấy cô gái suýt khóc, nhưng vẫn làm ra vẻ yêng hùng. Ái chà, cô gái này mới ghê chứ. Thật là kỳ lạ. Làm sao thời gian tăm tối này lại vẫn còn những người như thế ? Để không còn dám đến gần tôi nữa ! Thế cơ đấy ! Thật là vô sản thực thụ, chả có gì để mất, ngoài xiềng xích, vì thế mà chả sợ ai, chả sợ cái gì. Biết là chả có gì để cướp, chắc là sống bữa đói bữa no, nhìn mặt thì biết, tái xanh tái tử.

Anh không nói thêm gì mà từ từ đi vào hành lang, trao đổi dăm điều với người giữ áo rồi ngồi vào xe mình ở ngoài phố, ngay trước lối vào hiệu ă. Cứ để cho cô gái nguội đi, nghĩ, rồi tự nói với mình đủ thứ bản thù về Oleg, tay làm nghề vệ sĩ và ngấp vào một vụ việc cứt đá nào đó, và bây giờ

phải lần trốn đầu đó tránh khỏi cơn thịnh nộ chính đáng. Hãy cứ để cô ta cho rằng Oleg là người tồi và không xứng đáng được người khác cảm thông. Rồi sau đó Tashkov sẽ đến với cô ta và nói rằng Oleg hy sinh và thực ra anh ta làm cho KGB. Tashkov theo kinh nghiệm biết rằng người mà sự phần nộ tỏ ra không chính đáng, sau sẽ cảm thấy một cảm giác xấu hổ rất mạnh và có nguyện vọng ngay lập tức chuộc lại lỗi lầm. Và trong tình trạng như thế thường kể lại nhiều điều hay, trong một cố gắng làm vừa lòng người tiếp chuyện mình và vì thế mà kiểm tra lời nói của chính mình không được tốt.

Tất cả những cái đó được tính toán đúng nhưng vì sao đó lại không đạt. Vào lúc mười hai rưỡi Terekhina ra khỏi Glorya và đi dọc theo phố về phía ngã tư. Tashkov nỗ máy, vượt qua cô, phanh lại và tiến đến gặp cô.

- Ira, cô phải biết sự thật - anh nói khẽ - Ban đầu tôi không muốn nói với cô, sau nghĩ rằng điều này không phải và vòng lại. Cô không nên nghĩ xấu về Oleg. Anh ta không làm bảo vệ tư đâu.

- Tức là nói láo chứ gì - Ira cười gằn.

- Không, giấu sự thật vì lợi ích của ngành mình. Cô có hiểu tôi không ?

- Thế thì anh ta là cảnh sát ư ?

Tại sao Tashkov lại cứ nhất định chờ để cho cô ta ngạc nhiên và phản ứng với lời nói của anh một cách biểu cảm, chả có gì giống thế. Giọng vẫn ôn tồn.

- Không hoàn toàn như thế, chúng tôi cùng làm việc ở KGB. Cô biết đấy, điều đó không thể công bố ở bất cứ chỗ nào, chính vì thế trong ngành của chúng tôi phải

chấp nhận không nói sự thật về mình. Tôi cũng nói với các cô gái quen mình là làm vệ sĩ. Chuyện đó thường thôi mà. Nhưng điều đó không phải là chủ yếu. Ira à, Oleg hy sinh rồi.

- Oleg... cái gì cơ ? - Cô gái không hiểu - ông bảo sao kia.

- Hy sinh. Chính vào lúc anh ta rời khỏi nhà cô và đi về nhà mình. Chính vì thế mà tôi đến gặp cô để hỏi: Oleg làm gì vài giờ trước khi chết, nói về chuyện gì, nghĩ về chuyện gì ? Cô là người cuối cùng gặp anh ta còn sống. Và cô phải giúp tôi.

- Tôi không biết gì hết - Terekhina nói giọng hoàn toàn mất cảm hứng - May mà ông nói, kéo tôi vẫn chờ... Cô gái ngoắt đi và bước rảo lên. Tashkov không ngờ đến một kết cục như vậy, không một tiếng kêu, không nước mắt, không đấm ngực, không vội vàng, hốt hển kể về những giây

phút cuối cùng của cuộc đời người yêu, thậm chí không cả những câu hỏi hoàn toàn thông thường trong lúc này. Không có gì hết. Quay ngoắt và đi khỏi.

Tashkov cho rằng cô cư xử như vậy hẳn là do cô bị sốc. Thôi được, anh sẽ thả cô ta đến sáng, còn anh quay lại chỗ làm việc và cố gắng qua giải đáp điện thoại cả ngày lẫn đêm để tìm hiểu đôi điều về cô gái này. Sáng hôm sau anh sẽ lại đến chỗ cô ta vẫn với câu chuyện như thế, hi vọng rằng buổi sáng cô lại người một chút,

Còn anh đã có dù chỉ một ít thông tin rời rạc về cô, câu chuyện sẽ hướng đích hơn.

**

***

Xasha Tashkov khi còn nhỏ đã hiểu ra rằng thế nào là tiền. Không phải trong nghĩa đó là những đồng tròn tròn bằng kim loại hay những miếng giấy màu sột soạt, có thể dùng đổi lấy kem, đồ chơi hay vé vào xem phim, mà trong nghĩa đau buồn và tệ hại đối với một đứa bé. Khi mẹ bỏ anh và bố rời đến Leningrad với chồng mới, một nhà văn nổi tiếng có sách in và in lại với số lượng lớn, cậu bé được giải thích rằng vì một số tiền to người ta có thể phản bội ngay cả những người thân nhất. Sau ly hôn, bố anh buộc phải thay đổi nơi làm việc. Ông là huấn luyện viên của một hội thể thao Matxcơva, nhưng sau khi vợ đi, ông không thể đi thi đấu hoặc tập huấn được nữa bởi lẽ không thể để con trai lại một mình. Như một huấn luyện viên, ông kiếm tiền không phải ít và nếu như kể cả việc trong đời ông có không ít những người đoạt giải các cuộc thi đấu quốc tế. Sau mỗi thắng lợi, các huấn luyện viên được thưởng khá hoặc khen tặng bằng cách nào đó, hoặc căn hộ hoặc khả năng mua ô tô không cần xếp hàng. Vì thế gia đình Xasha trước khi li dị đâu có nghèo. Vậy mà họ phải chia tay với những đặc quyền đó để Xasha không lớn lên mà không ai trông nom. Bằng tốt nghiệp của cha là chuyên nghiệp: đại học thể dục thể thao, ông lúc nào cũng muốn là huấn luyện viên và ngay từ nhỏ ông đã có ý thức chuẩn bị cho công việc này, và bây giờ biết bỏ đi đâu bằng tốt nghiệp như thế. Buộc phải đi làm giáo viên thể dục ở trường, lương lậu tất nhiên là nhỏ mọn, nhưng không phải đi khỏi Matxcơva và Xasha học ở chính trường đó, ngay trong tầm chăm sóc của ông bố.

Bố Xasha, Nikolai Vaxilevitch, là người đàn ông khá hấp dẫn, ông không chỉ có thân hình lực sĩ và nét mặt đẹp, mà cả một sức hấp dẫn không nhỏ, và vì thế sự quan tâm từ phía nữ giới được cảm thấy thường xuyên. Ở

trường mới gần như toàn phụ nữ, ngoài Nikolai ra chỉ có một người đàn ông nữa, ông giáo dạy vật lý đã nhiều tuổi, Nikolai Vaxilevitch lập tức rơi vào trung tâm sự chú ý, bởi vì không chỉ đẹp trai và khá trẻ (vào thời điểm li dị ông mới ba mươi tư), nhưng điều quan trọng nhất là ông vẫn phòng không. Tức là hoàn toàn bỏ ngỏ cho những mưu đồ của phái nữ. Quyền lựa chọn của ông khá là rộng rãi, những cô giáo trẻ chưa chồng trong trường không ít, và ông khá là nhanh cho phép mình vướng vào quan hệ với cô giáo tiếng Anh. Bất chấp việc Nikolai Tashkov cả đời làm việc với ngành thể thao, cái mà không hề tình cảm chút nào, ông luôn là người mơ mộng. Ông mơ là mình sẽ lấy cái "Miss" trẻ đẹp kia, mang cô ta về nhà. Sáng sáng họ sẽ tỉnh dậy cùng nhau, cả ba đi đến trường rồi hết giờ thì lại cùng về nhà. Hai vợ chồng đều là nhà sư phạm, cùng làm việc ở một chỗ, và vậy là họ sẽ có quan tâm chung và công việc chung, một tập thể chung và bạn bè chung, các đầu câu chuyện sẽ không bao giờ cạn kiệt, và họ sẽ không bao giờ buồn chán khi ở cạnh nhau. Họ sẽ là gia đình lý tưởng, mẫu mực và cùng nhau nuôi dạy đứa con ngoan. Nhưng ước mơ vẫn là mơ ước, bởi vì cô giáo tiếng Anh đã nhanh nhẹn xếp mọi thứ vào chỗ của nó, nhờ ơn trời, khá là đúng lúc, tức là không phải sau đám cưới mà khá lâu trước đó. Cô ta ngụ ý rằng Nikolai sau khi lấy mình sẽ lập tức quay lại với công việc huấn luyện và bắt đầu lại kiếm những đồng tiền khá khấm kia mà ông đã bỏ lỡ khi chuyển đến trường. Ông sẽ huấn luyện thêm đôi ba vô địch Olympic nữa và sẽ nhận một căn hộ mới, to hơn, sau đó mua xe ô tô mới kéo cái đang đi trông ghê chết người đi được... Nikolai Vaxilevitch, bất chấp bản chất mơ mộng, hiểu ngay chuyện này, vậy là cô giáo nhìn xa trông rộng không kịp triển khai đến cùng bài độc thoại của mình, được phát âm bằng giọng tuyên truyền viên kết hợp với những cái vuốt ve êm dịu tấm lưng trần vạm vỡ của chồng chưa cưới. Ngắt nửa chừng bài phát biểu của quý cô. Tashkov lớn yên lặng mặc quần áo và bỏ về. Và vào ngày hôm sau đặt trước Ban giám hiệu đơn xin chuyển trường. Anh tìm việc ở một trường khác gần nhà hơn và mang Xasha về đó. Cậu bé mới mười tuổi, còn quá nhỏ để có thể tự đi qua đường một vài lần trong ngày.

Nguyên nhân khá là chính đáng, mặc dù mọi người đều hiểu tại sao thầy giáo thể thao trẻ lại xin đi.

Còn cậu Xasha mười tuổi được Nikolai Vaxilevitch giải thích mọi thứ như nó có. Ông đã không hạ thấp mình bằng cách nói dối, bằng cách cho là đứa trẻ chưa đủ khả năng hiểu những chuyện không phức tạp lắm.

- Bố cho là Alla Xergeevna yêu bố và con, vì thế muốn trở thành vợ của bố và mẹ kế của con. Vậy mà té ra là cô ấy chỉ mê về việc bố lại trở thành huấn luyện viên và lại kiếm nhiều tiền để cô ấy có thể trang trải những thú vui của mình. Bố không thể kính trọng, hơn nữa có thể yêu người phụ nữ mà sẵn sàng bán mình vì đồng tiền. Con có hiểu không con trai ?

- Con hiểu ạ - Xasha nghiêm trang gật đầu - Alla Xergeevna giống như mẹ của chúng ta. Phải không ạ ?

- Ang áng như thế - ông bố cười mỉa.

Đây là câu cửa miệng của Tashkov - lớn và Tashkov con vốn vô cùng ngưỡng mộ bố mình với nhiều phẩm chất tính cách và thói quen, mượn luôn cả cái câu "ang áng như thế" của bố.

Khi Xasha lớn lên, Nikolai Vaxilevitch thường bảo con:

- Quan hệ hàng - tiền được gọi như vậy bởi vì phải dùng tiền để mua hàng tức là cái mà do lao động của ai đó tạo ra. Dùng tiền để mua cảm giác là đáng xấu hổ và sỉ nhục. Còn nếu bán cảm giác của mình thì còn xấu hổ và sỉ nhục hơn.

Bài học được Xasha nắm rất vững.

Và sau đó xảy ra một chuyện không ai ngờ. Tiền bạc bỗng đổ xuống đầu họ. Đầu tiên họ nhận được tin là mẹ cùng với ông chồng nhà văn chết trong tai nạn xe lửa. Sau một vài tháng có một công chứng viên đến và nói rằng Alexandr Nikolaievitch Tashkov là người kế vị duy nhất của nhà văn nổi tiếng Mikhail Fedorovitch Bogatov và trong năm mươi năm tới (phù hợp với luật về quyền tác giả) - là người có quyền sở hữu tuyệt đối với các tác phẩm của ông này. Nikolai Vaxilevich tìm cách chống lại và giải thích cho vị công chứng viên là có một sự hiểu lầm đáng tiếc, rằng Tashkov - con, lúc đó mới mười chín tuổi, không phải là họ hàng của nhà văn đã quá cố và rằng ông này hẳn có những người họ hàng. Công chứng viên thậm chí không cau mày, nói rằng đó là ý muốn của người trao quyền thừa kế. Do lần kết hôn thứ nhất ông ta quả đã có con gái, nhưng ông ta đã từ cô này vì những lý do chính trị nào đó. Thế còn vợ thứ hai, mẹ của cậu Alexandr Nikolaievitch Tashkov, đã được ông rất yêu, và ngần ấy năm ông căn rút lương tâm do việc đã làm khổ thẳng bé, bỏ nó bơ vơ thiếu những âu yếm mẫu tử. Tất cả những cái đó tất nhiên là chuyện tầm phào hoàn toàn và cả hai Tashkov đều hiểu rằng nếu quả là bậc thầy của ngòi bút có tự hành hạ mình thì hẳn đã không lấy người mẹ đã quẳng đứa con tám tuổi cho cha nó trông nom. Chắc là lương tâm của ai đó có căn rút thì không phải ai khác

mà là mẹ nó, người đã bằng cách nào đó, không hiểu được, rủ rê được ông chồng giàu có của mình làm di chúc cho thằng con bị bỏ rơi...

- Thôi đành vậy - ý chí của người đã khuất rất thiêng liêng - Nikolai Vaxilevitch thở dài - chúng ta không thể bất chấp.

Họ chấp nhận quyền thừa kế. Cùng đợi đến lúc Xasha nghỉ hè, còn Nikolai Vaxilevitch thì nghỉ phép, cha và con đi Peterburg, giải quyết chuyện tài sản và các sổ tiết kiệm, cũng như với các hợp đồng in ấn các tác phẩm của nhà văn. Và họ lập tức hiểu ra rằng di sản họ nhận được vô cùng giàu có. Sách của nhà văn được in ra và in lại thường xuyên, ông ta đã viết không ít một chút nào trong một cuộc đời khá dài. Một nhà kinh điển sống, có thể nói như vậy. Hoàn thành xong thủ tục, nhà Tashkov quay về Matxcơva và trong vài ngày họ thấy mất phương hướng, sau đó họ đã có một cuộc nói chuyện đầu tiên, duy nhất, cũng là cuối cùng về chủ đề tiền nong của nhà văn.

- Chúng ta không có quyền về số tiền này - Nikolai Vaxilevitch phát biểu rất rần - nhưng nếu như người đã khuất muốn rằng chúng phải là của con thì cần làm như vậy. Bố đã hỏi công chứng viên về việc con có thể từ chối quyền thừa kế hay không. Ông ta nói rằng con có thể, nhưng lúc đó sẽ bắt đầu sự xâu xé và giằng co giữa những người cho rằng họ mới là người thừa kế chính đáng. Còn bố cho rằng chúng ta bằng hành động của mình không thể kích động người khác xâu xé và gây tai tiếng. Bố có đúng không ?

- Bố đúng ạ - Tashkov - Con đồng ý.

- Bố nghĩ rằng chúng ta nhận tài sản này nhưng sẽ không đụng chạm đến nó, vì chính chúng ta. Chúng ta là hai người đàn ông lớn, khỏe mạnh, trời đã phú cho chúng ta sức khỏe, cả đầu óc nữa, và chúng ta phải tự đảm bảo lấy đời sống của mình, kéo chúng ta không thể kính trọng mình. Còn tài sản của ông nhà văn, chúng ta sẽ bảo tồn, cứ để cho nó nhân lên, cứ để cho sách của ông ta được in, ở đâu cũng được bao nhiêu cũng tốt. Và chúng ta sẽ sử dụng tiền vào cái gì đó quan trọng và cần thiết, nhưng bố nhắc lại, không phải phục vụ cho nhu cầu của chính mình.

- Cho vườn trẻ và bệnh viện ? - Xasha đoán.

- Ờ, ang áng như thế.

Từ đó đến nay đã mười lăm năm. Bây giờ Alexandr Nikolaivitch Tashkov đã bầm tưng, bằng với cha anh lúc họ còn lại hai người với nhau. Ông Nikolai Vaxilevitch đã không quay lại với công việc huấn luyện viên được nữa. Sự đứt quãng quả có ảnh hưởng, đã gần mười năm kể từ khi ông

về giảng dạy ở trường học, và ông đã lạc hậu một cách tuyệt vọng trong các phương pháp huấn luyện, rồi thì dù sao người ta cũng đã quên ông đi. Bây giờ ông đã sáu mươi mốt, ông vẫn còn khá là cường tráng và gọn gàng, và làm việc tại trường đại học thể dục thể thao nơi ông đã tốt nghiệp, chỉ có một dấu hiệu duy nhất của tuổi tác - đầu hầu như không có tóc. Nhưng họ nhà Tashkov hói rất sớm - đó là do di truyền, và khi Alexandr mới ba mươi tư tuổi, trên đầu anh phần "diện tích phát quang" đã vượt quá phần có tóc rất nhiều.

Còn những gì liên quan đến tài sản của nhà văn thì trong tám năm đầu, tiền từ khắp các nhà xuất bản nhập vào tài khoản thường xuyên, phần trăm vì thế cũng tăng. Nhưng sau đó, trong quá trình cải tổ, kinh điển hiện thực xã hội chủ nghĩa trở nên bị quên lãng rất đột ngột và những suối tiền họ có trước đây khô cạn rất nhanh. Bởi chừng Alexandr đang làm việc ở KGB, nên ngay từ đầu cuộc thảm họa tài chính, gia đình Tashkov đã biết trước và đã kịp chuẩn bị làm sao đó để cho tài sản của nhà văn không bị mất. Cho dù với họ tài sản đó không nghĩa lý gì, nhưng cả hai, cha và con quen sống trung thực và nếu đã bắt tay làm việc gì, họ đều làm đến nơi đến chốn. Rút hết tiền từ tài khoản, ban đầu họ mua vàng, và sau vài năm, khi ngoại tệ và tài khoản trong nhà băng trở nên dễ dàng hơn, họ "chuyển" vàng thành đô la và đặt vào tài khoản ngoại tệ ở ngân hàng mà chính xác là không bao giờ sụt. Cho dù phần trăm ở đó nhỏ nhưng độ tin cậy lớn.

Chỉ ít lâu sau Alexandr hăm hở tìm cách sử dụng chính đáng tiền của ông nhà văn, dự kiến đóng góp vào một quỹ từ thiện nào đó hoặc chuyển tiền phục vụ cho các phế nhân, nhưng phản ứng của cha làm anh ngạc nhiên.

- Con có chắc là số tiền ấy sẽ phục vụ đúng mục tiêu mà con hướng vào ?

Tất nhiên, Tashkov - con không thể cho một guarantee nào. Chính anh, một sĩ quan chính ngạch của KGB, hiểu hơn ai hết bằng đủ mọi cách khác nhau tiền vẫn tuột khỏi các tài khoản đáng tin cậy nhất, chắc chắn nhất.

Thình thoảng Tashkov - con nghe trên TV những lời cầu xin giúp đỡ, kêu gọi giúp đỡ tiền nong chữa bệnh, cho người này người khác, nhưng cha anh cắt ngang những mưu toan chiếm dụng tài sản kiểu này ngay từ gốc.

- Con có quen biết chính người này không ? - Ông hỏi giọng đánh lại
- Con có dám đưa đầu ra đảm bảo là anh ta thực sự ốm đau và cần tiền để chữa bệnh không ? Rằng đấy không phải là hình thức khéo léo và vô đạo đức để móc tiền của các đồng bào cả tin và giàu lòng trắc ẩn ?

Thưa vâng, kinh nghiệm với vợ, rồi sau đó với "cô người Anh" có đầu óc kinh doanh đã làm cho Nikolai Vaxilevitch trở nên đa nghi một cách bệnh lý.

- Hãy chờ đến lúc mà trái tim con phải thổn thức, khi con hiểu rằng con sẽ không thể bình tâm nếu một việc gì đó không được làm xong. Khi nào con cảm thấy rằng bên trong con mọi thứ đau đớn, lúc đó con sẽ tìm thấy công việc mà con cần tiêu số tiền đó. Và rồi không thể biết vì đâu mà tâm hồn con thổn thức, vì lòng thương hại với lũ chó, mèo hoang hay nỗi sợ trước sự lan truyền một dịch bệnh mới do virus. Trong trường hợp đầu con xây một cái trại cho những con thú nuôi vô gia cư, còn trường hợp thứ hai, con cấp tiền để chế tạo loại vắc-xin mới, hoặc để mua nó. Nhưng bất chấp mọi sự, con cảm thấy con không thể không làm việc đó. Đó sẽ là trường hợp mà con cần. Còn nếu tìm xem có chỗ nào để chuyển tiền đến thì đó là chuyện ngu ngốc và không làm cho ai hạnh phúc đâu.

Cho tới ba mươi tư tuổi Tashkov - con vẫn chưa lấy vợ, bởi lẽ kinh nghiệm cay đắng của việc đổi tình lấy tiền để lại trong anh giấu vết khá là sâu đậm. Đàn bà, con gái theo anh khá là nhiều, đầu hói sớm là khuyết tật duy nhất về bề ngoài của anh, nhưng những cô bạn gái mà theo hình dung của anh, thích hợp với vai trò người vợ, anh đều dùng việc tiết lộ tài sản thừa kế để kiểm tra và qua mỗi lần đều nhìn thấy mắt họ lóe lên ánh tham lam. Những vuốt ve của họ sau tin tức này trở nên nóng bỏng và tinh xảo hơn, còn lời lẽ rử rĩ bên tai thì trở nên nồng nàn và tâm tình hơn. Anh lập tức cảm thấy buồn tẻ và thù ghét. Tại sao người ta lại yêu đến thế những đồng tiền mà tự họ không kiếm ra? Anh hiểu, rất hiểu những người run rẩy trước những đồng tiền mọn họ kiếm được sau nhiều năm lao碌, và thậm chí những biểu hiện khó chịu nhất của sự biến lộn và bủn xỉn của những người như thế cũng không làm anh khó chịu, cho dù anh không phải người hà tiện bao giờ. Anh thích tặng quà và khá hào phóng. Nhưng anh không hiểu làm sao có thể quên mọi thứ trên đời, quên mình và những người thân, quên danh dự và lương tâm, vì những đồng tiền do người khác tích lũy hoặc kiếm được. Và ngay giờ đây khi đã bốn tư, trở thành trưởng phòng và phục vụ ngành đến cấp thiếu tá, anh vẫn không hiểu điều đó rằng với người ta điều ấy xảy ra trong mỗi bước chân, hay là cứ ba người thì có một như vậy, nhưng để đứng vào vị trí của họ, đi guốc vào bụng họ để hiểu tại sao họ lại cư xử như thế, anh không làm nổi.

**

***

Cả đêm hôm đó cô không ngủ được. Nằm mãi cố nghĩ ngơi sau một ngày làm việc nặng nhọc nhưng tâm tưởng cô thì cứ cuống lên, với ý nghĩ về em mình và Oleg. Tại sao hai người rời bỏ cô cùng một lúc ? Không ai trong họ có lỗi gì, Natasha bị bắt cóc, Oleg bị giết. Nhưng tại sao số phận lại vui dập cô hết đòn nọ đến đòn kia, không cho cô được hồi tâm lại. Thật là không công bằng. Không nên như thế. Cô là người, cô có trái tim. Ira không tin có Thượng đế, nhưng cô cũng không dám chắc chắn rằng không có ông ta. Có một cái gì đó, tất phải thế, nhưng ít người biết chính xác nó là cái gì.

Cô không yêu Oleg và thậm chí không cảm thấy phải lòng dù chỉ một chút thôi, chẳng qua cô biết ơn anh ta bởi sự hiện diện của anh, bởi việc tối nào cũng đến cư xử với cô như các chàng trai vẫn cư xử với người mình theo đuổi. Cũng bởi vì mới lần đầu lên căn hộ của cô, anh làm cô phải quên đi những quần áo bôi bác và những mụn đỏ tệ hại trên mặt. Vì chuyện đã định mang cô tới bác sĩ và thậm chí định trả tiền chữa chạy, nếu cần. Vì những câu chuyện đầy tình người trong thời gian tiễn đưa ngăn ngủi trong đêm. Vì đã không nói những điều gây hy vọng hoặc hứa hẹn gì, mà chỉ đến thôi, không lâu, nhưng tối nào cũng đến. Và Ira đã nhớ tiếc anh ta một cách tuyệt vọng. Tại sao, tại sao thế ? Trẻ như thế, đẹp, lại tốt bụng. Và ít nữa sắp có con. Cô thương vợ của Oleg nữa, mặc dù không biết tên cô ta.

Và bỗng nhiên cô như phải bồng. Cái tay kia, người hôm nay đến Glorya là ai nhỉ ? Anh ta thậm chí tên mình không nói. Nhớ đâu anh ta nói dối ? Oleg thật ra không chết ? Chẳng qua tay kia muốn một điều gì ở cô vì thế mà nói về Oleg như thế. Có thể hẳn ta là người trong nhóm đã cướp Natasha ? Bởi vì đã có anh... tên gì nhỉ... người sáng hôm qua đã đến, nói rằng có thể sẽ xuất hiện những người không quen biết và sẽ bắt đầu chăm vậ hỏi đủ điều. Trời ơi, tên anh ta là gì nhỉ, cái tay đàn ông kia ?

Vì giận mình mà Ira suýt nữa thì khóc ầm lên, sau đó nhớ ra là anh ta có cho cô một cái cạc với những số điện thoại. Cô đã đút vào đâu nhỉ ? Vào túi, chắc thế, ngoài ra còn chỗ nào nữa đâu vì cô đi quét đường đâu có mang theo túi. Cô chuôi ra khỏi cái chăn cũ mọng, bật đèn và quơ lấy cái áo gió. Lậy trời, cái cạc, đây rồi, Korotkov Iury Victorovitch, Kamenskaya Anastaxya Pavlovna. Và điện thoại, tận năm số liền. Không hiểu có thể gọi điện cho ai được vào lúc ban đêm này đây ? Vì rõ ràng là làm phiền, đánh thức cả nhà người ta dậy. Tuy vậy chính anh ta nói: gọi vào bất cứ thời gian nào của ngày và đêm, đừng ngại. Nhưng nói thì dễ... Ngay cả gọi cho cô buổi đêm cũng đâu có đơn giản, điện thoại nằm ở hành lang, trên tường,

không thể lôi vào nhà được, mà nói chuyện để cho khách trọ nghe thấy Ira không muốn, không muốn vì nhiều lý do. Khách trọ đánh giá cao căn hộ của cô vì ở đây yên ổn và hoàn toàn không cần thiết để họ nghe thấy là chủ nhà đang đem gọi cho cảnh sát. Hơn nữa, Korotkov đã ra sức yêu cầu. Ira không được nói chuyện gì đã xảy ra với Natasha. Nhờ đâu cô phải nói điều gì về chuyện đó thì sao... Ra ngoài phố gọi điện thoại bỏ xèng ư ? Dù là kiểu gì đi nữa cũng cần xèng, nhưng ban đêm thì mua xèng ở đâu, mà đồng xèng ấy giá những nghìn rưỡi, bằng cả cái bánh mì trộn tằm.

Cần phải chờ đến sáng. Ira trần trọc khoảng gần một giờ nữa và sau đó lại bật đèn lên. Không, không thể chờ đến sáng được. Korotkov đã dặn, gọi ngay lập tức, vào bất cứ thời gian nào. Công việc của anh ta như vậy, anh ta biết nó, cần phải nói gì. Và nếu đã bảo cần phải làm thế tức là cần phải làm, tức là đúng. Vì công việc. Về Natasha. Chính anh ấy đã nói: Sự an toàn của Natasha trong tay của chúng tôi và cô nữa. Quên lịch sự đi, cô phải gọi điện cho anh ta.

Ira đi nhón chân vào hành lang. Mới bốn giờ sáng, cả căn hộ ngủ say như chết. Không bật đèn, cô đánh diêm để nhìn những số ghi trên cạc. Cô nhắc ống nghe và sờ soạng quay số đầu tiên. Lập tức có người nhắc ống và một giọng đàn ông ngái ngủ trả lời cô. Iury Victorovitch ? Cô thì thào vào máy, dùng tay che ống nói để âm thanh không vọng xa.

- Alô ! - Người đàn ông ở đầu kia lặp lại, giọng tức giận.

- Iury Victorovitch - cô nói to hơn.

- Vâng tôi nghe đây, - anh nói giọng ôn hòa hơn.

Chắc là đã nghe thấy.

- Ira Terekhina đây ạ.

- Có chuyện, gì thế ? Cô không tiện nói ư ? - Korotkov lập tức đoán ra.

- Vâng - Cô bé thì thào.

- Cô gọi từ nhà ư ?

- Vâng.

- Có ai đến gặp cô ư ?

- Vâng.

- Bao giờ ? Hôm nay ư ?

- Vâng.

- Ban ngày hay ban tối ?

- Buổi tối.

- Mai cô đi làm lúc năm giờ ư ?

- Vâng.

- Kém mười lăm đầy năm giờ tôi sẽ chờ cô ở tầng trên nhà cô, bên cạnh cửa. Cô sẽ kể cho tôi nghe tất cả. Cô hiểu chưa ?

- Vâng - Ira trả lời, thấy nhẹ nhõm đi. Quay vào phòng, cô lại nằm, nhưng không tắt đèn, dù sao sau nửa tiếng phải dậy, ngủ nghê gì nữa. Thế đấy, anh ta đâu có giận cô về chuyện cô gọi điện vào bốn giờ. Tức là cô làm mọi chuyện đều đúng. Anh ta sẽ đến chỗ cô sau bốn mươi lăm phút, cô sẽ kể cho anh ấy mọi chuyện và anh ta khuyên cô nên cư xử thế nào. Cô không có quyền tự động làm gì hết, vì đây là chuyện dính dáng đến Natasha, em cô, người hoàn toàn yếu đuối và không tự bảo vệ được mình. Ira biết giá của mình lắm, trình độ của cô hơi yếu, đến lớp bảy học tạm tạm ở trường phổ thông. Sau đó là trường trẻ em cơ nhỡ mà chẳng ai coi ra gì. Ai dạy dỗ được gì ở cái trường mồ côi ấy.

Say rượu liên miên, trốn học, trộm cắp như điên, lấy lẫn của nhau, lấy cả của nhân viên nhà trường. Ở đó đến cả làm bài tập về nhà cũng chả có chỗ nữa là. Đến cả thầy cô giáo cũng toàn những người tâm tịt, vì dạy ở trường trẻ em cơ nhỡ đâu có danh giá gì nên chỉ có những vị thầy mềng nhất về đấy, người ta cho rằng bọn trẻ mồ côi đâu có cần học tử tế. Vì thế mà cô ta Ira Terekhina hiểu rất rõ là không có quyền coi mình thông minh hơn kẻ khác. Người ta đang làm việc, trước đó họ đã đạt được bằng cấp, đã có học lại có kinh nghiệm. Vì thế nếu họ nói cần phải làm thế nào cho đúng, làm thế nào thì là sai, cô ta phải nghe họ. Họ chắc chắn không khuyên điều gì dở.

Đúng kém mười lăm đầy năm giờ Ira bay lên tầng chót. Bên cạnh cửa dẫn ra tầng áp mái. Korotkov đang đứng hút thuốc. Cô bé lắp bắp vì xúc động, kể cho anh nghe về cuộc viếng thăm của người đàn ông lạ ở Glorya.

- Oleg là ai nhỉ ? - Korotkov lập tức ngắt lời cô.

- Đó là người quen.

- Làm quen đã lâu chưa ?

- Chưa ạ, khoảng hai tuần.

- Anh ấy là ai, làm gì.

- Anh ấy nói là làm vệ sĩ cho tư nhân, còn tay hôm qua bảo rằng đâu như làm ở ngành nội vụ. Chắc là nói khoác nhỉ ?

- Họ của Oleg là gì.

- Cháu không biết ! cô gái bối rối.

Lần đầu tiên sau ngần ấy ngày cô bỗng hiểu ra là mình quả là không biết họ của anh ta.

Anh không bảo, còn cô đâu có hỏi, không hiểu sao cô không nghĩ ra.

- Thôi thì ít nhất là anh ta đi xe gì, cô biết không ?

- Không ! cô bé lại lắc đầu - Màu đỏ, xe ngoại. Cháu không hiểu biết gì.

Oleg đi xe màu đỏ. Làm việc trong ngành nội vụ, nhưng vẫn là dấu hỏi.

- Thế anh ấy bao nhiêu tuổi, chắc cô phải biết chứ.

- Tuổi ư ? ... Khoảng ba mươi. Có thể ít hơn chút. Vâng, anh ấy nói rằng vợ anh ấy có mang sáu tháng.

Đúng rồi. Oleg Jesterov, thượng úy KGB. Đi xe Volkswage đỏ. Hai mươi chín tuổi. Vợ đang có mang. Rõ rồi, tại sao ngày hôm qua tay khách lại đến. Đang điều tra vụ giết người. Thôi được, cứ để thế. Tuy nhiên cũng nên bảo đảm an toàn một chút.

- Ira, anh ta không lừa cô đâu. Oleg của cô đúng là đã hy sinh. Tôi rất tiếc. Có ai đó đã đặt chất nổ vào gara của anh. Vào đêm thứ sáu rạng ngày thứ bảy, tuần trước. Chắc là khách thăm viếng cô sẽ quay lại, rất sớm. Cô đừng ngại anh ấy, họ muốn phá án vụ giết Oleg, vì thế muốn hình dung toàn bộ hành động của anh ấy vào những ngày cuối cùng và đặc biệt một giờ trước khi chết. Điều đó là bình thường, chúng tôi luôn làm như thế khi khám phá các vụ án mạng. Nhưng dù sao tôi cũng cho cô một số lời khuyên. Thứ nhất, đừng ngại anh ấy cho xem chứng minh thư, và cố nhớ xem trong đó ghi những gì. Không nên ngại xem kỹ giấy tờ đừng vội trả lại, xem càng kỹ càng tốt. Nếu như anh ta không thích điều đó, đấy là vấn đề của anh ta, không việc gì đến cô. Thứ hai, không nên nói điều gì sai sự thật. Nếu như không muốn nói điều gì, xin hãy im lặng, xin đừng bịa ra điều gì, ơn Trời. Nói dối rất dễ bị cùng đường và rầy rà ngay cả khi anh hoàn toàn không có tội gì. Xin đừng làm phức tạp câu chuyện, nếu nói về em của cô. Chuyện với Oleg không có gì phải giấu. Anh ta đến chơi với cô rồi đi. Cứ kể tất cả như nó có. Và nếu người ấy đến thì sau khi nói chuyện tìm ngay tôi hoặc Nasty, cô có số điện thoại rồi.

- Nhưng nếu lại phải gọi điện vào buổi đêm.

- Xin cứ gọi. Cô đã làm mọi việc rất đúng. Cô biết không, trong công việc của chúng tôi thế nào là bất tiện ? Đó là khi có cô gái bị hiếp và bị đánh đập ngời trước mặt chúng tôi và khóc, còn chúng tôi không sao tìm được kẻ phạm tội. Lúc đó thì thật là bất tiện, rất bất tiện nữa là khác.

Anh nhìn, đồng hồ và khẽ đẩy Ira tới các bậc thang đi xuống dưới.

- Thôi nhé, hãy chạy đi, kéo đi làm muộn đấy.

**

***

Người lạ ngày hôm qua lại đến vào thời điểm khi Ira cất chổi vào chái. Lúc đầu cô cảm thấy là mình sắp phát điên. Số phận hẳn đã nhạo báng cô, buộc cô phải lo lắng về hai chuyện buồn cùng một thời gian. Mất Natasha, rồi ngay sau đó Oleg biến mất. Ngày hôm qua anh này xuất hiện và bắt đầu nói chuyện với cô đúng như cách đây không lâu Oleg cũng đã làm. Hôm nay anh ta đến gặp cô đúng vào lúc mà cách đây hai ngày Korotkov đã đến. Mọi thứ lặp lại. Hay là cô đã bị chập mạch ?

- Chào cô - Anh ta vui vẻ - Đây lại vẫn là tôi.

- Biết rồi - Ira đáp lại, quạu quọ - Hẳn lại cần gì nữa ?

- Vẫn thế thôi. Gần nói chuyện.

- Tôi không rảnh đâu..

- Nhưng cô đã làm xong việc rồi. Tôi đã quan sát cô từ lâu, từ lúc cô bắt đầu dọn dẹp. Bây giờ cô đã làm xong mọi thứ, vậy ta đã có thể nói chuyện.

- Tôi vẫn còn phải lau dọn cầu thang nhà bên kia - Cô bé nói bướng bỉnh, không ngược mắt lên.

- Cầu thang cứ đợi đấy. Vấn đề của chúng ta rất nghiêm trọng, Irina Leonidovna ạ.

- Ái chà, ông gọi tôi là Irina Leonidovna cơ ư ? - Mặt cô ta đầy vẻ khinh mạn - Còn ông thì gọi thế nào đây.

- Alexandr Nikolaievitch. Hoặc đơn giản là Xasha.

- Alexandr Nikolaievitch, ông có mang giấy tờ chứ ?

- Chắc chắn rồi - anh ta cười, nhưng không làm bất cứ cử động gì để lấy nó ra cho Ira xem.

- Tôi cần phải xem giấy tờ. Nhất định thế - Cô nói điều cợt - Nếu không thì không có câu chuyện gì hết.

Anh ta yên lặng chìa cho cô tấm giấy chứng minh, Ira rất cố gắng làm như lời Korotkov dặn, đọc rất kỹ từ chữ đầu đến chữ cuối cùng. Tashkov Alexandr Nikolaievitch. Thiếu tá. Trưởng phòng. Cô đọc lần nữa và trả lại giấy tờ cho chủ nhân.

- Nào, xin mời ông nói đi, nếu ông quả là cần đến thế - Cô đồng ý một cách hiền hòa - Chỉ xin ngắn gọn thôi, công việc của tôi nhiều lắm.

- Xin hãy nhớ lại. Oleg có nói gì với cô về chuyện anh ấy đã làm gì, ở đâu ngày hôm đó, làm những gì, gặp ai..

- Anh ấy đâu phải báo cáo gì với tôi.

Cô quyết định cư xử khô khan và cô đọng. Cái vị Tashkov này chưa hề làm điều gì tồi tệ, không làm cô mất lòng, nhưng anh ta không được cô ưa. Cũng có thể vì anh ta còn sống còn Oleg đã hi sinh.

- Thế anh chị nói gì với nhau khi gặp gỡ ?

- Chuyện ấy dính gì đến anh ? - cô nói một cách uể oải, nghĩ về Natasha nhiều hơn là về Oleg. Anh ta đã không cần ai giúp nữa, còn Natasha thì...

- Irina Leonidovna, tôi rất mong cô giúp đỡ, Oleg là đồng chí của tôi, chúng tôi đã cùng làm việc với nhau, và bây giờ tôi làm tất cả để tìm ra ai đã giết anh ta. Còn cô thì nói chuyện với tôi cứ như tôi là bác sĩ tư của cô hay mượn tiền của cô và ì ra không trả.

Cô cảm thấy bất tiện, nhưng điều đó qua nhanh.

- Thôi được, cho tôi xin lỗi. - Ira nói giọng cầu hòa.

- Vậy thì anh chị nói chuyện gì với nhau ?

Thật nhỉ, anh và Ira đã nói chuyện với nhau những gì ? Rõ ràng họ đã không yên lặng khi đi từ Glorya về nhà cô, và nếu anh ta không lên phòng cô thì họ còn đứng ở ngoài ngõ đến hàng mười phút. Và cũng đâu có yên lặng. Nhưng nếu nhớ lại thì dường như chả có chuyện gì. Hay là... Có điều kỳ quặc là họ nói chuyện chủ yếu là về chính cô, Ira. Về các em của cô, về mẹ cô và về các khách thuê buồng. Ngoài ra chả còn gì. Cô lập tức nhớ lời dặn của Korotkov: cố gắng sao cho câu chuyện không dính đến Natasha. Chính vì thế cô trả lời ngắn gọn, và cực kỳ trung thực.

- Về tôi là chủ yếu. Về những người thuê phòng của tôi.

- Về những người thuê phòng ? - Tashkov nhướn mày một cách ngạc nhiên.

- Thưa vâng. Tôi cho thuê nhà. Thế không nên ư ? - Ira hỏi một cách khiêu khích.

- Không đâu, được chứ. Thế các khách thuê thì sao ?

- Chả sao cả. Những người bình thường thôi.

- Thế cô kể lại cho Oleg những gì.

Ban đầu cô không hiểu có chuyện gì xảy ra. Chỉ đơn giản kể lại cho Tashkov tất cả những gì Oleg đã hỏi cô và cô đã trả lời lại. Mắt của Tashkov mỗi lúc lại trở nên dữ dội hơn, nét mặt căng thẳng, còn giọng nói thì đứt quãng, anh ta thỉnh thoảng ngắt lời cô, đặt những câu hỏi chi tiết hơn. Và đột nhiên óc cô lóe lên lời giải đoán. Cô cảm thấy như bị người ta tông vào người một সুối thép. Oleg và Tashkov đã quan tâm hơn đến những kẻ thuê nhà. Và không phải là Georgy Xergeievith, người tài vụ an phận mà chính

là Muxa, Shamil, Ilias và những bạn bè của họ. Vậy là gì, Oleg cần đến người kia, chứ đâu phải cô, Ira ? Anh ta vờ vịt, anh ta ăn nằm với cô, nói rằng anh ta không ghê những cái mụn của cô, còn anh ta thì... Thu thập tin tức, thật là vô sỉ ? Vậy mà cô, con ngốc, lại tin, nhũn cả người ra. Cô làm anh ta nhớ lại mẹ mình. Anh ta muốn làm việc thiện. Ghi tên cho cô ta đi khám bác sĩ. Thật là đê tiện.

- Chuyện gì vậy, Irina Leonidovna ? - Tashkov hỏi, cảm thấy bất ổn - Cô mệt ư ?

- Tôi khỏe lắm - Cô trả lời, giọng mất hết sinh khí - Gì thì gì tôi nhất định phải khỏe hơn Oleg. Không lẽ các ông không chán dùng để phục vụ các mục đích của mình cái loại đàn bà ngờ nghệch như tôi ư ? Nào xin mời, hãy giả tảng là đang yêu điên cuồng, hãy xin tôi đưa ông về nhà, làm quen với các khách trọ. Ông rõ ràng là cần các khách trọ của tôi ? Phải không ạ ? Trời ơi, tại sao mọi người đều sử dụng tôi, bạ ai người nấy dùng ? Tôi là người, các ông rõ chưa, là cơ thể sống, chứ không phải là vật vô tri vô giác để sử dụng rồi vứt vào sọt rác. Nào, tại sao ông lại yên lặng thế ? - Cô không nhận thấy là mình đã hét lên - Tôi đúng, phải không ạ ? Oleg đến chỗ tôi chỉ vì việc Ilias và đồng bọn ? Tôi sẽ không nói gì nữa đâu ! Tôi sẽ không giúp các ông tìm kẻ đã giết anh ấy đâu. Kẻ sát nhân này đã làm một việc tốt, cứu thế giới thoát khỏi một tên vô lại hai mặt. Oleg làm được một chiến công, nhặt một con chó hoang ngoài phố, cho sưởi ấm, nuôi nấng, và nó thì gắn bó với anh ta. Đồ chấy rận mặt hạng !

- Ira, nói khẽ thôi Ira.

Tashkov thân ái ôm ngang vai cô gái và rút từ trong túi ra một cái khăn sạch, để lau nước mắt đang chảy như suối trên mặt cô.

- Thôi được, cứ khóc đi, khóc một lúc đi cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Và sau đó thì ta sẽ nói chuyện.

Cô gái nấc lên cố gắng tự kiềm chế mình nhưng không kiềm chế nổi những xung động thần kinh và nấc lên một cách tuyệt vọng giấu mặt mình vào đôi vai rộng của anh ta.

CHƯƠNG 10

Ngày thứ hai sau trời mưa không ngớt và tiếng đập đều đều vào cửa sổ của những tia nước mưa làm dịu thần kinh. Lão thậm chí mở cửa sổ để nghe tiếng nước mưa và hít thở không khí ẩm mát. Ở đây, trong căn hộ này, lão cảm thấy khá là yên tĩnh và tiện nghi. Lão biết chính xác là không có ai đến đây bao giờ. Ngoài lão và những người đàn bà của lão, tất nhiên. Hay còn gọi là những con thịt của lão. Những con thú làm thí nghiệm. Lão đánh giá những người đàn bà của mình tựa như cây bút người ta ưa viết, cái ghế dựa anh quen ngồi đọc sách hay xem ti vi, như cái chén mà hễ rót cà phê vào thì uống như ngon hơn. Nhưng không phải vì lão đã quen với họ, mà bởi vì họ cần cho lão, thiết yếu với lão. Họ phải để cho lão những đứa trẻ bởi vì ngoài họ ra không ai có thể làm điều đó cho lão, vì thế lão buộc phải coi họ là có giá. Thậm chí gần như yêu nữa. Theo kiểu riêng của lão. Tất nhiên, trong chừng mực quan niệm và năng lực của lão.

Cô Zoya yên lặng và an phận đã mặc áo vào và trầm ngâm ngồi ghế trên chiếc đi văng, kiên nhẫn chờ chỉ thị của lão. Sửa soạn đi về ? Pha cà phê ? Tìm đâu đó vài thực phẩm và chuẩn bị bữa ăn nhẹ buổi tối ? Ngài ra lệnh gì ạ ? Rõ rồi, chắc chắn là nếu lúc nào đó lão phải lấy vợ thì chắc chắn là chỉ có cô này là xứng. Cô ta, gì thì gì, luôn để cho người khác sống, không làm phiền, không chầm vập với những chuyện không đâu.

- Hãy đi rửa mặt đi - Lão nói âu yếm - Kem bôi mắt nhòe đi đấy.

Zoya ngoan ngoãn đứng dậy và đi vào nhà tắm. Lão nghe tiếng nước chảy từ vòi, rồi Zoya lại xuất hiện trong phòng. Mặt cô ta đã rửa sạch, nhưng vì sao đó mà có vẻ bối rối.

- Anh Valery Vaxilevith, xin ngài làm ơn tha thứ cho...

- Có chuyện gì vậy, Zoenka ?

- Em chắc là ngu tối lắm, và gu của em hẳn là tồi. Vậy là ông không thích nước thơm mà em tặng ông, đúng không ạ ?

- Vì sao em lại nói như thế ? Quà tặng tuyệt vời, tôi rất cảm ơn em.

- Tại sao ông lại không mang về nhà ? Cái lọ đó vẫn nằm trong ngăn tủ con. Ngài đã tặng lại cho ông chủ nhà, bạn ngài ư ?

Lão rùng mình.. Thật là xuẩn. Lẽ ra cần phải giật cái băng giấy của nợ mà Zoya đã viết lên những lời chúc năm mới. Không có băng giấy thì đó chỉ là một lọ nước thơm thông thường trong một cái hộp thông thường có

thể mua được ở bất kỳ một cửa hàng nào. Và quý đã xui cô nàng chui đầu vào tủ con ! Mà cô ta tìm cái gì ở đây mới được cơ chứ ?

- Zoya, bao nhiêu lần tôi nói với em rồi - không cần phải gọi tên tôi kèm phụ danh ! - Lão nói một cách cáu bẳn, trong một cố gắng tuyệt vọng cứu vãn tình thế và chuyển hướng câu chuyện - Tôi là bố đứa con của cô, thế mà cô cứ gọi tôi theo kiểu gọi cha gọi chú.

- Xin lỗi - Cô ta nói khẽ - em không nghĩ rằng ông lại giận vì chuyện như thế.

- Vâng, tôi giận đấy. Và xin đừng quên là tôi dù sao cũng đã có vợ. Tôi làm sao có thể mang quà của em về nhà, em thử nghĩ xem. Nếu tôi làm điều đó, tôi sẽ phải giứt băng giấy trên đó em viết những lời nồng ấm tuyệt diệu, chính những lời đó mới là đáng quý nhất trong quà tặng của em. Ồ, tôi đã để lại quà tặng ở đây, nhưng chính ở đây tôi có thể thỉnh thoảng cầm nó lên tay và lại đọc những gì mà em viết cho tôi. Em hiểu chưa.

- Em xin lỗi, em không nghĩ ra.

- Thôi được, để chuyện ấy lại - lão đổi giọng, thấy nhẹ hẫng người đi - Thôi xuống bếp, pha cà phê đi.

Chiến thuật tỏ ra đặc dụng, Zoya không bao giờ quay lại chuyện đó nữa.

- Thế bao giờ bạn ngài về ạ ? - Cô nàng hỏi trong khi rót cà phê đặc vào những cái tách, bốc khói.

- Tôi không rõ nữa. Anh ta đi vắng những ba năm, nhưng em thấy đấy, hiện nay tình hình rất phức tạp. Bao giờ bầu cử xong mọi sự sẽ rõ. Nếu chính quyền thay đổi thì chắc chắn là anh ta phải quay về. Tổng thống mới sẽ bắt đầu thành lập chính phủ mới, và sau đó thì tất phải thay đổi. Đoàn ngoại giao. Vì thế mà...

Lão dang tay ra và bằng cách đó bày tỏ triệt để là không thể nói một cách chắc chắn rằng căn hộ này sẽ thuộc về lão bao nhiêu lâu nữa.

- Nhưng em không phải lo về việc đó. Khi nào em sinh con, em dù sao cũng phải ở cũ lâu, vì thế mà những cuộc hẹn hò của chúng ta nên hoãn. Tất nhiên, chúng ta sẽ gặp nhau, rất thường xuyên, nhưng - lão cười một cách nghịch ngợm - không phải trong cảnh đầu gối tay ấp. Nhân tiện, cha mẹ của em dạo này sức khỏe ra sao ?

- Sức khỏe kém ạ - Zoya thở dài - lúc nào cũng đau ốm. Họ đã già rồi, em là con muộn mà. Hẳn là do truyền thống gia đình em đã gần bốn mươi mới sinh con. Mẹ em đẻ em vào lúc bốn mươi hai. Cha em còn già hơn. Rót cho ông thêm cà phê nhé ?

- Rót đi.

Lão chìa cái tách cho cô nàng, hài lòng nhìn đôi tay rất được giữ gìn và các móng tay tĩa tốt, thật là lạ sao mà trong người cô ta có những ngón ấy ghì nén và qui thuận ? Bởi cô nàng này đẹp như thế, lại là con nhà lành., được chiều chuộng, nâng niu, chứ chả phải loại như Vera. Vera gian tà sơn móng tay không chỉ màu xanh, mà cả màu đen, và đeo lên người đủ trăm thứ linh tinh, trông vào cứ rối mắt lên. Như cây thông năm mới. Tuy quả là cô ta rất rực rỡ, lộng lẫy, cái gì cũng hợp, khỏi phải bàn, nhưng về tổng thể dù sao cũng là thiếu óc thẩm mỹ. Zoya không khi nào cho phép mình như vậy. Móng đánh màu da, bóng mờ, không óng ánh. Đồ trang sức chỉ có dây chuyền vàng duyên dáng trên cổ, thậm chí không có lắc. Thật lạ tại sao cô ta lại tài thế, đến tận ba mươi tuổi chẳng chồng con gì. Đàn ông thật không có mắt ư ? Hay là sự ghì nén và then thò đã lấn át mọi thứ, kể cả ngoại hình đẹp. Nói chung thì chính lão cũng là người như thế. Đầu tiên cũng tiếp nhận cô ta như một người đàn bà bất hạnh, không đẹp và cô độc. Sau thời gian khá lâu mới nhận ra rằng cô ta quả là đẹp. Tất nhiên không phải là siêu người mẫu.

Không hiểu con của họ sẽ ra sao ? Chắc phải là đứa tốt nhất. Lão chắc mẩm là đã gọt giũa phương pháp của mình đến bóng lộn lên. Trí thức, trí nhớ, sức bền thể lực - tất cả mọi thứ trong đứa trẻ này sẽ là những phẩm chất tốt đẹp nhất. Những thí nghiệm thứ nhất

không ổn, bọn trẻ đẻ ra đau ốm, yếu tim, cho những dạng dị ứng mạnh nhất. Có chuyện gì đó về máu của lão không ổn. Và sự kết hợp các phẩm chất đành phải nén chờ sự cải thiện. Đứa bé đầu tiên, Ira, có được một phẩm chất, đứa thứ hai, Natasha, có phẩm chất khác, rồi Olia lại phẩm chất thứ ba... Bây giờ mọi thứ sẽ phải đạt được, lão tin tưởng chắc chắn. Và nếu đứa trẻ là con trai thì thật tốt.

- Em muốn con chúng ta là trai hay gái ? - Lão hỏi Zoya.

- Con trai ạ - Cô nàng cười then thò - Để bày tỏ sự kính trọng với ông, em sẽ gọi nó là Valery, nếu em đẻ con trai.

- Thế nếu là con gái thì sao ?

- Con gái thì... Em chưa rõ. Em chưa chọn được tên cho con gái. Chắc sẽ là Valerya để giống với tên ông.

- Thôi xin cảm ơn - Lão cười gằn - Thôi được, sửa soạn đi, đã đến lúc ai về nhà nấy.

Lão chờ cho đến khi Zoya rửa cốc chén, ấm đun cà phê và dọn bát đĩa. Cùng với cô nàng ra khỏi căn hộ, ra đến Metro. Họ đi về các hướng

khác nhau.

**

***

Nastya bị cúm, chuyện mà chính cô cảm thấy ngạc nhiên. Khi có hàng loạt người nằm bệt giường do bệnh truyền nhiễm, cô vẫn đi làm một cách yên trí và thậm chí không làm một biện pháp phòng ngừa nào. Cô nhận thấy là loại virus có khả năng quật ngã được cô sẽ xuất hiện một lần trong tám năm, và nó hẳn là rất nham hiểm. Căn bệnh lần này chớm được cô vào đúng khoảng tám năm kể từ trận cúm cuối cùng. Chính tám năm trước đây Nastya lần cuối cùng đã lăn chiêng ra với nhiệt độ gần bốn mươi và mỗi nhức hai chân khủng khiếp.

Chính vì thế mà trong lần gặp với Tashkov chỉ có mình Iury đi. Nastya vật vờ vì không được trực tiếp nói chuyện với người sĩ quan tác chiến của KGB và nghe mọi chuyện bằng chính đôi tai mình.

- Anh cố gắng lúc về qua đây nhé - Cô đề nghị - kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra nhé.

- Thôi được, tôi sẽ rẽ qua - Iury hứa.

Sau khi Ira Terekhina lại gọi cho anh và nói tên người đã đến nói chuyện về Oleg, đại tá Gordeev bị đặt vào trước một tình huống khó chịu: chị của cô bé Natasha Terekhina không hiểu sao rơi vào chiến dịch điều tra do KGB tiến hành, và điều này gây khó khăn nhất định, cho cả cảnh sát lẫn cơ quan phản gián. Ira không thể không tiếp xúc với cảnh sát vì tình thế bắt buộc do việc em cô ta bị mất tích cần truy kiếm. Nhưng các tiếp xúc này sẽ làm hỏng mọi công việc của Tashkov vì gây cho những người thuê nhà của Ira sự nghi ngại và làm hỏng toàn bộ kế hoạch đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cho nên Victor Alexeevitch Gordeev, như qui định trong các tình huống kiểu này, đi theo sơ đồ "đội hình". Các cuộc gặp diễn ra giữa các nhà lãnh đạo của hai bộ, rồi cấp độ được hạ xuống nữa, rồi lại hạ xuống nữa, cho đến khi việc đến tay những người thực hiện cụ thể. Từ phía KGB - thiếu tá Tashkov. Từ phía Bộ Nội vụ - Thiếu tá Iury Korotkov. Họ phải gặp gỡ và soạn thảo kế hoạch tác chiến, nếu không phải là kết hợp thì ít nhất cũng đừng vướng chân nhau.

Iury đã đi còn Nastya đi lại lung tung trong phòng để cố chống trả với ý muốn nằm liệt giường.

- Em làm trò gì đấy ? - Chồng cô hỏi, - Cứ nằm đã sao.

Anh ta đã gần như khỏi bệnh viêm phế quản và bây giờ chỉ thỉnh thoảng ho. Anh ồm một cách hài lòng và có gu, hầu như không dậy khỏi

giường, thỉnh thoảng lại ngủ thiếp đi, thậm chí còn cho phép mình cầu nài đôi chút nhưng không lạm dụng mà chỉ muốn tỏ cho người khác thấy là người ốm cần phải được chiều. Bây giờ khi Nastya ốm, anh ta thực bụng muốn vợ mình nằm nghỉ đôi chút, ngủ bù, thư giãn. Và nhân thể ăn uống tử tế, như những người văn minh, ba bữa một ngày. Từ sáng anh đã chạy ra chợ mua hoa quả, mơ tưởng hão huyền rằng anh ta sẽ đạt được, nhân thể Nastya bị ốm nhồi nhét vào vợ mình một lượng vitamin nào đó. Và nguyện vọng bướng bỉnh của cô quyết không chịu chui vào chăn và nghỉ cho yên thân gây cho Lesha một sự kinh ngạc đến mức phẫn nộ.

- Uống thuốc rồi đi nằm đi - Anh ta nói.

- Em không muốn - Nastya bướng bỉnh lắc đầu - Nếu em nằm sẽ thiếp đi ngay. Em không có quyền.

- Tại sao không nên ?

- Em cần phải suy nghĩ.

- Còn kịp chán cô ạ. Ngủ đầy giấc tha hồ mà nghỉ ngơi. Đầu óc tỉnh táo bao giờ cũng có ý nghĩ tốt hơn.

- Không. Em không ngủ đâu. Em ngồi với anh ở ngoài bếp thế này còn hơn.

- Cô ở đây làm gì cơ chứ - Lesha ừm ừm - Cô chắc là mong tôi rán thịt bê non, rồi cô sẽ ăn vụng khi tôi quay đi ? Đừng hi vọng. Tôi sẽ đọc luận án thiên tài của cậu nghiên cứu sinh tôi đang hướng dẫn lần này.

- Thế còn thịt bê non dần ? - Nastya hỏi một cách rầu rĩ.

Thịt bê dần là một trong những món ăn cầu kỳ của Lesha và anh những lúc cô vợ yêu có mặt ở nhà vào ngày thường hay thưởng cho cô. Nastya quả đã nhìn thấy anh ta lấy thịt bê từ trong túi khi từ ngoài chợ về.

- Sẽ ăn vào bữa tối. Cô chả đã mời Iury là gì ?

- Anh thật là khó tính - Nastya thở dài, ngồi phịch xuống ghế đầu trong bếp: cơn sốt làm đầu cô đau và cả người cứ nhược ra, chưa kể hai cẳng đau như dần - Anh quý bạn bè em hơn cả em. Để đấy rồi em chết đi vì đói, lúc đó anh mới hiểu ra: ai bảo không cho em ăn.

- Cô có lương tâm không đấy - Lesha sôi lên - Ngay trước mặt cô một đĩa tướng những đào, mơ, trong tủ lạnh thì có anh đào, ăn bao giờ vỡ bụng thì thôi. Và tóm lại, thưa bà mời bà vào trong phòng ngủ kéo reo rắc vi trùng đầy ra chỗ ăn uống. Nào vào, xin mời biến khỏi đây, đừng làm tôi phân tâm nữa. Cậu nghiên cứu sinh của tôi hai hôm nữa thì bảo vệ, tôi phải chữa luận án của anh ta cho ra hồn đây.

Cô uể oải đi vào phòng. Lesha nói phải, đi nằm sẽ ổn. Nhưng cô vẫn biết theo kinh nghiệm là nếu đi nằm thì sẽ hoàn toàn thư giãn, ngủ thiếp đi và không thể, như cô vẫn gọi, là không thể "gom nơ ron thần kinh vào một chỗ" được. Ngoái trộm lại, cô lén vào trong nhà tắm lấy từ trong túi ra gói thuốc bột của Mỹ chuyên dùng để giảm nhiệt độ, pha với nước trong cái cốc vẫn dùng súc miệng và uống hết một hơi. Lesha sẽ giết cô nếu biết được là cô lại uống cái thứ thuốc bột đó. Thứ này chỉ có thể uống hai lần trong ngày, buổi sáng và tối, nếu không thì sẽ có biến chứng khôn lường.

Nastya lại nhòm vào bếp. Chồng cô vẫn ngồi trước bàn, cúi trước những tờ giấy đánh máy. Mặt anh tỏ vẻ không hài lòng và có vẻ ghê tởm gì đó.

- Lesha - Nastya nói thì thảo - em có thể pha cà phê uống không ? Em sẽ làm khê, không phiền đến anh đâu.

Anh ngẩng đầu và mỉm cười ngồ ngộ. Mặt anh lại thể hiện vẻ bao dung quen thuộc đồng thời với những âu yếm đầy quan tâm mà Nastya đã biết hai chục năm nay.

- Không được. Sao em lại cứ theo ý mình thế, Axya. Cà phê làm gì khi sốt ba chín độ cơ chứ ? Nếu không thương gì anh thì ít nhất cũng giữ gìn tim của em một chút chứ. Em có vẻ như là một cô bé thông minh, vậy mà thật ra chẳng biết quái gì cả.

- Em biết chứ - Cô gái bực mình - Anh Lesha, em sẽ pha loãng thôi. Thề đấy. Đừng nổi cơn lên đi.

- Ờ thì em làm gì thì làm đi. Nói với em có ăn thua gì đâu. Nếu em nghĩ rằng anh không biết chuyện em lén vào trong nhà tắm làm gì thì em nhầm to đây. Đưa cái gói thuốc bột đây, anh sẽ cho em uống theo đúng chỉ định.

Cô ngoãn ngoãn rút từ trong túi áo khalat một túi thuốc bột và đưa cho chồng

- Lesha, nhưng sao mà anh lại hung thế nhỉ ? Có điều gì xảy ra ư ? Em không thể tin được rằng chồng em lại gắt với em như thế.

- Thôi đi, Axya, anh không biết nói gì nữa, thề có Chúa. Ai lại viết lách thế này bao giờ. Thà ngồi và viết lấy từ đầu còn hơn. Lẽ ra cần phải gặp gỡ với hãn, dí cái của nợ mà hãn ngoáy ra này vào tận mồm, rồi bắt phải làm lại. Lần đầu, lần thứ hai, thứ ba, cho kỳ được thì thôi. Với nghiên cứu sinh chỉ có cách dạy dỗ như thế. Nhưng từ giờ đến ngày bảo vệ chỉ còn hai ngày, làm lại gì được nữa. Chỉ có cách viết thay nó thôi. Nhưng điều quan trọng là anh không hiểu nổi: hãn đã tự viết dự thảo, anh chữa cho hãn,

sắp xếp lại từng câu, từng chữ, từng công thức. Không lẽ hẳn không viết nổi lời phát biểu trong mười phút trong kỳ bảo vệ, dựa trên luận án của mình sao ?

- Lesha, thôi đừng giận đi anh, nghe em đi nào ! Nếu quả là chỉ còn lại hai ngày, thì anh chẳng còn lối thoát nào hơn là ngồi viết cho xong cái bài diễn thuyết này. Thôi thì viết đi. Sau đó sẽ phân xử với nghiên cứu sinh sau khi đã bảo vệ. Sao mà anh như đứa bé con thế. Không biết tại sao có những chuyện như thế xảy ra sao ?

- Không biết - Lesha nói, giận dữ - và lại anh cũng không muốn biết nữa.

- Thì thế mới uổng - Nastya cười vang.

Thuốc bột bắt đầu ngấm, cô mỗi lúc lại cảm thấy tỉnh ra thậm chí thấy nóng bừng người lên, như mọi lúc khi nhiệt độ bất ngờ hạ xuống. Lợi dụng lúc Lesha đang say sưa độc thoại vô cùng giận dữ, cô đã kịp bật ấm điện và múc cà phê hòa tan vào chén.

- Nếu anh thường xuyên hướng dẫn nghiên cứu sinh, anh phải biết rằng họ lấy những bài viết dốt nát ở đâu ra. - Lesha, thế tay nghiên cứu sinh của anh có vợ không ?

- Anh chịu. Hình như có, - Anh nhún vai - Em cho là họ nghỉ tháng trăng mật, và hẳn ta sướng quá đến mất trí, để kiến thức rơi vãi hết trong lúc chần gỏi ư ?

- Đâu có, anh.. Em rất xa vời với tất cả những gia thuyết lãng mạn như thế. Ấm điện sôi lên rồi tự tắt. Nastya rót cà phê cho mình, quấy cẩn thận bằng thìa con.

Nastya uống hết chỗ cà phê trong cốc và uể oải đi vào phòng. Suy nghĩ của cô lại quay về với những vụ sát nhân và cô bé bị bắt cóc. Tại sao cô bé lại bị cướp đi khỏi bệnh viện ? Nếu đây là kiểu bắt con tin như thường lệ, nhằm đạt một mục tiêu nào khác thì những tên cướp chắc chắn phải tự bộc lộ. Đòi tiền hoặc thực hiện những hành động nhất định.

Tuy nhiên ở Nga mọi thứ đều không giống ai. Ở những nước khác nếu có hành động khủng bố nào đó được thực hiện, thì lập tức sẽ có một tổ chức chính trị chuyên khủng bố nhận về mình trách nhiệm gây ra vụ đó: chúng tôi làm chuyện đó vì thế này, thế nọ và chúng tôi yêu cầu chính quyền điều nọ điều kia, và nếu không hoàn thành những yêu cầu của chúng tôi, chúng tôi sẽ giết những con tin hoặc cho nổ tung Metro. Thế còn ở nước ta ? Đã có vụ nổ trong metro nhưng không ai vội gì nhận trách nhiệm. Vậy thì tại sao lại gây nổ, giết hại người khác ? Chỉ hoàn toàn vì chuyện du côn

độc ác ? Và vì sao lại bắt cóc Natasha Terekhina ? Thậm chí lại còn ra vẻ ân cần, cố tình không giết người trước mắt cô bé, mặc dù hoàn toàn có thể làm như vậy. Và thế là Natasha không phải là con tin, cho tới nay không ai đòi hỏi gì và không dọa giết cô bé. Như thế là tốt, chúng cần Natasha sống, nếu không thì đã giết cô ngay khi quật ngã Misha. Điều ấy đã làm cho ta hi vọng hơn. Nhưng nếu thế thì sao đây ? Phải có một lý giải nào đó cho chuyện này chứ. Bốn tử thi, tuy nhiên Elena còn là ẩn số, vậy là ba, và họ đều là những người có thể nhận mặt kẻ vẫn đến thăm Natasha ở bệnh viện. Sau đó thì biến mất chính Natasha. Vụ này lại được tổ chức mới siêu chứ. Trong toàn bộ sự công phần đối với những kẻ đã bắt cóc cô bé tàn tật, Nastya không thể không bái phục sự đơn giản và gọn ghẽ của cách tổ chức vụ bắt cóc này.

Iura đến vào bữa tối, khi mùi của món bê dần theo cách nấu đặc biệt của giáo sư Tchistyakov tỏa khắp căn hộ một buồng nhỏ xíu của Nastya. Mùi này đã làm cho bà chủ đang lên cơn cúm thực sự mê mẩn.

- Mẹ xề ạ, cô nên ốm thường xuyên hơn. - Iury tuyên bố một cách phấn khích ngay từ cửa ra vào. - Lúc đó ngày nào tay Tchistyakov cũng sẽ nấu cho cô miếng ngon vật lạ, còn tớ thì ngày nào cũng mò đến với lý do là công việc đòi hỏi.

- Mơ mộng hảo huyền - Lesha ừm ừm, bắt tay Iury. - Cô bạn điên rồ của cậu thậm chí không nằm nổi ba ngày, muốn làm gì cũng mặc.

- Đúng rồi - Sĩ quan tác chiến nhất trí - như là bạn gái của tớ thì điên rồ, còn như vợ của ngài, thừa giáo sư, thì thật là thông minh. Cho nên cần phải xem xét đi, ai trong số chúng ta kém hơn.

Từ trong phòng, Nastya nhô ra, nhân dịp Iura đến cô đã thay cái khalat giản tiện bằng quần bò và áo phông in hình những ô vuông màu gạch non. Cô hôn má Iura và nói về trách móc.

- Thời buổi này cánh đàn ông trở nên xấu hơn lũ gái xề này. Nastya tội nghiệp này vừa đổ ốm và mất cảnh giác là họ bày chuyện đơm đặt sau lưng ngay. Thế mà cũng đòi là quân tử.

Bữa tối thật ngon, như mọi lúc khi Lesha xắn tay vào việc. Nhưng họ ăn nhanh vì Lesha phải bằng mọi giá viết "lời độc thoại" cho nghiên cứu sinh của mình, còn Nastya nóng lòng muốn nói chuyện với Iury.

- Thế này nhé - Iury bắt đầu trình bày khi họ trở vào phòng, để lại Tchistyakov một mình trong bếp - Chúng ta sẽ phải làm việc với một mugich rất đàng hoàng, tên gọi Alexandr Tashkov. Thực ra thế này: họ khám phá các băng nhóm thực hiện chức năng trung gian phục vụ cho các

tổ chức Hồi giáo thiên khủng bố. Các băng nhóm chủ yếu gồm những người theo đạo Hồi, nhưng có ngoại lệ. Một trong những ngoại lệ chính là người đứng đầu một băng mà theo tin tình báo của KGB lại là người Nga.

Căn hộ của nhà Terekhina là nơi mà một số thành viên của băng lần lượt thuê mượn và hội họp định kỳ. Những căn hộ như vậy khoảng chục chiếc. Nhưng mới phát hiện được ba, trong số đó có căn của Ira. Oleg làm quen với Ira với ý định qua đó tiếp xúc với các khách trọ của cô. Nhưng không kịp. Tashkov kể rằng cô ta tự kiểm chế khá, nhưng cho rằng mình bị xúc phạm. Tất nhiên không một ai thích gì khi được biết rằng người kia ăn ngủ với mình chẳng qua chỉ vì nhiệm vụ và trong thời gian nói chuyện với Tashkov, anh ta buông ra một câu khá là lạ, hình như Oleg hứa đưa Ira đến một bác sĩ rất nổi tiếng, buổi khám được hẹn vào thứ hai. Nastya, cô không cảm thấy gì ư ?

- Tôi sợ anh đang làm cho đầu tôi đau thêm. Tôi đã rùn người khi nghe thấy chữ "bác sĩ".

- Vậy là rõ, cần phải tìm thấy tay bác sĩ, kiểm tra hẩn và yên tâm về chuyện đó nếu quả thực không có gì. Tôi nghĩ là sau chuyện này không có gì đặc biệt đâu, nhưng... Có một chuyện này. Thực ra người tối cao bây giờ là cô, chứ tôi thì chả có lý gì để mê sáng. Trước hết, như Terekhina nói, buổi khám được bác sĩ hẹn vào thứ sáu, nhưng sáng thứ năm vị bác sĩ báo trước là buổi khám chuyển sang thứ hai, ông ta không kịp về thời gian. Và vào chính khoảng giữa của thứ sáu và thứ hai, Oleg chết và không có ai đưa Ira tới vị bác sĩ tuyệt vời kia.

- Như vậy anh muốn nói rằng bác sĩ, vì sao đó không muốn cho Oleg mang Ira Terekhina đến ?

- Chính thế, tôi muốn nhấn mạnh. Tôi từ khi vào vụ Ekaterina bắt đầu bị lệch thông tin tri thức, vì có quá nhiều nhân tố y học. Nào là bác sĩ, người tàn tật, bệnh viện. Trời ạ, Axya, sao mà mọi thứ bắt đầu mới hay chứ đúng không ? Nào là án mạng người đàn bà cho vay lãi, án mạng giết người cướp của, án mạng để trao đổi các đồ sưu tập, Phường án này dữ dằn hơn phường án kia, làm việc thật lực đi. Rồi thì ta đi đến cái gì ? Một vị bác sĩ tuổi trạc ngũ tuần, dễ ưa, tóc đen điểm bạc. Người thường đến thăm bọn trẻ tàn tật và bà mẹ tàn tật tiện thể giết luôn các nhân viên y tế. Đâu là cha xứ, đâu là xóm đạo ? Tất cả mọi thứ trong việc này cứ nháo nhào lên.

- Chà chà, rên rỉ quá - Nastya vuốt tóc anh ta một cách thân ái - Hãy cùng thống nhất với nhau là tôi và anh đều hâm đi do các chuyện quỉ ám này, nhưng đấy không phải là duyên cớ để phục viên. Nếu như trong số các

vị lãnh tụ của nước ta đang có những thăng giáng hoàn toàn, thì chúng ta vẫn cứ phải làm việc đã. Anh với Tashkov thống nhất ra sao ?

- Anh ta sẽ thử hỏi chị vợ góa của Oleg xem Oleg định đưa Terekhina đến vị bác sĩ nào. Nhỡ đâu đó lại là một người quen chung của họ.

- Thế anh thấy tay Tashkov ấy nhìn chung ra sao ? Có thể làm việc được với anh ta không ?

- Tất nhiên. Tôi hiểu cô lo chuyện gì. Cô cứ nghĩ về cô bé kia, đúng không ?

- Anh đoán đúng. Tôi cứ thương cô bé. Thương lắm. Lại có một chấn thương đến thế kia mà - đầu tiên là mất người mình yêu, sau đó mới vỡ ra là anh ta quan hệ với cô thuần túy chỉ vì nghiệp vụ. Nếu là ai đó, một cô gái có cuộc sống bình thường, có thể chọn bạn trai không có vấn đề gì. Nhưng cô ta không có chuyện đó thì cuộc sống đã tăm tối rồi, có được một chuyện tình như một điểm sáng duy nhất, thế... Bị hạ nhục, bị vỡ mộng nữa. Nhưng Iury ạ, tôi thì tôi biết lắm, đời thường có thể xảy ra mọi thứ chuyện. Nếu như KGB đã mò đến căn hộ của Terekhina và những khách trọ ở đó thì không có gì có thể dừng họ lại được. Kể cả việc làm lại "đấu pháp" mà Oleg đã tiến hành mà chưa kịp kết thúc. Và tôi muốn hỏi anh, anh tin chắc là Tashkov sẽ không lộ mọ theo con đường nhàm chán nhưng đáng tiếc là rất hiệu quả ấy ? Anh có tin chắc là anh ta sẽ không gây thêm một chấn thương nữa cho cô bé ?

- Tôi chả tin gì sắt. Nhưng anh ta cũng thương. Và điều đó đúng thôi. Nhưng anh ta cũng không gây cảm tưởng một người vô cảm và lạnh lùng đâu. Một tay mugich bình thường. Tóm lại thời gian sẽ chỉ ra.

Họ còn nói chuyện thêm gần tiếng nữa, sau đó Iury từ biệt. Thời gian tác động của thuốc bột đã hết. Nastya lại run như cây sậy, đầu óc nặng như chì, hai mắt nhức nhối khi nhìn vào sáng. Cô lò dò vào bếp và rên rỉ một cách đáng thương.

- Lesha, cho em cái thuốc độc Mỹ kia đi nào ?

**

***

Với Vera Jesterova, Tashkov gặp gỡ hầu như hàng ngày kể từ sau khi Oleg mất. Thoạt tiên thì như viên sĩ quan tác chiến, tiến hành phỏng vấn, sau thì giúp tổ chức tang lễ. Anh sững sốt trước cái cách mà người thiếu phụ trẻ vốn tính khí đồng bóng, đồng đánh đôi khi chập mạch này cư xử một cách rất kiềm chế. Cô ta không bị ngắt, không gào khóc ở giữa những câu than tiếc, không ngã đê lên đầu quan tài, (sau vụ nổ và đám cháy, không

thể viếng Oleg với một cái quan tài mở). Sau đó anh hiểu rằng cô ta hẳn là luôn nghĩ đến đứa trẻ sắp sinh, và điều đó ở mức nhất định đã giảm bớt sự căng thẳng do tai họa bất ngờ giáng xuống cô.

Sau cuộc gặp với Iury, Tashkov lại đi tới gặp vợ góa của người đồng đội cũ. Vera khá đằm tĩnh dường như chồng mất đã vài tháng rồi, chứ không phải chỉ mới có vài ngày.

- Chào Xasha. - Cô nàng cười buồn - Vào đi. Cảm ơn anh lại đến.

Căn hộ thật trống rỗng, và Tashkov ban đầu cảm thấy là lạ. Cho đến khi xảy ra tai họa với Oleg, anh đã tới đây vài ba bận, khi thì vào sinh nhật của Oleg, hoặc vào lúc anh ta nhận quân hàm thượng úy. Vào những ngày gần đây, khi Tashkov về tới đây, ở đây lúc nào cũng chen chúc những người là người-họ hàng, bạn bè, thậm chí cả hàng xóm, những người quen với Oleg, họ cho rằng họ có bổn phận ở bên cạnh người vợ góa của anh ta vào những phút khó khăn. Còn bây giờ căn hộ trống rỗng. Điều này khẳng định chắc chắn hơn hết rằng tai họa đã xảy ra và không bao giờ lại trở lại như xưa.

- Anh đến có việc hay là chỉ để thăm hỏi thôi ?

Không hiểu sao Tashkov lại không muốn nói dối.

Anh chưa từng là bạn thân của Oleg Jesterov và vợ anh ta, họ chỉ giao du thể thôi, còn việc thăm hỏi Vera và giúp đỡ cô ta theo sức mình thì ngoài anh ra hẳn đã có ai đó.

- Mỗi thứ một tý...

Vào thời điểm đó anh chợt để ý thấy rằng Vera ăn mặc sao đó, không có vẻ như để ở nhà. Bộ comple lịch sự che đi thân hình đã đầy ra, trang điểm thật rực rỡ, chân đi giày cao gót. Mùi nước hoa nồng nặc. Điều này là chi tiết đặc thù nhất. Có những phụ nữ ngay cả ở nhà mình cũng không bao giờ ăn bận cầu thả, luôn cố gắng chỉnh tề, ngay cả khi không ai nhìn thấy họ. Nhưng Tashkov chưa bao giờ thấy những phụ nữ bôi nước hoa nếu như biết trước rằng sẽ không ai ngửi thấy được mùi hương đó.

- Cô chờ khách ư ? - Anh hỏi về thông cảm.

- Không, nhưng tôi sắp phải đi rồi.

- Tôi sẽ không giữ cô lâu đâu. Tôi chỉ hỏi vài câu thôi.

- Về việc Oleg ư ?

- Vâng. Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem anh ấy đã gặp gỡ những ai vào những ngày cuối của đời mình. Và phát hiện ra một chi tiết. Anh ta hóa ra đã có thỏa thuận với một bác sĩ nào đó về việc khám bệnh cho một cô gái quen. Cô có biết gì về chuyện đó không ? Cô gái quen đó là ai vậy ?

- Đây là em gái của ai đó trong số các anh - Vera trả lời một cách ngạc nhiên - Chẳng nhẽ anh lại không biết ?

- Cô muốn nói rằng đó là em gái của ai đó trong phòng tôi ư ? - Tashkov hỏi cho rõ, nhưng cố không làm ra vẻ không biết gì.

Vậy là Jesterov đã thác rằng Ira là em gái của một đồng nghiệp nào đó. Cừ thật. Nói chung điều này là dễ hiểu thôi, nếu như xét đến việc Vera dù sao đi nữa cũng là vợ chứ không phải là một dì Tư bán nước ở ngoài ngõ.

- Trong phòng các anh hay ở đâu, tôi cũng không biết chính xác. Oleg chỉ nói thế.

- Cô ta có thể là em gái bất cứ ai. Cơ quan tôi có hàng nghìn cán bộ. Còn tôi nhất thiết phải biết chính xác. Anh ta không nói cô gái bị bệnh gì ư ?

- Không, không nói rõ...

Cô ta im bặt và nhìn chăm chặp vào cửa sổ. Tashkov cảm thấy rằng cô ta đang gắng sức ghìm nén để khỏi khóc và anh cảm thấy mình bất tiện. Anh chờ đợi một cách lịch thiệp, sau đó hỏi một cách cẩn thận:

- Cô muốn nói gì kia ?

- Lúc nào cơ ? - Cô ta quay lại và nhìn thẳng vào mắt anh với cái nhìn bình thản.

- Khi chúng ta nói về cô em gái của một trong những đồng đội của chúng tôi. Cô đã bắt đầu nhưng không hết câu.

- Thế ư ?

- Vera, hãy nhớ lại xem Oleg đã nói gì với cô về chuyện này. Tất cả mọi điều dù là nhỏ nhất.

- Anh ta không nói gì cả.

- Và vị bác sĩ ở đây là ai ?

- Làm sao tôi biết được.

- Vera, không nên tự đưa mình vào ngõ cụt. Tôi biết chính xác rằng cô biết chúng ta đang nói về vị bác sĩ nào. Đừng có mà chối.

- Thôi được. Đây là vị bác sĩ vẫn khám thai cho tôi. Oleg nhờ tôi nói để ông ta nhận khám cho cô ta. Ngoài điều đó ra tôi không biết gì nữa.

- Và cô đã giúp anh ấy ?

- Tất nhiên.

- Và buổi khám đã được thực hiện ?

- Đâu có. Valery Vaxilevitch cho họ một cái hẹn, nhưng sau đó chuyển sang ngày khác, nhưng rồi Oleg không kịp làm.

- Ông Valery Vaxilevitch ấy, tôi hy vọng, có họ chứ ? - Tashkov hỏi, không nén nổi sự mỉa mai

- Có. Volokhov.

Cô ta bắt đầu gõ giày xuống thảm phủ sàn gỗ một cách sốt ruột, và Tashkov hiểu ra rằng cô ta lo lắng. Có lẽ là do vội, còn anh thì lại giữ cô ta lại. Có lẽ còn do điều gì đó nữa.

- Có thể tìm ông bác sĩ của cô ở đâu nhỉ.

- Ở chỗ làm. - Vera bất ngờ đáp lại với vẻ xác xược - Chắc là cũng có thể tìm thấy ông ta ở nhà, nhưng địa chỉ nhà riêng của ông ta thì ... tôi không biết.

- Vera, tại sao cô lại không thích câu chuyện này nhỉ ? Vì sao cô lại không nói ngay là chuyện này liên quan đến bác sĩ Volokhov ?

- Anh chẳng biết quái gì - cô ta gào lên - Valery Vaxilevitch không phải là loại bác sĩ thường, ông ta khám cho những người nổi tiếng nhất Matxcơva này. Còn các anh sẽ lại mò đến hỏi ông ta trăm điều ngu xuẩn và tất nhiên là chuyện đó hóa ra lại do tôi. Tôi phải vất vả lắm mới xin được cái hẹn cho con bé kia, ông ta từ chối mãi, vì ông ta bận lắm, còn tôi, ngu như heo, cứ ép mãi, xin xỏ mãi. Bây giờ mới rõ ra là ông ta đúng còn tôi thì không. Nếu ông ta cứ dứt khoát không thì bây giờ các anh đã chả đến mà làm ông ta đau đầu nhức óc. Ông ta rồi sẽ từ chối khám cho tôi. Ông ta cần gì cái thứ bệnh nhân mà kéo theo cả đồng cảnh sát ?

- Vera, - Tashkov tìm cách làm dịu cô ta lại - cô nói vợ vẫn rồi. Không có ai làm ông ta đau đầu đâu. Chúng tôi thậm chí chỉ xin ông ta chút thời gian thôi. Chúng tôi chỉ cần làm rõ là ông ta có nói chuyện gì với Oleg không, và nếu có thì bao giờ và về điều gì. Thế thôi.

Cơ giận bị dẹp tan. Vera lại bình thản và cái nhìn của cô ta lại hết vẻ lo âu. Tashkov nói với cô ta thêm vài phút nữa và ra về. Cánh cửa vừa khép lại sau lưng anh là Vera đã vồ ngay lấy điện thoại.

- Em đây - cô ta nói vội vã.

**

***

- Em đây - ông ta nghe giọng hồi hộp của Vera trong ống nói - Anh biết không, chuyện khủng khiếp đã xảy ra, ít nữa bọn chúng sẽ đến chỗ anh ?

- Ai nhỉ ?

- Cái bọn... KGB và cảnh sát ấy.

- Gì kia, ngần ấy ư ? - Lão cười mỉa một cách phớt đời - Không sợ nhiều quá à ?

- Anh tha lỗi cho em - Vera liền thoảng - Đây là tại em cả. Anh nhớ không, em có nhờ anh hẹn khám cho một con bé ?

- Tất nhiên rồi, tay chồng quá cố của em lẽ ra phải mang nó đến cách đây một tuần.

- Họ đã bắt đầu vắn vẹo em về chuyện con bé đó là ai và Oleg định đưa nó đến bác sĩ nào. Em không muốn nói gì về anh với họ, em thề đấy. Nhưng hẳn Oleg đã nói với con bé đó về việc sẽ đưa nó đến bác sĩ vẫn chữa cho vợ mình. Chối bỏ không ăn thua, em đành phải nói. Giờ thì chúng nó sẽ đến anh. Thật khủng khiếp. Tất cả đều do em. Tha thứ cho em.

- Em nói gì thế, Vera - lão cười một cách bao dung, - đừng có mà hoảng loạn. Những người ấy họ làm phận sự của mình, họ tìm kẻ giết chồng em. Cứ để họ đến, ta sẵn lòng trả lời mọi câu hỏi của họ. Hơn nữa ta chẳng có gì phải nói với họ. Chồng của em ta chưa từng gặp, người mà anh ta che chở cũng không. Ta thậm chí không biết cô ta là ai và đau ốm bệnh gì. Nhưng tùy họ thôi, ơn Trời, cứ để họ đến. Đừng có mà quá lo như thế, bé con ạ. Hại cho em đấy. Em phải hết sức giữ gìn.

- Anh... - Lão cảm thấy Vera nấc lên - Anh quả thực không giận ?

- Trời, tất nhiên là không. Tại sao lại phải giận kia chứ ? Tiếc là những người ấy sẽ chỉ uống phí thì giờ thôi. Nhưng thôi, đấy là công việc của họ mà... Em không quên rằng ngày kia em phải đến khám ở chỗ anh chứ ?

- Anh nói gì kia, làm sao em quên được. Nào nhắc lại đi, rằng anh không giận, để em còn phải chạy đây, kéo em đã muộn rồi.

- Anh không giận, Vera hãy bỏ những ý nghĩ ngu ngốc ấy đi khỏi cái đầu xinh đẹp của em và hãy chỉ nghĩ đến đứa bé của chúng ta. Hôn em nhé.

- Em cũng thế - cô ta rủ rỉ vào ông nói. Lão nói thực đấy. Đúng là lão không ngại cuộc thăm viếng của những sĩ quan tác chiến, cho dù đó là cảnh sát hay KGB.

Lão chẳng phải giấu diếm gì. Về cái chết của chồng nhân tình của mình, lão chẳng có quan hệ gì. Kệ cho họ đến, ra các câu hỏi. Cứ để họ tìm cách trói lão vào chuyện gì đó. Và lão sẽ hết sức mãn nguyện quan sát những vắn vẹo vô ích của họ. Xin mời, lão đã sẵn sàng.

CHƯƠNG 11

Đã ba ngày rồi, buổi sáng đối với Natasha không bắt đầu giống như khi cô bé ở trong bệnh viện suốt sáu năm. Không có bác sĩ đến khám, còn trước đó thì là bữa sáng không ngon lành gì, nhưng đã trở thành quen thuộc, bao gồm cháo loãng và trà. Đã ba ngày rồi cô bé tỉnh dậy trong một phòng rộng, giống như buồng bệnh, rồi người ta lập tức cho cô dùng bữa sáng, sau đó thì học. Bữa ăn ngon, nhưng không quen thuộc, xa lạ. Natasha thậm chí không phải lúc nào cũng biết món ăn mà họ đãi cô gọi tên là gì.

Điều cuối cùng mà cô nhớ về cuộc sống cũ là cuộc dạo chơi trong công viên của bệnh viện với Mikhail Alexandrovitch, người bác sĩ mới. Họ dẫn đường cho một người to béo, rất ngộ đến tòa nhà lưu trữ, bởi vì bác ấy vội và sợ lạc. Và sau đó lập tức bắt đầu cuộc sống này và Natasha thấy thích nó hơn cuộc sống kia. Nếu như không có một cái "nhưng": chị Ira. Chị ấy hẳn phát điên lên, không biết được Natasha đi đâu. Và các em cũng thế, chắc là nhớ Natasha lắm. Còn về mọi mặt khác cuộc sống này làm cô rất ưa.

Lần đầu tiên cô bé tỉnh dậy trong một chiếc ô tô. Người ngồi cạnh cô lập tức nhận ra là cô bé đã mở mắt, nói điều gì đó rất ân cần và an ủi, và lập tức cho cô một mũi tiêm, vì thế mà Natasha lại rơi vào hôn mê. Lần thứ hai cô tỉnh lại trên máy bay. Bên cạnh cô lại vẫn người ấy, anh ta lập tức rút mũi tiêm ra. Và sau đó lúc nào cũng là căn phòng này với những người lịch sự và trầm lặng, họ phục vụ cô. Vì sao đó mà không ai trong số họ chuyện trò gì với cô. Chỉ trừ có hai người, một là ông đã ngồi cạnh cô trên ô tô và trên máy bay, hai là Miron. Nhưng những gì họ nói với cô, thì cô bé Natasha Terekhina không thể chấp nhận được.

- Bây giờ mọi thứ trong tầm tay cô rồi, cô bé ạ. Hãy cho chúng ta biết cô có thể làm gì được, rồi chúng ta sẽ hứa tạo cho cô cuộc sống tốt nhất có thể có được với một trường hợp bệnh tật như cô.

- Nhưng tôi phải cho các ông xem cái gì? Tôi thì làm được gì kia chứ? Tôi là kẻ tàn phế.

- Cô là thần đồng, cho dù ít người biết việc này. Những kẻ vây quanh cô trong bệnh viện chẳng thể đánh giá được tài năng của cô. Ta không thể và không muốn giảng giải những điều lặt vặt cho cô, nhưng nếu cô thể hiện mình càng tốt hơn thì cuộc sống của cô về sau này càng tuyệt vời hơn. Nhớ lấy điều đó.

- Các ông bắt cóc tôi ư ? - Cô hỏi ngay vào ngày đầu tiên.

- Dĩ nhiên. Nhưng xin đừng nói nặng, Natasha bé bỏng. Chúng tôi, nói một cách khác mang cô đến một chỗ ở khác tiện nghi hơn và phù hợp về điều kiện cho cái đầu vô song của cô. Nhưng cô đứng về một điểm; chúng ta đã không cho ai biết về chuyện này và đã không hỏi xin phép ai.

- Các ông bắt cóc tôi làm gì ? Các ông muốn đòi tiền chuộc ư ?

- Xin hôn tay cô - Gã đàn ông cười hô hô. Natasha đã biết rằng tên lão là Vaxily - Tiền chuộc ở đâu ra ? Lấy gì được ở cô chị của cô nào ? Cái chổi cũ hay cái hót rác ?

- Nhưng không lẽ người ta không tìm kiếm tôi ? - Natasha chán nản.

- Điều này cũng chỉ phụ thuộc vào cô. Cô thực hiện công việc của mình ra sao thì nó sẽ đáp lại cô đúng như thế. Bây giờ tất nhiên người ta đang tìm cô, nhưng có thể sẽ thôi không tìm nữa vào bất cứ lúc nào, nếu như cô muốn. Nhưng nói chung, với tôi điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Kệ cho họ tìm. Gì thì gì chẳng ai tìm thấy cô ở đây được.

- Tôi đang ở đâu ? - Cô bé hỏi, gần đứt hơi - Các ông mang tôi đến chỗ nào thế này ?

- Thấy chưa ! Vaxily thờ dài - vậy mà họ bảo ta rằng cô rất là sáng dạ. Đặt những câu hỏi như thế để làm gì nếu biết chắc rằng người ta kiểu gì cũng không trả lời ? Không ích gì - Lão ta tự kết luận - Thế là rõ rồi, đừng hỏi vô ích. Suy nghĩ đi rồi quyết, thế nào là tốt hơn cho cô: cứ để cho người ta tìm cô hay thôi. Ta cảnh báo trước, kết quả trước sau như một. Họ không thể tìm được cô. Nhưng có thể làm sao cho chị của cô không lo lắng và không tưởng tượng ra những chuyện khủng khiếp. Cô lo lắng về chị gái của cô đúng không ?

Natasha yên lặng gật đầu. Bây giờ cô vẫn chưa cảm thấy sợ, bởi vì cô không thể hình dung để làm gì, vì sao, với mục đích nào có ai đó tính làm điều ác với cô. Vaxily vừa nói rằng không có gì đáng giá ở chỗ Ira cả, ngoài chổi cùn rế rách, không thể nói chuyện tiền chuộc vậy thì cũng rõ ra là không ai giết cô, cắt ngón tay hay cắt tai để đe dọa chị cô. Không ai làm chuyện ấy cả. Khi còn ở bệnh viện, cô được nghe hoặc xem tivi, hoặc đọc sách rằng đôi khi người ta bắt cóc các cô bé để bán các em ra nước ngoài, vào các nhà thổ, nhưng cô đâu có thích hợp với chuyện đó. Và giết cô để lấy các cơ quan nội tạng để thay cho người khác cũng vô nghĩa, vì trên cơ thể cô không còn chỗ nào lành lặn. Cô đưa ra đủ thứ nguyên nhân, rồi tự bác bỏ. Cuối cùng cô đi đến kết luận rằng chẳng có gì làm cô phải sợ. Sau sáu năm ở mãi một cái bệnh viện, sự thay đổi tình thế thậm chí làm cô cảm

thấy hay. Dù sao thì cũng có một chút phiêu lưu cho cái cuộc sống tăm tối, bị buộc mình vào khung dựng dành cho người tàn phế như cô. Nhưng có hai chuyện vẫn làm cô lo lắng. Chị Ira. Chị ấy ra sao ? Chắc là phát điên rồi. Thứ hai: phải làm gì khi cấp cứu cho cô. Trong bệnh viện mỗi bác sĩ hay y tá đều thuộc lòng, cần phải cho Natasha những thuốc men gì khi cô bắt đầu bị đau dữ dội hay bị lên cơn đau tim còn những thuốc nào hoàn toàn cấm chỉ. Còn ở đây có ai biết điều đó không ? Sẽ không xảy ra rằng khi uống hoặc tiêm thuốc lần đầu tiên Natasha chết ngay do tê phù bởi dị ứng cấp tính.

Chính vì thế mà quyết định đầu tiên của cô kể từ khi bị bắt cóc là không chịu uống hay nhận tiêm một thứ thuốc gì. Cho dù cô phải chịu đựng chuyện gì đi nữa. Sau sáu năm trời vừa qua, cô bé hiểu ra rằng bất cứ cơn đau nào, kể cả những cơn đau đến mức như không thể chịu nổi, đều không phải là vô tận. Bất cứ cơn đau nào sớm hay muộn đều chấm dứt, chỉ cần chịu đựng cho nó qua. Tất nhiên có điều nguy hiểm là tim có thể không chịu nổi. Nhưng cô phải luôn luôn kiểm chế được mình, chính điều này quyết định cuộc sống của cô.

Vào ngày đầu tiên người có tên là Vaxily đưa vào phòng Natasha một người đàn bà gày gò xấu xí, tóc đen.

- Đây là Nadya. Chị ta sẽ phục vụ cô. Nadya là y tá có kinh nghiệm, vậy mọi thứ sẽ ổn thôi.

Natasha không thích chị ta ngay từ đầu. Do cái nhìn mà Nadya tóc đen ném về phía cô bé đang ngồi trên giường. Trong cái nhìn đó có cái gì làm cho Natasha rúm người lại. Không hiểu có phải là sự khinh bỉ, sự ghê tởm, hay là cái gì nữa...

Tuy vậy không thể than phiền gì về Nadya được, chị ta quả là một y tá có kinh nghiệm, làm mọi thứ khéo léo và nhanh nhẹn, đồng thời từ cặp môi mím chặt và đôi mắt tối sầm có cái nhìn nhọn hoắt, phát ra những tia dữ dằn làm cho Natasha cảm thấy ghê ghê. Cô bé tìm cách nói chuyện với Nadya, kéo chị ta về phía mình, để vì thế mà có thể tìm hiểu thêm được điều gì, nhưng toan tính này thất bại thảm hại. Nữ y tá lúng búng để trả lời một điều gì đó tối nghĩa và Natasha tóm lại là không hiểu gì cả.

- Khô quả... Cấm chỉ...(Chị bày trò làm khổ nhau. Người ta cấm chỉ (trong nguyên bản là tiếng Ucraina)

"Chị ta nói gì kỳ quái - cô bé nghĩ - hình như không phải tiếng Nga ? Người ta mang tôi đến chốn nào đây ?"

Vào cuối ngày Vaxily mang vào phòng một chàng trai, mà vừa thoát nhìn, Natasha xuýt ngất đi. Đây chính là anh ấy, chàng hoàng tử trong các

giấc mộng của cô bé. Cân đối, tóc đen, mắt đen, với một bộ ria tía xén cẩn thận trên đôi môi răn rỏi. Anh ta chính là người mà cô bé vẫn mơ thấy. Người cô sẽ yêu suốt đời. Người mà thứ tàn tật như cô đâu có xứng đôi vừa lứa. Sự xuất hiện của chàng làm cho cô bé choáng đến mức không nghe ra ngay những lời đầu tiên mà Vaxily nói.

- Hãy làm quen đi, Natasha, đây là Miron, cậu ấy sẽ dạy toán cho cô.

- Chào Natasha - Miron nói bằng một giọng êm nhẹ, dễ nghe, làm cho cô bé tưởng như được nghe thứ nhạc êm dịu nhất trần đời.

Cô bé thậm chí không có sức để đáp lại lời chào. Chỉ yên lặng gật đầu, đồng thời liếm cặp môi nóng bỏng như lên cơn sốt.

- Bây giờ đến lúc phải giải thích cho cô bé chuyện gì đang xảy ra. - Vaxily vẫn tiếp tục - Như ta đã nói, là thần đồng với khả năng tuyệt vời về toán học. Có những người muốn có được những nhà toán học tài năng làm việc ở chỗ họ. Sau một thời gian sẽ có đại diện của họ tới đây, người đó sẽ đánh giá tài năng và sức bật của cô, nếu kết quả kiểm tra làm anh ta hài lòng, cuộc sống của cô sẽ thay đổi về căn bản. Cô sẽ sống trong những điều kiện cực tốt và nhận được nhiều tiền. Cô thậm chí có thể giúp đỡ chị mình. Nhưng ở đây có một tình huống ngoài ý muốn. Những người ấy biết rằng cô có bệnh, vì thế mà muốn được chắc rằng cô có thể làm việc và mang lại lợi nhuận khá lâu dài. Nghe thì có vẻ vô liêm sỉ đấy, nhưng họ không muốn trả nhiều tiền cho bộ óc tuyệt vời, nếu bộ óc này không sống nổi ba tháng. Vì thế trước khi kiểm tra cô về toán họ sẽ cử một bác sĩ đến, người này sẽ kết luận về tình trạng sức khỏe của cô. Ông ta sẽ lấy các xét nghiệm và tiến hành các nghiên cứu đặc biệt. Cô không được ngại những chuyện đó mà phải làm tất cả mọi thứ như ông ta ra lệnh. Cô hiểu rồi chứ ?

- Chưa. - Cô bé vẫn chưa hoàn hồn và trước mặt anh chàng đẹp trai này cô bé hoàn toàn không muốn tỏ ra mình là một con cún ngoan ngoãn mà ai cũng ra lệnh được, căn cứ vào tình trạng mất chủ quyền của cô.

- Cô không hiểu gì nhỉ - Vaxily hỏi với vẻ kiên nhẫn đầy hạ cố.

- Nhưng nhờ tôi không muốn thì sao ? Tôi không muốn những người lạ mua bán tôi, tôi không muốn sống ở đây, không muốn để cho bác sĩ nghiên cứu tôi. Tôi muốn về nhà.

Vaxily thở dài nặng nhọc và ngồi phịch xuống cái xôfa bên góc phòng.

- Cô muốn đi đâu ? về nhà ư ? - Lão hỏi lại nặng nhọc - Thế còn cái gọi là nhà ấy ở đâu ? Đấy là cái thứ bệnh viện khủng khiếp, nơi mà ga gối thay mỗi tuần chứ không phải hàng ngày, nơi mà người ta cho cô ăn các thứ

vớ vẩn, nơi mà cô chẳng bao giờ nhìn thấy nền văn minh da trắng và không có bất cứ một tương lai nào dù bình thường nhất ? Cô đã lớn rồi, cô không thể không thấy rằng cô đang nói năng lộn xộn. Cô là hòn đá đè lên vai cô chị bất hạnh của cô, cô với hai đứa nữa, Olia và Pavilk. Rồi cả mẹ cô nữa. Cô nghĩ rằng Ira chăm nom tất cả bọn cô dễ dàng lắm sao ? Cô có bao giờ nghĩ chị cô sống ra sao để có thể mang đến cho các cô hai tuần một lần hoa quả, thực phẩm, quần áo, sách vở ? Cô hãy thử nghĩ xem Ira lấy tiền ở đâu ra ? Hoặc là cô cố tình nghĩ rằng tất cả những thứ đó rẻ và cô ta được cho không ? Chẳng có gì giống thế cả. Chị cô cả ngày lẫn đêm lẫn lộn trong những công việc bần thiêu và lấm than nhất, ngoài sức tưởng tượng. Và tôi xin nói với cô: Cô có điều kiện cải thiện cuộc sống cho chị cô. Chị cô không cần phải nuôi nấng cô nữa. Hơn thế, cô có thể cho chị cô tiền. Thế mà cô lại nói cái giọng như thế ? Hay là cô muốn cho tất cả mọi người, trong đó có cả chị cô, coi cô là đồ súc sinh vô ơn.

Natasha nhìn tránh đi. Quả thực là cô chưa từng nghĩ đến chuyện này. Cô cho mọi chuyện là dĩ nhiên, khi Ira đến hai tuần một lần, quà đầy túi xách và tìm được tất cả mọi sách vở nào Natasha muốn. Sự hổ thẹn dâng lên đầy mặt cô bé. Dù gì đi nữa, lão Vaxily nói đúng, cô đã lớn và không thể ngồi lì trên cổ Ira mãi được ? Cô vẫn còn bé ư ? Không đâu, trong sự hiện diện của vị hoàng tử mắt đen từ chuyện thần thoại kia.

Natasha Terekhina không thể đồng ý chấp nhận mọi thứ với tư cách của một đứa nhóc đần độn.

- Tôi sẽ đồng ý làm mọi thứ cần thiết - Cô bé lườm bầu khe khẽ, không nhìn lên.

- Thế mới là câu chuyện đàng hoàng chứ - Vaxily vui lên - Vậy là tôi đi được rồi, còn Miron sẽ ở lại. Hôm nay các bạn học buổi đầu tiên. Vâng, tiện thể, khi chúng tôi - lão sượng lại, tìm lời - mang cô đi, trên tay cô còn quyển sách. Cô đừng lo, nó không mất đi đâu. Mai người ta sẽ trả cho cô.

Trời đất, do ngần ấy tai biến mà cô thậm chí còn quên cả quyển sách, ấy vậy mà chính cô đã muốn quyển sách ấy đến phát run lên. Ira chạy khắp cả Matxcơva mà không tìm được nó, vì sách giáo khoa này được in đã lâu lắm, hiện giờ ngay cả những người sưu tập sách cũng không có. Cuốn sách cực kỳ mong đợi này do một nữ cảnh sát mang đến bệnh viện vào lúc chị y tá Alya bị giết. Từ giờ phút ấy Natasha không rời quyển sách. Ngay cả khi đi dạo chơi cũng mang theo.

Cửa vừa đóng lại sau lưng Vaxily là Natasha lập tức cảm thấy rõ ràng là cô đang còn lại một mình với hoàng tử trong giấc mơ của mình. Cô

không biết là nên nói hay cần làm gì trong trường hợp này. Tự mình bắt đầu trước hay chờ xem anh ta mở miệng trước ?

- Em có khỏe không ? - Miron bỗng hỏi.

- Cám ơn, em khỏe ạ. - Cô bé trả lời hồ hởi.

- Mình sẽ học bây giờ hay để sang sáng mai ? - Đừng đừng - Cô bé nói vội vã, sợ rằng hoàng tử sẽ biến mất và không bao giờ trở lại. - Em rất ổn. Mà mình làm gì đây.

- Ban đầu tôi sẽ phải xác định trình độ của em. Nhờ đâu em chẳng phải là thần đồng mà chỉ là một cô gái bình thường.

Và cô bé bỗng cảm thấy lo. Thật đấy, sao tự nhiên người ta lại cho rằng cô có những khả năng phi phàm ? Đúng, cô từ bé tí đã yêu toán và mẹ đã tìm những thầy giáo dạy tư kèm cặp cô. song song với việc học ở trường. Ở đó. tất nhiên cô học toàn điểm 5 thôi nhưng đấy chưa phải là chứng chỉ gì. Vì cô chỉ học đến lớp năm thôi. Điểm 5 ở lớp năm ư - đấy chỉ là chuyện tầm phào. Vì ở đó đâu có toán học gì mà chỉ đọc một thứ giải trí. Trong bệnh viện cô bé ra sức học đọc một môn học yêu thích của mình, còn "bác Xasha", bạn của bố, luôn luôn kiểm tra xem cô bé làm bài ra sao và thường khen ngợi cô lắm lắm. Nhưng ông ta có bao giờ nói rằng cô bé là thần đồng. Chỉ khen ngợi, rồi nói rằng cô sáng dạ và cô nhất thiết phải học.

Nhưng nếu ngay từ lần đầu đã rõ ra là những khả năng của cô chỉ là mức bình thường thì Miron hẳn sẽ không đến nữa. Vậy là cô phải cố gắng lắm. Bởi vì... Bởi vì nếu những kẻ mẹ mình bị lừa, cô chẳng có khả năng kiệt xuất gì thì cô sẽ không cần cho họ nữa. Và lúc đó họ sẽ làm gì ? Trả cô về nhà ư ? Hay là không trả về ? Để lại đây mãi mãi. Không đâu, họ chả việc gì phải bỏ tiền ra để nuôi cô, cho ăn uống, phục vụ. Cũng chả mất tiền để đưa cô về Mátxcova đâu. Natasha hình dung khá rõ thường người ta cư xử ra sao với những ai không còn được cần đến nữa. Tất nhiên không phải nhờ kinh nghiệm riêng mà nhờ vào những quyển sách đã đọc, nhờ vào phim mà cô xem trên ti vi khi còn ở bệnh viện.

Dù sao cũng cần biết là họ đưa cô đến nơi nào đây ? Cái chị Nadya kia nói năng làm sao ấy. Còn Miron thì là cái tên kỳ cục, cũ kỹ làm sao ấy.

- Tại sao tên anh lại là Miron ? - Natasha hỏi bất ngờ.

- Tại sao ? Chẳng tại sao cả. Tên như thế thôi. Em thấy lạ lùng lắm à ?

- Em chưa bao giờ nghe tên như thế. Nó là tên đã có rồi ư ?

- Không đâu, tên bình thường thôi, ở đây có nhiều người mang tên như thế.

- Ở đây tức là chỗ nào ?

- Là ở đây - Mion nói giọng cứng rắn - Còn là chỗ nào thì em không cần biết đâu. Chúng ta sẽ học hay là sẽ bàn về tên tuổi của tôi nào.

Cô bé thôi không bướng nữa. Bởi Miron có thể bỏ đi bất cứ lúc nào nếu cô bé không chịu nghe lời. Vậy là cô sẽ vâng lời và thỏa hiệp, làm sao cho chàng không bỏ đi. Làm sao cho cô được ở bên cạnh chàng.

**

***

- Tình hình ra sao ?

Vaxily đứng lên khỏi chiếc đi văng mà lão vừa ườn ra ở đó để xem báo.

- Nói đi nào.

- Cô bé thật tuyệt diệu - Miron nói giọng khâm phục - Thật là tinh túy. Tôi chịu không hiểu nổi làm sao có thể đạt đến những kiến thức như thế mà chỉ nằm trên giường bệnh, không có thầy giáo. Tất nhiên phải rèn giũa, nhưng thiên bẩm mới tuyệt chứ.

- Vậy thì làm đi - Vaxily nói giọng hài lòng - Rèn giũa đi, để cho cho khách đến xem mặt hàng ta không phải xấu hổ ? Ta có đủ thời gian, bác sĩ bay đến đây sau những bốn ngày nữa, và để làm mọi chuyện ông ta phải mất ít nhất hai tuần, nhưng chắc là hơn. Cậu sẽ sống ở đây, trên tầng hai. Xin cậu đừng lảm chuyện đi nhé, lực lượng bảo vệ ở đây rất chắc chắn, chuột không chạy qua, ruồi không bay thoát. Vậy xin cậu đừng rắc rối.

- Ngài nói gì thế, Vaxily, sao tôi nữ dám. Hơn nữa, cô bé muốn biết lảm, là hiện đang ở đâu. Có thể cho cô ta biết.

- Phì thui - Vaxily phun phì phì - Cấm chỉ nghe chưa.

- Nhưng cô bé ấy chú ý đến tên của tôi ?

- Thì đã sao ?

- Cô ấy nói đúng, tên như thế ở đây đã quên từ lâu chỉ có thể gặp trong sách vở. Còn ở đây thì đầy rẫy ra.

- Quỉ tha mà bắt - Vaxily vẫy tay - Cứ kệ cho con bé hiểu rằng nó đang không ở nước Nga. Cái chính là nó không được biết đang ở đâu. Nhưng ta với mi quả là đã tính trệt. Lẽ ra phải lập tức gọi đúng tên của người. Giống Kapkaz nhà các anh vạ vật khắp Liên xô cũ, trong bất cứ cái lỗ hôi thối nào cũng có các người. Mà nhìn đi đâu thế nhỉ ? Lẽ ra phải tính trước được nước này.

- Tôi chả phải tính gì - Miron cản trả. - Việc của tôi là toán học, còn ngụy trang là chuyện của ông. Tôi đã quen với tên của mình, ở đây nó chả làm ai phải ngạc nhiên.

- Thôi thôi, đừng lên cơn đi - Vaxily đổi giọng cầu hòa - Hiện chưa có gì ghê gớm xảy ra và cầu trời phù hộ, đừng xảy ra. Hãy cho ta biết. Cô bé có khả năng tuyệt vời chỉ trong toán học hay với tất cả mọi thứ đòi hỏi phải có trí tuệ ?

- Tôi chịu, - Miron nhún vai - Tôi đâu có kiểm tra gì thêm.

- Thì kiểm tra đi. Đừng có mà cư xử như kẻ ngoài cuộc. Mà đã biết là từ thời cổ đại người ta đã thấy rằng không có gì lợi lộc hơn lao động nô lệ. Nô lệ không tham gia ăn chia lợi nhuận, vì vậy hẳn không mang tới tài sản của ông chủ. Còn mà không phải nô lệ và phải hiểu rằng nếu mà càng làm ăn ra trò hơn thì chúng ta càng bán hàng đắt hơn và phần của mà tất yếu sẽ tăng lên. Rõ chưa, Aslanbek ?

- Rõ, thưa ông Vaxily.

Miron đi về phòng nơi sẽ trở thành chỗ ở của anh ta trong những tuần sắp tới. Mọi thứ ở đây đều làm anh không ưa, cả cái tòa nhà này, rồi Vaxily, căn phòng với những tên bảo vệ đông đảo và yên lặng, rồi câu chuyện này nữa. Bắt cóc một cô bé tàn tật. Cần phải hoàn toàn không có trái tim để có thể đi làm một chuyện như thế. Cô ta hoàn toàn còn như một đứa trẻ và tuyệt đối mất chỗ nương tựa, không tự bảo vệ được mình. Nhưng chống lại ý chí của cha mình thì Miron không thể và chống lại khả năng kiếm những đồng tiền mà người ta hứa trả cho anh vì việc này anh cũng không thể. Tuy quả thực nếu cha anh ra lệnh làm chuyện này không công, anh cũng phải làm thôi. Bởi vì cả cuộc sống có tiềm thức của mình anh phục tùng cha mình và luôn sợ ông.

Cha mẹ anh là người Ingush nhưng anh đẻ ra ở đây, tại Tây Ucraina, cách thành phố biên giới Ujgorod không xa. Cha anh vốn là sĩ quan và đã phục vụ trong quân khu Prikarpat. Tinh thần chống Nga ở đây bao giờ cũng mạnh mẽ, "bọn Katxap" ở đây người ta khinh rẻ và thù hận. Và người sĩ quan gốc Ingush có cha mẹ là nạn nhân của cuộc di cư ép buộc đã nhanh chóng tìm thấy miếng đất hợp với khí chất của mình. Anh ta đặt tên con là Aslanbek, không đếm xỉa đến việc vợ phản đối. Chị cho rằng nếu cậu bé phải đến trường ở địa phương này và kết bạn với các cậu bé ở địa phương thì không nên làm chuyện gì để có sự khác biệt rõ rệt. Nếu đã đẻ ra ở Ucraina thì nên gọi tên đứa nhỏ theo truyền thống Xlavơ, nhưng ý muốn của cha đứa bé là không thể lay chuyển. Tuy nhiên tình thế đã tự giải thoát; trong vườn trẻ, ở ngoài trường, đã không ai gọi đầy đủ tên của Aslanbek, người ta nghĩ ra cho cậu bé đủ thứ tên, cái thì xuất phát từ tên hoặc họ, cái thì chịu không hiểu xuất xứ ở đâu ra. Đầu tiên Aslanbek được gọi tắt thành

Aslana, sau đó chuyển thành cái tên quen thuộc Slava, và sau đó một câu hỏi tự nhiên được buột ra: "Thế Slava là gọi tắt của tên nào đây?". Đã có loạt tên Vetcheslav, Stanislav, Vladislav, và Miroslav để chọn lựa. Cậu bé tự lựa chọn phương án sau cùng, không hiểu sao cậu thích nó hơn cả và lập tức xuất hiện cái tên thân mật Slavko, Mirko, Mirtcha và vân vân. Cuối cùng thì Aslanbek tự xưng mình là Miron và bởi chưng cậu bé nói tiếng Ucraina rất sõi, ngôn ngữ kết hợp với cái tên điển hình Ucraina đã tháo gỡ mọi vấn đề. Aslan thôi không bị trêu chọc và vạ vạ cái tên thật của cậu nữa. Từ thẳng bé người Ingush cậu biến thành Miron người Ucraina, và dân tộc của cậu chỉ được nhớ ra khi người ta xem hộ chiếu. Bề ngoài của cậu ít khác với người Ucraina "lông mày đen và mắt đen", nếu tin vào dân gian thì đây bao giờ cũng là chuẩn mực sắc đẹp.

Khi lựa chọn nghề nghiệp, cha cậu ép buộc con trai phải trở thành nhà binh, rằng Aslan cần thi vào học viện quân sự nào đó ở Kapkaz.

- Con phải trở thành sĩ quan người Ingush và phục vụ tổ quốc thân yêu. Còn nếu con định học hành ở đây thì con phải phục vụ quân đội Ucraina.

Nhưng Aslan - Miron không muốn trở thành sĩ quan, cậu dự định thi vào viện vật lý kỹ thuật. Mẹ cậu ủng hộ con, bà không chia sẻ quan điểm của ông chồng đạo Hồi cuồng tín về chính trị và cũng như bất cứ người mẹ nào, bà không muốn con mình tham gia vào hoạt động quân sự. Nhưng cha cậu không lùi bước. Và Aslan đi về Vladikavkaz để vào trường quân sự. Cậu gặp may. Chí hượng khẳng định quyền tự quyết dân tộc của người dân ở đây vô hình chung đã nương nhẹ cậu: các môn thi nhập trường phải được làm bằng tiếng bản xứ chứ không phải tiếng Nga, càng không phải tiếng Ucraina. Nghiến răng lại, cha cậu cho phép con trai thi vào học viện quân sự Kiev, nhưng ở đây mọi sự đâu có dễ. Những người sĩ quan chuyên nghiệp suốt đời phục vụ trên đất Tây Ucraina. Nếu là tận dụng hiểu biết, sức khỏe và năng lực của người chiến binh Ingush thì được, và chả có gì sai sót cả, nhưng nếu cho phép con trai của ông ta, kẻ không có dòng máu Ucraina trong huyết quản có được bằng đại học, lại còn của một trường có giá như thế, lại là việc khác. Thậm chí khác về nguyên tắc. Cần phải có quốc tịch Ucraina, điều mà Aslanbek đã không quan tâm đến đúng lúc. Và thậm chí sự quen biết của cha anh ở Bộ quốc phòng cũng không giúp được gì, điều làm cho Aslan - Miron thực ra mở cờ trong bụng, cần phải tìm ngay lối thoát cho tình thế kéo đến mùa xuân Aslan lập tức sẽ phải đăng lính, điều mà cha cậu hoàn toàn không muốn. Con trai ông phải phục vụ sự

nghiệp của đạo Islam chứ không phải là nhà thờ Thiên chúa. Chính vì thế, lại nghiêng rằng, ông cho phép con trai vào bất cứ trường nào có khoa quân sự và sinh viên không phải đi lính. Sự lựa chọn cho đến lúc này không còn lớn nữa, hai cuộc thử thi vào hai trường quân sự ngốn mất gần tháng rưỡi, và cuối cùng cần phải tìm ra trường đại học tuyển sinh vào tháng Tám. Và mọi thứ xoay vần làm cho Aslanbek, cũng là Miron, có thể trở thành sinh viên của chính cái trường mà cậu đã mơ ước - viện vật lý kỹ thuật.

Cậu bé từ lâu làm ngơ những hoạt động của cha cậu, những gì không liên quan đến binh nghiệp của ông. Cậu không chia sẻ hiềm thù của cha với người Nga, không hiểu chuyện đó, mặc dù lịch sử của cuộc cưỡng ép di cha cậu thường xuyên kể lại đến mức cậu thuộc lòng. Từ Ujgorod từ lâu họ đã chuyển về Lvov, nơi Aslan tốt nghiệp phổ thông. Trong nhà thường xuyên xuất hiện những người râu quai nón xồm xoàm, nói thứ tiếng Aslan không hiểu. Cùng với cha, họ đi xuống tầng ngầm, nơi mà ở mỗi gia đình, chủ căn hộ có một ngăn riêng khóa kín. Sau đó lại trở lên căn hộ và bàn soạn gì rất ghê. Thường xuyên trong hòm thư xuất hiện những biên lai điện thoại đắt tiền do những cuộc gọi ngoại tỉnh và Aslan dễ dàng xác định rằng cha gọi nhiều nhất về Matxcơva, Groznyi, Nantchik và Makhatchkala. Điều tồi tệ hơn là Aslan không bao giờ nhìn thấy cha gọi số ngoại tỉnh. Điều đó có nghĩa là cha cậu đã thực hiện cuộc gọi khi con trai không ở nhà. Vậy là có giấu diếm. Mà khi đã có gì phải giấu thì điều đó hẳn là trái pháp luật. Nhưng Aslan không muốn nghĩ về chuyện đó.

Anh đã thi hết năm thứ tư và đã dự kiến cùng bạn bè đi nghỉ ở Krym, gần Ximpheropol, rồi bỗng cha anh bảo:

- Aslanbek, con cần phải hoãn cuộc đi. Con phải ở đây.

Hóa ra là cần phải đi xuống Karpat, đầu đó ở giữa Kuta và Kosovo (*Đây là Kosovo ở Ucraina*) để kèm toán cho một cô bé nào đó. Aslan nghĩ rằng cha cậu đã giới thiệu cậu đi dạy thêm để luyện thi cho một cô bé vào trường nào đó, đồng thời kiếm ít tiền tiêu vặt.

Chuyện này không gây cho chàng trai những điều khó chịu, ngược lại cậu thích lên Karpat, nơi thường đến với bạn bè. Mùa đông trợt tuyết, còn mùa hè thì hái những cái nấm ẩn hiện trong rừng sâu. Tuy quả thật là cậu dự định đi Krym cùng với bạn gái, nhưng cậu đã không dám hé răng với cha cậu về việc này. Từ chối công việc và tiền bạc do đàn bà ư? Thật là nhục nhã đối với đàn ông. Không một người đàn bà nào có quyền trở thành nguyên nhân để người đàn ông phải thay đổi kế hoạch của mình.

Aslanbek đi lên Karpat. Trên sân bay nhỏ Kolomy có người đàn ông to bự, tóc xoăn và bộ mặt tươi cười đang đợi. Ông ta tự giới thiệu là Vaxily Iganatievitch.

- Cậu đã rõ mình cần làm gì chưa ? - Vaxily hỏi khi họ ngồi vào xe và đi lên núi.

- Cha tôi nói rằng tôi cần phải kèm toán cho một cô bé nào đó - Aslan nói một cách thiếu tin tưởng.

- Không hoàn toàn như thế - Vaxily cười rộ - nhưng nói chung là đúng. Đúng là toán thật và đúng là có một cô bé. Nhưng đây đâu phải luyện thi. Và cô bé đó không phải là học sinh. Cô bé ốm nặng và đã sáu năm nằm bệnh viện, cho đến khi chúng ta mang cô ấy đi. Người ta nói rằng cô ta có khả năng tuyệt vời về toán học. Nhưng những người khẳng định lại không hề là chuyên gia trong lĩnh vực này. Chính vì thế mà cần cậu để kiểm tra trình độ và học vấn của cô bé. Ta giải thích ngay: ta không quan tâm lắm đến chuyện cô bé có biết nhiều lắm về toán, quan trọng hơn là tiềm năng trí tuệ của cô ta. Trí óc của cô ta, tri thức nữa. Ta là người tinh táo và ta hiểu rằng nếu nằm viện, nơi không có trường sở thầy thợ gì thì khó mà hiểu biết được nhiều. Vậy là dung lượng kiến thức của cô bé ta không mong đợi nhiều. Nhưng ta phải biết rõ, cô ta có được những năng lực xuất chúng không, hay là chỉ hão huyền bịa đặt, hoang tưởng. Cậu có hiểu sự khác biệt giữa hiểu biết và năng khiếu không ?

- Dạ, tất nhiên tôi hiểu - Aslan gật đầu lơ đãng nhìn qua cửa xe, những căn nhà nhỏ dọc đường đắm chìm trong các bụi táo và lê.

Sao mà cậu yêu phong cảnh này đến thế ! Sao mà cậu yêu Ucraina, nơi mới thực sự là tổ quốc của cậu. Cậu không bao giờ hiểu nổi những màn độc thoại say sưa của cha mình về quê hương cội nguồn - Ingushety - Alanya, về đất Itchkerya - Tchetchnya đắm chìm trong đau khổ về ngọn cờ xanh của đạo Islam, về cuộc chiến tranh thần thánh chống bọn ngoại đạo - Gazavat. Tất cả những cái đó sao mà xa xôi, lạc loài, vô nghĩa ở đây, tại miền Tây Ucraina này có những người bạn có ngôi nhà thân yêu. Ở đây người ta nói thứ tiếng mà cậu biết rất giỏi, ở đây người ta hát những bài mà cậu được nghe từ tấm bé và những giai điệu buồn làm cậu nước mắt vòng quanh.

Thình thoảng nghe trên radio hay trên đài nhạc dân tộc của vùng Kapkaz cậu không cảm thấy gì hay ho. Thứ âm nhạc ấy cậu không thích, không hiểu, trong đó không có cái gì quen thuộc với những âm hưởng và giai điệu tai cậu thường nghe.

Xe phanh lại trước cánh cổng cao bằng gang. Vaxily bấm còi và một cửa nhỏ được mở ra một người mặc đồ rằn ri, có vũ trang đến gần xe. Nhìn thấy Vaxily tay này gật đầu chào đón, rồi chuyển cái nhìn dò hỏi sang Aslan.

- Đây là...

Vaxily cứng họng, hẳn là đã quên mất cái tên phức tạp đối với đôi tai Xlavơ - Aslanbek.

- Miron - Aslan đỡ lời - Tôi là Miron. Như vậy tiện hơn.

- Đúng thế - Vaxily gật gù - Gọi tên như thế, anh ta sẽ ở đây một thời gian. Đây là người của chúng ta.

Cửa mở ra, xe chạy êm ru vào trong và dừng trước thêm một tòa nhà ba tầng to. Yên lặng bao trùm, chỉ bị phá vỡ bởi bước chân của thêm vài tay bảo vệ nữa. Họ tuần quanh ngôi nhà hay đi đi lại lại theo hành lang.

- Đây là nhà nghỉ nông thôn của ai đó ư ? - Miron hỏi.

- Ở gần như thế - Vaxily đáp. Cứ tạm coi là trạm hồi phục sức khỏe đi. Nơi mà người ta điều dưỡng.

- Ở đây có bác sĩ không.

- Chứ lại không ư. Không phải thường xuyên, tất nhiên, mà chỉ lúc nào cần là có ngay. Đủ các chuyên ngành. Thuộc loại giỏi nhất.

Hiểu rồi, Miron - Aslan nghĩ, ở đây có những ông bự và điều trị khi họ không đến thì cũng không có y bác sĩ. Vaxily bảo rằng đủ chuyên ngành, lại giỏi nữa. Chắc là họ được mời từ các nơi khác đến phụ thuộc vào việc ông bự đau yếu gì. Chắc là trả hậu lắm.

Cậu chợt cảm thấy khó ở. Thật kỳ lạ, làm sao trong những tòa nhà này lại có cô bé còn tuổi học trò, lại đau yếu nữa. Cô ta làm gì ở đây ? Còn nhỏ, vậy mà cả một đội bảo vệ vũ trang đến tận răng.

Bây giờ khi đã khuya, nằm trên giường ngủ của nơi ở mới, Miron chợt cảm thấy có vẻ như mình rơi vào một chuyện gì đó không hay. Tại sao cô bé không biết mình đang ở đâu ? - Tại sao người ta không đưa cô ta về đây với mục đích chữa bệnh ? Và tại sao không được phép nói rằng cô ta đang ở Karpaty ? Xét qua câu chuyện với Vaxily, cô bé bị mang đi một cách ép buộc. Bi cướp nói tóm lại. Nhưng cần gì phải đoán mò, có thể hỏi ngay cô bé. Đúng thế, anh sẽ làm như vậy. Vào ngay ngày mai buổi học ban sáng.

**

***

Tashkov đi cùng với Iury Korotkov đến viện của Valery. Họ không thỏa thuận gì trước với Valery Vaxilevitch Volokhov vì hiểu rằng Vera hẳn đã phải báo trước điều đó cho ông ta. Phòng Vlokhov đóng kín, và họ phải chờ suốt một tiếng đồng hồ ngoài hành lang cho đến khi chủ nhân xuất hiện. Cái nhìn đầu tiên gặp khuôn mặt cởi mở và dễ dãi của Valery Vaxilevitch làm cho Iury hiểu rằng điều huyền diệu đang còn ở phía trước. Chân dung được thực hiện dưới sự chỉ dẫn chặt chẽ của Misha Dotsenko hóa ra lại rất gần với nguyên mẫu. Sau một sự may mắn bất ngờ thường sẽ kéo theo những thất bại. Đồng thời nếu điềm may càng rục rỡ và to lớn bao nhiêu thì đổ bể càng lớn hơn, dễ cảm thấy hơn. Điều này theo thực tế của đời thám tử, Iury đã kiểm nghiệm chính xác.

Volokhov đi qua mặt họ, không để ý gì đến các sĩ quan tác chiến, mở cửa ra và chui tọt vào phòng. Tashkov và Iury liếc nhìn nhau lưỡng lự vài giây rồi nổi bước đi vào phòng.

Volokhov ngược mắt lên và nheo mắt lại ý không hiểu.

- Tôi xin nghe các ngài.

Các sĩ quan tự giới thiệu và trình bày ngắn gọn nguyên nhân cuộc viếng thăm. Volokhov tỏ ra hoàn toàn bình tĩnh.

- Rất tiếc là tôi khó mà giúp ích gì cho các ngài. Chồng của Vera Nikolaevna tôi chưa bao giờ gặp và hầu như không biết tí gì ngoài điều ông ta là chồng của một nữ bệnh nhân của tôi.

- Ông biết không, chúng tôi thực ra quan tâm nhiều hơn đến cô gái mà anh ta định đưa đến khám chỗ ông - Iury bịa - Chúng tôi cần làm rõ cô ta là ai. Có lẽ cô ta có dính dáng đến cái chết của anh ta hoặc biết một điều gì.

- Nhưng tôi đâu có biết chúng ta đang nói về ai - Volokhov nhún vai - Vera Nikolaevna dựa vào lời chồng, nói rằng cô ta là em của ai đó trong số đồng nghiệp của anh ta. Đó là tất cả những gì tôi được biết.

- Có lẽ ông hẳn nhớ thêm chi tiết gì chẳng - Iury hỏi, van nài - Ông biết đấy, đồng nghiệp của người quá cố rất nhiều, và hơn nữa một nửa trong số họ có em gái. Cô bé đau bệnh gì nhỉ ?

- Làm sao tôi biết được ? - Volokhov dang tay ra - Tôi đã nhìn thấy cô ta đâu. Như tôi hiểu, vấn đề chính là ở chỗ xác định xem cô ta đau gì.

- Vera nói rằng đã ấn định ngày khám, sau đó lại chuyển sang ngày khác, vì ông vướng bận. Đúng thế chứ ?

- Vâng, đúng thế.

- Ông đã báo cho chồng Vera biết việc đó ?

- Tất nhiên rồi. Tôi đã làm việc đó một ngày trước kỳ hẹn.

- Ông đã thực hiện việc đó ra sao ? Qua Vera ư ?
- Không, tôi tự gọi cho ông ta.
- Vào lúc nào ?
- Buổi sáng, khi vừa đi làm. Điều đó có gì quan trọng nhỉ ?
- Thế này, thưa ông, chúng tôi nhất thiết phải theo dõi từng bước đi của Oleg vào những ngày cuối cùng, chính vì thế với chúng tôi mọi thông tin về việc anh ta đã ở đâu, vào lúc nào một cách cụ thể là rất có giá trị. Ông gọi cho anh ta về nhà ư ?
- Tất nhiên rồi. Tôi không có bất kỳ một số điện thoại nào khác.
- Vào lúc mấy giờ ?
- Chỉ có thể ang áng... Gần tám giờ sáng. Khoảng từ tám giờ đến tám giờ mười lăm, nói thế thì sẽ đúng hơn.
- Các ông nói chuyện có lâu không ?
- Không lâu. Tôi giải thích cho anh ta rõ tình hình và đề nghị anh ta chuyển buổi khám từ thứ sáu sang thứ hai. Anh ta đồng ý. Vậy là hết.
- Xin cho biết, ông quen biết Vera Nikolaevna đã lâu chưa ?
- Tashkov đột ngột vào chuyện. Nãy giờ anh vẫn yên lặng quan sát Volokhov.
- Kể từ khi tôi bắt đầu khám cho cô ấy - Volokhov đáp lại. - Sự quen biết của chúng tôi ở mức thầy thuốc và bệnh nhân.
- Xin nói rõ hơn ?
- Gần một năm.
- Thế cũng đủ lâu đấy. - Tashkov nhận xét - Vera có bao giờ chia sẻ chuyện gia đình với ông không ? Có kể rằng chồng cô ta có kẻ thù không.
- Ông lẫn lộn rồi - Valery Vaxilevitch cười một cách độ lượng - kẻ thù của chồng cô ta hoàn toàn không thể là chuyện gia đình, mà là chuyện đời tư của ông ta hay chuyện công việc. Còn những gì liên quan đến chuyện gia đình thì tất nhiên tôi thường xuyên hỏi Vera vì bây giờ y học đã chứng minh rằng tuyệt đại đa số bệnh tật đặc biệt là của phụ nữ, phát sinh như phản ứng xuất phát từ các khúc mắc trong gia đình.
- Vậy là về chồng của Vera ông không thể cho chúng tôi biết được điều gì hay ho sao ?
- Than ôi - Volokhov thờ dãi - thật đáng tiếc, các ông uổng phí thời gian với kẻ này rồi.
- Biết làm sao. Thôi xin lỗi ông vì đã quấy rầy - Các thám tử đứng lên
- Chúc may mắn.

Họ yên lặng không trao đổi gì khi đi dọc theo các hành lang dài dẫn tới cầu thang đi xuống. Giữa tầng ba và tầng hai, ở chỗ ngoặt, có một cái gạt tàn trên chân đế cao, ngay trên đó có một khẩu hiệu rục rờ "Không hút thuốc". Trên cái gạt tàn đầy những đầu mẩu. Iury dừng lại và rút thuốc ra.

- Cậu bảo sao nào ? - Tashkov hỏi.

- Chả bảo sao. Cậu không ưa cái ông bác sĩ này ở chỗ nào ?

- Mọi chỗ. Tôi không ngủ được vì lão giống như hai giọt nước với cái tay mà chúng tôi nghi là thủ phạm bốn vụ sát nhân và một vụ bắt cóc trẻ em.

- Thôi đi cậu ! - Tashkov gạt phắt. - Không đùa chứ ?

- Hoàn toàn không. Theo những đáp án sơ bộ, kẻ chúng tôi tìm cũng là bác sĩ.

- Thế thì sao không...

- Cậu bảo tôi phải làm gì nào ?

- Còng tay hẳn lại lòi về Petrovka ?

- Lệnh bắt tôi chả có, mà tạm giữ theo điều một trăm hai hai thì không đủ chứng cứ. Tôi đâu có tóm được hẳn tại hiện trường gây án ? Đâu có bắt tận tay. Bác sĩ ở Matxcova này vô thiên ủng. Và mười người mới có một kẻ giống với những mô tả bằng lời ở chỗ tôi. Bây giờ thì lão Volokhov không chạy đâu được nữa rồi, tên tuổi có, địa chỉ mình cũng sẽ xác định. Rồi ta sẽ làm dần, kiểm tra xem hẳn có chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm đã xảy ra các án mạng không.

Từ phía dưới có tiếng chân bước, ai đó đang lên cầu thang, Iury liền im tiếng. Tiếng bước chân gần hơn, đầu tiên là cái đầu phụ nữ, sau đó là một cái lưng kiêu diễm trong áo comple bằng tơ màu crem. Thiếu phụ xoay người và bắt đầu đi lên, về phía họ. Vào thời điểm ấy Tashkov vội vút mẩu thuốc hút dở vào cái gạt tàn, trên mặt anh hiện lên vẻ kinh ngạc rõ nét.

- Trời đất, Zoya, cô đấy ư ?

Thiếu phụ sững lại, sau đó khước miệng cô hiện lên nụ cười ngạc nhiên một cách e lệ.

- Xasha ! Tashkov ! Không thể ngờ là lại gặp được anh.

- Và tôi cũng thế. Cô làm việc ở đây ư ?

- Đâu có, tôi đâu dám, tôi đi chữa bệnh thôi.

- Có gì hiểm nghèo không ? - Tashkov hỏi cách thận trọng.

- Không ạ, chỉ là phòng ngừa....

CHƯƠNG 12

Anh phải lòng Zoya, Smirnyagina từ khi còn đi học. Cô hơn anh ba tuổi và không nhận thấy tình cảm của cậu Xasha học lớp năm ngốc nghếch, vì cô đã học lớp tám và được coi như hoa khôi. Cho dù cô bé học rất khá và không hề vi phạm kỷ luật, các thầy cô căm thù Zoya. Thậm chí rất căm thù, và cả trường biết điều đó. Cùng với các phẩm chất khác, cô học sinh Zoya có một "nhược điểm" lớn: thông thái bẩm sinh. Và nếu "nhược điểm" này chì bộc lộ trong việc viết lách cực đúng văn phạm thì hoàn toàn có thể bỏ qua. Nhưng Zoya biết cách tranh luận khá ngang ngạnh với các nhà sư phạm và chỉ cho họ những lỗi ngữ pháp của các vị đó. Những lỗi này xảy ra thường xuyên hơn mức cho phép, chuyện rắc rối kiểu này xảy ra lần đầu với cô vào năm cô học lớp sáu. Zoya nhận lại bài kiểm tra viết tiếng Nga, trong đó từ "sách nhiều" chữ "s" bị giáo viên gạch đỏ ở dưới và chữ X đỏ được đề chói chang ở phía trên. Cô bé cuống lên, chúi vào sách giáo khoa, sau đó là từ điển, nhưng không tìm được từ "xách nhiều" và với cái bực trực trẻ con cô tuyên bố thẳng thừng giữa lớp. Cô giáo tất nhiên không nhận lỗi của mình và cao ngạo khuyên nhủ Zoya học qui tắc ngữ pháp cho tử tế. Ngữ pháp thì Zoya biết quá rồi. Ngoài ra còn có thể bắt lỗi qua trí nhớ mặt chữ, ngay cả khi không nhớ chính xác lắm là từ đó có ngữ nghĩa chính xác ra sao trong giáo khoa. Nếu từ ngữ được viết chường mắt, tức là nó đã bị viết sai. Và cách tiếp cận như thế chưa bao giờ phụ cô. Ngay cả khi mê sảng hoặc bị thôi miên, Zoya không thể viết sai trật tự chữ trong từ hoặc đặt dấu sai chỗ.

Chính vì thế mà phản đòn của cô giáo không làm cô bé bối rối và không đánh quỵ được cô. Cô bé mang vở có "lỗi" bị phát hiện, sách giáo khoa và từ điển rồi đến

thăng phòng giám hiệu, nơi cô kêu gọi toàn bộ tập thể giáo viên của trường đứng ra làm trọng tài. Thầy giáo vật lý cười đến vỡ bụng, khẳng định rằng Zoya tất phải

đúng rồi. Tuy nhiên phản ứng của những giáo viên còn lại không như thầy vật lý. Zoya được đề nghị ra khỏi phòng giám hiệu ngay, không được chờ giải đáp điều gì thực xác đáng, với lý do các giáo viên cần phải giải quyết một số vấn đề chuyên môn từ giờ cho đến lúc tan học. Khi cửa đã

đóng sau lưng cô bé, các nữ giáo viên lập tức nhất tề chồm lên ông giáo vật lý.

- Anh điên rồi, Alexandr Naumovitch. Sao lại cố cho phép đưa trẻ ranh phê bình cô giáo. Nina là một nhà sư phạm giàu kinh nghiệm vậy mà anh cho phép một học trò lớp sáu nghi ngờ năng lực của chị ấy. Thật là nhục nhã.

- Nhưng tôi đâu có lỗi gì về chuyện Nina không biết tiếng Nga ? Chính cô ta đáng phải cảm thấy nhục, chứ đâu phải tôi hay em Zoya. Tôi buộc phải làm mọi người đau lòng, đến tiếng mẹ đẻ mà tất cả các vị cũng đều viết sai cả. Tất nhiên không phải là cả đồng lỗi nhưng là có đấy. Đây chính là hồi chuông cảnh tỉnh đầu tiên cho các người đấy.

Nhưng các bậc giáo sư không thể hài lòng với vị thế "người kéo chuông" báo động về sự kém hiểu biết của họ thuộc về học trò Zoya. Và họ, hớp chớp nhoáng, ra một quyết định dạy cho con bé một bài học ra hồn.

Cũng vào ngày hôm đó cô bé được gọi lên bảng và ăn ngay một "con ngỗng" đầy cảm xúc, cho dù cô bé trả lời rất chính, hoàn toàn theo sách, không hề nhầm lẫn chút nào khi chỉ vào các địa điểm khác nhau trên bản đồ. Cô giáo địa lý hết cách, buộc phải đặt những câu hỏi xa vời trên trình độ phổ thông. Bởi chừng Zoya không thể trả lời được câu nào trong số đó, quyển sổ điểm đã được tô điểm thêm con "ngỗng" đầu tiên trong đời cô bé.

- Thật xấu hổ, Zoya - cô giáo địa tuyên bố, sung sướng một cách độc ác - Em chuẩn bị bài ở nhà rất tồi. Trước đây tôi đã nhận thấy điều này nhưng vẫn bỏ qua. Bây giờ thì không thể như thế. Tôi sẽ hỏi em vào từng tiết học, vậy em nên học cho tử tế.

Cho đến cuối tuần Zoya đã nhận đủ những đánh giá tương thích cho tất cả các môn học, trừ vật lý, tiếng Anh và thể hình. Ông giáo lý không từ bỏ các nguyên tắc của mình, hơn nữa ông rất yên tâm về kiến thức cú pháp của mình - trường phái cổ điển, cô giáo Anh văn Alla coi vấn đề này không cấp bách vì chỉ tập trung vào việc viết lách cho đúng bằng Anh ngữ thôi. Những gì thuộc về Nikolai Vaxilevitch Tashkov, thầy giáo thể hình vừa về dạy ở trường lại là ở chỗ thầy không thể cho Zoya xơi "ngỗng" cho dù có muốn lắm đi nữa: cô bé từ lớp một đã theo phân ban điền kinh nhẹ, vì thế mà phong độ của cô thật tuyệt vời. Và điều cần ghi nhận ở đây là thầy không có ý tham gia vào vụ trù dập Zoya.

Các bà đầm sư phạm thì lại nỗ lực hết sức. Những con hai, con ba rơi tới tấp lên đầu Zoya từ mọi hướng kèm theo những nhận xét khinh bỉ về việc chuẩn bị bài ở nhà với chất lượng kém, và tối dạ nữa. Tuy nhiên đến

cuối năm học, cần phải "thăng gập". Theo thang điểm, Zoya phải bị xem là không thể theo học và sẽ phải lưu ban. Nhưng thời đó người ta quan niệm rằng việc "đúp" là do lỗi chuyên môn của giáo viên cần phải cứu vãn tình thế. Những con hai biển đi, các giáo viên thay chúng bằng những con ba và thậm chí lác đác có cả điểm bốn. Nói cách khác họ đã vớt Zoya lên lớp bảy.

Qua kỳ nghỉ hè có vẻ như mọi thứ đã nguội đi và từ mồng một tháng Chín các giáo viên sẵn lòng cho điểm Zoya theo sức học chứ không phải để trả thù. Tuy nhiên chưa qua được một tháng thì cô bé cứng đầu lại cho mọi người biết mặt. Lần này nạn nhân lại là cô dạy sử. Cô ta quyết định trình bày một giáo pháp độc đáo, đề nghị các học trò thảo luận chủ đề "Các cải cách của Pie đại đế".

- Các em sẽ đưa ra các luận điểm ủng hộ cải cách của ông ta, hoặc phản đối - Cô giáo giải thích - còn tôi sẽ viết lên bảng các phán xét của các em. Sau rồi chúng ta làm kết luận.

Vừa nói cô vừa dùng phấn kẻ một đường chia đôi bảng đen và viết về một phía từ "Động lực" còn bên kia từ "cản trở".

Viết đúng như thế, "chờ"

Các em bắt đầu giơ tay. Và cả Zoya nữa.

- Nào, Zoya, chúng ta nghe bạn ấy nhé.

- Chữ "cản trở" phải là tê-e-rờ kia.

Cô giáo quay lại phía bảng.

- Gì thế nhỉ ? Cô này không nhìn rõ bảng à ? Nếu như thế thì nên đeo kính đi chứ không được thắc mắc với giáo viên.

- Em muốn nói là chữ "trở" viết đúng là tê-e-rờ chứ không phải "cê-hát" - Zoya nói khẽ, nhưng cương quyết.

Cô giáo tím mặt và dĩ nhiên đuổi con bé hỗn xược ra khỏi lớp. Sau đó sự trù dập lại bắt đầu xoắn tròn ốc đi lên, lần này còn dữ dằn hơn. Tất cả mọi điều mà trò Zoya làm đều phải xấu, cho dù điều đó tuyệt vời đến đâu. Cho đến tận lớp mười trong tất cả các bài kiểm tra viết của cô bé mà trên thực tế là không thể chê trách về mặt văn phạm, đều được phê là "lạc đề", còn khi kiểm tra miệng thì cô bé không thể trả lời nổi những câu hỏi thêm ngoài sách giáo khoa. Bây giờ không còn ai nhớ rằng Zoya là một cô bé xinh đẹp và không hề tối dạ, thậm chí còn là một nhà thể thao tuyệt vời. Trên mặt cô bé hằn rõ vẻ sợ hãi và tù túng, còn tiếng gọi lên bảng biến thành ác mộng mà cô bé không đủ sức trải qua.

Người ta tìm cách đưa dần cô vào diện "sức học trung bình" một cách có kế hoạch và họ quả đã làm được. Trong chứng nhận tốt nghiệp PTHH

của Zoya Smirnyagina chỉ có hai con bốn, - về vật lý và tiếng Anh. Tiếc rằng, môn thể hình không được tính vào chứng chỉ.

Khi những chuyện này xảy ra, Xasha Tashkov, con thầy dạy thể hình, chỉ mới học lớp ba và suốt hai năm khi cha cậu chưa chuyển sang trường khác và mang cậu theo, cậu bé đã thầm bái phục Zoya. Sau giờ học, Xasha đến chỗ bố ở phòng tập và vừa chờ cho đến khi ông kết thúc tất cả các giờ dạy, vừa làm bài tập về nhà trong căn phòng nhỏ đằng sau nhà tập. Phòng của Nikolai Vaxilevitch là nơi ông thay quần áo và bảo quản dụng cụ. Cậu thường xuyên nhìn thấy cô bé xinh đẹp, cân đối học lớp sáu (sau đó là lớp bảy, rồi lớp tám). Cô bé với cậu cứ như là thiên thần, không thể với tới và thật là tuyệt vời. Hơn nữa, Zoya tập trong phân ban điền kinh nhẹ do thầy Tashkov dạy và Xasha thường xuyên nghe cha mình tấm tắc khen cô bé.

- Cô bé thật tuyệt vời - Tashkov bố xuýt xoa - Những thiên bẩm siêu việt cộng với tính bền bỉ và quyết tâm phấn đấu cho mục đích định trước. Cô bé chỉ cần tăng thêm tự tin thôi. Cha muốn huấn luyện cô ấy thành nhà vô địch nếu người ta đồng ý.

Việc chuyển trường đối với Xasha trở thành bi kịch, vì cậu không được gặp thần tượng của mình nữa. Cậu xiết bao mừng rỡ khi lại nhìn thấy Zoya trong trường mình, ở phòng tập. Hóa ra là cha cậu tổ chức một nhóm tập và mời Zoya tới tập luyện. Xasha coi điều này là một điềm lành. Số phận đã đoái thương cậu. Cậu bé đã không biết rằng chỉ bằng cách luyện tập thể thao cô bé mới khỏi phải sợ hãi những lời dèm, cùng những bới móc hạ nhục về việc cô chẳng được tích sự gì. Gì thì gì, cho đến tận lớp bảy Xasha có quyền nhìn thấy Zoya ba lần một tuần và thậm chí nói chuyện với cô, và cậu đâu dám mơ điều gì nhiều hơn.

Zoya không thi vào đại học mặc dù có đưa đơn, và thậm chí còn đi tới dự kỳ thi sau khi chuẩn bị kỹ càng. Nhưng cô đã không thể đi tới bàn thi vấn đáp. Cô bé ngã lăn ra bất tỉnh khi hình dung ra là sẽ lại rơi vào cơn ác mộng kia, nơi mà cô vừa thoát ra. Sẽ lại là đũa xấu xa nhất, vô dụng nhất, yếu hèn nhất, cái đích của những chê bai và nhạo báng. Cô bé cho đến lúc ấy vẫn chưa hiểu chuyện gì thực sự đã xảy ra. Cô không biết rằng người ta đã trù ếm cô do đã dám sửa lỗi của thầy và cần bị nghiêm trị để làm gương. Và thực sự tin rằng cô không biết gì và không làm nổi cái gì. Họa chẳng chỉ là biết cách viết lách thông thạo. Với những khả năng như vậy cô chỉ có thể làm người sửa bản in. Và quả là Zoya đã đi con đường ấy. Làm việc này không cần có bằng đại học, chỉ cần đọc thông viết thạo, và cái việc ấy như bạn đã thấy, quả là Trời phú cho cô. Và cô đã làm việc những hai chục năm,

ban đầu thì ở trong một nhà xuất bản lớn, sau đó là trong một tạp chí khoa học dày cộp, nơi người ta đặc biệt đánh giá khả năng ghi nhớ các thuật ngữ chuyên môn của cô. Cho đến nay thì tạp chí khoa học dày cộp kia đã bị đóng cửa, và Zoya giờ làm người sửa lỗi cho một tờ báo tuần. Việc luyện tập thể thao cô bỏ ngay từ sau khi hết phổ thông, vì cô không có chí trở thành nhà vô địch, còn việc cần phải được yên thân về tâm lý cũng không còn là thiết yếu nữa: ở nhà xuất bản người ta cư xử với cô rất tốt, thường xuyên khen ngợi và đưa ra những đánh giá cao về chất lượng và tốc độ làm việc của cô. Nhưng chấn thương do nhà trường hay đúng hơn, do bốn năm học cuối cùng gây ra, đã để lại dấu ấn của mình. Cô bé tuyệt đẹp, nhà thể thao biến thành một phụ nữ ủ dột yên lặng, có vẻ sợ sệt và hay e ngại. Mỗi một câu nói tốt đẹp được cô nhận về mình như một lời ngợi khen quá đáng mà thiên hạ bố thí cho.

Thậm chí không ai có ý định theo đuổi cô, điều mà chính Zoya cũng không hề dám nghĩ tới. Cô sợ không dám nhìn thẳng và thậm chí không dám tự ý mỉm cười. Còn việc tiếp chuyện người khác hay nói đùa thì không thể nào có được. Và cô đã tự khóa then cửa đời mình, và sẽ sống như thế cho đến khi già, nếu như vào một ngày đẹp trời không xuất hiện Valery Vaxilevitch Volokhov, người có bài báo về các vấn đề chữa các bệnh đường huyết bằng liệu pháp X quang trong cái tạp chí khoa học đồ sộ kia, nơi mà Zoya đã làm việc.

Nhưng Alexandr Tashkov đã không nhìn thấy cả vẻ sợ sệt lẫn rầu rĩ. Anh nhìn thấy cô Zoya mà mình đã từng yêu kiểu trẻ con, cân đối, xinh đẹp, dịu hiền. Bởi vì các nét trên mặt hoàn toàn vẫn như anh đã nhìn thấy hồi xưa, thậm chí còn hoàn thiện hơn, tinh tế hơn, phụ nữ hơn. Gặp cô trên cầu thang của viện, nơi Volokhov làm việc, Tashkov ghi số điện thoại của cô và hẹn gặp ngay vào buổi tối hôm đó. Tất nhiên anh đã biết là Zoya đi đến chỗ của chính ông bác sĩ Volokhov kia, vì thế anh tự nhủ rằng cuộc gặp chỉ mang tính chất công việc. Nhưng trong thâm tâm anh vẫn biết là không phải như thế. Có thể là đã không hề là ngẫu nhiên việc cho tới giờ anh vẫn chưa lấy vợ. Và sự tham lam của đàn bà đối với đồng tiền không phải hay đúng hơn, đã không chỉ là nguyên nhân chính. Mà chính là vì anh, cho dù không cố tình, vẫn tìm người tựa như Zoya.

Đi đến chỗ hẹn lúc tám giờ ở bên metro "Svetnoybulvar" (đại lộ hoa) anh mua một bó lớn những thứ hoa rất thanh nhã, được bó thật là đẹp mà anh chẳng biết hết tên. Anh mua vì trông chúng thật là đẹp và lạ mắt, Zoya

đến đúng giờ và điều đó làm Tashkov cảm động. Khoác tay cô, anh đưa Zoya đi dọc theo đại lộ.

- Cô không thể tưởng tượng được là tôi mừng thế nào khi chúng ta lại gặp nhau - anh nói thật lòng, vụng trộm hít mùi nước hoa cô xúc. Nước hoa tất nhiên là hảo hạng, đắt tiền, anh lập tức hiểu ra điều đó.

- Tôi cũng vậy - Zoya nói khẽ - Anh kể chuyện mình đi. Anh sống ra sao, làm việc gì ?

- Tôi sống buồn đấy, bởi vì chủ yếu là làm việc thôi không có đủ thời gian để làm bất cứ gì khác.

- Thế còn gia đình ?

- Than ôi - Anh dang tay ra về đùa cợt - Chưa cấp bách. Thế còn cô ? Lấy chồng rồi chứ ?

- Cũng chưa cấp bách. Thế còn Nikolai Vaxilevitch ?

- Cực kỳ, nói trộm vía, khỏe mạnh, hưng phấn, vui vẻ, dung dăng dung dẻ với các nhân tình trẻ. Nay Zoya, hay là tôi làm mối ông ấy với cô nhé ? Theo tôi là ý hay đấy.

- Trời đất, Xasha, tôi đã hơi già so với cha anh rồi. Đâu còn vào lứa nhân tình trẻ được nữa. Thế còn anh làm gì ? Cơn gió nào đưa anh đến viện này ?

- Ôi, Zoya, công việc của tôi thật đốn mạt và đáng ghét. Gần gần như thám tử.

- Ở cơ quan phản gián ư ? - Zoya đoán ra.

- Vâng, gần như thế. Còn cô ? Cô làm việc ở đâu, nghề gì ?

- Tôi làm người hiệu đính. Ngoài ra không còn biết làm gì. Đã hai mươi năm làm chỉ một việc này. Xasha, anh nói lúc ban trưa là các anh đến chỗ Volokhov.

- Đúng vậy. Điều ấy làm cô lo lắng ư ?

- Vâng... Cũng hơi hơi... Dù sao ông ấy cũng là bác sĩ của tôi.

Cô ta lấp lửng, và Tashkov thấy rõ là cô ta không muốn nói rõ ra. Hoặc là muốn giấu giếm ?

- Vậy nếu ông ta đã là bác sĩ của cô thì hãy kể cho tôi rõ hơn đi - Anh nói cứ tình như không. - Ông ta hiện chưa làm gì bậy bạ, cô có thể yên tâm, nhưng tôi muốn biết liệu có thể tin tưởng những điều ông ta nói không. Tóm lại liệu ông ta có phải là một nhân chứng đáng tin cậy không.

- Ôi, Xasha, ông ta thật tuyệt vời. - Zoya tuyên bố nhiệt thành - Anh phải tin ông ta. Ông ta thật siêu việt, rất tốt bụng và thông minh...

Cô ta còn tiếp tục phát biểu, nhưng Tashkov chỉ nghe nửa tai.

Bên trong anh mọi thứ chán ngẫm chán ngẫm. Trời đất ơi, cô nàng phải lòng Volokhov. Đến hóa rồ lên. Đến tận chân tơ kẽ tóc. Thật là đê tiện: bác sĩ và bệnh nhân. Cứ như trong chuyện tình mật hạng. Thế mà anh, Tashkov, mơ mộng hão huyền, thật là ngu.

Có một lúc họ nói những chuyện không đâu, nhưng Tashkov luôn luôn lái câu chuyện về hướng Volokhov và Zoya ngoan ngoãn sa đà vào đó. Rõ ràng là bất kỳ một tâm tưởng nào về Valery Volokhov đều làm cho cô nàng hài lòng.

- Cô có tình ý với ông ta ư ? - Anh đột ngột hỏi.

Zoya đỏ bừng mặt và cúi đầu xuống không trả lời.

- Sao cô lại yên lặng ? Nếu đúng - thì nói là đúng, có gì mà ngại. Trong chuyện đó có gì xấu ? Cô là một phụ nữ tự do kia mà.

- Nhưng ông ấy không tự do - Zoya lắc đầu.

- Nhưng quyền li dị ở nước ta đâu có bị bãi bỏ ? - Tashkov nói với vẻ điệu cợt - Hay là chuyện tình của các người chưa đến độ chín muồi ?

Chính anh không tin vào điều mình vừa hỏi. Zoya làm sao có thể có chuyện gì nửa vời. Anh cảm thấy như vậy.

- Đừng thế, Xasha. Volokhov là người rất tốt bụng, nhân từ. Vợ ông ta liệt giường nhiều năm rồi, ông ta không dám bỏ bà ấy.

- Thế thì rõ rồi. - Tashkov đồng ý. - Và cô thường xuyên gặp gỡ ông ấy.

- Thường xuyên. Trước hết, tuần nào tôi cũng đến khám chỗ ông ấy.

- Thế còn sau hết ?

- Vâng... Chúng tôi gặp nhau. Không ở trong viện.

- Thế thì ở đâu ?

- Tashkov - Zoya nói giọng trách móc - Anh không xấu hổ ư ?

- Zoya thân, tôi hoàn toàn không làm cái chuyện hỏi han những chi tiết tình tứ trong các cuộc hẹn hò của các vị. Nhưng vì tôi quan tâm đến ông ta trong tư cách nhân chứng, tôi muốn làm rõ, có thực ông ta đã ở những chỗ nhất định, chứng kiến những chuyện nhất định không. Ví dụ, ở vùng Kropotkinskaya, khu Ostojenka.

- Tôi chịu - Zoya nhún vai.

- Còn ở vùng Baumanskaya ?

- Cũng chịu nốt. Nhưng nếu là ở vùng Elektrozavodskaya, thì chính xác. Anh quan tâm đến chính chỗ ấy ư ?

- Vâng, gần như thế - Tashkov gật đầu - ở đó ông ta có cái gì ? Nhà ông ta ư ?

- Không, nhà ông ta ở đâu tôi cũng không rõ. Ở phố Elektrozavodskaya có căn hộ của bạn ông ta là nhà ngoại giao. Ông này đi nước ngoài ba năm, để lại chìa khóa cho Valery Vaxilevitch.

- Á à, vậy chính ở chỗ đó các người hẹn hò nhau đấy nhỉ ? - Tashkov đoán ra.

- Đừng, Xasha...

- Trời đất ơi, Zoya, có gì mà phải ngại ? Chuyện đời thường, hai người đều là người nhớn cả. Xin đừng e lệ như thế. Hãy cho biết đi nào, vào đầu tháng sáu các vị có đến đó không ?

- Anh muốn nói cho đến trước mùng mười ư ? Không đâu.

- Thế thì bao giờ.

- Vào tuần trước.

- Đúng vào thứ mấy ?

- Thứ sáu...

Zoya lại ngập ngừng.

- Thôi nào, Zoya, nói luôn đi cho xong, đừng tránh trở. - Tashkov thúc giục - Cái gì khó nói nào ?

- Gặp cả thứ bảy nữa.

- Ai chà chà ! Chăm chỉ quá, nàng Juliet, hai ngày liên tục tiểu thư chạy đi hẹn hò ư.

- Chúng tôi ngủ đêm ở đó.

- À, thế thì rõ rồi. Nhưng còn bà vợ ốm thì sao ?

- Xasha, anh sao nữa ? Tôi không hỏi về chuyện đó, chuyện đó bất tiện lắm. Nếu Valery Vaxilevitch nói rằng ông ta có thể ngủ lại ban đêm thì tôi chỉ còn biết sung sướng về chuyện đó, có thể thôi. Tôi là thứ gì kia chứ, để mà lục vấn ông ta về những chuyện như thế.

- Ôi Zoya, cô là thiếu phụ trẻ đẹp, có quyền mong muốn một gia đình khá dĩ với một tấm chồng hợp pháp. Và cô có quyền đặt ra bất kỳ câu hỏi nào và lục vấn bất cứ chuyện gì cô muốn.

- Nhưng nếu tôi không muốn hỏi ?

- Thế thì dĩ nhiên rồi. - Tashkov thở dài.

Thôi thì anh cũng làm rõ được một điều vào đêm mà Oleg chết, bác sĩ Volokhov đã cùng với Zoya ngủ lại ở căn hộ của người bạn. Chắc trái nỡ đó người ta khó gài được vào lúc ban ngày, đông người lắm, rồi thì cửa sổ nhà Oleg quay ngay ra cho con ốc - gara. Iury đã nói cho anh những thời điểm khác khi các vụ sát nhân còn lại xảy ra. Tashkov nhớ hết mọi tình tiết và sắp

xếp câu chuyện với Zoya để làm rõ việc Volokhov có sắp xếp các chứng cứ ngoại phạm cho mình vào thời điểm đó.

**

***

Linh tính ít khi phản lại Iury, mọi thứ xảy ra như anh dự đoán và điều đó đẩy anh lẫn Nastya và cả Misha vào tình thế bối rối.

Việc đầu tiên là họ xác minh địa chỉ của giáo sư Volokhov. Ông ta, như đã được xác định, sống ở vùng Elektrozavodskaya, trên phố Malaya Xemenovskaya.

- Ái chà - Iury ứ hự một cách ghen tỵ - Có những người may thực. Cha bác sĩ của chúng ta tọa lạc ở một nơi cực kỳ, có ông bạn nhờ trông hộ tổ ấm không có ai ở ngay gần nhà mình. Sống ở một chỗ, còn bồ bịch thì đưa một chỗ khác vui thú chả mất đồng taxi nào, làm sao mà tớ cũng an bài được như thế nhỉ.

- Từ từ đã, Iury, - Nastya nói, quạu quọ - Đấy chưa phải là điều tệ hiềm nhất. Tôi cứ nghĩ không hiểu bác sĩ Volokhov của chúng ta cần tổ ấm của bạn mình làm gì.

- Sao lại để làm gì ? Quả là rõ.

- Vấn đề chính lại là không hề rõ. Theo hồ sơ của hộ tịch và nhà đất thì cha bác sĩ của chúng ta độc thân. Nghĩa là chưa bao giờ lấy vợ.

- Cô bảo sao ! - Iury xuýt thì nghẹn thở vì công phần. - Sao ông ta lại độc thân khi mà vợ của ông ta vẫn còn nằm liệt ra đó, đã mấy năm rồi. Bà ta đã tử rồi hay sao ?

- Sự cả tin sẽ giết chết anh vào một lúc nào đó - Nastya nhận định. - Và cả tôi chắc cũng chịu chung số phận ấy. Tại sao bọn mình lại cứ lăm lăm là ông ta có vợ ? Chỉ vì hình như Elena đã bảo với bà Ekaterina, còn bà này thì nói lại với nhân tình - bồ ruột của mình ông Xemen Rodtchenko như thế ? Thông tin đi qua ngằn ấy cửa miệng thì có gì đảm bảo là nó không méo ?

- Ở cứ cho là thế đi, nhưng Zoya thì sao ? Cô ta cũng đã bảo thế với Tashkov.

- Ôi, Iury, anh mới thật là dễ thương làm sao. Những cha độc thân lão luyện kể chuyện vợ con của mình cho các cô bồ nghe cứ ngọt như mía lùi. Làm như thế để cho các nàng thôi khỏi ràng buộc họ vào chuyện cưới xin. Anh thấy đấy, tạo ra cho mình một bà vợ tàn tật mới sướng làm sao ! Vừa khỏi phải nghe những lời hăm hứ, vừa được tiếng là cao thượng.

- Đâu có, Nastya, tôi không tin nổi chuyện này đâu, - Iury lắc đầu. - Có thể ông ta với vợ đã không làm thủ tục đăng ký ? Cứ thế về ở với nhau,

không kịp đăng ký gì thì xảy ra tai nạn, thế là họ cứ sống như thế cùng một căn hộ, và ông ta chăm sóc bà ta. Không thể đuổi bà ta được. Hoặc là không muốn. Bà ta thậm chí còn không có hộ khẩu ở nhà ông ta nữa, vì các thông tin về việc này không có ở cả cảnh sát lẫn nhà đất.

- Được thôi, ta sẽ kiểm tra. - Nastya đồng ý. - Ta sẽ cử bạn Misha lễ độ đến đó, xem xem trong căn hộ đó có những gì. Thế còn về chứng cứ ngoại phạm ta có xác định được gì không ?

- Hiện giờ còn ít. Zoya nói rằng vào đêm mà Oleg bị đặt mìn, ông ta đã cùng cô nàng ngủ đêm ở căn hộ của người bạn ông ta, từ bảy giờ tối đến mười giờ sáng. Tất cả các ngày tháng khác đang được kiểm tra. Bác sĩ Volokhov hóa ra lại là một người rất ân cần. Ngay sau câu thăm vấn đầu tiên đã cho ta xem chương trình làm việc trên máy tính, có ghi rõ tất cả các cuộc gặp, thăm viếng, vân vân. Con người cực kỳ ngăn nắp, mọi thứ đều được ghi chép, đánh dấu và dự kiến gần như cả tháng trước đó. Hôm qua tôi quay cuồng với cái file chương trình đó, hôm nay cử Kolya đi làm việc với nhân chứng. Tôi nợ nần bao nhiêu là công vụ nên muốn ngồi viết cho xong.

Anh yên lặng uống nốt chè trong cái cốc cao đã mẻ sau đó lắc đầu một cách bướng bỉnh.

- Nếu cô vẫn cứ đúng, mẹ trẻ ạ. - Iury nói. - Tức là cha Volokhov không hề có vợ thì việc gì hẳn phải hẹn hò với những cô nhân tình của mình ở nhà người khác ? Đưa về nhà mình, là xong. Lão ta nhiều năm hẹn hò với Galina Terekhina ở căn hộ của Ekaterina để làm gì ?

- Thiếu gì nguyên cơ nào. Nhờ đâu cha mẹ lão còn sống, mà họ thì rất nguyên tắc về đạo đức. Lão quả là chưa hề già, chỉ mới năm mươi mốt, vậy có thể là cả cha lẫn mẹ vẫn còn. Tuy có thể là các vị ấy không đăng ký hộ khẩu ở địa chỉ của lão, nhưng anh biết đấy, điều đó không nói lên cái gì. Họ vẫn có thể sống ở đó. Cái lão này dù sao vẫn cứ kỳ quặc. Tôi không ưa lão Volokhov này chút nào.

Phần còn lại của ngày làm việc tan biến đi trong sự vụ và khi Nastya sực tỉnh ra thì đã chín giờ. Khi cô còn đang nghĩ đi về nhà ngay giờ hay là viết cho xong dữ liệu thì có tiếng gõ cửa khá là vui vẻ. Misha Dotsenko xuất hiện.

- Sao nào ? Có tin mừng gì đây ?

- Tôi chả biết điều này có làm các bạn vui không, nhưng Valery Vaxilevitch Volokhov sống hoàn toàn độc thân không hề có vợ tạm, không cả cha mẹ. Láng giềng đoán chắc như thế vì họ đã nhiều năm tới nhà lão vì các bệnh tật của mình, đó là phận sự của bất kỳ bác sĩ nào. Hơn nữa, cha mẹ

Volokhov quả thực trước đây có sống với lão, nhưng mười năm gần đây sống hoàn toàn ở thành phố khác, gần với cô em gái lão, vì cô này có gia đình và ba đứa con.

- Nhưng có thể là lão xưa kia đã có vợ ? - Nastya hỏi, đầy hy vọng. Cô những muốn làm sao cho cách cư xử kỳ cục của Volokhov có được những lời giải thích đơn giản và logich, nhưng càng có thêm những thông tin về lão thì các hành vi của lão lại càng trở nên khó hiểu hơn.

- Láng giềng nói rằng lão chưa bao giờ có vợ. Kể cả vợ tạm. Tuy họ có thấy là thỉnh thoảng có phụ nữ tới chỗ lão, nhưng không ai trong số họ sống ở đó. Cho ngủ lại - đó là đặc ân lớn nhất lão ta ban phát cho họ.

- Lời nói của hàng xóm tin cậy được tới mức nào ? - Nastya hỏi lại.

Lớn lên trong đô thị và sống trong khu nhà nhiều căn hộ, cô luôn nghi ngờ khi có ai đó tỏ ra hiểu biết quá nhiều về láng giềng của họ. Người Matxcơva đã từ lâu trở nên thù ơ với nhau và thường là không biết đến cả tên của những người ở cùng đơn nguyên với họ.

- Coi thường nhau quá, - Dotsenko mỉm cười. Tôi thậm chí không chuyện trò với ai, lại tìm được người phụ nữ vẫn đến dọn dẹp ở nhà Volokhov với tiền công hậu hĩnh.

- Và bà ta tất nhiên hôm nay sẽ kể lại cho ông ta là có cảnh sát đến chỉ hỏi về việc ông ta sinh hoạt với phụ nữ ra sao ?

- Chắc là không rồi. Vì tôi là phóng viên kia mà. Tôi thu thập tài liệu để viết về những người độc thân và bởi vì người phụ nữ này cũng độc thân nên đã tới chỗ chị ta xin phỏng vấn. Rồi chuyển hướng câu chuyện sang những người đàn ông độc thân đâu có khó. Bà ta tự kể lại hết với tôi. Hơn nữa tên họ của Volokhov thậm chí không được nêu ra. Chỉ đơn giản là hàng xóm của chị ta, rất dễ thương, tiến sĩ y học, vậy mà đời tư thì thế này thế nọ... Và vân vân. Tôi để lại phần ghi âm cho các bạn, tha hồ nghe.

Thu dọn giấy tờ vào tủ sắt và chuẩn bị về nhà. Nastya bỗng hiểu ra là đã đánh giá quá cao sức lực của mình vì cô đã quá vội đi làm, mừng hụt khi thấy nhiệt độ hôm qua không vượt quá ba mươi bảy rưỡi. Khi ngồi bàn giấy thì bệnh trạng không ảnh hưởng rõ, nhưng chỉ vừa đứng lên và đi độ hai chục bước theo hành lang là lập tức thấy ớn người, chân nhũn ra, mắt mũi tối sầm lại. "Trời ạ, tôi hẳn là không về được đến nhà" - Cô buồn rầu nghĩ khi quay về phòng làm việc của mình. Và đúng vào giờ phút ấy, thật phi thui, Gordeev xuất hiện trong hành lang.

- Thế này là thế nào ? - Ông hỏi, vẻ nghi vấn - Tại sao cô lại quay lại nhỉ ?

- Cháu quên một thứ - Nastya tìm cách thoát thân.
- Nào ? Nhìn vào mắt tôi thử coi - đại tá yêu cầu.
Cô gái ngoan ngoãn quay lại và cố làm ra bộ vô tội.
- Dối trá, Nastya. - Bánh mì tròn nhẵn mịn, - có thể với ai đó cô dễ qua mặt. Nhưng không phải với tôi. Đừng vờ vĩnh nữa đi.
- Thôi mà thủ trưởng, mọi thứ ổn cả.
- Ờ ờ, thì mở văn phòng của cô ra, ta sẽ xem cô quả thật quên điều gì chẳng. Nào mở ra, mở ra, đừng à ơi nữa.
Cô gái mở cửa, Gordeev vào liền ngay sau cô.
- Nào, ngồi xuống - Ông ra lệnh - ngồi cho yên. Tôi sẽ cố tìm ai đó có ô tô. Và nếu cô cứ cố tình đến làm việc trong tình trạng sốt cao như thế này thì tôi đuổi cô khỏi đây ngay, hoặc là hãy đi tìm thủ trưởng khác. Tôi, ngoài chuyện của cô ra đã có đủ thứ nhức đầu rồi, ốm không đi được thì phải nằm nhà, đừng có mà chọc giận người khác.
- Cháu chịu được - Nastya cố gắng bào chữa - Cháu bao giờ cũng ốm mà vẫn đi được, bác vẫn biết đấy. Chỉ có lần này không hiểu sao lại nặng. Virus loại gì đó thật là độc.
- Virus - Gordeev cau mày - Diễn viên mắc dịch ngay trên sàn diễn, thật là...
Ông ta nhắc máy, gọi ai đó và thỏa thuận để cho Nastya được chở về nhà sau nửa tiếng nữa.
- Hôm nay cô có làm được điều gì có ích không ? - Đại tá hỏi - Hay là chỉ tìm cách dựng lên màn kịch đấu tranh chống tội phạm.
- Có làm được hơn thế nữa ạ. - Nastya mỉm cười - Với vụ Ekaterina chúng ta đã tiến được một bước rất dài và đã có lúc chỉ còn năm ly nữa là khám phá và bắt gọn tội phạm.
- Tại sao lại "đã" ? - Gordeev cau mày. - Thế sau khi ở cách dịch năm ly rồi lại trôi đi đâu ?
- Trôi một dặm theo hướng ngược lại. Chúng cháu đã tìm thấy tình cờ một nhân vật, mà có vẻ như có được chứng cứ ngoại phạm rất vững chắc cho mọi tình huống. Hôm nay Olshansky hỏi ông ta, hiện tại tạm coi là với tư cách nhân chứng thôi. Ông ta không phủ định việc có quen biết bà Ekaterina, hơn nữa, rất ngạc nhiên khi biết là bà ta bị giết, làm ra vẻ như hoàn toàn không biết chuyện này. Ông ta đưa quyển sổ công tác của mình trong có ghi chép sự kiện từng ngày, nói rằng hãy kiểm tra ông ta đến chán thì thôi.

Cháu và Olshansky thống nhất với nhau chưa hỏi động đến gia đình ông ta. Đầu tiên hãy kiểm tra xem khi xảy ra án mạng bà vợ Marfa và án mạng cô hộ lý lão ta ở đâu, cùng ai, đồng thời thử khép lão vào chuyện Elena xem sao, còn sau đó thì móc hỏi chuyện Galma và lũ trẻ. Cháu vẫn chưa gặp lão bác sĩ này, nhưng Iury thì nhất tề khẳng định rằng lão ta rất bình tĩnh và phản ứng của lão với mọi chuyện thật tự nhiên. Như một người vô tội và hết sức bị bất ngờ.

- Nastya, đừng quá mải mê với lý thuyết khoa học hình sự. Tôi hiểu cô muốn làm sao đó thật tỉ mỉ và chính xác để vạch mặt tay bác sĩ kia một cách dứt điểm và gọn ghẽ. Nhưng không được quên cô bé bị bắt cóc. Bởi chừng cho tới nay chúng ta không nhận được tin tức gì của bọn mẹ mìn, vậy là cô bé không phải là con tin. Và chỉ có mỗi tay bác sĩ này nói cho chúng ta biết ai bắt cô bé và để làm gì.

- Cháu hiểu, thưa bác, nhưng nếu không ép lão ta đến nơi thì đời nào lão chịu nói. Lão ta có vẻ là người trong sạch về mọi phương diện, và nếu chúng ta vội vã thì mọi chuyện sẽ đổ bể mất. Hiện chúng ta chưa có gì đối phó với lão ta. Lão ta có những kẻ giúp việc chẳng hạn như tay đã lừa Misha một cách khéo léo. Nhân tiện, cháu xin báo cáo: Misha đã nhìn thấy Volokhov từ xa và khẳng định chắc chắn rằng người mà anh ta nhìn thấy trong bệnh viện và cho đó là "bác Xasha", hoàn toàn không phải là tay Volokhov. Kiểu người như thế, na ná bức chân dung, nhưng là người khác. Mà mắt của Misha thì là kim cương, anh ta không thể nhầm trong những chuyện như thế. Như vậy nếu kẻ tội phạm là bác sĩ Volokhov thì lão ta phải có ít nhất hai kẻ tòng phạm. Và thế là thành một băng nhóm. Còn nếu chúng ta bằng một động tác bất cẩn đánh động Volokhov, băng của lão sẽ chém về và lặn mất tăm, còn chúng ta thì sau đó buộc phải thả tay bác sĩ ra. Vì không chứng minh được tội của hắn.

- Cô nói mọi thứ đúng cả, Nastya. Và không bắt bẻ gì nổi. Nhưng vẫn còn một cơn cơ, và lại là cái chính yếu với chúng ta hiện nay: Cô bé Natasha Terekhina. Chúng ta không có quyền kéo dài. Thôi, con gái ạ, hết thời gian rồi, đi mau xuống nhà đi. Xe Jiguli xanh, sau tay lái là bạn của cô, cậu Zubov. Mà đừng có rùng mình, cậu ấy hôm nay mát tính đấy.

Trợ lý khoa học hình sự Zubov nổi tiếng về sự cầu rầu về tình trạng sức khỏe của mình hay thái độ không tốt của thủ trưởng đối với anh ta, cũng như về chính sách giả cả của nhà nước và chủ trương tư nhân hóa. Anh là một chuyên gia bậc thầy nhưng quan hệ với anh đòi hỏi không ít

kiên nhẫn và kiểm chế. Anh ta có thể làm cho người lạc quan nhất phải rầu rĩ.. "Thôi được, Zubov Zubiệc gì cũng xong" Nastya cam phậ.

CHƯƠNG 13

Bất chấp những ấn tượng nặng nề của ngày hôm trước, Miron theo thói quen vẫn ngủ ngon và thức dậy khá no mắt, với một tâm trạng khỏe khoắn, không khí sạch, sắc mùi rừng núi vùng Karpat làm cho cậu ngây ngất. Tắm xong, cạo râu, cậu ngó ra hành lang và lập tức bập vào tay bảo vệ đang đi đi lại lại. Nghe thấy tiếng kẹt cửa, tay bảo vệ quay phắt lại phía Miron nhưng không nói gì, chỉ nhìn dò hỏi.

- Ở đây chuyện ăn sáng ra sao nhỉ ? - Miron hỏi vui vẻ.

Người bảo vệ yên lặng tiến đến ống nói treo trên tường và nhắc lên. Chỉ sau vài phút phòng Miron có tiếng gõ cửa và chính tay bảo vệ này đẩy vào phòng Miron một bàn ăn, trên đó có ấm cà phê, một cái giỏ đan có những chiếc bánh mì mới, bơ, mứt, phomat và giấm bông. Ngoài ra ở tầng dưới của bàn ăn Miron nhìn thấy những đĩa nhỏ đựng những cái nắp lông lánh. Một trong số đĩa đó có trứng cá đen, trong cái khác có trứng cá đỏ còn trong cái thứ ba là những miếng cá xông khói thái mỏng. Cậu không quen với một bữa sáng như thế. Mẹ cậu thường cho một bữa sáng nóng, no nê. Bà cho rằng nếu được thì vẫn nên cho cánh đàn ông ăn uống no đủ. Cần làm như vậy vì không thể biết là vào buổi trưa họ sẽ ở đâu và ăn uống ra sao. Những cái bánh mì hóa ra khá ngon, bơ thì tươi và mềm, sau khi làm hai miếng butébrod với trứng cá và hai miếng nữa với mứt thì cuộc sống trở nên quá ư là thỏa đáng đối với Miron. Về chuyện no bụng thì kiểu ăn sáng này cũng chẳng kém gì bữa sáng theo kiểu của mẹ cậu ở nhà.

Miron lại mở cửa ra và đẩy bàn ăn ra ngoài, rồi nói to:

- Khi nào thì tôi bắt đầu dạy học đây ?

Người bảo vệ làm một cử chỉ mời mọc rồi đưa Miron tới tận phòng Natasha, nằm ở tầng trên. Miron gõ cửa một cách lịch thiệp và nhận thấy rằng người bảo vệ đứng canh ném ra một cái nhìn không tán thưởng. Tất nhiên rồi, nếu đây là phường hội của cha cậu thì họ sẽ coi rằng đàn bà không phải là giống người, mà chỉ là thứ đồ đạc, và gõ cửa xin phép là hoàn toàn không nhất thiết. Thế nữa đây, thực là đàn độn.

- Chào buổi sáng - Miron nói vui vẻ, vừa đi vào phòng cô bé - Ngủ ngon không ?

- Tuyệt trần, - Cô bé mỉm cười - Còn anh ?

- Tôi cũng thế. Sao, chúng ta bắt đầu chứ ?

- Vâng - Cô bé trả lời, rất sẵn lòng.

Miron mở quyển bài tập toán của mình và ra bài tập cho Natasha. Cô bé nhanh chóng ghi các công thức ra để giải, còn Miron thì chăm chú theo dõi cô. Hôm qua cậu thậm chí không nhận ra cô bé thật là đẹp. Trời đất, sao tạo hóa lại có thể bất công như thế. Một sắc đẹp như vậy mà phải chịu tàn phế suốt đời. Nhưng mà thôi, thật ngớ ngẩn, không thể tư duy như vậy được, bất cứ ai cũng có quyền được sống một cuộc sống trọn vẹn, đâu cứ phải chỉ những người có bộ mặt xinh đẹp.

- Em đau bệnh gì ? - Cậu đột ngột hỏi.

- Đủ thứ bệnh - Natasha trả lời, không tách mình khỏi bài tập - Anh không thấy sao ?

- Tôi muốn hỏi là tại sao em lại ốm nặng thế ?

- Tại mẹ đấy. Mẹ ném em từ trên cửa sổ tầng chín xuống.

- Em đùa.

Cô bé ngẩng đầu lên và chìa cho cậu tờ giấy với lời giải.

- Em không đùa đâu. Đúng như vậy. Mẹ đã vứt em với em gái và em trai xuống. Em lúc đó mới mười một, em gái lên bảy, em trai mới có sáu tháng tuổi. Tuy rằng quả là mẹ sau đó cũng nhảy xuống theo. Và tất cả đều không chết. Anh thử tưởng tượng. Nhưng đều bị tàn tật. Còn mẹ thì hoàn toàn mất trí. Vậy là chẳng ai hiểu tại sao mẹ lại làm thế. Vì mẹ chẳng nhớ gì cả.

- Nhưng Vaxily hôm qua có nói về cô chị vẫn thăm nuôi mẹ và các em...

- Vâng, đấy là chị Ira, chị cả. Chị ấy lúc đó đã mười bốn, đủ sức giăng ra và bỏ chạy. Chị ấy trốn sang hàng xóm. Đây anh xem lời giải. Đúng không.

- Từ từ đã, em - Miron nói, bực bội. - Lời giải xem sau. Mình nói chuyện thú hơn.

Cậu nhận thấy cô bé vui lên, và đã định hỏi tiếp nhưng cửa bật mở và Vaxily tiến vào phòng.

- Giải lao - Ông ta tuyên bố lớn giọng - Natasha, nghỉ chút, tôi cần nói chuyện với Miron ngoài kia.

Tóm tay Miron, ông ta gần như dùng sức kéo cậu ra hành lang.

- Nào ta ra ngoài trời đi - Vừa đi Vaxily vừa ném câu này ra bằng giọng bất nhẫn.

Họ yên lặng đi xuống tầng một và đi ra khỏi tòa nhà.

- Thế này, anh bạn trẻ ạ. - Vaxily nói giọng khô khan - Những chuyện vợ vẫn kia cậu phải quên đi lập tức. Cậu được người ta mượn để rèn luyện

trí óc cho con bé chứ không để tìm hiểu tiểu sử. Chúng ta là những người nghiêm túc và không chơi trò con trẻ. Cậu được

cha cậu giới thiệu và điều ấy với ta có nghĩa cậu là người đàng hoàng. Cậu còn rất trẻ, anh bạn ạ, và tôi thật không muốn rằng cậu sẽ chết mà không kịp biết mùi đời. Vì thế hãy cư xử sao cho ta không phải dùng đến các biện pháp cực đoan. Ta dùng đến các biện pháp đó ngay lập tức nếu nhận ra rằng cậu là người không nghiêm túc. Rõ chưa ?

"Chưa" - Miron muốn nói thế lắm nhưng kịp kìm mình. Người nghiêm túc phải rõ mọi chuyện.

- Rõ. Không hỏi gì thêm. - Cậu trả lời cứng giọng.

- Khá lắm, - Giọng của Vaxily dịu đi và ôn tồn hơn - Chúng ta coi như vừa có chuyện hiểu lầm vặt vãnh, sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Vì đúng là như thế, phải không ?

- Đúng như vậy.

- Tuyệt vời. Hãy quay về chỗ cô bé và tiếp tục dạy học. Đừng có quên chuyện ta hỏi cậu hôm qua. Nhớ xem xem cô bé có còn thiên hướng về khoa học gì nữa không.

Miron đi vào phòng Natasha và cố gắng kìm nén nỗi giận dữ. Sao cha cậu lại nỡ đẩy cậu vào cái chỗ phải gió này ? Tại sao lại để chúng sử dụng cậu như đồ vật ? Cha cậu giới thiệu cơ đấy. Người đàng hoàng. Việc đại sự của đạo Hồi, cho dù không bản thiện đi nữa ! Và ngay lập tức cậu cảm thấy hổ thẹn về những ý nghĩ của mình. Cha cậu hẳn phải hiểu mọi chuyện rõ hơn cậu. Còn cậu lúc nào cũng có nghĩa vụ là con ngoan. Natasha hẳn là không nhận thấy sự thay đổi trong tâm trạng của cậu và mỉm cười rất thân thiện với Miron khi cậu ta vừa vào phòng. Miron cầm lấy quyển đầu bài khác lật từng trang tìm bài tập khó hơn.

- Đây, hãy giải bài này bằng ba phương pháp khác nhau.

- Nhưng anh muốn nói chuyện kia mà, - Cô bé nhận định một cách e lệ.

- Hết muốn rồi. - Cậu cắt ngang. - Chúng ta cần học chứ không phải nói chuyện.

Cặp mắt to hình hạt vừng của cô bé ướt đầm những giọt lệ, đôi môi run lên, nhưng Natasha không nói gì, chỉ yên lặng cầm lấy quyển sách mở sẵn và bắt đầu giải toán. Miron cảm thấy mình thật đê tiện. Tại sao cậu lại làm khổ cô bé ? Cô bé vốn dĩ cũng đã khổ một đời rồi. Trông đấy, sắp sửa khóc òa lên. Nhưng không thể giải thích với cô về những điều mà Vaxily nói. Phòng này hẳn có thiết bị nghe trộm. Còn cách viết để trao đổi ? Cậu

vườn người ra lấy bút và giấy, nhưng kịp phanh lại. Căn phòng bị nghe trộm, và hơn nữa, có thể còn bị soi. Chắc chắn là đằng khác. Vaxily đã nói họ là những người nghiêm túc. Thôi thì mặc xác. Cậu sẽ làm mọi thứ như Vaxily muốn, như cha cậu vẫn chờ mong. Cô ta là cái gì cơ chứ, quan chức ư ? Hay họ hàng ? Còn chuyện thời thơ ấu của cô ta thì việc gì đến cậu. Chỉ vì tò mò và trặc ẩn để rồi ăn một viên đạn thì chả có gì hay hơn.

Họ học mãi cho tới trưa, và suốt cả thời gian đó Miron nói với Natasha với giọng sin sít qua kẽ răng và cố gắng không nhìn vào mắt cô bé. Nửa thời gian đầu cô bé làm cho cậu kinh ngạc vì lời giải độc đáo và rất thông minh, còn sau đó thì tình hình ngày càng xấu đi, cô bé mất phong độ trong nháy mắt.

- Em mệt ư ? - Miron hỏi lạnh lùng.

Cô bé lắc đầu ra chiều phủ định rồi cắn môi.

- Thế thì tại sao làm việc kém ? Các cách giải của em không thể đứng vững được. Em chọn con đường dài nhất để đi đến đáp án. Trong khi đó có thể tìm lời giải nhanh hơn gấp mấy lần và tinh tế hơn.

Natasha ngược lên, và thật khủng khiếp, Miron nhìn thấy quyển đầu bài nằm trên đầu gối cô bé đầm nước mắt.

- Hãy trấn tĩnh lại và cố tự chủ, - cậu nói, mềm giọng đi đôi chút, nhưng vẫn còn khá nghiêm khắc, - sau bữa trưa ta sẽ tiếp tục.

Miron ăn trưa ở phòng mình, như bữa sáng, nhưng bây giờ cậu đã cảm thấy mất hứng. Bởi lẽ hẳn là có cho ăn như ở IV chẳng hạn, hay nhà bếp, nơi tất cả những người bảo vệ và nhân viên phục vụ ăn, sao cậu lại không được hòa đồng với họ ? Chắc hẳn phải vui hơn. Cần phải nói chuyện này với Vaxily. Tinh thần của cậu suy sụp hoàn toàn. Việc căn phòng của Natasha có đặt máy nghe trộm đã nói lên tất cả, ở đây chẳng có ai tin ai và nói chung là có chuyện bất hợp pháp. Con đường nào đưa đẩy cha cậu đến với những kẻ này ? Giữa cha cậu với chúng có gì chung nhau ? Một bên là sĩ quan quân đội, bên kia là những kẻ đáng ngờ đang tìm cách bán chất xám của cô bé bị tàn tật vĩnh viễn. Chuyện thật bậy bạ. Cô bé mới thật đáng thương. Nhưng cuộc sống của cậu chắc chắn là đáng quý hơn, miễn bàn đi. Rồi về chuyện Vaxily kẹp cổ cậu như một con gà nhép, cũng chẳng phải hồ nghi, cứ nhìn vào mắt lão ta vào lúc đang thốt ra những lời độc địa ấy là đủ biết. Vậy là cha cậu đối với tay Vaxily này chỉ là đồ sai vật bởi chừng hẵn đâu có ngại ngần gì mà không đe dọa Miron.

Sau bữa trưa cậu lại đến chỗ Natasha, giờ thì không có người tháp tùng. Người bảo vệ có nhìn thấy cậu nhưng chỉ đưa mắt tiễn đường. Lăn

này các kết quả cô bé đem lại vô cùng tồi tệ, làm Miron bỗng trở nên hồ nghi phải chăng những cách giải tuyệt vời ngày hôm qua và sáng nay đã làm cho cậu vô cùng khâm phục thực ra chỉ là ảo giác.

- Có chuyện gì thế em ? - Cậu hỏi giọng quan tâm. Em mệt ư ? Hay là hôm nay ta ngừng ở đây ?

Cậu nhận thấy cô bé đang cố ghìm mình để khỏi khóc lên.

"Qui tha ma bắt các bạn người ở đây đi - Đột nhiên Miron giận sôi lên - Mình không thể làm cho cô bé phật lòng được. Cô ta có tội tình gì đâu ?".

Cậu lại gần cô bé và xoa đầu âu yếm. Tóc của Natasha cứng và hẳn đã lâu không gội.

- Sao em lại phải chán chường làm gì. Miron nói nhỏ - Đừng, Natasha, em vốn thông minh kia mà, em có khả năng lắm, có điều em chưa biết tập trung sức lực. Em là một cô bé kỳ diệu, ai mà tin được là chỉ có học theo sách giáo khoa, không hề có thầy dạy mà có thể tiếp thu được kiến thức toán cao cấp, mà lại còn nắm bắt rất vững nữa. Em thật là thần đồng, còn nếu anh có lúc nào la mắng em đi nữa thì điều đó đâu có nghĩa là em ngốc nghếch. Điều đó chỉ có nghĩa là em không cố gắng. Nào hãy ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt anh đi.

Natasha ngoan ngoãn ngẩng đầu lên và Miron chìm đắm vào cặp mắt sáng rất to của cô bé.

- Em không chỉ thông minh - cậu ta tiếp tục - mà còn tuyệt đẹp nữa. Nhưng những trang tuyệt sắc đâu có được khóc, bởi vì sẽ bị hỏng da và mắt. Em cũng sẽ không khóc chứ ?

Một nụ cười yếu ớt thoáng trên môi cô bé.

- Anh cho là em xinh đẹp thật ư ?

- Thật chứ. Em rất đẹp.

- Thế sao anh lại không muốn nói chuyện với em nữa.

Miron chột dạ. Cậu biết nói gì với cô bé đây ? Nói rằng Vaxily đã nghe trộm câu chuyện ban sáng của hai đứa và cấm cậu không được nói những chuyện ngoài bài vở ra ?

- Anh rất muốn nói chuyện với em, nhưng chúng ta phải làm bài tập, làm thật nhiều. Nhiều lắm. Em đã nghe thấy Vaxily nói sao rồi chứ ? Nếu em gây được ấn tượng tốt thì em sẽ có được công việc thú vị và được trả lương cao và vì thế em có thể giúp chị gái mình chu cấp được cho mẹ và các em. Vì thế mà việc làm bài tập là chính yếu ngày hôm nay, còn tất cả những gì còn lại có thể để lại sau. Em nhất trí không ?

- Vậy là sau này, khi mọi thứ đã được giải quyết xong, chúng ta sẽ được nói chuyện với nhau ?

- Tất nhiên rồi.

- Miron...

- Gì kia ?

- Nhưng nếu người ta không thích em thì sao ? Nếu người ta không muốn cho em việc làm ? Lúc đó em sẽ ra sao ?

- Anh chịu đấy. Chắc là người ta sẽ gửi em về nhà.

- Anh có chắc không.

- Tất nhiên rồi. Làm sao có thể làm khác đi được ? Chắc phải gửi em về chứ.

Thực ra cậu đâu có chắc chuyện đó. Ngược lại thì có. ở đây rõ ràng là việc khác. Nhưng chính xác là cái gì ? Họ mưu đồ việc gì ? Tại sao lại bắt cóc cô bé bất hạnh này ? Và điều chủ yếu: chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô bé không đáp ứng được yêu cầu ?

Chìm đắm vào suy tưởng của mình, cậu không nghe thấy tiếng cửa mở ra và giật bản mình vì giọng của Vaxily bỗng vang lên ngay bên tai.

- Các bạn trẻ, xin hãy nghỉ vài phút. Natasha, cô cầm lấy tờ giấy này và viết những gì tôi đọc cho.

Miron nhìn thấy Vaxily trao cho cô bé tờ điện báo in sẵn.

- Phía trên hãy ghi địa chỉ nhà mình, thật chi tiết, trước tiên là index (số hiệu của vùng), sau đó là tên thành phố đường phố, số nhà v.v. Gửi Terekhina Irina Leonidovna. Rồi đến điện văn. Viết không cần chấm câu. Lúc nào cần chấm, ta sẽ nói. Ira chị yêu tha lỗi cho em em yêu anh ấy lắm lắm. Em muốn báo trước cho chị thấy là em đi với anh ấy nhưng không kịp lắm. Hôn chị và Olia với Pavlik. Bỏ một dòng xuống dưới ký tên - Natasha. Rồi xuống dưới viết địa chỉ gửi đi: Murmansk, phố Poliarnaya, nhà số hai mươi, dãy ba, căn hộ số chín Terekhina N.L.

Natasha ngược mắt nhìn Vaxily vẻ ngạc nhiên.

- Chúng ta ở Murmansk ?

- Tất nhiên là không, - Lão ta trả lời nóng nảy - Đừng đặt những câu hỏi ngốc nghếch, thưa tiểu thư. Chị của cô sẽ nhận được bức điện này và thôi không lo lắng nữa. Cho rằng cô chạy theo người mình yêu. Thế rồi sau này, khi cô bắt đầu gửi tiền về, cô ta sẽ thôi không còn giận cô vì chuyện cô bỏ đi mà không báo trước. Và mọi sự sẽ êm.

Miron buồn rầu nhận thấy Natasha tin vào Vaxily. Lão ta nói láo một cách trắng trợn, vậy mà cô bé vẫn tin. Trời đất, cô bé vẫn còn hoàn toàn là

một đứa bé. Một con người tí hon sống trong sách vở và truyền hình, hiểu về cuộc sống qua những tiểu thuyết lãng mạn. Còn lão Vaxily đê tiện thì lợi dụng cái đó. Vậy mà không thể nhắc nhở gì cô bé được ! Chúng nghe trộm. Cần phải làm rõ vấn đề, trong phòng có camera quay trộm không, có lẽ nên viết vào giấy cho Natasha đọc ? Mà để làm gì cơ chứ ? Tại sao lại cứ muốn ... đâm đầu vào chỗ chết ? Vì cái gì chứ ? Bồn mạng quý hơn.

**

***

Ira chưa bao giờ cảm thấy đau lòng như thế này bao giờ. Cô vẫn làm mọi thứ như đã quen làm hàng ngày trong suốt gần ấy năm trời. Quét tước lau rửa, dọn dẹp, bán dạo đồ ăn thức uống, chen chúc trong chợ, cọ xoong chảo, nhưng mọi suy nghĩ của cô hướng về Natasha. Em ở đâu ? Chuyện gì xảy ra với em ? Tại sao họ lại bắt cóc nó ? Bao giờ thì trả lại ? Và liệu có trả lại không ?...

Iury đã khuyến nghị cô không chuyện trò gì với ai ngoài cuộc về việc em gái bị bắt cóc. Những ai ngoài cuộc được tính là tất cả mọi người trừ các cảnh sát viên đang điều tra chính vụ này. Vậy nếu có ai nhận thấy rằng có chuyện gì xảy ra với Ira, cô buộc phải cố gắng trả lời, càng thờ ơ càng tốt.

- Mọi chuyện vẫn ổn. Chẳng qua tôi cảm thấy mình hơi khó chịu, không khéo ốm mất.

Georgy Xergeievitch, người khách trọ, tỏ ra không để ý đến chuyện gì. Ông ta mãi lo những cuộc đàm thoại với vợ về việc đổi căn hộ chung. Ira hàng ngày nghe ông ta nói chuyện với bà ta qua điện thoại giọng rất nóng nảy, bức tức. Chìm đắm vào các biến cố đời tư, ông ta có vẻ như không nhận thấy vẻ đờ đẫn và chán nản của cô chủ nhà. Nhưng riêng Ilias thì tỏ ra nhạy cảm, ra sức tìm cách quà cáp, mời mọc đồ ăn mua từ ngoài chợ, hỏi han từng lum này nọ, làm sao mà trông mệt mỏi thế, đau bệnh gì vân vân. Té ra là giàu lòng trắc ẩn, thế nữa cơ đấy...

Thình thoảng cô rất muốn chia sẻ nỗi khổ của mình, kể về cái chết của Oleg và vụ bắt cóc cô em gái, cái mà cô phải ghì nén. Nhưng đã yêu cầu không được nói tức là phải làm đúng như thế. Cô thậm chí không nghĩ đến chuyện có thể không nghe lời Iury. Cô biết cần phải làm gì. Làm sao Ira có thể vì bất cần mà làm hại em gái. Cô sẽ không thể tha thứ cho mình về chuyện đó suốt đời.

Hôm nay đã đến phiên phải tới thăm mẹ. Ira ngay cả khi chưa có những vụ việc vừa rồi luôn trì hoãn chuyện này, vì những cuộc viếng thăm phế nhân viện đối với cô rất nặng nề. Cô không hiểu nổi tại sao mẹ lại làm

việc đó, và Ira không thể tha lỗi cho mẹ, vì cô cho rằng bà hiện đang sống trong cõi cực lạc, nơi không có những hồi ức khủng khiếp, nơi không có những vấn đề mà cô con gái hai mươi tuổi của bà phải tranh đấu từ bốn giờ sáng đến tận đêm. Nhưng việc đi là phải đi, và Ira sắm những quà bánh tầm tầm và những gì bà mẹ yêu cầu rồi lên đường. Galina không ở trong phòng mình. Ira đứng trầm ngâm trước cửa phòng đóng kín cho tới khi ông lão sống ở phòng bên cạnh lập cập đi qua.

- Mẹ cháu ngoài vườn - ông già khò khè, cố nén cơn suyễn.

Mẹ quả là ngồi ngoài vườn, trên chiếc xe đẩy dành cho phế nhân, dưới bóng sồi rậm rạp. Ira ngạc nhiên vì bên cạnh bà không có bà xơ Marfa, người luôn đi dạo với Galina.

- Thế xơ Marfa đâu ? - Ira hỏi ngay. Theo thông lệ, cô bỏ qua việc chào hỏi mỗi lần gặp mẹ.

Phản ứng của Galina làm cô kinh hoàng. Mặt bà biến đổi, nước mắt ứa ra, miệng bà bắt đầu mấp máy những câu gì không rõ:

- Súc sinh... Quái vật... ác quỷ...

Ngoài ra Ira không còn nghe được gì.

- Mẹ bảo sao ? - Cô hỏi từ tốn - Ai là quái vật ? Xơ Marfa ư ?

Mẹ cô trả lời bằng những động tác khó hiểu. Bà che mặt bằng đôi tay run rẩy và bắt đầu vận vẹo thân mình, lắc lư. Ira lo sợ thực sự. Sau tai họa xảy ra sáu năm trước đây, chưa bao giờ Ira chứng kiến việc mẹ cô chấn động thần kinh. Ngược lại, quên tiệt hoàn toàn cuộc sống trước đây. Bà trở nên yên lặng một cách kỳ lạ và rất thờ ơ với mọi chuyện. Nói chung bà không hề giống gì với chính mình trước đây, người mà Ira đã quen và đã yêu thương thưở còn thơ. Galina lúc đó thật nhân ái và ân cần, rất âu yếm và quan tâm đến tụi trẻ, không bao giờ quát mắng. Còn Galina hiện nay thì dữ dằn, đồng bóng, được voi đòi tiên. Tất nhiên khi có mặt Ira thỉnh thoảng bà lại khóc, nhưng đó luôn là phản ứng về sự thô lỗ của con gái, chứ không phải là biểu hiện của sự đồng cảm với nỗi đau khổ của con gái lớn cùng như với những đứa bé em nó nữa. Nhưng tới lần này thì..

- Chuyện gì đã xảy ra thế, mẹ ?

Nhưng mẹ nó không trả lời, lại càng lắc lư ghê gớm hơn. Bà lên cơn co giật. Ira sợ quá. Cô chạy về phía tòa nhà, cố tìm bác sĩ hoặc hộ lý. Kìa một bóng blu trắng.

- Cấp cứu ! - Cô hét lên muốn vỡ giọng. Người đàn ông mặc blu quay lại phía cô rồi vội vã tiến đến.

- Có chuyện gì thế, cô gái ?

- Mẹ cháu ở đằng kia - Ira nói, muốn ngộp thở, chỉ tay về phía mẹ cô
- Mẹ bị choáng. Xin làm ơn cứu giúp.

Bác sĩ vội vã theo cô. Vừa nhìn thấy Galina, ông ta lập tức thở phào.

- Terekhina... Cô là con gái bà ấy ? Không có gì đáng ngại đâu, ít lâu nay chuyện ấy vẫn xảy ra với bà ấy. Bà ấy sẽ tự dịu đi sau một lát thôi.

- Nhưng chuyện gì xảy ra với bà ấy, thưa bác sĩ ? Trước kia chuyện này đâu có xảy ra. Bà ấy đau bệnh gì thế ?

- Xin đừng lo, bà ấy không đau gì. Đây chỉ là cơn thần kinh thôi.

- Sao bà ấy lại bị căng thẳng ? - Ira hỏi, đã yên tâm hơn.

- Thế cô không biết ư ? - Bác sĩ ngạc nhiên - Cô không nghe việc dữ đã xảy ra với vợ Marfa của chúng tôi ư ?

- Không. Chuyện gì xảy ra thế.

- Vợ Marfa bị giết ngay trong phòng của mẹ cô. Còn mẹ cô chính là người đầu tiên phát hiện ra. Tất nhiên điều đó là chấn động lớn đối với mẹ cô và bây giờ mỗi lần bà ấy nhớ tới chuyện đó là bắt đầu khóc. Cô không nên lo lắng quá.

- Có lẽ là nên tiêm cho mẹ cháu chứ ?

- Tôi đã nói rồi, bà ấy sẽ tự hồi tỉnh.

- Nhưng mẹ cháu run lên bần bật thế này này. - Ira đưa mắt về phía mẹ về đồng cảm, có lẫn vẻ khinh thị.

- Làm sao được, con bồ câu nhỏ ạ - bác sĩ nhún vai, - cô buộc phải quen đi thôi. Mẹ của cô là bệnh nhân nặng. Bây giờ bà ấy còn tương đối trẻ, nhưng rồi năm tháng sẽ làm cho bà ấy trái tính hơn, đây là tiến trình tự nhiên thôi và vì thế cần phải sẵn sàng chấp nhận. Tóm lại chẳng có bệnh nào đẹp bao giờ.

- Bây giờ cháu phải làm gì đây ? Chờ cho mẹ thôi khóc ư ?

- Nếu như cô còn nhiều thời gian rồi thì có thể đưa mẹ đi dạo quanh công viên. Còn nói chung tôi khuyên cô nên đi về nhà. Những túi gì đây ? Của cô ư ?

- Vâng, cháu đem hoa quả đến và một vài thứ nữa mẹ bảo mua.

- Xin treo túi lên cái móc ở trên ghế của xe đẩy. Xin đừng lo, không ai lấy đâu, ở đây không có kẻ cắp đâu. Đi nào, tôi tiễn cô ra đến cổng.

Ira treo túi lên móc, đưa mắt về phía mẹ lần cuối và chợt phát hiện ra mình đang cảm thấy nhẹ nhõm một cách bất ngờ về việc thăm nuôi lần này mới chóng vánh làm sao. Cô đã không kịp cãi nhau với mẹ như thường lệ để rồi cảm thấy bực bội. Lần trước cô đi ra khỏi đây, vừa đi vừa khóc. Ông

bác sĩ dễ thương, mặt mũi hồng hào đưa cô đi ra phía lối ra của công viên bao quanh phê nhân viện.

- Chuyện gì xảy ra với bà xơ thế ? - Ira hỏi - Ai đã giết bà ấy ?

- Ôi, con bồ câu, ai mà biết được - bác sĩ dang tay ra - Cảnh sát đang tìm kẻ sát nhân, nhưng hiện chưa có kết quả.

- Trời đất ơi ! cô bé thờ dài, một phụ nữ tử tế như thế... Theo cháu biết, chỉ có mình bà ta là mẹ chịu thôi. Nói đúng hơn, chỉ có bà ấy là hòa hợp được với mẹ. Rất ân cần kiên nhẫn. Cháu chắc đã phải quát ầm lên một tý lần rồi vậy mà xơ Marfa vẫn chịu đựng lại còn mỉm cười. Xin bác sĩ cho biết, có phải người ta luôn luôn khó tính đến mức không chịu nổi như thế, mỗi khi đau ốm ?

- Gần như thế - bác sĩ gật đầu. - Và càng đau ốm hơn thì tính cách càng khó chịu hơn. Cần phải thỏa hiệp với chuyện đó vì không có cách khác, có thể thôi. Cô hẳn là ít khi thăm mẹ phải không ?

- Mỗi tháng một lần thôi. Mà sao bác sĩ đoán ra ?

- Bởi vì nếu cô đến đây thường xuyên hơn thì hẳn là chúng ta đã quen biết nhau. Mẹ của cô ở đây đã mấy năm ròng...

- Sáu, - Ira đính chính, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy xấu hổ về những cuộc thăm nuôi hiếm hoi mà cô dành cho mẹ mình.

- Đúng, sáu năm. - Ông ta nói. - Vậy mà lần đầu tiên tôi nói chuyện với cô. Thường người nhà của các bệnh nhân nằm ở đây lâu năm tôi biết rất rõ. Họ thường đến chỗ tôi. Còn cô thì có vẻ không thiết tôi lắm.

- Nhưng ông là ai ? - Ira hỏi thẳng thừng.

- Tôi là bác sĩ trưởng, Xergei Lvovitch Gulanov - ông bác sĩ tự giới thiệu. - Còn cô tên là Ira thì phải ?

- Đúng. Sao ông biết ?

- Ồ, con bồ câu nhỏ - Xergei Lvovitch cười, cô quên rằng chúng tôi sống ở đây ra sao rồi. Đây là với cô thì thế giới rộng mở, còn ở đây thế giới của chúng tôi là cái bị đóng kín. Những phế nhân bị tách khỏi thế giới. Chỉ quanh đi quẩn lại có ngần ấy người nên tất cả đều biết rõ về nhau. Tuy quá là do mẹ cô bị mất trí nhớ nên về gia đình cô nên người ta không biết được nhiều. Nhưng chúng tôi còn biết rằng cô có hai em gái và một em trai nữa và họ đều phải sống ở bệnh viện. Đáng tiếc là với chúng tôi, luôn luôn là bí mật điều gì đã xảy ra với mẹ cô và vì sao bà ta làm cái hành vi kinh khủng đó. Nếu cái bác sĩ biết điều đó thì có thể trí nhớ của mẹ cô sẽ được hoàn trả.

- Cháu cũng không biết - Ira thú nhận.

- Và không ai biết ư ? Biết đâu có ai đó mà cô có thể hỏi chuyện được ?

- Không đâu, - Cô lắc đầu. - Không có người nào như thế cả. Không một ai biết tại sao bà ấy lại hành động như thế. Chắc là bố biết nhưng bố đã chết một ngày ngay sau chuyện đó.

- Vậy là cô có một mình ư ? - Gulanov hỏi đây trặc ẩn.

- Đúng vậy. Nhưng cháu vẫn đảm đương được, chả có chuyện gì phải ngại.

- Tôi đâu có ngại - ông ta mỉm cười - Tôi hỏi vì những duyên do khác. Cô hẳn đã biết chúng tôi là đơn vị được bao cấp, tức là sống bằng túi tiền nhà nước. Túi tiền này gần đây càng ngày càng thùng to. Tiền không giữ được mà cứ vào lỗ là ra lỗ hổng hết. Cô vẫn thấy chúng tôi nuôi dưỡng bệnh nhân trong tình trạng thế nào. Tiền thì ít mà thuốc thì nhất thiết phải có, vì vậy chúng tôi trước tiên phải mua thuốc đã, hi vọng là người nhà sẽ bồi dưỡng thêm cho bệnh nhân. Nhưng ngày mà chúng tôi phải đưa việc ăn ở phế nhân viện vào chế độ điều dưỡng mất tiền đã tới gần. Cô đã sẵn sàng đón nhận chuyện đó chưa ?

- Cháu ư ? - Ira hoảng lên - Có đắt không ạ ?

Lại còn thế nữa. Không lẽ phải rút từ số tiền còm mà cô vẫn dành dụm cho Pavlik ra để trả tiền chữa bệnh cho mẹ ?

- Tôi hiện chưa được rõ, nhưng chắc là không ít hơn năm trăm nghìn một tháng đâu.

- Bao nhiêu ạ ? - Cô hỏi lại, phát hoảng lên. - Năm trăm ư ? Trời đất hỡi, cháu làm sao kiếm được ngần ấy đây.

- Từ từ đã, con bồ câu nhỏ ạ, đừng hoảng loạn ngay lên như thế. Thứ nhất, điều này chưa xảy ra. Thứ hai, hoàn toàn có thể là số tiền phải trả không lớn. Thứ ba có đủ các loại ưu tiên cho các gia đình thu nhập thấp. Nếu tính đến tình trạng kinh tế của gia đình cô, tiền viện phí có thể sẽ thấp hơn rất đáng kể. Hơn nữa, có thể mẹ cô sẽ rơi vào diện nằm viện chữa bệnh không mất tiền. Mà ta tới nơi rồi. Chạy đi, xe buýt đến nơi rồi.

Gulanov cười với Ira vô cùng thân thiện và chạm vào vai ý chừng như đẩy cô về phía xe buýt đang chạy đến. Cô yên lặng gật đầu và chạy về phía bến xe, và theo lệ thường lại quên mất câu chào từ biệt.

**

***

Tất cả các cuộc hội đàm đều được tiến hành cực kỳ khó khăn. Ajaks biết rằng đã tính sai đội hình của hẳn nên thực thi việc này không được trôi

chảy lã. Nhưng sau ngần ấy sự vụ được hoàn thành một cách miễn chê trách, chuyện này có thể bỏ qua và không nhất thiết phải quở mắng.

Nhưng còn Ilias. Đã bao lần Ajaks tự nhủ mình là không nên lấy những người có tay nghề kém và không trải qua tất cả các bước của chu trình kiểm tra. Việc kiểm tra thường được tiến hành như sau: phái đối tượng đi đâu đó xuống Trung Á để kiểm chứng việc anh ta có thể chịu đựng khá dễ dàng cái nóng, cơn đói, khát và thời gian dài yên lặng chờ đợi. Nếu kết quả kiểm tra đợt đầu tiên không khâm khá, nhưng ứng cử viên tỏ ra tình nguyện và rất quyết tâm thì người ta lại tạo cho anh ta khả năng tập luyện cho đến lúc anh ta bắt đầu cảm thấy mình ở trong sa mạc cứ như ở nhà mình.. Ilias trải qua sa mạc một cách kém cỏi, nhưng làm việc với Ajaks thì rất muốn, vì thế người ta vẫn lấy anh ta không cần đến những rèn luyện bổ sung, hơn nữa chàng trai còn hứa hẹn sẽ ra công tập luyện và cho đến khi nhận nhiệm vụ sẽ có được phong độ cần thiết cả về thể lực và tâm lý. Anh ta đã làm cho người ta tin, ấy vậy mà...

Phần thứ nhất của chiến dịch được tiến hành thật tuyệt vời, các tài liệu mật về công nghệ hạt nhân được mua thành công nhờ những món tiền lớn, và nhiệm vụ của Ilias là chuyển chúng sang Libi. Tay này, như tất cả các nhân viên khác của Ajaks trong trường hợp này, đã mua một tua du lịch sang Hilạp, thuê một chiếc ô tô riêng ở đó. Hắn nói với đại diện của tua là chỉ cần đến hướng dẫn viên sau ba hoặc bốn hôm nữa, sau khi đã dạo chơi, tắm biển, phơi nắng một mình. Rồi phóng qua biên giới Hy Lạp - Libi. Biên giới ở đây hoàn toàn chỉ là qui ước, cứ đi qua sa mạc là xong, chả ai kiểm tra, Ilias gặp tay môi giới dẫn đường ở chỗ hẹn và cùng hắn đi trong sa mạc về hướng ốc đảo, nơi có cuộc hẹn với phía Libi. Và cho dù người ta đã báo trước với Ilias rằng sa mạc không phải là góc đường Tverskaya và Ogarev, nơi mà người ta vẫn hẹn nhau ở Nhà Bưu điện vào thời gian định trước một cách nghiêm nhặt, rằng trong sa mạc người ta chờ nhau không phải hàng giờ, mà hàng ngày đêm, việc chờ đợi đối với tay Ilias này vẫn tỏ ra là không thể chấp nhận. Hắn nhanh chóng đánh mất cân bằng về tinh thần, bắt đầu lên cơn thần kinh, cáu kỉnh, thét vào mặt tay dẫn đường, người này không làm sao có thể giải thích hay vỗ về hoặc làm vui gì được cho hắn. Tay này người Ả rập và chỉ nói được tiếng mẹ đẻ, còn tiếng Anh thì chỉ biết dăm chữ để hoàn thành được chức trách của mình kiểu: "Đi theo tôi", "Hãy chờ đây".

Cho đến khi tay Libi xuất hiện Ilias đã sắp sửa đứt gãy thần kinh hoặc thậm chí đã đứt rồi, vì chồm lên tay đó, la thét thịnh nộ. Tay Libi vốn

cũng không khá gì về tiếng Anh, chẳng hiểu chuyện gì, chỉ vớ lấy tài liệu rồi chuồn thẳng. Tất nhiên khi gặp sếp hẳn báo cáo lại rằng cái người được giao chuyển tài liệu quan trọng như vậy mà lại tỏ ra là kẻ không đáng tin cậy và thiếu kiểm chế. Và vì thế mà bây giờ Ajaks lãnh nhận đủ mọi chuyện. Người mà hẳn đang tiến hành thương thảo là nhân vật gần gũi với giới cầm quyền Libi và là kẻ được Kadafi tin cậy. Ông ta có học vấn, nói được một số thứ tiếng Âu châu, và được giao việc tăng cường tiềm năng khoa học của đất nước xã hội chủ nghĩa kiểu Hồi giáo. Tên thật của ông ta, Ajaks không được biết, chỉ biết bí danh là Kastor.

- Đất nước của các ông phản bội chúng tôi - Kastor bĩu môi khinh bỉ - Các ông thất vọng với ý tưởng xã hội chủ nghĩa và đem con bỏ chợ tất cả những ai bị các ông tiêm nhiễm tư tưởng này. Các ông đã nuôi chúng tôi bằng những lời hứa suông, nhử chúng tôi bằng triển vọng sẽ cung cấp vũ khí hạt nhân, còn bây giờ thì trùm chặn kín mít. Nhưng lý tưởng chủ nghĩa xã hội Hồi giáo là bất diệt, và mỗi người Libi đều có ở đầu giường của mình cuốn sách xanh của lãnh tụ Kadafi. Và chúng tôi sẽ bắt phải quì mọp tất cả những kẻ không chia sẻ lý tưởng với chúng tôi. Sự vĩ đại của lý tưởng của chúng tôi là không có giới hạn. Vậy mà ông Ajaks, lại dám đưa hoạt động của chúng tôi vào vòng hiểm nguy bằng cách chuyển tài liệu qua một kẻ yếu đuối và kém thông minh như thế.

- Tôi thừa nhận là ông đúng - Ajaks cúi đầu hối lỗi - và xin cam kết với ông rằng điều này sẽ không lặp lại. Tôi xin chú trọng hơn rất nhiều về việc huấn luyện người của mình. Tôi đề nghị thảo luận chiến dịch tiếp sau của chúng ta.

Chiến dịch tiếp sau được soạn thảo không phải để lấy các công nghệ bí mật, mà để có được giấy tờ và "vỡ bọc" cho các tên khủng bố, những kẻ được huấn luyện trong các trại ở Libi. Những kẻ được huấn luyện lấy từ các trại tị nạn ở Libăng, và sau khi qua các khóa huấn luyện tăng cường được "rải thảm" khắp thế giới. Những tên tân binh khủng bố này cần đến các giấy tờ và tốt hơn nữa là "vỡ bọc", cái chúng cần để tránh rầy rà qua các đợt bị kiểm tra. Và ở đây Ajaks cùng nhóm của lão cũng có thể giúp đỡ rất lớn. Trong cuộc gặp ở sa mạc, người của Ajaks đã nhận được ảnh của những ai đã tốt nghiệp khóa huấn luyện. Những ảnh này qua các chuyến buôn con thoi thông thường được chuyển sang Thổ Nhĩ Kỳ, Italy hay đảo Sip và giao cho những người làm giấy tờ hộ chiếu trong thời gian ngắn. Sau đó thủ tục lại được lặp lại. Người của Ajaks gom giấy tờ, đi sang Hilạp, vào trong sa mạc và chờ đại diện phía Libi trong Ốc đảo. Bằng cách đó mà những kẻ

khủng bố từ trong trại đi ra thế giới lớn, với đầy đủ các giấy tờ quan trọng xác nhận danh tính và nghề nghiệp của mình. Đồng thời mỗi người được cấp một vài bộ giấy tờ, dĩ nhiên là theo các tên tuổi khác nhau. Thực tế đã chỉ ra rằng loại hình trang bị giấy tờ hộ chiếu theo kiểu này nâng cao độ năng động và an toàn lên đáng kể đồng thời cho phép các nhóm hoạt động không chỉ hiệu quả hơn mà còn dài hạn hơn. Trên thực tế Ajaks đã tiến hành được bốn chiến dịch như vậy, bây giờ đã đến lúc thương thảo điều kiện cuộc thứ năm. Nhưng Kasior không vội, thường xoay câu chuyện theo hướng, liệu có thể tin tưởng vô điều kiện Ajaks và nhóm của lão về việc sẽ không xảy ra trục trặc kiểu Ilias. Ajaks hiểu rằng Kastor không có lối thoát khác, kiểu gì thì chiến dịch này cũng chỉ có thể do Ajaks tiến hành, vì nếu tìm người khác để thực thi thì sẽ mất thời gian và không phải là ít. Vì thế mà kiểu gì thì lão cũng sẽ nhận được đặt hàng. Nhưng Kastor cố kéo dài, viện cớ sợ rủi ro do thất bại của nhóm Ajaks, chẳng qua vì một lý do duy nhất là đim giá. Nếu các ông đã không đáng tin cậy như chúng tôi trông đợi thì xin làm ơn giảm giá dịch vụ xuống cho. Ajaks tự biết rằng cãi lại chuyện đó thật khó, vì độ tin cậy và an ninh bao giờ cũng rất có giá, còn nếu về những cái đó còn phải đặt câu hỏi thì tất nhiên tiền nong cũng không thể đòi hỏi nhiều.

Cuối cùng thì họ cũng đạt được các thỏa thuận về điều kiện và Ajaks chuyển sang vấn đề mà hôm nay lão quan tâm hơn hết thảy.

Chúng tôi đã sẵn sàng bắt đầu việc chuẩn bị phương pháp cho phép đất nước các ông có được khả năng không chỉ nâng cao tiềm năng khoa học, mà còn gây giống được những người lính tuyệt vời. Việc này chúng tôi đã nói sơ bộ với đồng nghiệp của ông, ông Polluks, ông ta đã rất quan tâm đến việc này và sẵn lòng cung cấp tài chính.

Kastor yên lặng chờ đoạn tiếp sau, không hỏi han gì, Ajaks đoán rằng con người giàu có một cách huyền diệu mang quốc tịch Iran và có tên là Polluks chính lại là anh em hoặc ít nhất cũng có họ hàng với Kastor. Không phải vô lý mà họ lại lấy bí danh là tên của hai anh em sinh đôi trong huyền thoại Hy Lạp. Kastor có vẻ có học hơn người anh em tí phú của mình, vì đã du học đâu đó ở châu Âu hoặc châu Mỹ, và ở đó đã có được hình dung về văn hóa Hy Lạp cổ đại. Bí danh Ajaks chính cũng do ông này đề xuất. Ông Polluks vốn tự do lượn lờ khắp thế giới và có khả năng tiếp cận tối bất cứ ngân hàng nào, thường chi trả cho các công việc mà Ajaks hoàn thành theo đặt hàng của người anh em của ông ta. Hẳn là ông ta cũng tranh đấu cho sự nghiệp xã hội chủ nghĩa Hồi giáo. Ajaks ngờ rằng không chỉ có mình Libi sử dụng dịch vụ của ông ta mà cả Iran nữa, ít nhất là ở phần liên quan đến

công nghệ hạt nhân và vũ trang. Iran cũng dọa dẫm thế giới rằng họ sắp sửa có vũ khí đến nơi, nhưng dù sao thì cũng có tiếp cận tới nước này và vì thế mà kiểu gì cũng còn kiểm soát được nó. Còn với Libi thì chẳng ai có được cách gì để tiếp cận. Làm gì nổi nếu xung quanh ngần ấy cái sa mạc. Và ở sa mạc thì ai cũng biết là có thể giấu bất cứ thứ gì. Dù là trại huấn luyện quân khủng bố hay là trung tâm hạt nhân. Chẳng ai tìm được. Vì thế mà khi Iran đe dọa thì mọi người chỉ hơi chớp mắt một tí, còn khi Libi đã nói thì phải để ý thực sự. Xét về một khía cạnh thì ở đó chả có cái quái gì. Còn về một phương diện khác thì đừng có mà đùa. Còn những giấy tờ mà Ajaks vẫn kiếm được thì chắc không phải chỉ ở chỗ ông Kadafi mà còn được chuyển qua bên Iran. Tất nhiên có giá khác. Bởi vì Iran là nước giàu có đâu phải như Libi. Và thế là các bên cùng có lợi.

Gặp gỡ tay Polluks khá là dễ, vì thế mà Ajaks cố giải quyết phần lớn các thương thảo với chính tay này, chứ không phải với tay Kastor người Libi. Còn về phương pháp của giáo sư Volokhov, lão đã sơ bộ thảo luận với Polluks kẻ đã lập tức sôi sùng sục lên và hứa sẽ trả tiền nhiều. Rất nhiều. Và thậm chí còn gửi bác sĩ của mình đến tận nơi xem "mặt hàng".

- Ngài Polluks đã phái chuyên gia tới chỗ chúng tôi để xem các mẫu thử nghiệm và sẽ cho biết đánh giá của mình. Nhưng tôi cần biết phía các ông có quan tâm đến phương án này không. Bởi vì từ mẫu thử nghiệm đến khi hoàn thiện phải đi qua một con đường không ngắn chút nào, đồng thời với những chi phí đáng kể. Tôi cần phải biết chắc mình có nên thực hiện những chi phí như thế không vì nhờ đâu các ông không cần đến một phương pháp như thế.

- Tôi tin tưởng ngài Polluks, - Kastor đáp lại rất bình thản, nhìn chăm chăm vào Ajaks bằng cặp mắt sáng quắc - Nếu ông ta cho rằng chuyện này đáng đồng tiền bát gạo, thì mọi sự sẽ xảy ra như thế. Tất nhiên ông phải hiểu rằng nếu phương án của các ông không thực thi được trong điều kiện của chúng tôi thì ông sẽ phải trả lại một phần tiền.

Thế mới thật là ngang như cua. Ajaks chưa bao giờ gặp chuyện thế này. Người mua luôn phải liều mạng ở mức độ nhất định khi mua hàng, và không bao giờ do người mua liều mạng hoặc không tính hết mà người bán phải chịu phạt. Hàng đã mua rồi không được trả lại hay đổi lại, đấy là luật bất di bất dịch ở bất cứ đâu. Kẻ bán hàng kém phẩm chất có thể bị giết hoặc bằng cách nào đó mà bị trừng phạt, muốn làm gì thì làm không ai cấm đoán, nhưng người mua không có quyền đòi tiền lại. Đúng hơn là có, nhưng điều này không hợp lệ làng. Trước kia tay Kastor này đâu có cư xử như thế. Đã

bao nhiêu tài liệu bí mật kiếm được nhờ những món tiền lớn, sự giao hoạt, mua chuộc hay đòn tâm lý đã được Ajaks chuyển giao, và chưa hề bao giờ có câu chuyện phải trả lại tiền, nếu như các chuyên gia Libi không thể chế tạo được tên lửa hay dụng cụ gì đó trên cơ sở các tài liệu kia. Không làm được ư, đó là chuyện của các anh. Vậy là hiểu biết về vật lý còn kém, không yên bác. Nhưng không khi nào Kastor lại tỏ ra nghi ngờ sự trung thực của Ajaks, rằng có thể sẽ mua phải của rởm. Hoặc là có nghĩ nhưng vì lý do gì đó mà yên lặng vậy mà bây giờ thì nhò ra cái của này...

- Ngài ngụ ý gì khi nói rằng phương pháp này không hoạt động được trong điều kiện đất nước ngài ? Ngài muốn nói rằng trong điều kiện hạn chế về trình độ ? - Ajaks làm rõ một cách mỉa mai.

- Tôi xin nói rằng ở nước tôi cả khí hậu, cả quỹ gen đều khác với nơi mà các ông xây dựng phương pháp của mình. Tất nhiên nếu quả thực đã có một phương pháp như thế được xây dựng - Kastor không nén nổi châm chọc - Chính vì thế đối với chúng tôi nó có thể sẽ tỏ ra không có ích. Không lẽ ngài lại không nghĩ tới điều đó ?

- Phương pháp này được xây dựng trên cơ sở chiếu tia phóng xạ lên bào thai khi nó còn nằm trong bụng mẹ. - Ajaks giải thích - Theo tôi được biết, tia phóng xạ không có những khác biệt lớn khi tác động ở các vùng khí hậu khác nhau, không phụ thuộc vào chủng tộc và lại càng không chịu ảnh hưởng dân tộc tính của đối tượng chịu tác động phóng xạ.

- Được thôi, ta thử xem. - Kastor đáp lại hững hờ - Ta sẽ chờ xem Polluks nói gì.

Theo bộ mặt trơ như đá của hắn, Ajaks không hiểu nổi tay Libi này có quan tâm đến đề nghị nói trên không. Nói chung Kastor luôn cư xử như vậy, không bị kích động, trầm tĩnh, có một chút khinh rẻ, cứ như là hắn đã cho Ajaks một ân huệ là chấp nhận dịch vụ của tay này. Ajaks nhìn nhận chuyện này, không hề bức bối và nóng nảy. Hắn đã nhiều năm hợp tác với các tổ chức Hồi giáo khác nhau. Nói riêng, sự hợp tác này hắn có được như là di sản của bố hắn. Bố hắn xuất thân là người Nga nhưng theo đạo Hồi hoàn toàn do muốn chống đối chế độ Xô viết mà ông ta căm thù đến xương tủy. Ông ta nhiều năm làm việc ở Trung Á và trong thời kỳ tác chiến ở Afganistan đã tích cực buôn lậu vũ khí cho các nước Cận đông. Mánh mung của ông này để lại khá là rộng và nhiều, và cậu con thừa tự được hưởng cùng với những lời lẽ sau đây: "Hãy nhớ lấy, con trai ạ, rằng khi nào còn chủ nghĩa khủng bố Hồi giáo thì luôn có khả năng kiếm nhiều tiền. Và chỉ có lũ ngốc là không tận dụng cái đó".

Cuối tháng Sáu với cái nóng ở Roma thật là ngọt ngào. Họ cùng ngồi trong bar ngoài trời trên phố Pyatxa Novon, nơi lúc nào cũng đầy nghẹt dân du lịch, nơi mà có thể gặp gỡ nhau, không sợ cặp mắt của ai đó dòm ngó. Ajaks bay đến Roma hai ngày trước đây, chỉ để gặp gỡ với Kastor, và tối nay sẽ bay về nhà. Hắn không bao giờ ưa chuyện lưu lại nơi này, Roma không hiểu sao không thuộc khẩu vị của hắn và nguyện vọng thăm viếng thành phố chưa bao giờ phát sinh. Ajaks hoàn toàn không phải là kẻ ưa thích chuyện lữ hành.

Các thương thảo chấm dứt, đã đến lúc thoái lui. Ajaks chậm rãi rút cái ví ra lấy số tiền đặt lên cái đĩa mà tay hầu bàn đã dùng bê cà phê và hóa đơn. Mỗi người tự trả lấy tiền của mình - Đây là nguyên tắc trong giới khách du lịch, vì thế không nên chơi trội làm gì.

**

***

Các sĩ quan tác chiến càng kiểm tra bác sĩ Volokhov nhiều hơn thì nhân cách của tay này càng khó hiểu hơn. Nếu như xét đoán theo cuốn, lịch công tác thì vào các thời điểm khi Ekaterina, rồi xơ Marfa, rồi nữ y tá khoa nhi Alevtina Myrikova bị giết thì Valery Vaxilevitch làm đủ thứ chuyện khác, ngoài chuyện giết người ra. Vào ngày mà nữ ca sĩ Elena ngã một cách cầu thả từ trên cầu thang xuống, Volokhov lại đang ở một hội nghị tiến hành ở tận tỉnh Kaduga, tận thành phố Obninsk, nơi có một trong những viện lớn nhất, rất nổi tiếng, chuyên về các vấn đề áp dụng phóng xạ trong y tế. Thậm chí còn đọc báo cáo ở hội nghị này. Tất cả những ghi chép đều được kiểm tra đi kiểm tra lại, và trong cả bốn án mạng, alibi của tiến sĩ Volokhov là không thể phủ nhận và bác bỏ.

- Vậy là hắn có những trợ thủ - Nastya bình luận. - Cần phải bám sát hắn cho tới khi hắn tìm gặp một trong số những kẻ đó.

Tuy nhiên đại tá Gordeev xem xét với đề nghị này một cách thiếu ủng hộ. Sau vụ nổ ở metro ở Matxcơva còn tìm ra được một loạt lượng nổ nữa được gài ở những chỗ tập trung đông người, và đa số lực lượng trong biên chế của cảnh sát được huy động để tăng cường. Các cảnh sát viên mặc quân phục kiểm tra các toa tàu trong metro, các xe ô tô buýt, tàu điện, các xe hỏa chạy điện tuyến ngoại ô... một cách chính qui, còn các nhân viên mặc thường phục thì làm việc bí mật, họ quan sát theo dõi các hành khách và dân cư kết hợp với các cơ sở ngầm để tìm cách khám phá những kẻ phá hoại trước khi để xảy ra hiểm họa đang đến. Để tổ chức theo dõi chặt chẽ tay Volokhov, việc tìm người mới thật là khó chứ, theo dõi các tội phạm

nguy hiểm, bọn khủng bố hay chí ít là tên cuồng dân đã phạm tội nhiều lần thì đi một nhẽ, nhưng đây lại là một tiến sĩ y khoa có diện mạo khá đàng hoàng.

- Thế này, các bạn trẻ ạ, xin hãy bằng sức mình thôi - đại tá Gordeev nói - Theo được bao nhiêu thì theo...

- Theo được bao nhiêu đây ? Kolya phẫn nộ - lury thì đã đến gặp hẳn ở viện rồi, vậy là mất một người, vì bác sĩ đã biết mặt cậu ấy. Nastya thì không làm việc bằng chân, mà bằng đầu. Còn lại mỗi tôi với Misha. Nếu chúng tôi ngày đêm lần mò theo hẳn, hẳn sẽ "chụp ảnh" bọn tôi chỉ sau hai ngày. Rồi sau đó thì chúng ta biết làm gì tiếp đây ?

- Vậy là không cứ phải theo ngày đêm. - Gordeev trả lời - Vậy thì các bạn mới là thám tử, cần phải thính mũi, biết lúc nào cần phải theo hẳn. Các bạn chắc chắn phải có linh tính, sự nhạy cảm cộng thêm kinh nghiệm nữa đúng không ? Nhân thể xác định chính xác địa chỉ căn hộ mà hẳn đưa các cô gái của hẳn về đó. Không loại trừ hẳn cũng gặp các trợ thủ của mình ở đó. Còn nếu sau vài ngày nữa mà không ăn nhằm gì thì ta sẽ nhờ Olshansky nói chuyện với bác sĩ. Hãy để lão ta phát biểu xem cái gì đã khiến lão quan tâm như thế đến gia đình Terekhina.

- Bác cho rằng đã đến lúc rồi sao ? - Nastya hỏi đầy nghi ngờ.

- Tôi không nghĩ thế - Bánh mì tròn đáp lại, đanh giọng - Nhưng chúng ta không có lối thoát. Cô bé kia bị bắt cóc và hoàn toàn biệt vô âm tín. Cần phải tăng cường làm việc kéo không khéo thì muộn.

Vào phòng làm việc, Nastya chưa kịp ngấp mình vào đồng tư liệu cần phải sắp xếp và phân tích thì chàng Iury đầu tóc dựng ngược xông vào.

- Ira Terekhina nhận được điện tín của cô em.

- Gì kia ?

- Điện tín. Cô ta đã đọc cho tôi qua điện thoại. Tóm lại là, xin lỗi, em yêu chị lắm, anh ấy mang em đi và sẽ chăm sóc em. Muốn báo cho chị, nhưng không kịp.

- Chuyện phịa ! - Nastya nổ bung ra.

- Tất nhiên rồi - Iury nhất trí, anh đã bình tĩnh hơn - Hoàn toàn sai sự thật. Chuyện trò mới hay chứ ! Điện tín dường như là từ Murmansk, tôi đã gọi điện xuống đó, họ hứa sẽ tìm trạm bưu điện, khôi phục nguyên bản của điện tín và kiểm tra địa chỉ. Nhưng đây chắc chắn phải là trò bịp.

- Có lẽ là trò bịp thật. Thôi được Iury, chúng mình sẽ thật là cảnh giác và bắt đầu chuẩn bị tài liệu để kiểm định. Nếu họ tìm thấy bản gốc. Olshansky thế nào cũng đòi cho được và chúng ta cũng cần mẩu chữ để so

sánh. Trong bệnh viện, thể nào cũng còn sổ sách của Natasha, cần phải thu gom ngay.

- Tôi hiểu rằng cô muốn tôi làm chuyện này. - Iury xác minh lại - Bản thân cô chắc là không muốn rời khỏi ghế.

- Không muốn đâu - Nastya thú nhận thành thật - Tha lỗi nhé.

Iury vọt đi, còn Nastya thì bắt đầu ngẫm nghĩ về bức điện kỳ quặc. Tại sao chúng lại gửi nó đi ? Bởi vì rõ ràng không ai lại đi tin vào một chuyện xuẩn như thế. Nhưng gì thì gì, trên thế gian này mọi thứ đều có thể xảy ra. Hoặc đây là phương cách để chúng cho ta biết rằng cô bé còn sống, khỏe mạnh, chưa có gì tồi tệ xảy ra với cô bé ? Kiểu như, thôi đừng có mà tìm cô bé nữa. Không, không ổn. Kẻ viết bức điện này đã không thể cho rằng cảnh sát là những kẻ dần dộn và cả tin. Vậy thì nó làm chuyện này làm gì ?

Tuy thế mọi sự cũng rõ ra được ít nhiều. Cái tay viết bức điện khá xảo quyệt, hẳn chắc hẳn cũng là tay đã bắt cóc đây. Hẳn hình dung tình hình hiện tại không tồi chút nào. Cảnh sát làm việc, dốc hết mọi sức lực, nhất là hiện nay khi chiến dịch bầu cử đang rầm rộ, các vụ ám sát các nhà chính trị và quan chức xảy ra liên miên, lại còn các vụ nổ trong các phương tiện giao thông. Chẳng ai muốn phải tối mắt tối mũi vất chân lên cố đi tìm cô bé mất tích làm gì. Những nỗ lực đầu tiên không đem lại kết quả, và người ta sẽ dần dần quên vụ việc này đi. Điều chính là làm sao cho những người họ hàng của nạn nhân đừng có suốt ngày phiền nhiễu cảnh sát. Khi chưa có xác chết thì chưa có ai phải nhấc chân động tay. Và bức điện này không phải để cho các sĩ quan tác chiến và dự thẩm nhất thiết phải tin vào. Nó cần để sao cho người ta có cố không tìm Natasha nếu họ không muốn làm chuyện đó. Và theo như cách nghĩ của bọn mẹ mìn thì cảnh sát hẳn là không muốn tìm. Không có chuyện này thì cũng quá đủ việc để làm rồi. Chúng hẳn tính toán như sau: Ira khi nhận được bức điện này của em sẽ nghĩ rằng bớt một miếng ăn. Cũng không đến nỗi. Còn nếu Ira đã quá vất vả khi phải gánh vác bốn người thân tàn tật một lúc, cô ta chắc chắn sẽ đón nhận tin về em mình như chuyện thật trăm phần trăm, bởi chừng nó cho phép cô được phép thở lấy hơi đôi chút. Trong trường hợp này cô ta sẽ không tìm cách làm rầy cảnh sát nữa. Mọi thứ đầu vào đó, trong ấm ngoài êm, Natasha có chỗ nương tựa yên ổn, thật là nhờ ơn Trời. Thậm chí nếu có gợn chút hồ nghi và cần rút lương tâm thì gánh nặng đáng kể của nhiều năm cực nhọc, bế tắc, sự thiếu đói thường xuyên sẽ nhanh chóng làm cho những biểu cảm cao sang kia phải ngậm miệng.

Còn một khía cạnh nữa. Rất có thể là bức điện này không chỉ dành cho một mình Ira Terekhina mà còn cho cả cô em gái bị bắt cóc nữa. Điều này sẽ khớp với yếu tố là vụ bắt cóc được tổ chức rất cẩn thận, không có những đòn vũ lực thô bạo trong tầm mắt của cô bé mười bảy tuổi. Sự nâng niu Natasha như thế lập tức làm Nastya và Iury yên tâm. Còn bây giờ chúng muốn vỗ về Natasha, cho cô ta khả năng báo tin cho chị mình rằng mọi thứ vẫn ổn và đừng có lo lắng gì. Trong trường hợp này bức điện hay đúng hơn là nguyên bản, hẳn do chính tay Natasha viết ra. Việc gì phải hứa với cô bé là chúng tôi nhất định gửi điện báo cho chị cô về Matxcơva, nếu có thể cho cô ta khả năng chính tay mình viết bức điện. Và như vậy là có thể dùng một mũi tên hạ hai con thỏ: Làm cho Natasha yên tâm và trong trường hợp các thám tử đang bàn mưu tính kế thì tặng họ thêm một chứng lý là đâu cần tìm kiếm cô bé, vì cô ta tự tay mình viết rằng mọi thứ ở cô ta đều ổn cả. Còn việc cô ta cho địa chỉ sai thì điều đó cũng dễ hiểu. Cô ta rõ ràng không muốn chị mình tìm đến và bắt rời khỏi nơi cô đang sống với người mình yêu.

Như vậy là với việc kiểm chứng cũng không cần phải quá gấp gáp, kiểu gì thì cũng sẽ rõ ra rằng bức điện do chính tay Natasha Terekhina viết. Việc làm duy nhất có ý nghĩa trong trường hợp này là tìm cách xác định xem ai đem bức điện đến Murmansk để từ đó gửi đi sẽ rất ít khả năng là tên mẹ mìn đã đưa cô bé ra khỏi nhà và mang đến bưu điện, dù sao thì một cô gái ngồi trong xe đẩy cũng là điều dễ nhận, dễ nhớ. Hơn nữa lại là cô gái đẹp như thế. Không thể nào đi qua mà không chú ý đến cô. Hẳn là đã có ai khác đến đó gửi điện. Nhưng trong một ngày nhân viên bưu điện phải tiếp cơ man là người. À, mà thả Misha Dotsenko về dưới ấy khéo mà hay !

CHƯƠNG 14

Sau bữa ăn tối Miron xuống nhà và đi vào cánh rừng bao bọc xung quanh tòa nhà.

- Vaxily đang ở đâu ? - Cậu hỏi người gác đang đứng bên bìa rừng.

Tay này không thèm hạ cổ trả lời, chỉ chăm chú nhìn Miron.

- Nói với ông ta là tôi cần nói chuyện với ông ấy. Tôi sẽ đi dạo quanh đây thôi.

Cậu chậm rãi đi vòng quanh tòa nhà. Phần lãnh thổ được rào không lớn như cậu tưởng, vì ở đâu cũng nhìn rõ bức tường bê tông và ở mọi nơi đều thấy những người gác kín miệng. Đúng, không thể chạy khỏi nơi đây, ở đây dễ có đến trăm tai nghìn mắt theo dõi anh. Nhưng để làm gì ? Các thứ bí mật gì của thành Paris được bảo quản ở đây ?

Và cô bé tàn tật mười bảy tuổi có quan hệ gì đến những bí mật ấy ?

Cậu không nhận thấy Vaxily đang lại gần. Hoặc là quá chìm sâu vào suy tưởng, hoặc là cái người to béo cồng kềnh kia di chuyển dễ dàng và yên lặng đến kỳ lạ.

- Cậu muốn gặp tôi ư ? Chuyện gì thế !

- Tôi muốn nói chuyện về Natasha. Ông biết không, tôi nhận thấy một chi tiết khá lạ lùng. Cô bé hoàn toàn không được lo lắng hay bức bối, vì óc của cô những lúc này lập tức không hoạt động tốt.

- Ái chà. Chuyện này hay ho đây. Nào nói cụ thể hơn đi.

- Sau khi ông đến làm gián đoạn buổi học của chúng tôi ngày hôm qua, tôi bắt đầu cư xử một cách khô khan và xa cách. Điều này làm cô bé chán nản đến mức cô ta bắt đầu làm việc kém hẳn đi. Nhưng đến sau bữa trưa khi tôi có âu yếm cô ta đôi chút, và khen cô ta đẹp, cô ta lập tức cho các kết quả tuyệt vời. Tôi không muốn giấu ông làm gì, cô ta giải được những bài toán mà chính tôi cũng chịu, vậy mà tôi được coi là sinh viên mạnh nhất trong khóa. Không nói khoác chút nào, nhưng vào mùa xuân vừa rồi tôi đã trả bài thi viết cuối khóa, thầy hướng dẫn nói rằng tôi đã hoàn thành bài viết ở mức luận văn phó tiến sĩ loại khá giỏi.

- Và nay cậu muốn nói rằng con bé tư duy được ở mức đó ư ? - Vaxily hỏi lại đầy hồ nghi.

- Thậm chí còn cao hơn ! Nhưng chỉ khi cô bé bình tĩnh và hài lòng với mọi chuyện. Chỉ cần cô ấy chán nản, giận dữ hay buồn lo là lập tức mọi sự hỏng hóc. Các ông hẳn đã biết rằng cô bé có những đặc tính như vậy ?

- Ta không biết. Nhưng bây giờ khi mi đã nói vậy thì ta sẽ ghi nhận. Đây là tất cả mọi chuyện mà mà muốn nói với ta ư ?

- Vâng... - Miron bối rối, cậu không ngờ là Vaxily lại nhanh chóng xoay ngược câu chuyện như vậy. - Tôi muốn ông nghĩ về việc không nên làm cô ấy buồn bực, nếu ông mong rằng cô ấy sẽ thể hiện được những kết quả tốt.

- Phải chăng ta đã làm cô ta bực bội ? Theo ta, điều ấy chính là mà gây ra đấy - Vaxily cười gằn một cách xấu bụng - Hay là mà có ý gì cụ thể ở đây ?

- Đúng vậy. - Miron khẳng định rất chắc chắn - Ông cần phải thay người y tá.

- Mà muốn nói về Nadya ư ?

- Chính thế. Chị ta dữ tính, và cô bé cảm thấy điều đó. Mỗi lần Nadya vào phòng là Natasha lại lên gân và căng thẳng. Và cả tôi nữa, xin thú thật. Chị ta không tốt tính. Khi Natasha cần đến sự giúp đỡ của y tá cô bé không gọi Nadya mà cố gắng bằng mọi cách tự làm lấy chịu đựng lấy. Điều này không thể dẫn đến chuyện gì tốt lành. Chẳng hạn hôm nay Natasha xoay người một cách không thuận và vì thế làm đổ cả cốc chè nóng lên người. Cần phải thay đồ nhưng cô bé không cho tôi giúp vì cô đã là một thiếu nữ. Vậy mà cô ta không muốn gọi Nadya, vì thế, cô ta tự làm khổ mình trong chiếc quần ướt, cố chịu đến lúc chúng tôi chấm dứt buổi học. Như thế là không ổn, Vaxily, không thể để như thế. Điều đó làm cho Natasha mất cân bằng, thiếu tinh thần.

- Vẽ chuyện - Vaxily cắt ngang - Chỉ vẽ vờ sinh chuyện. Cô ta lại còn chỉ huy nữa, xem cần phải chọn ai hầu mình. Nadya là y tá tốt, có kinh nghiệm, và điều chủ yếu là chị ta hoàn toàn tin cậy được. - Lão cười ruồi - Ta chẳng có ai thay được chị ta. Chức trách của y tá là trông nom tình trạng thể lực của bệnh nhân, chứ đâu có phải chịu trách nhiệm về mặt tinh thần. Và Nadya hoàn thành chức phận của mình rất tuyệt, ngoài chuyện đó ra ta không thể đòi hỏi thêm chị ta chuyện gì. Không có ai có quyền đòi hỏi, kể cả Natasha, cho dù cô ta có là thần đồng đến mức nào đi nữa. Chúng ta bao giờ cũng không ưa những người không chuộng mình. Tất nhiên chúng ta chỉ thích những người cư xử tốt với mình. Nhưng trong cuộc sống, than ôi, khả năng lựa chọn cho mình chỉ những người mình muốn đâu có dễ. Và nếu cô bé của chúng ta không hiểu điều đó thì cần phải giải thích. Hãy để cô ta học cách sống trong thế giới người lớn.

Thế giới người lớn. Thế đấy, bây giờ là thời điểm thuận lợi để bày ra câu chuyện về cái thế giới người lớn, nơi mà Natasha đã bị lâm vào.

- Vaxily, có thật là ai đó muốn mượn Natasha không ?

Vaxily bất ngờ phanh lại và quay ngoắt lại phía Miron.

- Mà đã bao giờ có việc gì dính đến bọn cảnh sát chưa ?

- Chưa, - Miron ngạc nhiên đáp - Chỉ vào lúc nhận hộ chiếu thôi. Thì sao ạ ?

- Có biết câu mà cảnh sát rất yêu thích là gì không ?

- Tôi không biết.

- "Ở đây chỉ có chúng ta có quyền hỏi. Còn các anh chỉ có quyền trả lời thôi". Nghe thấy bao giờ chưa ?

- Chỉ thấy trong phim thôi - Miron cười đau khổ. Hiểu rằng cậu đã bị trả về chỗ của mình từ giờ cho đến mãi về sau.

- Bây giờ có thể coi là mà đã nghe thấy câu đó. Và hãy nhớ lấy, Miron, hay tên mà là gì khác mặc kệ: công việc duy nhất của mà ở đây là dạy dỗ con bé. Bất cứ bước nào lệch hướng là mà đi đứt. Bất cứ lời nói thừa nào, cử động thừa nào hay câu hỏi vớ vẩn nào đi chệch khỏi khuôn khổ công việc của mà đều được coi là bước lệch hướng và để cho mà dễ hiểu hơn, tao nói thêm một điều nữa: Bố mà nợ tao nhiều lắm. Không phải tiền đâu, mà là sự nghiệp, cuộc đời và cả mạng sống của bố mà nữa. Chính vì thế nếu tao không hài lòng về mà thì bố mà là người đầu tiên cho mà ăn đạn, thanh toán mà vì danh dự. Vậy đừng có mà hy vọng là bố mà sẽ bênh mà đâu. Thôi, mọi chuyện đã xong, quay về thôi.

Vào lúc này Aslanbek - Miron hiểu ra rằng cậu đâu phải là khách ở đây.

Cậu không có những luận chứng rõ ràng và logic, cậu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây, nhưng cậu hiểu bằng trực cảm rằng người ta chỉ cho phép cậu bước chân trên trái đất tội lỗi này cho tới khi nào còn cần dạy Natasha học. Bởi vì không thể thả cậu ra khỏi đây được. Cậu không phải đồng đảng của chúng càng không phải "người nhà", và nếu chúng có cho cậu được biết bí mật nơi giam giữ Natasha, thì việc làm lộ bí mật này sau đó không một ai cho phép cậu. Và để cho chắc chắn, chỉ còn lại một phương án. Còn cha cậu, trong việc này không đứng ra bảo vệ cậu được. Vì vậy dù cho Miron có cư xử "đúng" hay không thì cũng chỉ có một kết cục, có khác chăng sớm hay muộn mà thôi. Vì thế cậu chỉ còn lại một hi vọng, đó là cô bé tàn tật suốt đời - Natasha. Chỉ có cô bé đó là cứu cánh.

Phải làm sao để người ta tìm thấy cô ta trước khi chương trình học chấm dứt. Lúc mà cậu trở nên không còn cần thiết cho băng nhóm này nữa.

**

***

Miron quả đã đúng khi phát hiện khả năng tư duy đặc biệt của cô gái. Trí tuệ bẩm sinh tuyệt diệu cùng kết hợp với sự khuyết thiếu kinh nghiệm sống và sự cả tin kỳ lạ, làm cho Natasha tin vào cả những lời nói dối ngớ ngẩn nhất. Nằm trên giường bệnh, cùng với các loại sách cô bé đã đọc một số lượng lớn các tiểu thuyết lãng mạn, đến mức cô hình dung về cuộc sống như được mô tả trong chuyện. Với cô, cuộc đời gồm các cô Lọ lem, các bà tiên, có cả các Hoàng tử tuyệt vời, với những hạnh ngộ lạ lùng và những người giàu tốt bụng, vô tư. Tất nhiên điều đó không hề có nghĩa là Natasha tin vào khả năng huyền diệu, biến được quả bí đỏ thành cỗ xe, những con chuột thành các xà ích... nhưng cô bé tin vào những đổi đời màu nhiệm của số phận. Và sự bướng bỉnh, cá tính, hướng đích cao đã giúp cô bé nắm được các kiến thức khoa học gắn liền với niềm tin mù quáng của cô vào khả năng của điều huyền diệu. Điều này chắc chắn sẽ xảy ra, có điều nó không tự đến với những kẻ ngốc khoanh tay chờ và không làm điều gì cả. Nhiều khảo dị về cô Lọ lem của thế kỷ hai mươi kể một cách hoàn hảo về chuyện hạnh phúc và vận may sẽ đến với những người lao động chăm chỉ, suốt ngày đêm, không tính sức mình, không cho mình lấy một phút xả hơi. Natasha đã lao động. Chính vì thế mà những gì xảy ra hiện nay không làm cho cô cảm thấy là vô tiền khoáng hậu. Những năng lực của cô được người ta biết đến và muốn nhận cô vào làm việc, bắt chấp bệnh tật và thiếu khả năng di chuyển. Vậy là đúng thôi, chính cô đã luôn hướng đến đích này, cắm đầu vào sách giáo khoa và các sách luyện thi, giải các bài tập vật lý, hóa học, toán, chịu những cơn đau lưng, đau chân, tranh đấu với nỗi tuyệt vọng về chuyện cô không bao giờ sẽ được sống cuộc sống như mọi người. Mới mười ba tuổi cô bé đã giải quyết xong chương trình toán phổ thông. Khoảng một năm rưỡi sau đó cô tiếp tục đào sâu chương trình toán sơ cấp. Còn từ khi mới mười lăm tuổi cô đã miệt mài với toán học cao cấp. Vì biết rằng bệnh tật áp đặt điều kiện đó. Thực ra Natasha yêu hóa học và sinh vật hơn nhưng cô tự nhủ rằng nhà hóa học cũng như, nhà vật lý hay sinh vật học không thể làm việc ngoài phòng thí nghiệm, không có dụng cụ kiểu như trong bệnh viện.

Còn nhà toán học có thể, thậm chí trong một số trường hợp không cần cả đến máy tính.

Vụ bắt cóc không làm cho Natasha đặc biệt hoảng sợ. Hơn nữa ở đây không ai làm cô bức và không dọa nạt gì cô, ngược lại Vaxily khá trù mến và thậm trí còn quan tâm làm sao cho Ira không quá lo lắng và không phát rồ lên về chuyện em bị bắt. Còn về Miron thì quả là hết ý. Tuy rằng ngày thứ hai không hiểu sao anh lại làm cho Natasha phát khóc vì sự khô khan ghẻ lạnh, nhưng sau đó điều này qua đi và không bao giờ lặp lại nữa. Mọi suy nghĩ của Natasha tập trung hết vào chàng trai này và anh ta là thể hiện bằng xương bằng thịt của những gì cô chỉ thấy trong tiểu thuyết. Và trong những tiểu thuyết đó những chàng trai điển trai và giàu có, trẻ trung thường yêu các cô gái đau ốm do vẫn đánh giá cao trí thông minh, ý chí và các phẩm chất nội tâm của họ. Vì thế những tiếp xúc hàng ngày trong nhiều giờ với Miron đối với Natasha tràn đầy những xúc động, đầy phấn khích và những ước mơ, và những chuyện đó cô không hề nghĩ rằng thiếu triển vọng hay thiếu cơ sở.

Trong thời gian học cùng nhau cô thường xuyên bắt gặp cái nhìn của Miron và cô cảm thấy rằng anh ta muốn nói gì đó lắm nhưng chưa quyết được. Lý giải điều đó hết sức đơn phương, cô cảm thấy tim mình đập nhanh và phấn khích. Cô rất muốn rằng Miron không nản lòng vì cô, vì thế cô luôn cố gắng thể hiện mình trong phong độ hoàn hảo nhất, học toán và lý với anh một cách hứng khởi, không hề than phiền về các cơn đau hay mệt. Mỗi lời khen của anh đối với cô như thể âm thanh vũ trụ, còn nếu anh nhắc lại rằng cô rất đẹp thì cô cố ghìm để khỏi mọc cánh bay lên.

Vào ngày thứ năm người ta mang máy tính vào phòng cô, vì Miron đã nói rằng đã đến lúc chuyển sang học lập trình. Natasha lập tức bắt chộp những giảng giải đầu tiên và hỏi xin Miron cho cô bài tập tự làm. Cô giải bài tập một cách dễ dàng đến mức kinh ngạc, và cô thậm chí cảm thấy như anh đã cho cô bài tập thật giản đơn.

- Cho em bài gì khó hơn đi - cô bé nì nèo.
- Em chắc rằng em sẽ giải được ư ?
- Chắc chắn - Natasha gạt đầu - em hiểu hết tất cả những gì anh nói.

Cô bé thật sự làm được bài, lại còn nhanh và dễ dàng nữa. Miron để lập trình xong bài này phải mất ít nhất hai tiếng. Còn Natasha làm xong trong vòng hai mươi phút.

- Em trước kia đã từng lập trình rồi à ? - Cậu hỏi, nghi ngờ.
- Em chưa bao giờ học trên máy. Chỉ đọc sách, tự tìm hiểu.
- Em biết không, em là siêu nhất đấy - Cậu nói giọng khâm phục. - Trước kia anh cho rằng không có những người như em trên đời này. Nếu

như có ai đó trước đây kể lại về em chắc chắn anh sẽ không tin đâu.

- Thật ư ?

Natasha rạng rỡ hẳn lên, cặp mắt to lấp lánh, trên gò má trắng bệch xuất hiện sắc hồng.

- Anh thật sự nghĩ rằng có lẽ anh không là thầy nữa - Miron thành tâm thú nhận - hóa ra là anh học em đấy.

- Anh nói gì vậy, Miron...

- Anh chỉ nói sự thật. Anh nghĩ rằng khi nào những ông chủ cần thuê lao động đến đây, hẳn là họ không thể thất vọng vì em.

- Anh cho rằng em có cơ hội để nhận công việc đó ư ?

- Tất nhiên rồi, và cơ hội lớn là khác. Tuy nhiên Vaxily nói rằng bác sĩ còn phải khám cho em nữa.

- Em biết - Natasha lập tức sầm mặt lại. - Em quả không nhớ ngay chuyện đó. Biết đâu sức khoẻ của em không qua được, Miron. Thế anh không thể tìm hiểu xem những đòi hỏi của họ ra sao ư ?

- Anh sẽ nói chuyện với Vaxily - Cậu hứa.

Bây giờ điều lớn nhất mà cô mong muốn là làm cho những kẻ mà tương lai cô phụ thuộc vào phải thích cô. Nói chung tương lai cô gắn liền máu thịt với Miron. Miron làm việc cho Vaxily, điều ấy ai cũng biết. Nhưng Miron thông minh và tuyệt vời như thế, tốt bụng và chăm chút như thế, anh ấy thật tốt vì thế mà Vaxily không thể là người xấu. Không thể nào có người như Miron lại làm việc cho bọn tội phạm. Chuyện cô bị đưa đi bằng vũ lực, lại còn giấu giếm sao cho người thân và bác sĩ không biết, Natasha đã không còn coi là gì nữa. Những người này muốn làm cho cô những điều tốt, còn các bác sĩ và chị Ira thì kiểu gì cũng không cho cô rời khỏi bệnh viện và đi làm. Một khi Miron đã cùng hội cùng thuyền với Vaxily, còn Vaxily thì liên quan với những người muốn nhận cô về làm việc, vậy thì không thể có chuyện gì khó tin về việc Natasha sẽ được cùng làm việc với Miron. Hay ít nhất cũng không xa nhau. Họ sẽ cùng nhau chia sẻ nhiều chuyện: đời tư, công việc, và biết đâu đấy... Nói chung là trong các sách chuyện sự tương hợp vẫn được kể đến như một thông lệ khá phổ biến.

Cô đã không hoàn toàn nghĩ về em gái và em trai mình, cũng không nhớ chúng tẹo nào. Cuộc sống của cô đột nhiên trở nên có ý nghĩa, và toàn bộ cuộc sống mới này hoàn toàn xoay quanh Miron. Khi Natasha còn lành lặn và đi học phổ thông, cô còn quá bé và chưa hề yêu ai cả. Sau này khi đã là phế nhân, bị buộc chặt vào giường bệnh cô không tìm thấy ai trong số

người ở bệnh “viện có thể làm cô thức dậy giữa đêm với trái tim đập thốn thốn. Và đây điều ấy cuối cùng đã xảy ra.

**

***

Buổi đêm Miron thức dậy bởi tiếng xe hơi. Cậu nghe tiếng chân chạy trên những bậc thang và tiếng thì thào nhưng không rõ, không phải bằng tiếng Nga, mà cũng không phải bằng thứ tiếng của những tay rậm râu không rõ tính danh vẫn đến thăm bố cậu. văng đến tai cậu là thứ ngôn ngữ âm nhưng khá thanh, không có những phụ âm được phát âm cứng, giọng vẫn nghe quen tai. Miron nhìn ra cửa sổ và kịp nhìn thấy đèn hậu của chiếc xe đang vòng vào và tiếng cọt kẹt của cánh cổng đang đóng lại. "Có ai đó vừa đến" - cậu hiểu ra. Chính là đến chứ không phải đi, vì giọng người lạ vang lên sau khi xe rời khỏi cầu thang phóng về phía cổng. Cậu cảm thấy lo lắng và khó chịu, cho dù cậu hiểu rằng người mới đến không dính dáng gì đến bản thân cậu.

Giấc ngủ không trở lại và Miron cho đến lúc trời sáng trần trọc trên giường, cố gắng suy luận một cách tuyệt vọng về lối thoát khỏi tình trạng bế tắc này. Làm sao liên lạc được với những người đang tìm Natasha. Bởi vì không thể có chuyện người ta không tìm cô bé. Còn các bức điện thì thật xuẩn... Chả hiểu để làm gì ? Có thể là chị của Natasha là một bà chị đại ngốc đi nữa nhưng chắc chắn không có người ngu như thế. Cho dù chị gái không lo lắng về Natasha thì cảnh sát chắc chắn vẫn tìm cô. Hay là thôi không tìm ? Vasily tính toán chuyện gì khi Natasha tự tay viết điện ? Cứ cho là Ira nhận được điện và mang đến cảnh sát. Cảnh sát sẽ hỏi Murmansk, rồi trong vòng hai tiếng làm rõ ra là ở phố Polyarnaya, nhà số hai mươi, dãy ba, căn hộ số chín chẳng có Natasha nào cả, và chưa bao giờ có nữa là khác. Thế rồi gì nữa ? Miron căng óc ra cố nhớ lại những chuyện trinh thám đã đọc trước đây. Trong những trường hợp này cảnh sát làm gì ? Rõ rồi, họ sẽ xem trên bức điện số của trạm bưu điện nơi gửi đi, sau đó lấy bản gốc do chính tay người viết đã điền. Lấy dạng chữ viết. Rồi xem dấu tay, phải làm ngần ấy việc sẽ tốn một quãng thời gian... Sau đó bóp đầu, bóp trán về việc những chuyện này nên hiểu ra sao. Một khi chính Natasha viết bức điện, có nghĩa là cô ta còn sống. Một khi đã cố làm chị cô yên lòng, vậy là không muốn người ta tìm cô. Một khi cố tình cho địa chỉ sai, vậy là không muốn người ta tìm thấy cô. Cũng có thể sẽ xảy ra là sau chuyện này người ta yên tâm và thôi không tìm cô bé nữa. Vì có ai đòi tiền chuộc gì đâu, và cũng chẳng đe dọa gì. Tự cô ấy bỏ đi với bồ đấy chứ.

Nếu như có thể liên lạc được với chị của Natasha... Vào thời điểm đó bỗng nhiên nhói lên trong đầu Miron ý nghĩ khó chịu là chị gái của Natasha có thể đã đồng lõa với băng nhóm Vaxily. Và bức điện nhằm phục vụ cho toan tính của Ira dùng nó để giải thích tại sao cô lại không lo lắng gì về em và không thúc giục cảnh sát. Đồng thời dẹp đi sự nghi ngờ về chuyện cô ta thông tường mọi chuyện về vụ bắt cóc. Giả thuyết quá gần sự thật. Nhưng như vậy hóa ra không nên tìm cách liên lạc với chị vì chuyện này chẳng có ích gì, còn Vaxily lập tức được biết về những hành vi "bất hảo" của Miron. Và thế là hết. Cần phải làm sáng tỏ chuyện này, ít nhất phải hiểu được chị gái của Natasha là người thế nào.

**

***

Buổi sáng bắt đầu với sự bất ngờ. Người gác vẫn mang bữa sáng cho Miron nói rằng cho đến trưa sẽ không phải dạy học cho Natasha. Miron chưa kịp uống cà phê thì Vaxily đã xuất hiện.

- Hôm nay mà có quyền nghỉ cả ngày - lão nói.

- Vì sao ? Hay là thôi không phải dạy nữa ?

- Phải dạy chứ, nhưng hôm nay thôi. Bác sĩ vừa đến, ông ta cần phải tiến hành các xét nghiệm đầu tiên.

- Thôi được - Miron nhún vai làm ra vẻ hết sức thờ ơ - Thế tôi làm gì cả ngày đây ? Hay là tôi đi vào làng chơi nhé ? Vaxily khẽ nhíu mày như thế khó hiểu.

- Làng nào nhỉ ? Xung quanh đây toàn là rừng.

- Dạ xin thưa ngài rằng không, - Miron cười thỏa hiệp - Tôi nhớ rất rõ con đường người ta chở tôi đến đây. Ở gần đây có làng, cách khoảng mười lăm cây. Và các ông có xe ô tô. Tại sao lại không cho tôi đi ? ông tiếc của sao ?

- Hãy quên chuyện đó đi - Vaxily nói lạnh lùng. - Mà không được ra khỏi đây cho tới khi mọi chuyện xong xuôi. Mà tính làm gì ở trong làng ?

- Cần mua vài thứ. - Ví dụ.

- Kem cạo râu, vài thứ thực phẩm, sách vở. Tôi ở đây buồn muốn chết, tôi chẳng có ai ngoài cô bé kia để mà nói chuyện. Mà câu chuyện ra hồn với cô ấy thì các ông cấm không cho nói, chỉ được nói chuyện học hành.

- Nhưng có chuyện gì mà phải mua thực phẩm ? - Vaxily hỏi về quan tâm. - Mà ăn thiếu ư ? Đói hả.

- Đâu có thiếu, nhưng tôi quen thức ăn khác. Xúp củ cải đỏ, vằn thắn, bánh tráng, bánh nhân mít - mẹ tôi làm những thứ này ngon lắm. Còn ở đây thì ăn uống thật là kỳ.

- Đừng có lắm chuyện - Vaxily nói, lạnh tanh - Ăn thứ người ta mang cho mày. Thức ăn rất có chất, nấu nướng cẩn thận. Nếu như mày cần sách thì hãy viết tên ra ta sẽ cử ai đó đi mua. Nhưng ta báo trước cho mày biết, các hiệu sách ở đây nghèo nàn lắm, chắc không có thứ mày cần đâu.

Miron quyết định hoãn binh. Cậu đã kịp nhận ra rằng Vaxily không ưa nếu cậu tỏ ra bướng bỉnh hoặc đòi bằng được cái gì. Cậu phải là kẻ cam chịu và dễ bảo, như là đứa con ngoan được dạy bảo theo gia phong Hồi giáo. Thôi được, cậu sẽ tự tìm cho mình việc làm.

Việc đầu tiên cậu quyết định đi dạo theo dãy nhà, quan sát xem cái gì nằm ở chỗ nào. Nhưng ý đồ này bị bóp chết từ trong trứng. Cậu vừa mới bước vào hành lang tầng ba, nơi có căn phòng của Natasha, là lập tức người gác chặn cậu lại. Miron cho đến lúc này vẫn chưa học được cách phân biệt họ, và tất cả những người bảo vệ đối với cậu như có cùng một bộ mặt, như thể họ là anh em ruột.

- Hôm nay không học hành gì cả.

- Tôi biết rồi - Miron trả lời ôn tồn - Tôi không định đến chỗ cô bé.

- Thế thì mày đi đâu ?

- Đi chơi thôi... Đi dạo nhìn trời ngắm đất.

- Không được.

- Tại sao.

- Không đúng quy định - người gác trả lời ngắn gọn. Theo nét mặt của hẳn. Miron hiểu rằng sẽ không có những lời giải thích thêm.

- Tôi chỉ bị cấm đi lại trên tầng này thôi phải không ? - Còn ở những chỗ khác chắc được ? - Cậu hỏi giọng hết sức ôn tồn.

- Có thể dạo chơi quanh nhà - Người gác trả lời cũng ôn tồn, nhưng theo ánh mắt Miron hiểu ra rằng nên lùi bước. Thằng cha này sắp nổ tung đây.

- Thôi được.

Cậu vẫy tay một cách chán đời rồi chạy nhanh theo các bậc thang xuống dưới. Thời tiết rất tốt, ấm áp, không khí vùng núi luôn luôn mát mẻ và trong lành, và mười lăm phút đầu Miron khoan khoái lưng chừng đi theo bìa khoảng không gian được rào kín, bên cạnh bức tường rào kiên cố. Nhưng hứng khởi do đi bách bộ đột ngột biến mất. Quá là thường xuyên

Miron nhận thấy bằng khoe mắt mình những chuyển động giữa các cây rừng và hiểu rằng nhiều người gác đang không ngừng theo dõi cậu. Hay thật, việc gì mà phải tăng cường canh gác như thế ? Bởi vì ngoài Vaxiiy, Natasha và chính Miron, ở đây làm gì còn ai, à còn mục y tá xấu tính Nadya nữa. Hay là vẫn còn ai đó nữa mà do đó Miron bị cấm đi lại tự do trong khu vực ?

Cậu đã đi năm, sáu vòng quanh tòa nhà để rồi bỗng nhận thấy rằng cạnh bên của tòa nhà sao lại rộng đến thế. Cậu ngược mắt lên và vẫn đoán chắc rằng cửa sổ phòng cậu nhìn chính ra chỗ này, nơi có cây cổ thụ với tán rộng cành của nó chạm đến tận cửa. Nhưng khi cậu đi vào buồng mình theo hành lang thì thấy nó ngắn hơn nhiều, mà phòng cậu lại là phòng cuối. Hay là ảo giác ? Không đúng, không phải ảo giác vì kia cửa sổ phòng cậu, và sau đó lại còn hai cửa sổ nữa. Vậy mà nếu theo hành lang thì sau cửa ra vào phòng cậu là đến tường chắn. Vậy là tòa nhà được chia ra làm hai phần không thông nhau. Vậy thì phải có lối vào phần còn lại chứ ? Nó ở chỗ nào ?

Miron đi tách khỏi hàng rào đến gần tòa nhà hơn và tiếp tục đi dạo xung quanh nhà, lần này không nhìn ngó khắp nơi nữa mà chăm chú xem xét bức tường đá. Sau hai vòng cậu không nhìn thấy lối vào thứ hai nào. Hoặc là lối vào hoàn toàn không có. Đi vào phần bên kia của tòa nhà sẽ qua các cửa thông bên trong. Có lẽ chỉ là có tầng hai nơi Miron đang ở tạm là có tường ngăn xây chắn, còn tầng một và tầng ba đều có lối thông. Để làm gì đây ? Tại sao lại phải rào kín hẳn một tầng ? Chắc ở đó người ta giấu ai đó hoặc cái gì đó, và để bảo vệ thứ gì đó, người ta đưa đến đây ngăn ấy người bảo vệ khắc nghiệt và yên lặng với những bộ mặt đạn không xuyên thủng và những ánh mắt lạnh như giá băng ? "Thứ gì đó" ấy hẳn phải quý giá lắm. Quỷ tha ma bắt cha cậu bắt cậu đi tới chốn nào đây ? Ở đây người ta giấu kho báu ư ? Hay vũ khí chiến lược ? Che giấu con tin ? Chuyện gì đang xảy ra ở đây ?

Tâm thần của Miron hoàn toàn chán nản và cậu không thích đi dạo nữa, vì thế mà quay vào nhà. Đi theo hành lang ngang qua người gác về phòng mình cậu chăm chú nhìn vào bức tường nhưng không nhìn thấy cái gì giống như một cánh cửa. Tường hoàn toàn phẳng, được ốp bằng những thanh gỗ sơn phủ khá mỹ thuật. Ngồi cạnh cửa sổ mở, Miron nhìn chăm chặp vào cành tỏa rộng của cây cổ thụ. Đầu tiên câu chuyện này có vẻ như một cuộc phiêu lưu thú vị, rồi sau nữa là cần thiết. Tóm lại là một công việc không nhàm chút nào, nhưng cậu bỗng cảm thấy mình lâm vào một chuyện

gì đó khá nguy hiểm và chắc chắn là tội ác nữa. Không lẽ cha cậu không biết trước là đây đưa con độc nhất của mình đến bước đường này ? Và nếu đã biết, tại sao lại vẫn cứ cử cậu đi ? Miron theo hộ chiếu vẫn mang tên Aslanbek và vì thế hình dung rất tốt rằng người chiến sĩ đấu tranh cho ý tưởng Hồi giáo khinh những ai được giáo dục theo nền nếp. Những người theo Thiên chúa không dám đặt các lợi ích phạm pháp lên trên lợi ích của con cái mình. Nhưng cha cậu đâu phải kiểu người như thế. Còn nếu bây giờ vỡ lẽ ra rằng do ý muốn và khuyến nghị của cha mình, Miron bị dính vào chuyện phạm pháp thì điều đó chỉ có thể có nghĩa rằng: Cha cậu là người chiến sĩ chân chính chiến đấu cho lý tưởng,

và trong cuộc đấu ấy ông ta không thương tiếc bất cứ ai và không tính đến bất cứ chuyện gì.

Nhưng từ một phương diện khác, tại sao cô bé tàn tật vĩnh viễn kia lại dính vào đây ? Cô ta sao lại liên quan đến lý tưởng tôn giáo ? Tại sao lại giam cô ở đây ? Rồi người ta đe dọa Miron bằng mọi ngón nghề vô tiền khoáng hậu chỉ vì cậu muốn tìm hiểu đôi chút ? Điên rồ.

Không được, gì thì gì phải tìm cho ra cách nói chuyện với Natasha mà vẫn tránh khỏi tai mắt dòm ngó của Vaxily và những tay chân của hắn.

Chỉ còn lại một cách, nhưng sẽ phải thể hiện một tài trí vô cùng khẩn tiếp để làm sao bọn cai tù kia không hồ nghi. Trời đất, đúng là nhà tù. Chỉ có chữ ấy mới phản ánh đúng thực tại. Chuyện về cuộc phiêu lưu vào kỳ nghỉ hè với món thu nhập dễ dàng té ra là ảo tưởng. Chỉ còn lại sự thật trần trụi và thật đáng sợ: cậu đang bị tù đày và trốn chạy khỏi nơi này là điều vô tưởng.

**

***

Cậu cảm thấy Natasha hôm nay nom kém sắc hơn ngày hôm kia. Hắn là cuộc xét nghiệm kéo dài cả ngày hôm qua hành hạ cô bé.

- Em thế nào ? - Miron hỏi một cách phấn khích nhưng có phần ngụy tạo, khi bước chân vào phòng cô.

Natasha ngược cặp mắt to trong sáng nhìn cậu, cái nhìn thể hiện một sự đau khổ vô chừng.

- Ổn anh ạ - Cô bé nói khẽ, nhưng Miron nhận thấy cô bé phải gắng gượng lắm.

- Em đau thì phải ?

- Không, không đau anh à. Mình học đi anh.

- Được thôi, nếu quả em không đau ốm.

- Em đã đọc hết cả phần trong sách mà anh dặn chưa ?

- Rồi anh.

- Em hiểu cả chứ ?

- Tất nhiên, quá đơn giản mà anh.

Đơn giản ư ? Ngay đối với cậu hoàn toàn không đơn giản. Hồi trước chính cậu đã học gạo phần này gần hai tháng trước khi năm vững được hết các định nghĩa, khái niệm, định lý. Vậy mà cô bé chỉ cần một ngày, thậm chí ít hơn, bởi vì hôm qua bác sĩ xét nghiệm cô gần như suốt một ngày.

- Em này anh thấy em không được khỏe - Miron nói dứt khoát - Chắc là em bị quá tải. Thôi hôm nay mình thực hành cái gì đó đơn giản hơn.

- Không ạ, - Cô bé bướng bỉnh lắc đầu, - Cứ học như mọi hôm đi. Em phải đạt phong độ tốt, trước khi những người muốn thuê em làm việc đến đây.

- Nhưng cái mà hôm nay ta thực hành cũng rất cần thiết. Cuộc sống hiện đại đòi hỏi phải biết kỹ năng này Nếu những người muốn thuê em tới đây nhìn thấy em năm vững kỹ năng này, thế nào họ cũng hài lòng.

Miron định dạy cho Natasha cách sử dụng các chương trình của máy tính, không phải vì cho rằng các kỹ năng này là thiết yếu trong hoàn cảnh hiện nay của cô. Cậu không tin vào huyền thoại về những người chủ tốt bụng, tình cờ biết được câu chuyện về cô bé tài năng và định giúp. Trong câu chuyện rất ướm át này không thể đưa những tay cảnh vệ với những cặp mắt lạnh lùng và cằm lạng kia vào được, không hợp chút nào. Miron nhắm mục tiêu khác. Và cậu còn buộc phải hi vọng rằng nếu trong phòng có camera quay trộm thì màn hình máy tính sẽ không rơi vào tầm quay.

Chương trình máy tính làm Natasha quan tâm ngay và sau mười lăm phút cô đã thực hành được tất cả các động tác cần thiết, đóng mở Window, sắp xếp được các hàng cột, khổ giấy, phong chữ, định trang. Cô thực hành với văn bản đã có sẵn trong máy. Natasha chưa biết đánh máy và làm quen với vị trí các chữ cái trên phím.

- Em nhất định phải học cách gõ phím. Kỹ năng này rất cần thiết cho bất kỳ công việc gì. Bây giờ ta cùng thực hành bài này. Anh sẽ tạo khung cho em...

Miron đưa tay lên trên bàn phím, các ngón tay của cậu lướt nhanh trên các phím.

"Đừng đọc to những gì anh viết ở đây cho em, phòng của em bị đặt máy nghe trộm".

- Nào bây giờ hãy viết những gì anh đọc cho em. Anh sẽ đọc chậm, còn em hãy chăm chú nghe và đánh máy theo, cố nhớ mặt chữ. "Khi tổng kết nguyên tắc nền tảng của thống kê, Lagrange thay hệ thống tự phát của các lực bằng hệ thống bloc thích hợp...." Nào em làm sao thế ? - Miron hỏi giận dữ, nhận thấy cô bé thậm chí không đặt tay lên bàn phím. Tại sao em không viết ?

Cô bé ngồi lặng đi, nhìn cậu không chớp mắt.

- Em sao thế, không hiểu anh à ? - Cậu hỏi, giọng dịu đi, - Anh đọc, còn em thì đánh máy. Và hãy cố nhớ vị trí của chữ. Nào anh sẽ đọc thêm lần nữa, từ đầu.

Cậu bắt đầu đọc chậm đi so với lần đầu tiên và hài lòng nhận ra rằng Natasha hiểu ra. Trên màn ảnh các chữ lần lượt hiện ra:

"Làm sao anh biết được ?"

- Giỏi lắm, - Miron nói, - Ta tiếp tục. Bây giờ anh sẽ làm cho em xem cách bố cục trang cho đẹp hơn.

"Chúng ta gặp tai họa. Chúng ta phải nghĩ cách thoát ra. Em hãy cố giữ bình tĩnh. Anh sẽ đặt câu hỏi, còn em sẽ trả lời nhé".

- Em hiểu chưa ?

- Hiểu ạ, - Natasha trả lời không tin tưởng lắm, và Miron nghe thấy trong giọng cô bé nỗi sợ rõ rệt.

- Bây giờ anh sẽ dạy em một động tác nữa.

Cậu nhanh chóng đánh một câu ngắn và biểu diễn thứ tự xóa văn bản.

- Em phải học cách này nhanh, linh hoạt. Hiểu chưa ?

- Dạ.

- Nào, lần nữa. Anh đánh máy nhanh, còn em xóa đi nhé.

"Ta phải nghĩ cách làm sao liên lạc được với những người có thể giúp chúng ta. Em suy nghĩ điều này đêm nay đi. Có ai trong số họ hàng hoặc người quen của em đáng tin cậy không ? Làm sao có thể báo cho họ biết chúng ta ở đây ? Suy nghĩ đi rồi viết thật cụ thể. Còn bây giờ chúng ta sẽ luyện bài".

Natasha lướt nhanh cặp mắt lên đoạn văn chuyển chuột theo cột dọc rồi nhấp vào chỗ cần thiết. Một tiếng tách khê, màn hình lại trống không.

- Cừ lắm. Bây giờ hãy viết theo anh đọc, luyện tập các ngón, học đánh nhanh lên. "Để minh họa cho vai trò của hiện tượng ngẫu nhiên đồng loạt, hãy xem xét tốc độ của phản ứng hóa học. Chỉ cần quan sát rất nhanh cũng thấy ngay rằng tốc độ của biến đổi hóa học phụ thuộc vào mật độ của các chất gây phản ứng".

Miron bằng giọng chậm, đều, đọc những những trích đoạn bất kỳ từ một sách toán, mắt dõi theo xem Natasha có kịp đánh máy bài tập này không. Tốc độ của cô còn chậm, các ngón tay vụng về, thỉnh thoảng lại bị bấm nhầm, vì vậy phải dừng lại để sửa lỗi. Cậu nhận thấy cô bé cố gắng hết sức, bất chấp sức học rất hạn chế của mình. Rõ ràng cô bé đau gì đó, nhưng cô ngại nói ra.

- Hay là anh gọi Nadya nhé ? - Miron nói, cất quyển sách đi.

- Làm gì kia ? Không cần đâu.

- Anh nhận thấy có vẻ em đang đau.

- Em không đau gì hết. Anh cứ đọc đi.

- Được, tùy em thôi.

Một giờ sau giọng của Miron khàn đi. Cậu đóng sách lại, đứng dậy và vươn vai một cách khoan khoái.

- Giải lao. Nghỉ một chút. Nhân tiện, hôm qua bác sĩ bảo em sao ?

- Không nói gì đặc biệt, chỉ khám, xét nghiệm.

- Những xét nghiệm gì ?

- Thần kinh này, tim mạch này, thử máu nữa. Nghe phổi, tiếng thở....

Như mọi lần. Nhưng ông ấy tiêm, sau đó em thấy khó chịu lắm. Em không biết ông ấy tiêm cái gì.

- Thế bao giờ có kết quả.

- Còn khá lâu. Bác sĩ nói còn cần phải xét nghiệm thêm vài lần nữa vì trường hợp của em rất phức tạp. Miron, anh nói chuyện với Vaxily để người ta đừng tiêm em nữa ? Em sợ lắm.

- Sợ tiêm ư ? - Miron cười vang, rất ngạc nhiên, - Anh thật không ngờ. Em đã ốm lâu rồi kia mà ?

- Anh không hiểu em rồi. Em bị dị ứng nhiều thứ thuốc lắm. Ở bệnh viện của em tất cả các bác sĩ đều biết nên tiêm gì cho em, còn cái gì không nên. Còn ở đây không ai biết điều đó. Bác sĩ người nước ngoài kia cũng không biết.

- Người nước ngoài ư ?

- Sao em biết ?

- Ông ta không nói được tiếng Nga.

- Thế em làm sao nói chuyện với ông ấy ?

- Vaxily dịch.

- Tại sao em không nói ngay với họ là em không chịu được tiêm ?

- Em ngượng - Natasha thú nhận - Miron, anh làm ơn nói với ông ta nhé ?

- Được thôi, một khi em đã nhờ.

Miron rất hy vọng là chính Vaxily sẽ tự nói chuyện về các thứ thuốc không được tiêm cho Natasha. Vì lão đã cho biết là tất cả các câu chuyện trong phòng cô bé đều bị nghe trộm. Nhưng Vaxily không xuất hiện và cũng không gọi Miron đến gặp.

Sáng hôm sau Miron ngóng chờ mãi giờ phút đến gặp Natasha. Cô có hiểu ý mình không ? Và nếu hiểu ra, có thể làm được những điều cần làm không ? Và nếu làm được thì điều đó có biến thành thành quả không ? Phải thoát khỏi đây, cứu mạng mình khi còn kịp. Và toàn bộ hy vọng là nằm ở Natasha. Bởi vì chắc là có ai đó vẫn tìm Natasha. Còn cậu, Miron, thì chả có ai tìm. Cha cậu biết cậu ở đâu, và nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra thì ông ta cũng chẳng làm rầm lên đâu. Vaxily đã nói rồi.

Hôm nay Natasha trông còn kém thần sắc hơn. Điều này làm cho khuôn mặt vốn trắng trẻo của cô càng bệch đi, chỉ còn có hai con mắt là sinh động. Rất sinh động là khác. Chúng ánh lên một màu xanh da trời, nhưng thật tuyền diệu. Điều ấy làm Miron rất mừng.

- Sao trông em mệt thế ? - Cậu hỏi thăm khi đã ngồi cạnh cô bé bên máy tính. Em mất ngủ ư ?

- Em không chớp mắt chút nào, - Cô bé trả lời - Em cả đêm tập bên máy như anh đã bảo.

- Cả đêm ư ? - Miron hỏi lại, không tin nổi - Em cả đêm học đánh máy ư ?

- Đúng thế. Vì các ngón tay của em cứng, chưa quen, phải luyện. Vì thế em tập đánh hẳn mười trang trong quyển sách của anh. Nhưng anh chưa bảo em cách đánh máy các công thức. Muốn đánh em phải nắm được các dấu hiệu riêng chứ.

- Khoan, để anh xem những gì em đã đánh máy hăng. Cho anh xem những gì em đã làm.

Natasha nhanh chóng nhấp "chuột" đưa văn bản lên màn ảnh. Đây là một chương trong quyển sách toán. Rồi cô không nói câu nào, mở cho Miron nhìn thấy một văn bản hoàn toàn khác.

"Chị gái Ira: Địa chỉ điện thoại Rất tốt bụng, tin cậy, làm cho em tất cả những gì cần thiết.

Nikolaev Alexandr Ivanovitch, bạn của bố. Em không biết địa chỉ ? Đối xử với em và các em rất tốt. Thăm viếng bọn em suốt cả sáu năm trời. Dạy em hóa học, vật lý và toán. Em nghĩ bác ấy sẽ giúp nếu biết tình cảnh của em.

Mikhail Alexandrovitch, bác sĩ trong bệnh viện em nằm. Chuyên gia về khôi phục trí nhớ cho trẻ em sau chấn thương sọ não. Chú ấy ở cùng em khi em bị bắt cóc. Em không biết họ. Tóc đen, cao, đẹp trai. Với chú ấy em đã trao đổi để làm sao thi được bằng phổ thông.

Nếu có ai nhắc lại chuyện đó, chú ấy chắc chắn nhớ lại rằng chuyện liên quan đến em. Có điều em không biết chú ấy còn sống không khi họ cướp em khỏi bệnh viện, họ có làm gì chú ấy thì phải.

Cách đây không lâu trong khoa em, chị y tá Alya đã bị giết. Cảnh sát đến làm việc. Nếu như người ta chưa tìm được kẻ sát nhân thì cảnh sát hẳn vẫn lai vãng ở đó".

Miron nhấp chuột và nhanh chóng xoá văn bản. Bây giờ màn hình được chia làm hai phần, một phần là văn bản lấy từ sách toán, phần thứ hai còn trắng hoàn toàn, ở nửa này Miron định tiến hành các cuộc "hội thoại" với Natasha. Dù sao thì cô bé thật cừ, giỏi nhiều môn, kể cả khoa học xã hội.

Bác sĩ Mikhail Alexandrovitch. Ông này hay đây, nhất là theo lời của Natasha về việc cô bị dị ứng với nhiều loại thuốc và chỉ có bệnh viện biết chính xác thuốc gì có thể hợp với cô, cái gì không. May thật, vì cậu chưa nói chuyện này Vaxily. Cậu quả đã định nói... Rõ ràng là Chúa giúp. Số phận đã phò trợ cậu. Cần phải cố gắng tận dụng tất cả những gì có thể, đồng thời phải cực kỳ tự nhiên.

"Anh đã nói với Vaxily là không thể để em lo lắng và buồn chán được, vì nếu thế óc em sẽ không làm việc. Trong y bạ của em hẳn phải ghi rõ tất cả mọi chuyện có liên quan đều thuộc men. Em hiểu anh muốn nói gì chứ ?"

- Bây giờ sẽ học các lệnh tạo ra các ký hiệu toán học - Cậu nói xen ngang. - Nhìn thật kỹ và ghi nhớ ký hiệu nào thể hiện cái gì và làm cách nào để đưa lên màn hình. Muốn vậy ta xác định chế độ riêng của chúng và sử dụng phím Alt.

Trong một lát cậu thực sự dạy máy tính, rồi Natasha bắt đầu mắc lỗi liên tục và quên những điều Miron vừa nói.

- Chuyện gì thế này ? - Cậu hỏi bức bối. - Sao hôm nay em lại hóa đần ra thế này ? Sau khi mất ngủ à ?

Môi Natasha run lên, cô bé nhìn đi chỗ khác

"Hừm, đồ ngốc, - Miron tự mắng mình. - Mình xử như thế với cô bé thật không phải ? Cô bé ở trong tình cảnh như thế vậy mà mình đòi hỏi quá

nhiều. Người khác ở hoàn cảnh này chắc sẽ hoảng loạn vì sợ hãi còn cô bé thì vẫn bình tĩnh, lại còn cư xử rất đúng mực nữa".

- Em sợ, - Cô bé nói khẽ.

- Em sợ gì nào ? - Cậu hỏi, cố gắng tỏ ra thờ ơ ?

Trong thâm tâm thực ra cậu tái người đi. Thế là xong, cô sẽ bị mất khả năng kiềm chế, quên đi mọi chuyện và bắt đầu nói thành tiếng với cậu mọi vấn đề chỉ nên trao đổi qua màn hình. Mọi thứ sụp đổ. Mưu mẹo đến như thế mà vẫn hỏng.

- Em sợ sẽ chết ở đây mất. Anh đã nói với Vaxily về thuốc men chưa ?

- Chưa kịp.

- Anh hứa kia mà. Em cứ nghĩ anh thế nào cũng nói. Vậy mà hôm nay ông bác sĩ ngoại quốc lại đến và lại tiêm cho em. Ông ta đến một mình, không có Vaxily, còn em không thể giải thích điều gì, ông ta đâu có hiểu tiếng Nga. Nhỡ em bị phản ứng thì sao ? Ở đây không ai biết cách cứu em. Em không thể suy nghĩ chuyện gì khác được ngoài chuyện ấy, anh hiểu chưa ? Anh nói rằng em hóa đần ra, mà tại sao lại không đần cơ chứ, nếu lúc nào cũng chỉ lo xem hoặc trong người mình có triệu chứng tê phù hay không, chắc anh chưa biết thế nào là dị ứng ! Anh không biết kinh khủng thế nào khi không thở nổi, trong họng thì cộm lên một cục, cục ấy cứ to mãi, to mãi, chiếm hết vòm họng, và không thể nuốt được, và bắt đầu ngạt thở.

Cô bé đã không nói thì thào nữa, cô gần như hét lên, trên mặt cô đầm đìa những giọt nước mắt to tướng, cặp môi run lên. Miron nhìn cô bé và khó khăn lắm mới tìm được nụ cười mãn nguyện. Cô bé hiểu mọi chuyện và cô đã làm mọi thứ như ý muốn.

- Được thôi - Cậu nói lãnh đạm - anh sẽ nói chuyện với Vaxily ngay bây giờ nếu em nhất định muốn thế. Nhưng chỉ xin em nhớ cho, đừng khóc nữa. Anh không chịu được nước mắt đàn bà.

Cậu đứng phắt lên và ra khỏi phòng, và lập tức vấp phải cái nhìn của người gác: Sao Miron dám ra khỏi phòng cô bé khi không được phép ? Phải học cho đến lúc người ta mang bữa trưa đến cơ mà. Chỉ đến lúc đó Miron mới được quyền về phòng mình.

- Tôi cần ông Vaxily ngay, - Miron nói giọng cứng rắn - Ngay lập tức, tôi sẽ không quay về chỗ cô bé nếu chưa nói chuyện được với Vaxily.

Người gác không trả lời câu nào, nhắc ống nói treo trên tường lên. Vài phút sau Miron đã ngồi ở phòng Vaxily.

- Nghe rồi, nghe rồi, - Lão ta nói về quan tâm - thế mà đề xuất gì nào ?

- Việc của tôi là cảnh báo thôi. Cô bé lo đến mức không làm bài được. Nếu như thật sự là có những ai đó sẽ đến đây đánh giá năng lực trí tuệ và kiến thức toán của cô bé, thì tôi xin cam đoan là họ sẽ rất thất vọng. Tôi đã để ý rằng Natasha thể hiện kết quả rất không đồng đều; lúc thì rất sáng láng, lúc lại tối tăm, và không hiểu duyên cớ do đâu. Tôi đoán là cô ta bị lên cơn đau hoặc cảm thấy khó chịu, nhưng cố gắng chịu đựng vì sợ các ông cho nhầm thuốc, tôi cho rằng ông phải biết điều đó. Trong trạng thái stress, khi lên cơn đau, cô ta không thể làm việc. Và nếu các ông cứ cho thuốc thì kết quả có thể rất tai hại. Ông không hiểu ra điều đó khi cướp cô ta về đây ư ?

- Không phải việc mà - Vaxily quạu quọ - Cô ta phải tự biết những thuốc gì không dùng được cho mình.

- Cái chính lại là ở chỗ cô ấy không biết. Bác sỹ trong viện biết, và chỉ cần thế thôi. Tôi được biết bác sỹ về nhiều lý do không nói cho bệnh nhân biết mà chỉ ghi vào bệnh án.

- Mà nói là người ta ghi vào bệnh án ư ? - Vaxily nhắc lại, trầm ngâm - Được thôi, tôi sẽ xem có thể làm được gì. Hãy quay lại với con bé và làm việc đi. À mà mà mưu đồ gì với các chương trình soạn thảo văn bản thế ? Lẽ ra nên luyện hóa cho con bé thì hơn.

- Ông nhầm rồi - Miron phản đối mãnh liệt - Bây giờ ở đâu cũng chỉ làm việc trên máy thôi. Khả năng làm việc với nhiều chương trình bao giờ cũng rất thuyết phục khi xin làm việc. Tất nhiên nếu như ông có điều gì còn giấu hoặc thực ra không có ý đồ tạo công ăn việc làm cho Natasha...

- Không có chuyện ấy - Vaxily ngắt lời một cách nôn nóng - Mà mới quan tâm đến nó chứ, cứ như là anh ruột vậy.

- Buồn quá hóa rề - Miron cười gằn - phải kiếm việc nào dính tay vào, kéo ông có cho ra khỏi chốn này đâu. Ông lẽ ra phải cho tôi ra làng dạo chơi, tôi thế nào cũng võ được bồ bịch...

- Đừng có vẽ sự. Bồ với chả bịch... Đi làm đi.

Miron quay vào phòng, tới chỗ Natasha. Mặt cô bé đầy nước mắt, nhưng trong mắt rục lên một câu hỏi. Cậu yên lặng ngồi bên cô, cạnh máy tính. Trên màn hình là vô số những ký hiệu toán, bên cạnh đó là câu hỏi: "Em làm thế có đúng không ?"

Cậu làm bộ như đang chăm chú xem các công thức cô bé viết, rồi gật đầu tán thưởng.

- Cừ lắm. Em làm mọi thứ đều đúng. Vậy là khi trấn tĩnh là lại đầu vào đó thôi. Em không được lo lắng hay chán chường.

- Vâng, em biết - Natasha gật đầu. Bây giờ thì trong mắt cô sáng bừng sự hân hoan.

CHƯƠNG 15

Nikolai Vaxilevitch Tashkov nhớ lại cô học sinh Zoya rất rõ.

- Tiếc là cô ấy hoàn toàn bỏ thể thao - ông nói, khi Alexandr kể cho ông về cuộc gặp với Zoya - Cô bé rất có khả năng. Cuộc sống của cô ta giờ đây ra sao.

- Không ổn lắm. Sống với cha mẹ, làm nghề hiệu đính. Nhân tình nhân ngãi với một cha nội, tay này gà vẹt với cô ta chuyện vợ mình và cô ngốc tin rằng lão không thể bỏ chị vợ tưởng tượng kia.

- Kỳ lạ thật - Nikolai Vaxilevitch Tashkov lắc đầu, - cô ta vốn là một mỹ nhân cơ đấy. Đâm dở hơi ư ?

- Điều lạ là cô ta lại càng đẹp ra.

- Con ơi, mày phải lòng nó rồi hả ? Đừng có lảng, - Tashkov bố cười mát - đừng có nghĩ là bố không biết.

- Con đã mời cô ta đến chơi, - Alexandr tránh né câu trả lời - Bố không phản đối chứ ?

Tất nhiên là Nikolai Vaxilevitch không phản đối. Sự kiên gan theo đuổi lối sống độc thân của con trai khiến ông lo ngại, thậm chí có lúc phát hoảng. Chính vì thế ông chào đón bất cứ sự kết giao nào của con ông với phái nữ, mỗi lần lại thêm hy vọng. Ông muốn lắm sự xuất hiện của nàng dâu trong nhà và nhờ đó kéo theo sự xuất hiện của những đứa cháu hăng mong đợi chạy lôn cõn khắp nhà. Bản thân ông thì không muốn thành gia thất lần nữa. Khi còn tương đối trẻ thì không phải số. Rồi khi tuổi đã quá ngũ tuần thì việc đầu gối tay ấp với một người đàn bà trở nên không thể, vì tuổi tác đã quá cứng để có thể thay đổi các thói quen. Đời riêng của ông khá là đậm đà nhân tình nhân bánh, nhưng tự ghép vào khuôn khổ gia thất với ông là điều loại trừ hoàn toàn.

- Đừng có theo sai lầm của bố - ông thường xuyên nhắc nhở con trai, đừng có hoãn chuyện xây dựng gia đình. Kéo mà đến độ tuổi không thể làm chuyện đó được nữa.

- Con không muốn xây dựng gia đình với người phụ nữ lấy chồng chỉ vì tiền.

- Quảng cái chỗ tiền ấy đi - Nikolai Vaxilevitch khuyên bảo - quên đi, con ạ. Cứ như là nhà ta chẳng có tiền. Nếu ta biết là vì những đồng tiền nhuận bút chết tiệt ấy mà ta không có được lũ cháu thì ta đã chối bỏ chuyện ấy ngay lập tức rồi.

Zoya được Tashkov bố đón nhận như khách quý đến nhà. Nếu như sau ngày ấy cô gái thay đổi theo chiều hướng xấu thì quả là cô ta đã vượt qua kiểm tra một cách xuất sắc. Trước đây cô gái chưa hề bao giờ thể hiện mình là kẻ khôn lỏi và tư lợi. Buổi tối ấy với họ thật tuyệt diệu, những người đàn ông không ngừng khoan đãi Zoya, gắp vào đĩa của cô những món ngon nhất và trao đổi với nhau những ký ức về những năm mà Xasha và Zoya học cùng trường. Tuy vậy, biểu hiện của sự e dè và cam phận vẫn chưa rời khỏi khuôn mặt của Zoya, cho dù cha con nhà Tashkov cố hết sức làm cho vui lên. Sau bữa tối, Tashkov tiễn khách về tận nhà.

- Cô có vợ không ? - Tashkov hỏi khi họ đi vào metro.

- Không, tôi đâu có vợ. Ngày mai là thứ bảy, không cần phải đi làm, sáng có thể dậy muộn hơn.

- Thế thì tôi có một thỉnh cầu với cô, mình đi bộ tới phố mà cô vẫn gặp Volokhov nhé.

- Để làm gì ? - Zoya ngạc nhiên.

- Cô đã nói là Valery là người rất bận và vì thế tôi không muốn gặp ông ta liên tục làm ngắt quãng thời gian quý báu của vị ấy. Cô hãy chỉ cho tôi tòa nhà có căn hộ của ông bạn làm nghề ngoại giao của ông ta. Tôi sẽ xem ông ta liệu có phải là nhân chứng của sự kiện mà tôi đang quan tâm không. Có thể nhà và lối vào sẽ phân bố sao đó mà Volokhov thật sự đã không thể chứng kiến điều gì. Lúc đó tôi chắc chắn sẽ không động đến ông bác sỹ của cô nữa.

- Được - cô ta đồng ý ngay - đi nào, tôi sẽ chỉ.

Họ đi dọc tuyến hai lần, Zoya dẫn Tashkov đến góc phố Elektrozavodskaya cắt Malya Xemenovskaya.

- Ta đến nơi rồi đấy. - Tòa nhà thứ ba kể từ đây.

- Mình đến gần hơn đi, - Tashkov yêu cầu.

Họ đi dọc theo đường phố và Tashkov làm bộ như thể anh đang đo khoảng cách từ lối vào mà Zoya vừa chỉ cho anh đến một điểm mà anh chọn để tính.

- Căn hộ của nhà ngoại giao nằm ở tầng nào ?

- Trên tầng năm.

- Cửa sổ nhìn ra phía nào ?

- Ra phía mình đây, tức là ra phố. Cũng từ tốn như thế họ quay lại metro và Tashkov đưa cô gái về tận nhà. Anh không muốn chia tay với cô và vội vàng nghĩ thêm cố để giữ cô bên mình lâu hơn.

- Gió ấm quá này. Hay ta dạo chơi chút nữa nhé - Anh đề nghị.

Zoya then thùng chạm vào tay anh.

- Chắc là tôi không nên nói với anh điều này, vì nó thật vớ vẩn... Và tự kỷ nữa... Tôi thậm chí không biết nói ra sao nữa.

- Cứ nói đi, Zoya, - Tashkov khích lệ cô - đừng ngại chúng ta chơi với nhau từ nhỏ mà.

Anh biết cô muốn nói gì với anh. Nhưng không muốn nghe. Vì anh biết rằng nếu Volokhov "chặn" cô khéo như thế thì lão không thể có chút tình cảm thực nào với cô. Cô gái chờ đợi, hy vọng thật vô ích. Lão sẽ bỏ cô ta ngay lập tức nếu có gì bất tiện cho lão từ phía cô.

Zoya yên lặng, và Tashkov hiểu rằng cô ta ngại nói những lời mà thực ra cô muốn nói. Đồng thời cô lại muốn chân thành với anh và không để anh hy vọng hão huyền.

- Cô muốn nói rằng cô rất yêu tay bác sĩ và tôi không có cửa để hy vọng gì nữa ? - Anh hơi buồng rầu.

- Và anh muốn hy vọng ư ?

- Vâng.

- Xasha, tôi rất lấy làm tiếc....

- Cô nói gì thế, Zoya, đừng xin lỗi làm gì. Tôi cần phải xin lỗi cô thì mới đúng, vì đã làm cô cảm thấy bất tiện và buộc cô phải tự bào chữa với tôi. Tôi thật ngố. Thôi xin để cái chuyện buồn này đấy đã, ta đi dạo tiếp đi.

Họ dạo chơi tiếp, khoảng nửa tiếng, rồi Tashkov về nhà, khi vào nhà thì mặc dù đã muộn lắm nhưng bố anh vẫn chưa đi ngủ, và chờ anh.

- Alexandr - Nikolai Vaxilevitch bắt đầu bằng giọng quả quyết ngay khi con trai vừa bước vào ngưỡng cửa - bố thật sự khuyên con nghĩ về chuyện Zoya. Cô gái thật tuyệt vời, chỉ có quáng gà mới không nhận thấy. Và thật không còn ai hợp với con hơn. Bố nghĩ rằng con nên thôi cái mục than phiền là phụ nữ tham tiền và cần làm mọi chuyện để cô ta trở thành vợ mình.

- Bố ơi, - Tashkov nhẹ lời - cô ta sắp sinh con.- Và như bố đã biết, đâu phải là với con....

- Với cái thằng cha đã lừa phỉnh cô ấy chứ gì ?

- Vâng.

- Thì đã sao ? Anh định để mặc kệ mọi chuyện như thế ư ? Bô không nhận ra anh nữa đấy. Anh hết tính chiến đấu rồi ư ? Zoya chính là người đàn bà mà anh cần. Bố đã nhìn thấy những cô nàng mà anh vẫn chơi bời - không một ai trong số họ đứng đến gót chân cô ấy. Rồi anh gặp lại cô bé mà ông Tư tạo dựng chỉ để dành cho anh. Không phải tự dưng mà anh phải lòng nó

từ khi còn nhóc tì. Thời đó anh đã cảm thấy cô ấy là để dành cho anh, và ngược lại. Thế mà bây giờ anh định buông trôi ư ?

- Con không biết, bố ạ - Tashkov hạ giọng xuống nữa - Con chưa quyết gì. Con chưa nghĩ hết. Con cảm thấy như cô ấy không cần con. Cô ấy rất yêu cha kia.

- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào - Nikolai Vaxilevitch nói đồng và đi về phòng mình.

Alexandr trần trở mãi trên giường nhớ lại Zoya, giọng của nàng, mắt, tóc, cặp môi thấp thoáng nụ cười bên lên. Trời đất, phải là kẻ khốn kiếp đến mức độ nào mới rắp tâm lừa gạt một cô gái ngây thơ và khả ái như thế ! Đưa cô ấy về nhà mình, hộ độc thân, vậy mà dám xạo rằng đây là căn hộ của người bạn đi công tác nước ngoài, còn ở nhà thì vợ liệt giường. Vậy mà cô ấy tin sái cổ. Lại còn yêu hẳn. Mà đâu chỉ có yêu, tôn thờ hẳn...

Vào thời điểm ấy Xasha Tashkov nhận thức rõ ràng rằng phải lấy cho được Zoya làm vợ, cho dù chuyện đó đắt giá đến nhường nào đi nữa.

**

***

Nastya đã gần như ngủ thiếp đi trên đi văng thì bỗng điện thoại phía trên đầu cô kêu toáng lên. Cô định chờ chút để Lesha nhắc máy lên và bỗng giật mình thoát khỏi cơn tỉnh tỉnh mê mê vì nhớ ra rằng anh không có nhà. Và hai ngày nữa cũng chưa về. Anh về Jukobsky, nhà bố mẹ, vì ở đó có viện nơi anh đã làm, nơi mà tay nghiên cứu sinh thích làm chính trị của anh sắp bảo vệ.

- Aska, sao có thể tán phểu ngần ấy thời gian hả ! - Giọng bực bội của Iury vang lên trong máy - Đã hàng hai tiếng đồng hồ tôi không gọi nổi điện đến đây.

- Tôi có nói chuyện với ai đâu. Hẳn là đường dây bị chập sao đó. Thế lại cháy nhà ư ?

- Cháy nhà à ? - Iury gầm gừ - Vừa lụt vừa động đất cùng lúc. Bệnh án của Natasha Terekhina ở bệnh viện biến mất !

- Biến ? - Nastya hỏi ngớ ngẩn, cố đưa mình khỏi trạng thái lơ mơ.

- Làm sao tôi biết được ? - Anh chàng đáp câu hỏi bằng câu hỏi. Mọi thứ ở thế giới này cứ thấy biến. Tức là bị đánh xoáy, cần phải nhận thức như thế. Nhưng ở đây còn phải lục bới nữa. Rồi thì chuyển cho nhau lấy tiền thưởng. Tóm lại cô bạn ạ, tôi sắp kênh. Sáng mai nói chuyện. Còn giờ thì hãy động não đi.

Chuyện này đã từ lâu, mỗi khi nhận được bất kỳ thông tin vụ án nào, tìm hiểu được bất kỳ dẫn chứng gì thậm chí nhỏ tí tẹo, các nhân viên của phòng Gordeev lập tức "chụp" lên đầu Nastya, bắt buộc cô, tuy quả là rất hòa nhã, phải nghĩ ngợi để rồi sau đó chia sẻ với họ những kết luận. Cô không cãi cọ gì chuyện này, vì hiểu rằng công việc của cô trong phòng này chính là chuyện đó. Gia công, xử lý thông tin, phân tích các dữ liệu, bắt đầu từ các nhóm số liệu thông kê các sự kiện nhỏ nhất nhất.

Thôi cái trò bịt mắt bắt dê đi - Nastya bụng bảo dạ. Cô quần mình vào chiếc khalat và chui vào trong bếp.

Ở đây nghĩ ngợi có vẻ như thuận hơn, mọi thứ như tiện nghi hơn, ấm cúng hơn. Phải chần lảo bác sĩ Volokhov, đến lúc rồi. Xin mời giải thích cho: ông quan hệ với gia đình Terekhina dưới dạng gì? Nhân tiện xin cho biết. Bọn bắt cóc căn bệnh án của Natasha làm gì. Biết đâu sẽ lộ ra tung tích của bọn mẹ mìn. Quí quá thật, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế. Nếu như cánh ta biết trước được là chúng sẽ cần đến bệnh án thì chắc chắn là đã không rời mắt khỏi nó, sẽ phục kích, để rồi cho dù có phải chấp tay mà vái để xin thêm lực lượng thì cũng chơi. Và kiểu gì thì cũng tóm sống được lũ thợ săn cái quyển bệnh án.

Cô biết rằng sáng ngày ra cô sẽ phải bào chữa một cách chật vật với thủ trưởng. Bởi chính cô là người đã ra sức khuyến khích không nên làm gì động mạnh đến Valery Volokhov. Chỉ cần theo dõi một cách chăm chú, hy vọng là lão sẽ xúc tiếp với những kẻ đã giúp hắn thực hiện bốn (thậm chí đã có thể là năm) vụ giết người. Nếu như cô không khăng khăng như thế thì có thể lão đã phải lên mâm quay và rất có thể là các sĩ quan tác chiến đã biết để chuẩn bị chặn đánh âm mưu đánh cắp bệnh án. Bởi lão là bác sĩ và chắc chắn phải biết rằng trong bệnh án có ghi cái gì đó mà bọn mẹ mìn phải chú trọng.

Chính cô, Nastya đã lại phạm lỗi lần nữa, và cầu trời sao cho chính cô là người phải nhận đòn trừng phạt chứ đừng để cảnh quít làm cam chịu.

**

***

Mời tiến sĩ y học Volokhov đến, viên dự thẩm Olshansky tỏ ra rất hồ hởi. Ông cũng hài lòng nhận thấy người được mời với tư cách nhân chứng - không hề thể hiện một dấu hiệu nào là không hài lòng.

- Đây là vì cái chết của chồng cô bệnh nhân của tôi ư? - Đương sự hỏi ngay từ khi bước vào ngưỡng cửa.

- Cả về việc ấy nữa - Olshansky trả lời ngoằn ngoèo. - Trước tiên tôi muốn xác minh vào đêm mười bốn rạng ngày mười lăm tháng Sáu ông ở đâu.

- Các đồng nghiệp của ông đã hỏi tôi về việc này rồi - Volokhov nhún vai khó hiểu. - Mà tôi đã đưa cho các vị ấy quản lý quyền lịch làm việc của tôi rồi, ở đó tôi ghi tất cả mọi công việc theo ngày giờ. Không có quyền lịch công tác tôi chịu không nhớ đâu vào đâu vì các ngày của tôi đều đầy chật...

- Không lẽ họ chưa trả lịch cho ông ?

- Hiện vẫn chưa.

- Thôi được, ta sẽ quay lại chuyện này sau. Hiện giờ tôi quan tâm nhiều hơn đến sự quen biết của ông với Ekaterina, bị giết vào cuối tháng Năm. Các vị làm quen với nhau khi nào ?

- Nhiều năm trước đây.

- Xin nói cụ thể hơn.

- Rất lâu rồi... khoảng hai mươi năm trước đây.

- Xin nói rõ hơn, hãy làm ơn. Sự quen biết xảy ra trong hoàn cảnh nào ?

- Tôi có một bệnh nhân là diễn viên nổi tiếng. Tôi không muốn gọi tên cô ta, cô ta từng rất được ưa chuộng. Theo mọi nghĩa cô ta là một minh tinh. Chính cô ta đã giới thiệu tôi với Ekaterina.

- Với mục đích gì nhỉ ?

- Ông bảo sao kia ạ ?

- Bà ấy giới thiệu ông với bà kia làm gì ? Bà ấy hẳn đã bảo đảm là ông có thể chữa hoặc chẩn đoán bệnh cho Ekaterina ?

- Ồ, không đâu ! Ekaterina khỏe lắm, bà ta đâu có cần lời khuyên của tôi.

- Thế thì bà ấy làm quen các vị với nhau làm gì ?

- Thế này... Vào thời gian đó tôi đi lại với một người phụ nữ nhưng chúng tôi không có chỗ hẹn hò. Tiền để thuê căn hộ tôi không có, tôi lúc đó vẫn còn là một bác sỹ trẻ kiếm được ít tiền, còn khám chữa bệnh ngoài ngoài thời đó đâu có được phép. Nữ bệnh nhân của tôi lúc đó biết được hoàn cảnh của tôi bèn nói chuyện với Ekaterina, bà này đồng ý cho phép tôi dùng căn hộ của mình cho các cuộc hẹn hò thừa thớt. Có thể thôi.

- Nhận nhĩ - viên dự thắm mỉm cười - Tại sao ông lại cần đến căn hộ người khác trong khi ông có riêng hẳn một cái ? Ông đã có vợ ư ?

Volokhov ném vào Olshansky một cái lườm tưởng chết người, nhưng trả lời rất từ tốn.

- Không, tôi chưa hề có vợ. Nhưng cũng không hoàn toàn độc thân. Vào lúc đó, có một phụ nữ được coi như vợ của tôi. Do nhiều nguyên nhân tôi đã không chia tay được với cô ta.

- Thôi được xin ông hãy cho biết tên họ người phụ nữ mà ông vẫn đi lại trong căn hộ của bà Ekaterina.

- Tôi không muốn làm điều đó.

- Tại sao ?

- Xin hãy nghe đây, Konstantin Mikhailovitch, xét cho cùng vẫn tồn tại một khái niệm là danh dự của đàn ông, - Volokhov sôi lên.

- Người đàn bà đó có chồng ?

Volokhov ấp úng.

- Vâng vâng, đã...

- Còn bây giờ ? Bà ta đã tự do rồi phải không ? Thế thì việc gì ông phải giấu tên họ bà ấy ?

- Ông biết không, tên cô ta có gọi ra đây cũng vô nghĩa. Đã có một tai họa khủng khiếp xảy ra, cô ta đã trở nên tàn phế và mất trí. Cô ta có muốn cũng không thể nhớ ra được những gì ông đang lục vấn tôi ở đây để cho các người có thể khớp được khẩu cung.

- Vậy ông không nhận thấy rằng, thưa ông Valery Vaxilevitch, ông đang tạo cho mình một vị thế rất thuận lợi ư ? Ông sắp sẵn cho tôi con người mà ông biết trước là do những chứng lý khách quan không thể khẳng định những khẩu cung của ông. Vậy là tôi bắt đầu nghi ngờ là ông giấu giếm tôi về vấn đề gì đó.

- Làm sao có cơ sở để nghi ngờ tôi được ? - Volokhov nổ tung ra. - Và không hiểu chúng ta định nói gì với nhau ở đây ? Không lẽ yêu một người phụ nữ có chồng lại là có tội ư ? Từ bao giờ có điều luật này ?

Câu chuyện đi lệch sang một hướng khác và Olshansky hoàn toàn thỏa mãn với việc này. Thêm mười lăm phút nữa ông duy trì được cuộc cãi vã vô tích sự về cuộc tình xa xưa của Volokhov với người phụ nữ mà ông ta vẫn gặp gỡ ở nhà Ekaterina. Sau đó ông nhận thấy rõ rằng viên bác sĩ bị phân tán nặng và đã điên đầu, bèn phát:

- Valery Vaxilevitch, con gái ông bị bắt cóc.

Mắt của Volokhov đảo khắp phòng, tưởng như tìm kiếm câu trả lời cho một câu hỏi nào đó mà ông ta không dám đặt ra cho ông dự thẩm. Olshansky yên lặng và kiên nhẫn chờ cho đến khi người đàm đạo với mình phản ứng với thông báo. Nhưng Volokhov không nói gì, mặc dù trên mặt lão đã rõ ra rằng lão không thờ ơ khi nghe lời của ông thẩm phán.

- Ông có hiểu tôi nói gì không ? - Cuối cùng Konstantin Mikhailovitch hỏi - Con gái ông bị bắt cóc.

- Đứa nào ? - Volokhov rặn ra.

- Sao lại "đứa nào" ? - Olshansky nhú mày ra vẻ khó hiểu một cách thành thạo - Ông có bao nhiêu đứa con ? Mười ư ? Hay là hai mươi ? Cô bé Natasha đấy.

Lại một lần nữa trên mặt Volokhov hiện ra vẻ lo sợ do không hiểu và không dám đặt câu hỏi. Câu hỏi gì mà dẫn vặt bác sĩ đến mức ấy. Và vì sao ông ta không dám hỏi ?

- Tôi chưa hiểu ông muốn ngụ ý gì ?

- Xin lỗi, Valery Vaxilevitch, ông có bao nhiêu cô con gái với tên gọi như vậy ? Hay là ông muốn nói rằng ông hoàn toàn không có con cái ?

- Xin nghe đây... ông đặt tôi vào tình thế bị động... Tôi rất khó nói về chuyện này, nhưng vì ông là đàn ông, tôi hy vọng rằng ông hiểu tôi. Tôi chưa bao giờ có vợ. Nhưng tôi có những người đàn bà mà tôi đã từng yêu và họ cũng yêu tôi. Một số trong họ đẻ con cho tôi. Không một đứa nào trong số con của tôi bị tôi bỏ mặc cho số phận. Tôi vẫn giúp đỡ những gì có thể giúp được, thậm chí nếu quan hệ với mẹ chúng đã chấm dứt. Và tôi không thể gây ảnh hưởng gì về chuyện chọn sao cho chúng đừng trùng tên, ông dự thăm ạ...

- Ông muốn nói rằng té ra ông có những hai cô con gái cùng tên là Natasha.

- Ba, thưa ông. Tôi muốn biết ai trong số chúng bị bắt cóc.

- Natasha Terekhina.

- Ôi trời ơi, xin đừng!

Bây giờ trên mặt Volokhov xuất hiện sự sợ hãi ra mặt và tuyệt vọng.

- Cô bé này đặc biệt quý báu đối với ông ư ? - Olshansky hỏi hồn nhiên.

- Tôi coi chúng như nhau cả - Volokhov trả lời đã dụi giọng đi, nhưng hành tung của lão thì chẳng dụi đi chút nào. Lão đang hoảng loạn.

- Ai đã bắt cóc cháu ? Để làm gì ?

- Valery Vaxilevitch, nếu như tôi biết những nguyên nhân ấy thì tôi đã không phải mời ông tới gặp. Những tên mẹ mìn không đòi hỏi tiền chuộc và cũng không liên lạc gì. Và tôi muốn hỏi ông với tư cách là cha của Natasha, ai bắt cóc Natasha và để làm gì ? Chỉ có ông mới có thể cho tôi câu trả lời, không còn ai khác.

- Nhưng tôi không biết mà.

- Tôi không tin ông.
- Tôi thực sự không biết. Natasha Terekhina là một cô bé bình thường, hơn nữa lại ốm nặng, suốt đời bị gắn chặt vào chiếc xe đẩy.
- Vậy là ông vẫn gặp gỡ với mẹ cô bé này ở chỗ Ekaterina.
- V... vâng. Làm sao các ông biết được rằng Natasha là con tôi ?
- Trước đây ông vẫn tới thăm cháu ở viện. Có phải không ?
- Có lui- tới. Làm sao các ông biết được.
- À, đây là việc của chúng tôi mà. Ông tự xưng là bạn của gia đình, nhưng thực ra chỉ quan tâm đến Natasha. Điều này buộc chúng tôi phải nghĩ rằng cô bé có gì đó khác với những đứa trẻ khác của nhà Terekhina, sự khác biệt này lại không phải là khách quan mà chỉ quan trọng đối với chính ông. Nếu như ông muốn giúp gia đình của người bạn quá cố Leonid Terekhina, ông hẳn phải giúp cô gái lớn: Ira. Cô này mang gánh nặng gia đình trên vai - Cô thăm nuôi cả bốn người nhà tàn phế. Nhưng Ira đâu có nhìn thấy một sự trợ giúp nào từ phía ông và thậm chí không biết có ông nữa. Và những đứa bé hơn thì ông thậm chí chẳng bao giờ nhòm nhỏ đến. Hơn nữa lại còn tự nghĩ ra cho mình đủ thứ tên tuổi rơm, điều khiến cho chúng tôi buộc phải nghĩ rằng ông có là bạn của gia đình Terekhina bao giờ đâu. Vậy là mọi sự khá đơn giản, ông nhỉ...

- Vâng, mọi sự đơn giản.... - Volokhov nhắc lại như máy. - Nhưng Natasha... Có lẽ nào ? Các ông có tìm cháu không ?

- Có, chúng tôi làm mọi cách để tìm cháu. Nhưng hiện giờ tiếc rằng chưa đạt được kết quả. Vừa có kẻ nào đó đánh xoáy bệnh án của Natasha ở bệnh viện. Ông có thể cho một lời giải thích nào chăng ?

- Cháu bị dị ứng mạnh với thuốc, và trên bệnh án chắc phải ghi rõ cái gì có thể dùng cho cháu, cái gì không. Hẳn là chính điều này là cái chúng quan tâm đến. Nhưng nó cũng chứng tỏ rằng chúng muốn giữ mạng sống cho cháu ! Chúng không muốn để Natasha chết, có phải vậy không ?

Lão nhìn vào mắt viên thẩm phán một cách van lơn, dường như cầu xin sự an ủi và động viên. Và vào một khoảng khắc nào đó Olshansky thậm chí thương hại tay bố quá đông con này.

**

***

Nhiều ngày liên tục họ chỉ học có nửa buổi sau của ngày. Buổi sáng Natasha được tav bác sĩ người nước ngoài giữ chặt, và Miron không được trông thấy cô bé. Những người gác canh chừng một cách chặt chẽ để đường đi của Miron không cắt ngang những chỗ mà những cư dân khác của tòa

nhà ba tầng này đi lại. Đạo chơi vào xẩm tối họ cũng không cho, và Miron hiểu rằng chuyện ấy do đâu. Buổi tối người ta bật đèn, và qua số lượng những cửa sổ bật sáng đèn có thể tính ra được đúng số lượng người có mặt ở đây. Vậy là ngoài những người gác, Vaxily, bác sĩ người ngoại quốc và nữ y tá, ở đây hẳn còn ai đó nữa. Dù sao thì cũng thật kỳ, ai đang sống ở phần nhà mà tường xây chặn lại. Tại sao phải chặn tường, để giấu ai ở đó ?

Nhưng cậu quyết định không tản mát và không tự làm bận đầu mình về những chuyện không có quan hệ trực tiếp với mục đích: thoát ra khỏi nơi đây.

Mỗi phút của những ngày này đối với Miron như thể bất tận. Cậu làm mọi cách để hướng Vaxily bằng được vào việc lấy bệnh án của Natasha Terekhina. Nếu Natasha không nhớ lộn, nếu quả thực là ở khoa nơi cô bé nằm đã có một cô y tá bị giết, vì thế mà cảnh sát thường xuyên tới đó để điều tra hoặc tìm dấu vết gì đó. Bằng cách nào mà Vaxily có thể lấy được bệnh án của Natasha. Sẽ tìm cách hoặc là mua, hoặc là đánh cắp. Và sẽ rất có khả năng là kẻ được cử đến làm việc đó rơi vào tay cảnh sát. Thế là xong. Toàn bộ hy vọng là ở chỗ đó. Càng lâu không thấy mang bệnh án về thì hy vọng đạt mục đích càng lớn lên. Miron thường xuyên nhận thấy mình bất giác lãng quên việc đang làm, và lắng nghe xem có tiếng xe, hay tiếng trực thăng, hay tiếng cành cây gãy dưới ủng của những người giải cứu. Nhưng hoàn toàn yên lặng, chỉ nghe tiếng cành lá xào xạc.

Hy vọng vẫn ngày một đầy lên, và khi nhìn thấy Vaxily với tờ bệnh án của Natasha trên tay, cậu suýt nữa rống lên vì thất vọng.

- Thế đấy, mọi sự đã xong - Vaxily nói vui vẻ. - Mà có thể truyền đạt với con bé rằng bệnh án của nó chúng ta đã đoạt được. Trong này quả là đã có ghi rõ cái gì dùng được cái gì chống chỉ định. Vậy là không còn phải lo nữa nhé. Sẽ không ai cho cô ta cái gì có hại cho sức khỏe.

"Yên nào - Miron bụng bảo dạ - Khoan hẵng làm rầm lên cũng có thể kẻ đến lấy bệnh án đã bị để ý và theo chân đến tận đây. Và hẳn chẳng nhận thấy điều đó. Người ta đã để cho hẳn đi để còn theo dõi xem hẳn mang bệnh án đi đâu. Bây giờ hẳn mọi thứ sẽ lặng như tờ, người ta đang lập phương án. Không vội vàng, cần phải kiên nhẫn, kiên nhẫn và ghìm nén. Nhất định, ta sẽ thắng cuộc.

Nhưng hai ngày nữa trôi qua mà chẳng thấy gì xảy ra. Miron hiểu rằng chẳng còn gì để hy vọng.

Nhưng cậu không ngã lòng. Sự tuyệt vọng làm cậu lặng người khi nhìn thấy bệnh án của Natasha trong tay Vaxily nhanh chóng tan đi, và

Miron bắt đầu tìm kiếm phương cách khác. Suy nghĩ mãi, cậu hiểu rằng lỗi của mình ở đâu. Nếu nhất định cho rằng cảnh sát có mặt ở đúng thời gian đó, tại địa điểm đó, để bắt chộp kẻ gian định lấy bệnh án thì thật ngốc. Không loại trừ là cảnh sát cho đến giờ còn chưa biết về vụ mất bệnh án. Phải chăng có thể hành động ngờ nghệch như thế. Kiểu được chẳng hay chớ ? Lẽ ra phải báo trước với cảnh sát là có kẻ định đến lấy bệnh án, được thế thì mọi sự sẽ xong.

Cậu lại thai nghén một kế hoạch mới. Lâu hơn, phức tạp hơn, nhưng, đáng tin cậy hơn. Chỉ mong sao mọi sự đừng kết thúc trước khi cậu kịp thi hành kế hoạch của mình.

Hôm nay, khi vào đến chỗ Natasha, cậu lại tiếp tục bày ra một bài tập hoàn toàn không cần thiết, nhưng lại có cơ rất ổn để làm trên máy tính. "Làm sao em có được sách Goldman ? Quyển này đã in từ lâu lắm, bây giờ có đốt đuốc cũng chả tìm thấy".

"Một nữ cảnh sát mang đến cho em. Chị ấy điều tra vụ giết cô y tá trong khoa em".

"Chị ấy liệu có nhớ em không ?".

"Em chịu".

"Bao giờ là sinh nhật của những người thân của em" ?

"Ira vào tháng, Chín, Olia tháng Năm, Pavlik tháng Giêng, mẹ tháng Mười một ?

" Em có bao giờ lẫn ngày sinh của họ hoặc quên không chúc mừng ?"

"Không ! không"

Sự phủ định được lặp lại hai lần thật là ấn tượng, làm Miron bất giác mỉm cười.

"Nếu em chúc mừng ai đó trong số họ không đúng ngày sinh, họ sẽ ngạc nhiên lắm ?"

"Vâng, vâng, vâng".

"Em hiểu em cần phải làm gì ?"

"Vâng".

"Em học ngoại ngữ gì ?"

"Pháp và Anh".

"Đừng quên con người bằng vàng. Em hiểu ý anh chứ ?"

"Vâng".

Sau nửa tiếng cậu nói to tự thêm vào giọng mình sự bức bối và nóng nảy:

- Em hôm nay làm sao thế ? Em thật không còn là em nữa đến nỗi không hoàn thành được bài tập đơn giản nhất. Người ta đã lấy được bệnh án về rồi, những bài tập này em đáng ra phải làm nhanh mới đúng. Nếu em đau ốm gì thì hãy gọi Nadya đi.

- Em buồn lắm - Cô bé nói giọng buồn rầu - Mấy hôm nữa là đến sinh nhật Pavlik, vậy mà em không chúc mừng được.

- Vợ vẫn - Miron cắt ngang - chuyện trẻ con. - Một lần không chúc mừng thì cũng chả làm sao. Pavlik sẽ cho qua thôi.

- Không, không cho qua đâu ! - giọng cô bé cất cao hơn, bắt đầu có tiếng thốn thức - làm sao anh lại có thể nói thế nhỉ ? Anh chắc là không có em rồi, nên anh chẳng hiểu gì. Em và Olia còn có thời gian sống ở nhà như mọi người. Còn Pavlik vào viện khi em mới có nửa tuổi thôi, em đâu có được nhìn thấy gì của cuộc đời ngoài cái giường bệnh viện. Mà em đâu có niềm tin nào ? Chị Ira một tuần hai lần vào thăm, mang cái gì ngon cho ăn, thế là hết mọi lạc thú cuộc đời. Cả năm mới có một lần sinh nhật, chỉ một lần thôi, anh hiểu chưa ? Chúng em luôn cố gắng làm điều gì đó; chị Ira bòn đến đồng xu cuối cùng mua quà tặng, và đồ ăn để mời cả bệnh viện. Em thì làm thơ mừng, Olia học thuộc, rồi vẽ những thiệp chúc mừng thật đẹp nữa. Bọn em cùng đến, tặng quà. Olia đọc thơ. Rồi cả buồng bệnh đều mừng ngày sinh với em và vui chơi. Làm sao có thể lấy mất ngày lễ như thế của đứa bé ?

- Sao em lại hét lên với anh ? - Miron cắt ngang một cách thô bạo - không lẽ anh lấy mất niềm vui của nó ? Việc gì đến anh đâu, em cứ việc chúc mừng, nếu em không thể dừng. Có điều ở đây anh đâu phải là chủ, em vẫn biết đấy.

- Em biết rồi - Cô bé nói to hơn - Anh bỏ quá, em hơi nóng. Đúng là anh chẳng có lỗi gì. Chẳng qua em quá là nản chí. Cứ nghĩ đến chuyện vào ngày sinh mà Pavlik bé bỏng không nhận được gì của em thì tim em cứ thắt lại. Vì nó đâu có hiểu ra nó còn bé bỏng mới có sáu tuổi đầu. Nó sẽ chờ thiệp chúc mừng của em, còn nếu chờ không thấy, sẽ khóc. Em không đành lòng chút nào.

- Thôi được - Miron bỗng nhiên mềm đi. Anh sẽ nói với Vaxily. Có thể ông ta sẽ đồng ý em gửi điện cho Pavlik. Em cứ làm thơ tặng đi.

- Cảm ơn anh, - Natasha cảm tạ nhiệt thành.

- Vẫn còn sớm. Vẫn chưa biết sẽ thế nào. Nhờ đâu Vaxily không đồng ý thì sao.

Nhưng Vaxily đồng ý. Hơn nữa, điều làm cho Miron khá ngạc nhiên là cậu không phải nài nỉ gì lão. Hoặc là lão ngại rằng Natasha chán nản và phần uất sẽ không tự thể hiện phong độ tốt, hoặc còn do duyên cớ gì nữa. Vì sự chấp thuận lời chúc mừng em của Natasha được đưa ra dễ dàng và còn thiện ý nữa. "Tất nhiên rồi".

Đột nhiên Miron vỡ lẽ ra - Natasha không quên ngày sinh của em và thậm chí còn làm thơ như mọi khi. Vậy là mọi chuyện với cô bé đều ổn cả và không có lý do để lo lắng. Vậy là ta tính đúng, Vaxily nhất quyết phải cắn câu".

Ngày hôm sau Natasha được đưa cho một tờ điện tín để điền vào. Cô bé hết sức cố gắng viết bằng chữ nhỏ những câu thơ dài của mình và vẽ ở biên một con chó nhỏ ngộ nghĩnh cổ thắt nơ. Cô bé rõ ràng vui hẳn lên khi người ta mang bức điện đi. Và thậm chí có vẻ như không chú ý đến việc địa chỉ của người gửi được đọc khác đi. Bức điện này được gửi không phải từ Murmansk mà từ Orenburg.

**

***

Vào buổi tối sau khi dạy học về có một điều lạ không dễ chịu gì đang chờ Miron: ông bố cậu đang chờ cậu trong phòng.

- Chào con, Aslanbek, - ông ta nói giọng khắc nghiệt.

- Con chào bố ạ - Miron chào một cách cẩn thận, không lường được cuộc gặp này sẽ đem lại chuyện gì.

- Con có vẻ như không mừng rỡ khi gặp ta.

- Đâu có, bố, chẳng qua con không ngờ bố ở đây, sao bố đến đây được ?

- Ta đến có việc. Nhân thể muốn xem con hoàn thành yêu cầu của bố thế nào ?

- Có được không bố ? - Miron hỏi. Cố làm ra vẻ thản nhiên - Vaxily than phiền về con ư ?

- Đúng thế, và điều đó làm ta rất đau khổ.

- Con làm gì nữa để có thể chiều lão ta đây ? Con ngoan ngoãn hoàn thành tất cả các yêu cầu của lão và thậm chí còn tuân thủ những điều cấm kỵ ngu xuẩn mà lão ta áp đặt. Bố gửi con vào chốn nào đây, hờ bố ? Đi nghỉ hè hay là đi khổ sai ? Ở đây thậm chí bước một bước phải xin phép. Vào làng - không được. Qua cổng - không được. Đi dạo buổi tối - không được. Đi lại trong tòa nhà - không được. Không có quyền gặp gỡ với ai, chỉ với cô

bé kia. Tại sao con phải chịu phạt như thế ? Con làm nên tội tình gì mà bố lại ném con vào trong tù thế này ?

- Con làm bố rầu lòng, con trai ạ. Ta đã muốn hy vọng rằng Vaxily không hoàn toàn đúng nhưng bây giờ thấy rằng anh ta đã không nói quá. Con không dễ bảo, thậm chí bất hiểu, đối với con, lời của bố không phải là mệnh lệnh. Thế là xấu. Như thế là phản lại phong tục. Là đưa con bất hiểu. Con phạm phải tội lớn, lớn lắm. Nhưng tội to nhất, còn hơn cả phản lại phong tục - biểu lộ lòng thương hại đối với đàn bà. Mà dính vào tội lỗi ấy và không phải một lần.

- Bố ơi, nhưng đây là đứa trẻ, là một cô bé, lại còn tàn phế suốt đời. Không lẽ con không có quyền thương cô ta một cách thuần túy con người nhất ?

- Không - Mà phải làm theo những gì Vaxily ra lệnh, mà phải phục vụ sự nghiệp mà ta theo đuổi. Và không có quyền thương hại bất cứ ai. Đó là ta muốn như thế. Và nếu mà còn có chút do dự trong tâm hồn đầy tội lỗi của mà thì hãy nhớ rằng trong huyết quản của mà dòng máu của tao đang chảy. Chứ không phải máu của con bé kia. Nó đối với chúng ta là kẻ xa lạ. Tức là đối với mà cũng thế. Mẹ của mà sẽ rất chán nản nếu biết rằng mà phản lại phong tục và tỏ ra bất hiểu với cha. Và điều này mà phải luôn nhớ. Mà là người Ingush. Mà là tín đồ Hồi giáo. Và nếu trong một thời gian dài ta làm ra vẻ không nhận ra những hành vi phi tôn giáo của mà, nếu như ta thôi không phản ứng chống lại việc mà tự gọi mình, không phải bằng cái tên mà ta đã đặt cho mà khi ra đời, thì điều đó không có nghĩa là ta thỏa hiệp và đồng ý cho mà hoà nhập với cộng đồng Xlavơ. Mà để ra đã là người Hồi giáo và sẽ chết như một tín đồ Hồi giáo, ý chí của ta là như vậy.

Với những lời như thế, Miron - Cha đứng dậy và rời khỏi phòng. Một lúc sau Miron nghe thấy giọng của ông và Vaxily vang lên từ trên gác, nhưng không thể phân biệt được họ đang nói những gì. Cậu bỗng giận điên lên với Vaxily, kẻ đã tỏ ra thâm thúy và nhạy bén hơn cậu tưởng nhiều, hóa ra là lão vẫn nhận thấy rằng Miron chỉ giả vờ thờ ơ còn thật ra thì thương hại Natasha. Đồ súc sinh hay để ý vặt. Thằng mặt thám khốn kiếp. Báo hại cha cậu.

Nhưng quyền lực của cha cậu dù sao cũng vẫn rất lớn. Hơn hai mươi năm trời, ông bao giờ cũng là người dạy bảo Aslanbek - Miron; gần ấy năm trời ông đòi hỏi sự phục tùng tuyệt đối và luôn dạy bảo cậu con trai rằng sự bất hiểu, bất kính đối với cha là tội lỗi lớn. Và Miron tin lời bố. Tin

cho đến giờ. Bất chấp cả việc ông làm gì đó không phải việc thiện. Bất chấp cả việc Vaxily nói rằng nếu cậu không nghe lời, bố cậu sẽ là người tự tay trừng phạt cậu, và bố cậu còn coi đó là hành động bảo toàn danh dự cho ông, bố cậu bao giờ cũng đúng. Điều này miễn bàn.

Đi năm. Miron cảm thấy mình là kẻ tội đồ khốn kiếp nhất. Giờ thì nếu cậu bị phán quyết phải chết theo ý cha, cậu phải chấp nhận điều đó như đòn đánh của số phận và không được phép chống lại hay tìm kiếm đường trốn. Nếu như cha cậu quyết định rằng cậu phải chết thì cậu sẽ chết. Cậu phải tuân theo ý chí của cha. Đó là gia phong.

Miron tình dẫy với những suy tưởng mà cậu đã nghĩ khi thiếp đi. Nhưng lập tức nhớ ra Natasha. Ừ thì cậu phải là đứa con trai có hiếu và nhận lấy cái chết, đó là ý muốn của cha cậu. Ông có thể sử dụng con mình theo ý muốn riêng, nhưng ai cho ông quyền quyết định cuộc sống của cô bé Nga kia ? Natasha tin cậu, cô bé hy vọng vào cậu, cô chờ cứu cánh của cậu. Không lẽ cậu có thể bỏ mặc cô bé với thăng trầm của định mệnh, chỉ vì cha bắt cậu phải cảm nhận được sự sai trái và tội lỗi của mình ? Quỷ tha ma bắt, cậu sẵn sàng chết, nếu cần, nhưng cô bé thì cậu phải tìm cách cứu. Cậu không được quyền lùi bước. Bố cậu cho rằng thương hại đứa con gái Nga, không phải là người Hồi giáo, con cái của những kẻ phản tặc là tội lỗi. Cũng được thôi. Cậu, Aslanbek, là kẻ tội đồ. Nhưng cậu còn là người đàn ông và cậu phải bảo vệ cô gái, cho dù cô là con của những kẻ phản tặc.

Và nếu đã thế thì phải hành động tiếp. Không hiểu khi nào điện đến tay người nhận ở Matxcơva ? Từ Orenburg đến Karpat xa lắc xa lơ, và nếu người mang bức điện bay từ Lvov thì không thể đến sớm hơn ngày mai được. Từ đấy đến Lvov lại còn phải đi ô tô đến sân bay nội địa, sau đó bay bốn mươi phút trên chiếc “bà già” cũ kỹ. Mà chuyến bay về Oreburg chắc gì ngày nào cũng có. Giả sử như điện sẽ về đến Matxcơva vào ngày kia, vậy là có thể bắt đầu thực hiện giai đoạn tiếp sau của kế hoạch. Sau khi người ta nhận được điện ở Matxcơva còn phải mất vài ngày cho những người tìm Natasha kịp định hướng. Nhưng liệu có ai tìm cô bé thật không. Liệu người ta có đoán được điều Miron muốn gửi gắm. Liệu... liệu...

CHƯƠNG 16

Valery Volokhov luôn coi mình là người rất khỏe về cả thể lực lẫn đầu óc. Dấu hiệu chủ yếu của sức chịu đựng về thần kinh lão nhận biết được ở mình chính là năng lực đẩy ra khỏi đầu những ý nghĩ khó chịu hoặc hãi hùng. Lão biết cách không nghĩ về những gì mình không sướng, hay không muốn nghĩ đến. Lão còn biết cách buộc mình không căng thẳng về những điều lão không muốn phải lo nghĩ. Hơn hai chục năm thường xuyên làm thí nghiệm trên cơ thể đàn bà và những đứa trẻ do họ đẻ ra lão đã thành tinh trong việc không hề biết giật mình vì sự vô đạo và quái gở của những gì lão đang làm. Lão ta có mục tiêu riêng và lão chỉ quan tâm đến nó. Lão nhớ khá rõ cơn đau buốt trong xương tủy, khi mà luận thuyết lão đề ra gây những tiếng cười nhạo báng và bị các đồng nghiệp bác bỏ như một đề tài không có triển vọng và phản khoa học. Volokhov muốn tự mình chứng minh rằng lão đúng, cho dù không bao giờ có ai đó biết điều này đi nữa. Sẽ chỉ có mình lão biết, và điều đó đối với lão đã quá đủ. Chưa bao giờ trong ngần ấy năm trong đầu Volokhov xuất hiện ý nghĩ rằng nếu luận thuyết của lão được khẳng định thì có thể nhờ đó mà làm ra tiền. Tiền thì lão có đủ tiêu xài, vì lão được coi là người chẩn đoán rất giỏi và chuyên gia về ứng dụng các phương pháp vô tuyến vào điều trị các bệnh đường huyết. Điều đó mang lại cho lão cả sự nổi tiếng lẫn thu nhập. Còn thu lợi nhuận từ các thí nghiệm riêng không hợp pháp của mình lão đâu có muốn. Việc này với lão là khoa học thuần túy, khoa học vị khoa học, và để khẳng định lý tưởng của chính mình.

Cuộc gặp với bà Ekaterina vào giữa tháng Năm quả là sự bất ngờ không lý thú. Và điều còn tệ hại hơn nữa là cuộc gặp ấy không hề ngẫu nhiên. Bà ta té ra đã theo dõi lão trong suốt mấy tháng trời và tìm kiếm cuộc gặp để lên lớp về đạo đức. Tuy nhiên câu chuyện với Ekaterina, Volokhov coi như chẳng có gì to tát, lão chả tội gì phải cắn rứt lương tâm. Còn về việc Ekaterina sau đó thôi không chạm đến lão nữa và không chặn đường lão nữa, lão coi như chuyện tất yếu. Bà lão dọa dẫm, quát tháo, tẩy não - rồi thì quên, mắc bần. Tuy nhiên sau khi gặp gỡ với Ekaterina có người gọi cho Volokhov. Một giọng xa lạ:

- Valery Vaxilevitch, chúng tôi được biết về những thí nghiệm của ông. Chúng tôi quan tâm đến những thí nghiệm này. Hãy suy nghĩ về các điều kiện của ông và chuẩn bị rao giá đi. Chúng tôi sẽ còn gọi lại.

Volokhov vào thời điểm đó rất lo sợ và giật thột, chuyện quá bất ngờ, đến nỗi thậm chí không trả lời. Nhưng kẻ gọi đến cũng bất chấp, gác máy luôn không đợi câu trả lời. Lão bèn quay lại cú điện thoại đó trong tiềm thức, cố gắng phôi thai những lời mà lão cho rằng phải nói được nếu người ta còn gọi đến "Tôi không hiểu ông nói về chuyện gì..."

"Tôi không tiến hành thí nghiệm nào cả". Sau đó lão hiểu rằng những từ này đâu có thích hợp. Nếu đã gọi thì hẳn phải biết. Tránh trở có giải quyết được cái gì đâu. "Kết quả của các thí nghiệm khoa học của tôi không phải để bán".

"Tôi đâu cần tiền của các ông"...

"Tôi không bán chất xám".

Tất cả những lối đó với lão có vẻ ngớ ngẩn, vô ích, thiếu thuyết phục và quê mùa. Lão biết rằng sẽ bị dọa tố giác, nhưng không tỏ ra quá sợ hãi. Lão sẽ cãi phăng đi, sẽ chứng minh được rằng đó chỉ là chuyện tầm phào. Gái gấm ư ? Dạ, có đấy. Nhưng đã sao nào, ai cấm đoán ? Con cái ư ? Vâng, những người đàn bà kia đẻ con cho tôi. Phải chăng đó là tội ác ? Làm thí nghiệm trên những phụ nữ có mang ư ? Cái gì ạ ? Tôi là người chẩn đoán, tôi sử dụng các phương pháp vô tuyến để nghiên cứu tình trạng sức khỏe của phụ nữ có thai và bào thai, những phương pháp này đều được đăng ký bản quyền và được áp dụng lâu nay. Ngoài ra tôi đâu có làm gì nên tội. Nếu phụ nữ cần chữa trị trong phạm vi ngành nghề của tôi thì tôi làm sao mà khác được cơ ạ. Vâng, tôi lạm dụng phòng thí nghiệm của viện để theo dõi tình trạng các cô nhân tình của mình, tôi có lỗi, xin chịu kỷ luật. Nhưng tôi đâu có đến mức gây thiệt hại cho lợi ích quốc gia. Không trộm cắp. Không phá hoại. Bọn trẻ đẻ ra không được khỏe mạnh và luôn ốm đau ư ? Làm gì được đây, thứ nhất là trẻ em hiện nay đứa nào cũng thế, do tình hình sinh thái rất xấu, thứ hai là vì bản thân tôi không được khỏe. Sức khỏe của tôi ư, trời ôi, chỉ còn cách cầu nguyện cho nó tốt hơn lên. Nhưng luật thừa kế thì vẫn chưa có ai bãi bỏ. Vậy là chúng đều là con của tôi, chứ không thể khác được.

Tóm lại là lão không sợ bị vạch mặt. Xét cho cùng không ai có thể xác định tất cả những người vợ và con cái của lão. Cùng lắm chỉ có Ekaterina, người đã khẳng định rằng có theo dõi lão và lập ra bản danh sách. Theo như con số mà bà ta đọc lên, danh sách quả là đã khá xác thực.

Nhưng Ekaterina đã chết, rất chi là đúng lúc. Còn ông bác sĩ Volokhov thì không muốn chuyển giao phương pháp của mình cho bất cứ ai. Lão hình dung rất tốt về chuyện phương pháp này cần cho ai và sẽ được dùng làm gì. Bây giờ khi công việc đã gần tới lúc hoàn tất và chỉ còn chờ con của Vera và Zoya. Lão tin tưởng rằng mọi sự sẽ ổn. Lão đã học được cách làm ra con người có trí tuệ cực kỳ và những phẩm chất thể lực tuyệt vời, đặc biệt là rất bền bỉ và dẻo dai khi làm việc nặng, đồng thời rất dễ bảo, dễ dạy. Những người thừa hành tuyệt vời, những kẻ mà dưới những bàn tay xấu xa có thể biến thành những tay gạc-đờ-co (vệ sĩ) siêu tin cậy và những người lính không thể đánh bại, cũng như những kẻ tội phạm khéo léo và những kẻ giết thuê “lai vô ảnh khứ vô hình”.

Volokhov không muốn cho ai phương pháp của mình bởi vì nhìn thấy rất rõ những hậu quả tất yếu của việc sản xuất hàng loạt theo phương hướng này. Do vậy khi hồi chuông thứ hai của người lạ lại vang lên, Valery Vaxilevitch trả lời thẳng thừng:

- Không được. Tôi hiểu ông muốn nói gì và không có ý định bán chác gì cả.

- Được thôi - câu trả lời - Ông sẽ phải lấy làm tiếc vì chuyện này. Chúng tôi sẽ tự nắm lấy phương pháp này từ chính ông.

Một vài ngày sau câu chuyện này, Volokhov đi đứng một cách căng thẳng và thận trọng, lo rằng vào bất cứ thời điểm nào lão cũng có thể bị tóm cổ, trói gô lại lôi đi đâu đó để khảo. Hoặc là sẽ phá cửa căn hộ và lấy trộm các ghi chép. Hay là trò gì nữa ang áng như thế...

Nhưng không có điều gì xảy ra. Không ai tấn công lão và không ăn cắp tài liệu. Và ông ta bắt đầu tĩnh tâm lại. Bắt đầu ép mình không nghĩ về chuyện đó nữa. Hoàn toàn như trong vụ va chạm với bà Ekaterina, lão tự nhủ "Không có gì đáng sợ. Chỉ dọa thôi. Thấy rằng ta không sợ chúng nên lùi bước". Nghĩ vậy, nên rõ ràng lão thấy dịu đi và dễ thở hơn.

Vậy mà hôm nay ở chỗ Viện kiểm sát người ta cho lão biết là có ai đó đã bắt cóc Natasha Terekhina. Natasha là đứa duy nhất trong số con lão biểu hiện trí thức tuyệt vời. Cả Olia lẽ ra cũng thế, nếu như không bị chấn thương sọ não. Và vì thế Olia bị ngừng phát triển về trí não, chỉ còn lại có trí nhớ tuyệt vời. Những đứa trẻ được ứng dụng phần này của phương pháp Volokhov hầy còn quá nhỏ. Còn Natasha thì đã mười bảy. Vậy là những lời dọa dẫm trong điện thoại đâu có phải là chuyện bỡn. Cô bé bị bắt cóc, để khảo nghiệm thật cặn kẽ và tìm cách xác định xem Volokhov đã làm gì với cô. Sẽ lấy tất cả các thứ xét nghiệm, sẽ bắt cô bé trải qua toàn bộ quá trình

phân tích rất đau đớn cho đến cả bước rút tủy sống. Sẽ đào bới đến tận gốc rễ phương pháp của Volokhov.

Sau đó họ sẽ tìm đến Ira. Ira hẳn là khó cho việc bắt cóc, cô ta đâu có thiếu tự vệ như cô em bị liệt một nửa. Nhưng Ira dễ bị đánh lừa và rủ rê đi một cách tình nguyện. Vì thế mà sẽ không ai chịu tìm kiếm cô ta. Ira họ cũng cần lắm, vì cô ta biểu hiện khả năng làm việc thường xuyên, không cần nghỉ ngơi lâu và thậm chí, nếu cần thiết, còn không cần đến cả ngủ nữa. Với một mình Natasha họ không kiếm được gì nhiều, sẽ chỉ hành hạ cô bé trong những hóa nghiệm và xét nghiệm mà thôi. Còn nếu như họ cùng lúc nghiên cứu cả Ira nữa thì họ có thể có được kết quả hoàn toàn phù hợp cho áp dụng thực tiễn.

Không thể để điều đó xảy ra.

***

Những đồng nghiệp điều tra hình sự từ Murmansk không sốt sắng làm theo yêu cầu của dự thẩm Viện kiểm sát Matxcova, nhưng vẫn thực hiện, cho dù không phải chỉ mất một ngày. Theo địa chỉ gửi đi trên phố Polyarnaya quả có số nhà hai mươi; nhưng đó lại là nhà hành chính của một nhà máy lớn. Và chẳng có dãy số ba. Căn hộ số 9 lại càng không có. Người ta tìm thấy bản gốc của bức điện, tịch thu và gửi về Matxcova. Giờ thì phải chờ xem các chuyên gia nói gì. Họ đã được cấp bản gốc bức điện cùng với các cuốn vở của Natasha để so sánh. Nét chữ trong các mẫu tự thoát nhìn hoàn toàn như nhau, nhưng khả năng bắt chước thật khéo là không thể loại trừ hoàn toàn.

Sau khi nhận được thông báo của Misha Dotsenko về việc khi đi làm về Volokhov đi về hướng Sokolniky, Iury lập tức sang phòng bên nơi Nastya làm việc.

- Nghe này, ông bác sĩ của chúng ta có vẻ như quyết định làm quen với Ira Terekhina. Để làm gì nhỉ ?

- Đúng rồi - Nastya nói chậm rãi, ngược cặp mắt sáng bừng lên nhìn vào Iury - Giờ thì tôi hiểu rồi. Sao tôi lại thộn thế nhỉ ! Sao tôi không đoán ra ngay. Lên đường.

- Đi đâu - Iury không hiểu.

- Đến chỗ Ira. Đi nào. Iury, lên đường, vừa đi tôi vừa giải thích cho.

Ô tô của Iury cũ đến mức nó rung lên bần bật và còn hự lên mỗi khi tăng tốc độ lên trên năm chục cây, vì thế họ phải chọn giữa phương án đi nhanh hơn hay phương án nói chuyện. Nastya cho rằng tốc độ trong trường hợp này có thể cho qua.

- Nếu như tôi đoán sai thì đăng nào mình cũng không kịp. Còn nếu đúng thì chả đi đăng nào mà vội.

- Chấm dứt ngay cái trò ăn nói nửa chừng - Iury điên tiết - Giải thích mau.

- Anh nhớ không, tôi với anh luôn ngạc nhiên tại sao bác Xasha Nikolaev lại chỉ quan tâm chủ yếu đến Natasha, còn những đứa bé hơn thì thì thoảng lăm, còn Ira thì không quan tâm gì đến, mặc dù theo như tính toán thì chính cô bé này là người cần được giúp đỡ. Sau đó khi lộ ra là bác Xasha chính là Volokhov thì chúng ta lại quên đi thắc mắc này. Vậy mà cũng chính chúng ta lập tức đưa ra giả thuyết là bác Nikolaev thánh thần kia chính là cha của Natasha và thậm chí là của cả hai đứa nhỏ nữa. Chính vì thế mà Kostya Olshansky liều mạng tuyên bố với Volokhov rằng con gái lão, cô bé Natasha bị bắt cóc. Và lập tức bắn trúng hồng tâm. Còn bây giờ thì sao. Volokhov nói dối với cô nhân tình Zoya của mình khi đưa cô ta về nhà mình rằng đó là căn hộ của bạn lão đang đi công tác nước ngoài. Thôi ta cứ dẹp sang bên câu hỏi về chuyện vì sao lão ta lại làm thế. Rõ ràng là nếu lão nhất định không lấy ai cả và nghĩ ra chuyện người vợ ốm để che chắn, thì tất yếu phải nói dối cả về chuyện căn hộ. Nhưng bạn đồng nghiệp Tashkov của chúng ta khẳng định rằng Zoya hoàn toàn không ngốc chút nào. Lặng lẽ, nhẫn nhục, an phận nhưng không hề ngu tí nào. Năm bắt được chưa ?

- Chưa hề, ý tưởng của cô quá ư là tinh tế. Làm sao để năm bắt ?

- Nay nhé, căn hộ mà người ta thường xuyên ở đó và căn hộ người ta chỉ thỉnh thoảng đến đó hoàn toàn không giống nhau chút nào. Rất khác nhau nữa, hiểu chưa ? Mùi bụi bặm trên nền nhà và đồ gỗ, thực phẩm trong bếp... có hàng đồng dấu vết mà qua đó có thể xác định được căn hộ được sử dụng trong tình trạng nào. Và xin cam đoan với anh, Iurik ạ, vẫn còn chưa có người phụ nữ nào để ra trên đời này mà lại không phân biệt được sự khác biệt ấy. Đàn ông thì cả trăm người chưa chắc đã có một anh nhận được ra. Giờ thì anh nói đi, liệu Zoya có nhận thấy điều khác biệt không.

- Vậy là cô ta không nhận thấy.

- Tại sao nhỉ ?

- Thôi đi, Nastya ! - Iury giận điên lên. - Hành hạ cái kiểu gì thế ? Tự đặt ra câu hỏi thì tự đi mà trả lời. Tôi là con ếch thí nghiệm của cô đấy à ?

- Ái dà, sôi sùng sục lên rồi - Nastya cười vang - Ngươi đi nào, tôi sẽ giải thích. Cô ta không nhận thấy sự khác biệt bởi vì sự khác biệt ấy không có.

- Tại sao không có ? Chính cô nói là Volokhov vẫn đưa cô ta về nhà. Tashkov đã xác định điều đó cực chính xác. Hay là cô còn nghi ngờ ?

- Không đâu, Iurik, tôi không ngờ gì. Căn hộ trên phố Malaya Xemenovskaya, nơi Volokhov đăng ký và căn hộ của tay bạn là nhà ngoại giao chỉ là một thôi. Có điều Volokhov không ở đó.

- Chuyện kỳ ngộ. Vậy thì theo cô lão ta sống ở đâu.

- Ở chỗ Ira Terekhina.

***

Đã gần chín giờ tối, Ira vẫn còn ở nhà, vì phải đến mười giờ cô mới phải đi đến Glorya.

- Ôi - Cô kêu lên, có vẻ hãi khi nhìn thấy Nastya và Iury.

- Người thuê nhà của cô ở nhà chứ ?

- Ai cơ ? Ilias ư ? Anh ta không có nhà, về muộn lắm.

- Thế còn tay kia ? Có phải tên ông ta là Oeorgy Xergeievitch ?

- Ông ta có ở nhà. Tôi gọi nhé.

- Không cần đâu. Chúng tôi sẽ tự vào gặp ông ta. Phòng của ông ta ở đâu ?

- Kia kìa, - Ira chỉ - Anh chị cần ông ấy để làm gì ?

- Cô có nhớ không, trước đây ta có nói chuyện về Oleg ? - Iury khởi động.

- Lúc đó cô có nói rằng Oleg có đến chỗ cô khi cô còn ở chỗ làm việc, và anh ta có nói chuyện với người khách thuê nhà của cô.

- Có nhớ. Nhưng tôi đâu biết họ nói chuyện gì.

- Chính vì thế mà chúng tôi muốn hỏi Georgy Xergeievitch về chuyện này.

Họ gõ cửa phòng mà Ira chỉ.

- Xin mời vào. - Có tiếng đáp lại từ sau cánh cửa.

Nastya nhìn sang Iury và nhận thấy rằng môi anh ta mím chặt lại. Anh ta nhận ra giọng nói đấy.

Nhìn thấy Iury, Volokhov ngồi chờ ra, cảm giác như ông ta dính chặt vào đi văng với quyển sách trong tay.

Iury vào đầu tiên, Nastya đi ngay sau anh và cẩn thận đóng cửa phòng lại.

- Xin chào, Valery Vaxilevitch. - Cô chào khẽ, hy vọng rằng Ira không nghe thấy - Ông chưa chán sáng tác tin vịt ư ? Đã đến lúc nói chuyện đàng hoàng chưa nhỉ ?

- Các vị muốn gì ở tôi nào ? Tôi đã nói với thẩm phán hết mọi chuyện rồi. Thưa vâng. Ira cũng là con gái tôi, và tôi muốn ở gần nó. Có chuyện gì vi phạm ở đây nào ? Các vị cho rằng tôi phải kể cho con bé là mẹ nó để con không phải với chồng mình và người cha thực sự của nó chính là tôi ? Tôi không hiểu sao các vị lại không để tôi yên.

- Xin ngừng lời đi, Valery Vaxilevitch. Hãy mời tôi ngồi đi, hãy tỏ ra mến khách đi. Lòng mến khách mà ngài đã không rành đến mức không truyền nổi cho cô con gái cả. Tuy thế nếu bắt lỗi cô ta thì quả thực có tội, cô ta sống cuộc sống như thế, làm sao có điều kiện thể hiện xã giao được. Còn ông, cuộc sống của ông hết sức thuận lợi, vậy là ông đủ sức để tỏ ra mình là người đàn ông lịch thiệp đấy.

Volokhov đứng dậy và trình trọng đặt quyển sách lên giá.

- Xin mời ngồi - lão nói giọng khô khan. - Nhưng trước khi chúng ta bắt đầu nói chuyện thì các vị phải hứa với tôi...

- Ông ra điều kiện ư ? - Iury ngắt lời lão, mỉm cười mỉa mai - Valery Vaxilevich, ông có nhằm lẫn đôi chút đấy !

- Tôi nhất định yêu cầu phải giữ kín câu chuyện này đối với Ira - Volokhov kết thúc câu chuyện một cách bướng bỉnh - Trong trường hợp ngược lại tôi sẽ không nói chuyện với các vị.

- Hào hùng quá - Nastya cười mỉa - Ông đánh giá tình hình sai rồi - Valery Vaxilevich. Ông có thể mặc cả với chúng tôi lâu và rất chì nữa, vì chúng tôi không phải là những người thi hành án, chắc là ông hiểu khái niệm này. Chúng tôi đến để nói chuyện, còn ông thì từ chối bằng cách ra điều kiện này nọ. Ngay sau đây chúng tôi sẽ đến chỗ cô gái lớn Ira của ông và kể cho cô ta những gì mà ông đã kiên trì giấu cô ấy. Còn ngày mai thì viên dự thẩm sẽ gọi ông. Ông này khác với chúng tôi, ông ta có quyền thi hành án và vì thế sẽ lấy khẩu cung, đồng thời không hỏi gì về nguyện vọng của ông và lại càng không để ý đến việc ông cố tình đặt ra các điều kiện một cách nực cười. Nếu tiến trình này làm ông vừa ý thì chúng tôi xin rút, khỏi làm mất thì giờ của ông cũng như của chính mình. Bây giờ thì xin ông định liệu.

- Xin đừng nói gì với Ira, xin các vị - Volokhov nói, đã hạ giọng xuống.

- Tất nhiên rồi, - Nastya đồng ý dễ dãi. Nếu như điều đó không làm ảnh hưởng đến công việc thì chúng tôi sẽ không nói gì với cô ấy đâu. Vậy là, thưa ông Valery Vaxilevich, xin được gạch đầu dòng những sự kiện chính để ông dễ thấy vấn đề hơn. Nhiều năm trước đây bệnh nhân của ông,

bà Elena giới thiệu ông với bà Ekaterina. Ở nhà bà Ekaterina, trong một thời gian rất dài ông đã gặp gỡ với Galina Terekhina. Và ít nhất hai trong bốn đứa con của nhà Terekhina là con của ông. Sau đó có chuyện gì xảy ra với Terekhina và vì thế mà chị này đã làm một hành vi quái vật, tìm cách kết liễu đời của tất cả những đứa con cũng như của chính mình. May mà tất cả đều còn sống. Trong thời gian tiếp sau, suốt sáu năm trời ông đến thăm bọn trẻ ở bệnh viện, cả Natasha, Olia lẫn Pavlik, khá đều đặn tuy không thật thường xuyên. Ông đến với tư cách bạn của gia đình, tự xưng là bác Xasha Nikolaev, và chỉ đến khoa nhi khi nào cô y tá Alevtina Myrikova trực. Ngoài ra, ông cũng đều đặn tới thăm phế nhân viện nhưng chỉ nói chuyện với mỗi mình bà xơ Marfa, người chăm sóc Galina và luôn thông tin cho ông về tình trạng sức khỏe của Galina. Vào năm nay, ông thuê phòng ở nhà của con gái mình với tên giả. Tất cả đều đúng chứ ?

Volokhov yên lặng gật đầu.

- Vào tháng Năm năm nay, sau một thời gian khá lâu ông gặp lại bà Ekaterina Aniskovets. Sau đó bắt đầu một chuỗi dài những án mạng lạ lùng. Ekaterina chết. Sau đó là cựu ca sĩ bà Elena, xơ Marfa và chị y tá Myrikova. Những người chết đều biết mặt ông và biết rằng ông có liên hệ nào đó với gia đình Terekhina. Ngoài những người đã chết chỉ còn lại mình Natasha có thể chỉ vào ông và nói rằng ông chính là bác Xasha bạn của gia đình, người thường đến thăm cô ấy ở bệnh viện. Natasha bị bắt cóc. Tôi rất muốn hy vọng là cô ta còn sống. Mắt của ông biểu lộ là ông ngạc nhiên lắm ? Valery Vaxilevich, lẽ nào ông nghe về những án mạng này lần đầu tiên ư ?

- Trời ạ, tất nhiên rồi... làm sao tôi biết được ? Về Ekaterina Aniskovets thì người ta báo cho tôi, còn về những người khác tôi đâu có biết. Ai đã giết họ ?

- Câu hỏi mới hay chứ - Iury mĩa mai. - Nghe được nốt câu trả lời thì tốt đây. Từ miệng ông - Anh lập tức nói rõ ra.

- Từ miệng tôi ư ? Tại sao lại tôi nhỉ ? Các vị cho rằng tôi... ?

- Chính từ miệng ông, Valery Vaxilevich ạ. Chính các ước vọng bệnh hoạn muốn giấu diếm tên tuổi và nơi ăn chốn ở của mình, câu chuyện dối trá cửa miệng của ông về người vợ ốm và những đứa con nhỏ, ảo thuật của ông về căn hộ của người bạn làm ngoại giao đã buộc chúng tôi nhất thiết phải nghĩ rằng trong ông có những điều không ổn lắm với pháp luật. Xung quanh ông nhiều chuyện lừa đảo đến mức thật khó cho chúng tôi xem ông là người trung thực.

- Nhưng mà tôi đâu có quan hệ gì với những án mạng kia. Các ngài xuất phát từ đâu nào ? Thật là vợ vãn kìa !

- Xin đừng vội vàng đánh giá - Natasha ôn tồn - Tôi chưa kể hết cho ông nghe. Một dạo bệnh nhân của ông, bà Vera có chuyển lời thỉnh cầu của chồng bà ta, ông Oleg, xin ông khám cho một cô gái quen. Ông đồng ý, rồi hẹn một cuộc gặp. Sau đó lại hoãn cuộc gặp và chuyển sang thời gian khác, sau đó ba ngày. Trong ba ngày đó, ông Oleg đã kịp đi sang thế giới khác. Ông có biết trước rằng người ta sẽ đưa Ira đến khám không ?

- Đâu có. Làm sao tôi biết được là chồng bệnh nhân của tôi lại quen biết nó. Tôi hoàn toàn không hiểu là ai sẽ phải đến khám.

- Thế chuyện gì sẽ xảy ra nếu giả thử Oleg đưa con gái ông đến phòng khám của ông ? Ông cho rằng tiến trình sự kiện sẽ ra sao nhỉ ?

- Hừm... - Volokhov nhún vai. - Tôi chịu. Tôi khó hình dung được là sẽ xảy ra chuyện gì. Chắc là sẽ rất oái oăm đây.

- Ira biết là ông làm nghề gì và làm ở đâu ?

- Không. Đối với con, tôi chỉ là một kế toán viên thường trong một xí nghiệp.

- Hay ho thật, cô bé nghĩ sao khi nhìn thấy ông kế toán viên khiêm tốn trong diện mạo của ngài tiến sĩ, tinh hoa của nền y học nước nhà ?

- Nay, xin thôi cái vụ huấn thị nhau đi nhé. Các người đến đây để lên lớp cho tôi rằng lừa gạt là không tốt ? Tôi biết thừa điều đó. Tôi là người trưởng thành, tôi đã ngoại ngữ tuần và nếu tôi có nói điều gì không thật thì tôi có lý do xác đáng để mà nói. Và những lý do này đối với tôi mới thật sự quan trọng chứ không phải ba cái thứ chân lý trẻ con về chuyện không nên nói dối.

- Thế sao ông không nhận thấy là Oleg chết rất đúng lúc ? Chính là vào lúc mà anh ta cần phải rời khỏi kịch trường để cho chuyện lừa lọc nhỏ xinh xinh của ông khỏi bị lộ tẩy. Valery Vaxilevitch, chúng tôi đã nghiên cứu kỹ cuốn lịch công tác của ông và không tìm thấy gì đặc biệt chứng tỏ sự thiết yếu phải hoãn cuộc viếng thăm của Oleg và người mà anh ta bảo trợ. Nhưng ông quả tình đã hoãn. Được lợi những ba ngày đêm. Chính trong ba ngày đêm này Oleg đã bị hại. Ông thử phản đối xem nào.

- Nhưng đồng nghiệp của các vị đã xác nhận ngoại phạm cho tôi rồi ! Iury Victorovitch, chính ông đã...

- Tất nhiên rồi. - Iury tham gia vào câu chuyện. - Hơn nữa, chúng tôi có kiểm tra ngoại phạm của ông tại thời điểm xảy ra các án mạng khác mà

ông vừa được nghe. Và đã kết luận rằng ông không tự tay thực hiện các vụ việc nói trên.

- Đấy thấy chưa, - Volokhov thở ra nhẹ nhõm. - Thế thì các vị hành tội...

- Tôi sẽ giải thích. - Nastya giành quyền nói - Kể cả tự tay ông không thực hiện các vụ sát nhân nói trên thì cũng không có nghĩa là ông không có những trợ thủ.

- Bà bảo sao kia ? Trợ thủ nào mới được chứ ? - Volokhov khùng lên.
- Tôi không giết ai và không dính dáng gì đến những án mạng kia. Hoàn toàn không. Xin thôi đừng suy diễn kiểu đó.

- Thôi được, ông yên tâm đi. Chúng ta sẽ thôi kể chuyện huyền thoại và chuyển sang thực tế phũ phàng. Valery Vaxilevitch, những cảm nhận sâu ai của ông về những người phụ nữ đã đem lòng yêu ông và sinh đẻ với ông không thể thanh minh hoặc bào chữa gì được về những án mạng kia. Những cuộc phiêu lưu ái tình của ông không đáng giá ngần ấy mạng sống ông hiểu chưa !

- Trời đất hỡi, tôi cũng cố gắng giải trình chính điều đó. Tất nhiên là không đáng giá. Chính thế mà các vị không có cơ sở gì để nghi ngờ tôi có dính dáng đến những vụ giết người này. Tôi có gì phải giấu diếm ? Tôi là người chưa lập gia đình và nếu như các cuộc phiêu lưu ái tình kia theo cách gọi của các vị, có bị lộ ra thì cũng chẳng có hại gì cho tôi. Vậy là chúng ta đâu cần phải chuyện trò gì.

- Cần đấy, rất cần là khác. Bởi vì phải có cái gì đó mà do nó người ta đồn nguyền ấy sinh mạng. Có thể là chính ông đã làm điều đó cùng với những ai trợ giúp ông. Cũng có thể là ông quả thực không làm điều đó và không có quan hệ gì tới những vụ án mạng kia. Nhưng việc những vụ án mạng kia có liên quan đến ông thì là điều chắc chắn. Ông là người khỏe mạnh và chắc là quen với tư duy phân tích, ông đã bảo vệ hai luận án cơ mà, vì thế ông không thể không đồng ý với tôi. Vậy xin ông cho biết, cái điều bí hiểm mà ngần ấy linh hồn kia bảo mật là cái gì ? Tại sao người ta giết ngần ấy mạng ? Nếu tôi biết tại sao họ phải chết, tôi sẽ biết ai giết họ. Còn việc ông có làm việc ấy hay không, chỉ là phụ thôi. Câu trả lời cho chuyện đó tôi sẽ tìm ra.

- Tôi không hiểu các người. - Volokhov nói giọng kẻ cả. - Tôi không có bí mật nào mà vì nó tôi cần giết đi ngần ấy người.

- Ông có thể là không cần - Nastya đồng ý. - Nhưng có ai đó cần. Ông không thể phản bác điều hiển nhiên đó. Valery Vaxilevitch, chúng ta có hai con đường mà ông có thể đi theo. Một là, ông cứ phủ định mọi thứ, và

chúng tôi bắt đầu nghi ngờ ông về việc ông tổ chức năm vụ giết người. Chúng tôi có khẩu cung của nhân chứng nói rằng ông đã đến gặp Ekaterina vào tháng Năm năm nay. Và trong căn hộ của bà ta có những dấu vết của ông. Chúng tôi có khẩu cung của xơ Marfa về việc ông đã đến phế nhân viện. Chúng tôi có những tin tức về việc ông cố tình chọn thời gian thăm viện sao cho số nhân viên biết mặt ông là ít nhất. Và cô y tá biết ông rõ nhất lại cũng là người phải chết. Tất cả các y bác sĩ còn lại biết về ông chỉ hoặc nghe loáng thoáng, hoặc được chính cô Myrikova chỉ cho. Khẩu cung của những đứa trẻ chỉ là lấy lệ, không ai coi là chính thức. Olia khiếm khuyết về trí tuệ. Pavlik còn quá nhỏ. Còn Natasha, người phải biết ông rất rõ thì biến mất rất êm thấm và đúng lúc. Ông thấy đấy, cơ sở để nghi ngờ ông và thậm chí buộc tội ông là quá đủ. Con đường thứ hai: nếu ông không muốn chúng tôi coi ông là kẻ sát nhân, xin kể cho chúng tôi tất cả những gì ông biết. Không có con đường thứ ba đâu, ông hiểu cho.

- Rất tiếc là tôi không thể giúp gì các vị được. Tôi không hiểu các vị muốn nói bí mật gì. Đó chính là kết quả của sự hoang tưởng của các vị mà thôi.

Nastya định đáp lại thì chuông cửa bỗng réo lên.

- Bạn ở trọ của ông ư ? - Iury hỏi.

- Không có lẽ - Volokhov trả lời - Ông ta có chìa khóa kia mà. Đấy hẳn là một người lạ.

Iury rời chỗ và khẽ khàng mở cửa ra hành lang. Nghe rõ tiếng chân vội vàng của Ira và tiếng mở khóa cửa lạch cạch. Iury cẩn thận chuồn ra hành lang, cố làm sao cho không bị nhìn thấy từ phía cửa ra vào. Nastya yên lặng ngắm Volokhov, cố gắng sử dụng khoảng thời gian trống được tạo ra một cách bất ngờ này để thay đổi chiến lược bởi vì kế hoạch mà cô vạch ra khi còn ngồi trên xe với Iury chắc là không đem lại kết quả. Volokhov không ngại bất cứ chuyện gì trong tất cả mọi quẻ mà cô giở ra với lão. Chắc là lão thực sự không dính dáng gì đến các vụ sát nhân. Nhưng lão phải sợ điều gì chứ ! Không lẽ lão không biết vì sao phải giết đi những năm sinh mạng, cần phải chọn cho được chìa khóa mở mồm lão.

Cửa mở toang, Iury lao vào phòng và chẳng nói chẳng rằng, chìa cho Nastya một tờ giấy. Đấy là một điện báo. Thiếp của cô chị gái Natasha chúc mừng sinh nhật em trai mình, Pavlik Terekhin..

- Hãy nhìn đây, Valery Vaxilevitch, - cô chìa điện văn cho Volokhov. - Đây là bút tích con gái ông ?

Lão hoảng sợ nhìn vào bức điện cứ như sợ phải chạm vào nó.

- Cái gì thế này ?

- Đừng ngại, nó đâu có biết cắn. - Nastya cười mỉa - Hãy cầm lấy và đọc đi.

Volokhov cẩn thận cầm lấy tờ điện tín và nhanh chóng lướt mắt đọc những dòng chữ nhỏ đều đặn.

Vâng đây là nét chữ của cháu. Nhờ ơn trời, cháu cũng không đến nỗi quá khốn nạn.

- Làm sao ông biết được.

Các dòng chữ đều đặn, chữ nghĩa rõ ràng. Điều này có nghĩa là con bé không phải uống thuốc tác động mạnh. Khi mà cháu bị đau, người ta phải cho uống những thứ mà theo công dụng không khác gì thuốc phiện. Lúc đó cháu sẽ bị mất cảm giác thăng bằng và không thể viết đều, viết rõ được. Và văn bản cũng chỉ rõ là tư duy của cháu khúc chiết, mạch lạc. Nhưng mà khoan đã, sao thế này ?

- Có chuyện gì vậy ? - Nastya cảnh giác. .

- Tại sao lại chúc mừng Pavlik ? Bởi ngày sinh của Pavlik là vào tháng Giêng. Trời đất ơi, dù sao thì chúng cũng đã làm hại cháu ! Nó bắt đầu lần ngày lộn tháng. Trí nhớ của cháu bị rối loạn.

- Ông có đoán chắc không ? Làm sao ông biết được khi nào đến ngày sinh của Pavlik ? Pavlik cũng là con ông ư ?

- Vâng, vâng, vâng ! Các vị đã hài lòng chưa. Vâng, cháu nó là con tôi. Cả nó, cả Olia, Ira lẫn Natasha, tất tật chúng đều là con tôi. Tất cả bốn đứa con Galina đều có với tôi, cho dù hôn thú là với mợ ma nhà ông Leonid, lạy trời phù hộ cho linh hồn ông ấy. Giờ thì vì thế mà tôi phải tự tử sao, vì nỗi chúng tôi yêu nhau ?

- Xin hãy hạ giọng xuống cho - Nastya nói giọng lạnh lùng. - Con gái của ông gặp hoạn nạn, và bây giờ cần phải nghĩ về việc ấy, vậy mà ông thì cho phép mình la lối những chuyện dở hơi và vô lối. Không lẽ ông không hiểu ra rằng chưa có ai làm hại gì Natasha ? Ngược lại, cô bé hiểu rằng mình vị rơi vào hoạn nạn và cố gắng báo cho chúng ta biết, cố gắng liên hệ với chúng ta. Nếu ông thực sự là cha cháu chứ không phải bác Xasha ở ngoài phố, ông phải giúp đỡ cả cô ấy lẫn chúng tôi. Ông nói với dự thẩm Olshansky rằng ông không bỏ mặc bất cứ đứa con nào cho số phận. Thế Natasha tồi tệ hơn những đứa khác sao ? Cô bé gây giờ rất cần được giúp đỡ, vậy mà ông định rúc vào bụi rậm. Xin ông hãy chứng minh đi, rằng ông là người đàn ông chân chính, không vứt bỏ con mình trong hoạn nạn. Trong trường hợp ngược lại ngày mai người ta đến đọc lệnh bắt ông, và mong ông

đừng có mơ tưởng hão đến chuyện có thể lẩn trốn. Tôi và Iury sẽ ở lại đây ngủ đêm trên cầu thang trước cửa căn hộ này và ông sẽ không thể ra khỏi đây cho đến lúc người ta đến mang ông đi. Thế nào, Valery Vaxilevitch, chúng ta sẽ nói chuyện hay là chờ đến sáng khi người ta mang còng tay đến ?

Volokhov đi lại gần cửa sổ và yên lặng một lúc, cắn chặt môi. Sau đó chậm chậm quay về phía Nastya.

- Chúng ta sẽ nói chuyện.

***

Ajaks vừa nhận được tin của Ilias báo rằng cảnh sát đã tìm thấy bác sĩ Volokhov. Làm sao mà điều đó có thể xảy ra được nhỉ ? Ajaks đã làm tất cả mọi thứ để việc đó không xảy ra. Hẳn đã đốn, một cách có qui hoạch, tất cả những ai có thể dẫn cảnh sát đến chỗ bác sĩ hay trói buộc lão ta với gia đình Terekhina. Hẳn đã làm mọi thứ. Bà Ekaterina, con nghiện Elena, nữ y tá ở bệnh viện, bà xơ. Rồi cả anh chàng mà vì hảo tâm muốn giúp Ira đến khám bệnh ở chỗ Volokhov, không một ai còn sống. Vậy mà chúng vẫn tìm thấy lão bác sĩ. Sao thế nhỉ ?

Không thể làm gì được nữa. Với ý tưởng mua lại phương pháp của Volokhov đành phải bó tay, liên hệ với lão giờ không thể được, bởi vì cảnh sát đã bám đuôi lão. Vaxily ngày nào cũng gọi điện nhưng tin tức của hẳn chẳng mấy khích lệ. Tay bác sĩ người Iran chẳng tìm hiểu được chi cả. Cũng có mò mẫm được vài đầu mối, nhưng toàn cảnh thì không mô tả được. Hẳn nói rằng một người còn quá ít, phải cần đến ít nhất một mẫu nữa, hoặc ít ra hai hoặc ba. Ưm hừm, hai hoặc ba thì quên đi nhé, nhưng một thì chắc phải kiểm thôi. Ngon lành nhất bây giờ là cô chị cả Ira. Còn hai đứa nữa trong viện, nhưng ở đó sau khi mất bệnh án của Natasha hẳn là đầy nhóc cảnh sát, đừng có dại mà mò vào đấy. Những đứa còn lại còn bé tí nên mẹ chúng hẳn không rời chúng đến một ly. Ira đã hai mươi tuổi, và cô ta có thể muốn đi đâu thì đi chẳng cần phải xin phép ai. Hơn nữa làm gì có ai để mà xin phép, cần phải làm sao như con bé. À, phải rồi, Ira rồi cũng phải đoạt lấy, ngay cả khi con bé không cần cho tay bác sĩ Iran. Khoảng mười ngày nữa các chuyên viên sẽ đến, và nếu chỉ chào hàng có mình Natasha thôi thì hẳn sẽ không gây được ấn tượng mạnh. Cứ thử chứng minh rằng con bé không phải là thần đồng bẩm sinh mà do tác động hướng đích. Còn nếu biểu diễn luôn cả Ira, mặt hàng hoàn toàn khác, chắc chắn sẽ rất hiệu quả. Nào, xin hãy nhìn đây, hai chị em cùng mẹ cùng cha, nhưng chịu các tác động khác nhau. Đây là những mẫu sơ khai, được tạo ra khi phương pháp còn chưa

hoàn thiện. Còn bây giờ đã làm được những mẫu kết hợp được cả phẩm chất của cả hai chị em. Đồng thời theo ý muốn người đặt hàng có thể không kết hợp phẩm chất, làm riêng mẫu trí thức hoặc đơn thuần cơ bắp. Tùy ý.. Và cái bệnh án cũng thật là đúng chỗ. Nó là bằng cứ không chối cãi của việc Natasha quả thực sáu năm nằm trong bệnh viện, không học hành gì. Tất cả những gì là kiến thức và khả năng đều là do bản thân, bằng trí tuệ của chính cô bé. Ngay cả những cơn đau thường xuyên và những biến chứng luôn luôn xảy ra với tim mạch không làm cho trí tuệ siêu việt bị dần dần đi. Còn nếu cô ta khỏe mạnh, sống trong gia đình và giao thiệp thường xuyên với các thầy giáo có kinh nghiệm cộng với một thư viện tốt thì kết quả còn đến đâu. Và bên cạnh cô bé là Ira. Nhỏ bé, mảnh khảnh, tái nhợt, ốm yếu, vậy mà chịu đựng những gánh nặng về thể lực cứ như không. Ở đó, trong tòa nhà khuất giữa những cánh rừng Karpat có một phòng tập tuyệt vời, nơi có thể trình bày cô ta một cách có lợi. Còn nếu cô ta khỏe mạnh hơn, ăn uống tử tế thì các vị thử nghĩ xem, chuyện gì sẽ xảy ra.

Đúng rồi, chào hàng cả Ira lẫn con em nó quả thực là rất hấp dẫn. Nhưng... chuyện này chắc là không xong. Không thể động đến cô ta. Cô ta có quen với Oleg, tay thanh niên vừa bị giết. Rồi em cô ta bị bắt cóc. Tức là cô ta có dính đến hai vụ án liền. Và nếu cô ta đi đâu đó. Cho dù tự ý, vẫn gây ra sự nghi ngờ. Vậy là kiểu gì cũng chỉ có một mẫu. Hãy mặc tay thầy thuốc Iran kia lục lọi Natasha đến nơi đến chốn, lôi mọi thứ của cô ta ra, càng nhiều càng tốt. Mọi hy vọng nằm ở chỗ đó. Ái chà, sao mà bà lão Ekaterina chen vào đường đi của bọn này chẳng đúng lúc chút nào ! Nếu như không có mẹ ta thì có quyền ngồi yên chờ những tác phẩm cuối cùng của bác sĩ Volokhov, những mẫu hoàn thiện nhất, đạt nhất. Còn sau đó làm việc thật cẩn trọng và tiến hành một thủ pháp mà ông bố bướng bỉnh kia sẽ phải tự nguyện nộp phương pháp với một giá rẻ rúng là đằng khác. Ajaks đã có lúc mừng rỡ tưởng được đấu pháp đó một cách đại thể.

Nhưng giờ thì đành phải thay đổi và làm quáng quàng mọi việc chỉ vì mẹ già tọc mạch đáng ghét kia.

***

Đã hai ngày nay Miron tìm mọi cách để bày tỏ sự không hài lòng đối với Natasha. Phê phán chủ yếu của cậu là do cô bé, như thực tế cho thấy, không nắm vững được toàn bộ phần giải tích toán học.

- Không có kiến thức này chúng ta không thể tiến lên được - cậu nói đốp chát - Đây là những kiến thức cơ sở, và nếu em không vỡ ra được thì em có học tiếp cũng chẳng đi đến cái gì.

- Nhưng mà em vẫn giải được bài tập, lại còn giải đúng. - Natasha tự biện bạch. - Thế anh không bằng lòng cái gì ?

- Em chẳng qua học thuộc lòng như con vẹt thôi. Còn tôi thì cần em phải hiểu cơ.

Natasha thỉnh thoảng lại khóc nhè do giận dữ và tủi thân. Còn cố gắng của Miron giải thích "trên năm đầu ngón tay" về phần cô bé không vỡ ra được, không đem lại kết quả. Đến cuối ngày Miron nhờ người gác mời Vaxily đến.

- Vaxily, mọi việc của chúng tôi bị ngưng trệ. - Cậu nói giọng như người sắp chết - Còn lại bao nhiêu thời gian cho đến lúc các chuyên gia đến ?

- Khoảng mười ngày. Thế thì sao ?

- Nếu như tôi hiểu đúng thì chúng ta phải biểu diễn Natasha một cách chói sáng như một thần đồng toán học. Tôi sợ rằng chắc không ăn thua đâu.

- Sao thế nhỉ ? - Vaxily hỏi vẻ lo ngại. - Mà đã nói với tao từ đầu là con bé vô cùng chói sáng. Hay là mà không nói ?

- Tôi có nói - Nhưng tôi còn bảo với ông, nếu ông chưa quên, rằng thiên bẩm của cô bé thì tuyệt vời, nhưng cần phải rèn giũa. Tất cả thời gian vừa rồi tôi chỉ làm độc cái việc rèn giũa ấy. Còn bây giờ té ra là cô ta có lỗ hổng ở kiến thức cơ bản. Các định lý thì cô ta vẫn thuộc lòng, nhưng không hiểu bản chất. Điều này có thể làm hỏng mọi sự.

- Làm gì bây giờ ? Mà đề nghị gì nào ?

- Có đấy. Nhưng liệu có làm được không...

- Nói đi, nói đi - Vaxily thúc giục, - Nếu còn kịp làm gì đó thì nhất định phải làm. Không thể để cho những nỗ lực như thế đến phút chót phải bỏ đi. Hay là mà phải thêm thời gian kèm cặp nó ? Ta có thể thỏa thuận để các chuyên gia đến muộn hơn, không phải sau mười ngày mà là sau ba tuần nữa. Ngần ấy thời gian có đủ cho mà không ?

- Vấn đề không phải là ở thời gian, Vaxily Ignatevitch, mà ở khả năng hạn chế của chính tôi trong việc giảng giải phần này cho Natasha. Tôi chỉ là sinh viên thường, cho dù có sức học tốt, nhưng đâu phải nhà toán học thiên tài. Còn để giải thích những kiến thức phức tạp như thế cho cô bé, ngay cả là rất thông minh đi nữa, lại chỉ trong vài ngày thì chỉ có thiên tài, người có thể tìm ra một tiếp cận hoàn toàn mới mẻ, một cách nhìn rất khác thường, một lôgich đơn giản dễ hiểu nhưng cũng rất riêng cho từng học sinh.

- Mà muốn nói rằng phải tìm một thiên tài loại đó và mang về đây ư ? Thôi xin lỗi ông trẻ. Nghỉ đi. Tìm cách khác.

- Có cách khác, thậm chí rất đơn giản. Chỉ cần tìm cuốn sách do thiên tài loại đó viết ra là xong.

- Không có vấn đề gì - Vaxily đáp liền, có vẻ nhẹ nhõm hẳn. - Viết tên sách đi, bạn ta kiểu gì cũng sẽ tìm ra nó, một khi mà không có không được.

- Chắc chắn là không có không được, ông tin tôi đi - Miron hứng khởi
- Cô ta chắc chắn sẽ trượt oách nếu như các chuyên gia của ông kiểm tra từng phần toán học cao cấp. Với hóa và lý mọi thứ của cô ta đều ổn, nhưng với phần này... Cậu thử dài đau khổ và nhún vai đầy biểu cảm.

***

Những vần thơ mà Natasha Terekhina viết ra cho cậu em trong dịp sinh nhật được đánh máy thành nhiều bản và nằm trên bàn của đại tá Gordeev, dự thẩm Olshanstky, Nastya và Iury Korotkov. Họ lúc thì hợp nhau lại, lúc thì về lại phòng làm việc của mình hoặc về nhà, cố đọc từng hàng, từng dòng, từng chữ, cố hiểu ra cô bé bị bắt cóc muốn nói với họ điều gì. Sự quan tâm lập tức được gắn với cụm từ "Con người bằng vàng", vì cụm từ này được lặp lại ba lần trong thơ, nhưng đối với Olia, cả Pavlik, và Ira đều không có nghĩa gì. Cả mấy đứa đều không thể nhớ được rằng Natasha có lúc nào đó đã kể về con người bằng vàng hay có nói gì về chuyện đó. Vậy là những từ này chỉ dành cho họ, các nhân viên cảnh sát. Nhưng chúng có nghĩa gì ?

- Hay là tượng đồng ? - Gordeev đưa ra phương án - Chúng giấu cô bé ở căn nhà mà cạnh đó có pho tượng nào bằng đồng.

- À nhỉ, tượng bán thân bằng đồng. Chuyện này đâu có khó, danh sách các pho tượng này và các thành phố nơi đặt chúng có thể tìm được ngay.

- Cậu đi tìm đi, - Gordeev ra lệnh, còn chúng ta thì sẽ nghĩ tiếp thêm. Gì nữa nào ?

- Còn có tiểu thuyết "Con người bằng vàng". Nastya nhớ lại. - Tác giả là Mor Iuokan. Về gì nhỉ ?

- Về Hungary, thế kỷ mười chín.

Không tin cậu lắm. Nhưng phải tìm thấy tiểu thuyết và xem kỹ, có thể trong nội dung có gì đó mách bảo chúng ta ?

- Thành phố mà trên biểu chương có con người.

- Những mỏ vàng... Người tìm vàng...

- Nhân vật của một truyện cổ tích nào đó cho trẻ em...

- Con người bằng vàng... vàng ngọc...

Có nhiều phương án, nhưng không có cái nào trong số đó tỏ ra đáng tin hơn cả. Tất cả đều xa xôi và đáng ngờ. Để kiểm tra từng cái, đòi hỏi phải có thời gian. Nhưng Gordeev và các cấp dưới của ông không tin tưởng về việc họ sẽ có đủ thời gian. Iury đã tìm ra danh sách của các pho tượng bán thân bằng vàng đang được đặt tại các thành phố. Và lập tức các thông báo đặc biệt yêu cầu cung cấp thông tin về các công trình nằm gần các thắng cảnh nói trên, lập tức bay đến các thành phố đó. Nastya chỉ trong một đêm đọc hết cuốn sách của Iokai "Con người bằng vàng". Misha Dotsenko, Nastya nghiên cứu các biểu chương của các thành phố Nga và Liên xô cũ. Nhưng không lần nào các sĩ quan tác chiến có được cảm giác quen thuộc, mà mình cảm thấy như xuất thần: "Nó đây rồi".

***

Nastya về nhà muộn. Đi ra khỏi thang máy, cô cảm thấy mùi thơm của thịt rán. Không còn nghi ngờ gì nữa, mùi này bay ra từ căn hộ của cô, hẳn là Lesha đã từ Jukovsky về. Cô phấn khởi lao vào nhà và đánh đu lên cổ chồng.

- Leshik, mặt trời của em, em thật hạnh phúc.

- Chuyện gì thế ? - Lesha ngạc nhiên. Anh ít khi được chứng kiến cô vợ của mình thể hiện tình cảm một cách bùng nổ như thế.

- Em nhớ anh quá.

- Đừng bốc phét. Chắc là lại gây chuyện rồi liếm láp để an ủi chứ gì.

- Anh bảo sao ? - Nastya giận - Em chẳng bày bữa, không làm vỡ bát đĩa, không làm nước tràn xuống tầng dưới. Hãy dừng các vụ bôi bác ấy lại đi. Tốt hơn là kể cho em nghe xem tay nghiên cứu sinh của anh bảo vệ ra sao.

- Đã bảo vệ xong. - Lesha trả lời gọn lỏn - Bê bết lắm. Trong số tất cả các học trò của anh tay này là trường hợp nhục nhất. Anh thật xấu hổ vì nó khi ngồi trong hội đồng.

- Không lẽ anh ta kém thế - Cô hỏi giọng thông cảm.

- Rất kém là đằng khác. Thôi, không nói chuyện buồn. Em có tin gì mới ?

- Ôi, Lesha, em làm gì có tin gì mới ? Chỉ có những xác chết. Và những chuyện bực mình. Nhân tiện, anh tinh thông mọi sự, hãy nói cho em nghe nào, anh có cảm giác gì khi nghe từ "Con người bằng vàng".

- Tốt bụng, hay giúp đỡ, hào hiệp. Ang áng như "tấm lòng vàng".

- Không, không được. Đây đâu phải là đặc trưng, mà là những chỉ dẫn cụ thể rồi.

- Thế thì chả biết... Chẳng cảm thấy gì cả.

- Anh cứ nghĩ đi.

- À ra thế, vừa ăn vừa làm việc ư ? Em rõ ràng là đã về nhà nhé, chứ không còn ở chỗ làm việc. Anh cả ngày đói mềm, vậy mà cố nhịn không ăn tối, đợi em.

- Xin lỗi nhé. Em rửa tay rồi vào ngay đây.

Nastya nhanh chóng thay quần áo, rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn. "Con người bằng vàng" không ra khỏi đầu cô, và cô máy móc áp dụng từ khó hiểu kia vào tất cả mọi thứ mà cô bắt gặp. Cái bao đẹp của một thứ trà Anh trên đó có một cỗ xe ngựa chở những hành khách trên nền của phong cảnh miền đồng bằng. Những bông hoa rục rờ trên chiếc phích Trung Quốc. Chiếc ấm điện trắng của hãng Tefal. Chai nhựa đỏ chứa tương ớt. Những bông hoa xám và hồng trên rèm cửa sổ. Người đàn ông tóc hung đỏ, ngồi đối diện với cô - ông chồng yêu quý Lesha.

Nhân tiện, có phải cụm từ kia nói về người đàn ông tóc hung đỏ ? Cô bỗng run bắn người cô nhớ lại xem giữa những kẻ bị tình nghi có liên quan đến năm vụ án mạng và bắt cóc có dù chỉ một kẻ có tóc hung đỏ. Trong trí nhớ của cô không có gì giống thế, không có ai tóc đỏ cả. Cắt một miếng nhỏ thịt bê rán, cô cố gắng đặt mình vào vị trí của Nataslia Terekhina. Theo kiểu sống hiện nay của cô bé thì giới quen biết của cô ta phải rất hẹp và đặc trưng. Nếu cô ta đã viết về con người bằng vàng thì cần phải tìm ý nghĩa không phải trong một khoảng rộng như kiểu các thành phố hay mỏ vàng, cần phải tìm trong những cái mà Nataska đã tiếp cận được trong sáu năm lại đây.

Thế thì cái gì đã được tiếp cận nào ? Natasha cố gắng nhớ lại những quyển sách cô đã nhìn thấy trên tủ con bên cạnh giường của Nataska. Những tiểu thuyết yêu đương là có, chắc chắn rồi. Nhiều là khác. Rồi sách giáo khoa, sách phổ thông: địa lý, lịch sử, văn học Nga, sinh vật. Những sách phức tạp hơn, trình độ đại học có lý, hóa, toán, về toán học đâu chỉ có giáo khoa mà còn cả sách chuyên đề, chắc chắn như vậy. Cô chú ý đến điều này vì chính cô cũng đã có lúc học chuyên toán - lý cho dù trong cả chương trình đến giờ chỉ nhớ mỗi lập trình, và chủ yếu cũng chỉ vì thường xuyên sử dụng máy tính để xử lý dữ liệu. Tất cả những gì còn lại đã được quên đi một cách hiệu quả.

- ... Axya ! - Cô nghe văng vẳng.

Nastya giật mình hiểu ra rằng chồng cô đang nói với cô. Hay thật, cô ngồi thừ ra thế này đã lâu chưa ?

- Xin lỗi nhé, anh yêu. - Cô mỉm cười có lỗi. - Anh nói cái gì nhỉ ?
- Đâu phải "cái gì", mà cả câu chuyện dài. Em chìm vào đâu đó thì phải ?

- Vào "Con người bằng vàng". Cố tìm hiểu rằng điều đó có nghĩa gì.
- Nhân thế, anh cũng có nhớ ra một chuyện. Tuy đây là về cậu bé bằng vàng thôi. Không hợp, đúng không ?

- Cái gì về cậu bé nhỉ ?
- Em còn nhớ thời mình học phổ thông không ? Đứa nào cũng có bộ Bách khoa toàn thư về trẻ em. Cả anh lẫn em đều có.

- Ờ, em nhớ rồi.
- Ở trong tập nói về sinh học và giải phẫu sinh lý có chuyện cậu bé bằng vàng. Có một thủ lĩnh giàu có mua một cậu bé nô lệ và mạ vàng em này từ đầu đến chân. Cậu bé chết nhanh chóng vì sơn. Đây dường như là minh họa cho trao đổi oxy trong tế bào.

- Đúng rồi, có chuyện đó, - Nastya gật đầu - vậy mà em chẳng nhớ.
Nhưng cậu bé bị phủ lớp mạ vàng trên người có vẻ như không thuộc kịch bản cô cần. Tuy nhiên tư duy của Natasha như có được sức đẩy mới phát triển mạnh theo hướng này. Fleming có viết cuốn sách về người có biệt hiệu "Ngón tay vàng". Sách được xuất bản với tên gọi "Ngón tay vàng". Còn một số lần tái bản khác lại gọi khác đi. Goldfinger ? Phụ thuộc vào người dịch.

Goldfinger là nguyên văn tiếng Anh. Còn "Người bằng vàng" - Goldman. Goldman...

Trời đất ơi, rõ rồi, sách của Goldman "Bài tập và định lý giải tích". Chính Nastya đã mang sách này cho Natasha Terekhina. Và trong số đồ đạc Nastya để lại sau khi bị bắt không có sách này. Vậy là cô bé đã nhanh trí mang nó theo. Và đây chính là chìa khóa của vấn đề.

- Lesha em cần cuốn *Bài tập và định lý giải tích*.
- Anh mang đến đây. - Lesha nhún vai tỏ vẻ phân vân và bước ra từ bếp.

Sau vài phút anh quay lại.
- Nhưng không hiểu nó đâu mất rồi ? Nó vẫn nằm trên giá kia mà, anh vẫn nhìn thấy luôn. Vậy mà bây giờ không có. Em để vào chỗ khác ư ?

- Không... tức là có... Em đã cho đi rồi.
- Axya, em làm sao thế ? - Chồng cô hỏi giọng quan tâm - Em cảm thấy khó chịu ư ?
- Dạ không, bình thường thôi.

- Em có hiểu em đang nói gì không ? Sao em lại nhờ anh đưa cho em cuốn sách mà em đã cho ai đó. Và lại, em tặng được ai cuốn Goldman kia chứ ? Ai lại cần đến cuốn sách này nhỉ ?

Cô lắc đầu để cổ bút mình ra khỏi tình trạng đờ đẫn.

- Lesha, anh chưa hiểu đấy thôi. Em quả thực có tặng cuốn sách này cho một cô bé rất chịu học toán. Còn bây giờ em cần quyển sách này, cần khẩn cấp. Anh có thể kiếm được không ?

- Khẩn cấp đến mức nào ?

- Rất khẩn cấp. Hãy coi như cháy nhà đi.

- Nastya, anh hiểu rồi, nhưng bây giờ đã mười một rưỡi đêm. Anh có sách Goldman nhưng ở tận dưới Jukovsky. Em muốn anh mặc quần áo vào, lấy ô tô và đi ngay ư ?

- Em muốn. Anh thứ lỗi, Lesha, em biết em cư xử rất tồi tệ và bất cứ người chồng nào cũng có thể đuổi loại như em đi từ lâu.

Alexei Tchistyakov hiểu. Từ lâu anh hiểu rất rõ vợ mình và biết cũng rất rõ rằng nếu sinh mạng của ai đó bị đe dọa thì Nastya không chịu dừng bước trước bất cứ cái gì. Cô không quan tâm đến phép tắc, tiện nghi của bất cứ ai, kể cả mình, cô không dừng bước trước ngày nghỉ hay đêm hôm, tật bệnh, bận rộn hay bất kỳ trở ngại nào. Chúng hoàn toàn không tồn tại đối với cô. Bởi vì đối với vợ anh, cô Nastya, không có gì quý hơn và quan trọng hơn sinh mạng con người, bất luận đó là nhà lãnh đạo lớn, diễn viên nổi tiếng hay là một cô bé tàn tật không nơi nương tựa. Vâng, vợ anh là người có tính cách rất khó chịu, ngang ngạnh, hay giận dỗi, độc lập và cộc cằn; nhưng anh vẫn yêu cô với cái tính khí đáng sợ cùng với tính lười cố hữu về mặt tề gia nội trợ, sự trung thành với nghề nghiệp của mình và sự bất hòa với thói thỏa hiệp với việc có những người chỉ vì những ý muốn nhất thời của mình có thể cướp đi mạng sống của người khác. Rõ ràng là Nastya không thể có bất cứ người chồng nào khác ngoài Lesha, bởi vì không có người đàn ông nào khác có thể chịu nổi một tính cách đặc biệt như vậy.

Anh thở dài sườn sượt và bắt đầu mặc quần áo, Nastya cũng bỏ áo khalat ra và bắt đầu mặc quần bò và áo phông vào.

- Em định đi đâu nào ?

- Đi với anh.

- Để làm gì ? Nằm ngủ đi. Mai em phải đi làm kia mà.

- Lesha, em không thể không đi. Anh với em đã cả tuần không thấy nhau, giờ mình vừa đi vừa nói chuyện.

- Rõ rồi - Lesha cười gằn - em quá ư là lịch sự. Thà cứ nói thật là em thèm nhìn thấy quyển sách muốn chết đi được. Chỉ có điều khó hiểu là em muốn đọc gì ở đó, có gì có lợi cho những xác chết bí mật của em.

- Chính em cũng không biết nữa - Nastya thú nhận, dặt áo phông vào quần - Mình đi nhanh lên nào.

Đường đi đến Jukovsky ngăn lại nhờ phố vắng, họ có thể phóng nhanh. Chừng như cha mẹ của Alexei còn ở nhà nghỉ ngoại ô nên chuyển đi muộn của họ không làm phiền đến ai. Lesha nhanh chóng tìm thấy cuốn sách và Nastya cướp lấy nó từ tay chồng theo đúng nghĩa đen.

- Anh có đèn pin không ? - Cô hỏi.

- Đèn loại gì.

- Loại bình thường, bỏ túi thôi.

- Anh sẽ tìm thấy, cần lắm sao ?

- Tìm đi anh.

Lesha nhìn cô một cách mỉa mai.

- Định đọc sách trên xe hửn ? Kẻ cuồng tín điên rồ kia. Không chịu được cho đến lúc về nhà ư.

- Không thể chịu được. Như thế ngồi trên mũi kim.

- Phải rồi, kim đâm vào đít, thì gay rồi, ai dám dây. Đây, cầm lấy đèn pin rồi lên xe đi.

Sáng hôm sau Nastya phi ngay đến chỗ làm khi còn chưa đến tám giờ. Cô hi vọng là thủ trưởng đang ngồi đó. Gordeev quả là ngồi trong phòng làm việc của mình sửa soạn giấy tờ.

- Victor Alexeievitch, có lẽ cháu tìm thấy rồi. Tuy còn phức tạp nhưng cháu nghĩ rằng đã gần tới đích. Và nếu cháu đúng thì Natasha Terekhina quả thực không phải tầm thường, Volokhov không bịa.

CHƯƠNG 17

Tất cả các chuyên đề giáo khoa, đầu bài tập, bài thi và đủ loại sách được nêu ra trong cuốn *Bài tập và định lý giải tích* của Goldman được viết vào những phiếu riêng. Tập phiếu khá là dày. Nastya đã lâu nay không dính gì đến toán, chính vì thế phải nhờ đến Lesha.

- Anh chọn ra cho em từ chồng này những phiếu có ghi những sách phổ biến nhất.

- Em muốn nói phổ biến là thế nào ? - Lesha hỏi lại.

- Em muốn những cuốn sách có trong bất kỳ thư viện nào hay loại có thể mua đâu cũng được.

- Rõ rồi.

Sau chừng hai mươi phút chồng phiếu chỉ còn lại một nửa.

- Làm gì nữa đây ?

- Bây giờ anh xem trong số phiếu còn lại và chọn cho em những quyển hiếm nhất. Loại có thể tìm được chỉ ở trong hai - ba chỗ.

- Thế thì cần phải chọn những ấn phẩm cũ - Lesha khuyên - Các sách về toán thường không in lại, đặc biệt là những cuốn xuất bản những năm bốn mươi - năm mươi.

Nhưng những cuốn sách như thế trong *Bài tập và định lý giải tích* hóa ra không ít. Cuốn nào trong số này Natasha Terekhina muốn nói đến ? Chắc hẳn cô bé biết chính xác quyển nào trong số này rất hiếm, nhưng là cuốn nào ? Rồi nữa, làm sao cô ta lại biết được ? Cô bé rõ ràng đã nằm bệnh viện suốt chứ đâu có làm việc ở thư viện. Vậy đây phải là cuốn sách mà lượng phát hành có thể xác định được chỉ do một dạng dữ liệu.

Nastya đặt trước mặt mình tất cả các phiếu rồi bắt đầu nghiên cứu. Tác giả... Tên gọi... Nhà xuất bản... Năm xuất bản. Chẳng có gì hết, chẳng có gợi ý gì. À mà

đây là cái gì ?

- Lesh, TDL là cái gì anh ?

- Trung tâm dịch thuật toàn liên bang. Thời Xô viết có một tổ chức như thế.

- Phải chăng họ có xuất bản sách ?

- Không, họ chỉ dịch thôi. Chủ yếu theo đặt hàng của các cơ quan và tổ chức.

- Sau rồi những bản dịch ấy đi đâu ?

- Đến tay những người đặt hàng. Nhưng nói chung là em đúng. Ở trung tâm dịch thuật, các văn bản được đăng ký theo mẫu xuất bản. Người ta đánh máy trên máy chữ thôi vì lúc đó chưa có máy tính. Họ photo lại, đóng sách và làm bìa kiểu chuyên dụng. Chờ tý, hình như anh cũng có một bản dịch kiểu đó. Lesha đi vào phòng và sau một vài phút quay ra với bản dịch.

- Đây, chúng trông đại loại thế này.

Nastya lật nhanh tài liệu vào đọc trang cuối cùng. Quả đúng như thế, Lesha không nhầm. Ở trang cuối có đánh máy các số liệu xuất bản: ngày tháng, số đơn đặt hàng, số lượng phát hành. Mà số lượng phát hành sao mà ít ỏi, chỉ có năm bản. Có lẽ, tên của công trình đứng cạnh chữ TDL (Trung tâm dịch thuật toàn liên bang) chính là cái mình cần. Trong toàn bộ cuốn sách Goldman chỉ có một công trình đánh dấu bởi các chữ viết tắt thần thánh kia. Duyroa - Các cơ sở lôgích của giải tích hiện đại. Chính nó là cái cần tìm.

Để tìm đủ lưu trữ của tổ chức mà trước đây gọi là trung tâm dịch thuật toàn liên bang, mất khá nhiều thời gian. Nastya lo lắng, sợ bị muộn, nhưng đẩy nhanh tiến trình không phải cô cứ muốn là được. Cuối cùng thì cô cũng nhận được tờ giấy, trên có đề "Duyroa J.F. Các cơ sở lôgích của giải tích hiện đại. Tiếng Pháp. Người đặt hàng: Viện hàn lâm khoa học Liên xô. Đơn hàng đến 12.5.1967. Hoàn thành 26.9.1967. Dung lượng nguyên bản: 26.5 trang đánh máy, dung lượng bản dịch 27.3 trang đánh máy. In 5 bản, 2 bản cho người đặt hàng. 1 bản cho thư viện quốc gia, 1 bản - Đại học tổng hợp quốc gia MGU (Lomonoxov), 1 bản - TDL.

Như vậy, là trong số năm bản có trên đời này chỉ chừng ba bản là có thể đến tay người đọc mà thôi. Vào thư viện quốc gia mang tên Lênin không đơn giản, cần có thẻ. Thẻ tất nhiên có thể làm nhưng sẽ mất thời gian, và nếu như theo yêu cầu của Natasha phải tìm bản dịch ở Matxcơva thì chắc là người ta sẽ không mất thì giờ vào việc làm thẻ đâu. Vậy là thư viện Lênin không cần. Lưu trữ của TDL chắc là chúng cũng không tìm, thứ nhất là phức tạp, thứ hai, làm sao chúng đoán biết được ở đó có bản dịch. Như vậy còn lại hai bản trong một viện nhỏ nào đó của Viện hàn lâm khoa học và một bản ở MGU, trong thư viện khoa toán lý. Như vậy đã dễ hơn.

Còn cần hai ngày nữa để làm rõ trong viện nào của Viện hàn lâm khoa học có bản dịch. Điều làm cho Nastya hoảng sợ là số viện như thế lại là những hai. Cô đã vội hy vọng là hai bản này sẽ nằm ở một thư viện. Giờ

thì té ra là phải "che chắn" cùng một lúc ba điểm - hai viện và trường MGU. Điều tệ hại là ở chỗ tất cả ba thư viện này đều mở rộng đối với cộng tác viên khoa học và sinh viên, vậy là việc thâm nhập vào các điểm này không gây khó khăn cho ai. Sứ giả của Natasha Terekhina phải được canh chừng ở tất cả ba điểm.

Để có được quyển sách này ở các thư viện nói trên vẫn cần thẻ đọc. Thẻ đọc cấp cho cán bộ của viện này hoặc người của nơi khác với điều kiện có giấy giới thiệu của cơ quan cùng với chữ ký duyệt của những người phụ trách thư viện. Giấy giới thiệu cho người ngoài cơ quan khoa học hẳn là khó mà có được. Chính vì thế mà người đến lấy bản dịch hẳn phải hành động kiểu khác. Phương án thứ nhất: lấy cắp bản dịch. Phương án thứ hai: Nhờ ai đó trong số sinh viên hoặc trợ lý khoa học lấy bản dịch bằng thẻ đọc của mình.

Từ hai phương án này rõ ra là sứ giả có thể xuất hiện không chỉ vào ban ngày, giờ làm việc, mà còn có thể vào ban đêm. Vào trong tòa nhà ban ngày sao cho không bị quá chú ý đến chỉ là việc còn con. Nấp vào đâu đó và chờ đến khi mọi người về hết cũng là chuyện vặt. Cạy cửa ban đêm và tìm cuốn sách cần thiết lại cũng là trò trẻ nọt. Nếu làm thêm một thao tác đơn giản để tìm tòi trước là cuốn sách nằm ở đâu thì còn dễ hơn. Nhìn xem sách được lấy ra từ đâu để rồi lại cất vào chỗ đó. Rồi có thể giả vờ hỏi một cô sinh viên giàu lòng trắc ẩn nào đó lấy hộ tài liệu trong năm phút chỉ để xem một vài công thức hay định nghĩa.

Nói với cô ta rằng anh là người nợ quá nhiều sách rồi, rằng anh vẫn còn cần thêm nhưng thủ thư không muốn cho mượn nữa, nếu như không trả số sách đã mượn trước đây. Chỉ cần đọc lướt, hay thậm chí xem tí thôi. Không lẽ cô sinh viên mẫn cảm lại từ chối.

Nastya theo kinh nghiệm biết rằng sách mà người ta rất ít khi hỏi đến, thường nằm không phải trên giá mà trong kho. Tìm cuốn này ở đây đối với một người lạ là một việc không đơn giản. Nếu công trình của Đuyroa thuộc loại ít được hỏi đến thì có thể dùng phương sách đơn giản kia để người ta lôi nó từ kho ra phòng đọc lớn. Từ đó người ta sẽ không trả nó vào kho ngay ngày hôm đó mà để qua hai ba ngày, hoặc một tuần, khi mà số sách từ kho ra và chờ cất đi nhiều lên. Rồi người ta ôm cả đống đi cất. Trong khoảng thời gian đó có thể kịp đánh cắp.

Các sĩ quan tác chiến chia nhau đi các ngã. Misha Dotsenko đi đến trường MGU. Kolya đến Viện hàn lâm nhận một viện con, còn Nastya được giao viện kia. Giám đốc viện, một viện sĩ hàn lâm có tiếng một hồi lâu

không vỡ lẽ nổi vì sao người ta cần đến ông và một cán bộ điều tra hình sự không hiểu sao lại định vật vờ trong thư viện làm gì.

- Nếu như các vị cho rằng có một kẻ gian nào đó định thực hiện một vụ trộm trong thư viện - ông nói - thì tôi sẽ ra lệnh để cho các nhân viên quản trị củng cố cửa rả và làm thêm các khóa chắc chắn. Cuối cùng, còn có thể buộc người gác đêm cứ nửa tiếng lại kiểm tra thư viện. Tôi không hiểu sao lại cần phải đến cô canh gác ở đó. Đây là chuyện nhỏ thôi mà.

- Đây không phải chuyện nhỏ - Nastya giải thích một cách kiên nhẫn. Tôi không muốn ngăn chặn vụ trộm. Tôi muốn phát hiện kẻ trộm, ngài hiểu không ? Tôi cần phải nhìn thấy kẻ gian và xem xem hãn mang cuốn sách của Đuyroa đi đâu.

- Cô phán mới hay chữa, - tiến sĩ phản ứng một cách tức giận. - Cô muốn nói rằng để bắt được một tên trộm nào đó thư viện chúng tôi phải mất một cuốn sách quý và rất hiếm ư. Không đời nào tôi chịu đâu nhé.

- Victor Ivanovitch, thư viện của các ngài kiểu gì cũng bị mất cuốn sách này, nếu kẻ gian quyết định lấy nó thông qua chính viện của ngài. Ngài gia cố cửa rả và then khóa, thuê mướn người trực đêm thay vì một người, nhưng quyển sách sẽ do ai đó trong số cán bộ nghiên cứu lấy qua thẻ đọc của mình. Làm vì tiền hoặc vô tư, do thương hại.

- Tôi sẽ báo trước với thủ thư để thôi không cho ai mượn cuốn sách này nữa. Cứ để cho họ nói với người đọc là sách có người mượn rồi.

- Để làm gì ? Nếu ngài làm chuyện đó thì chúng tôi không thể bắt được kẻ gian.

- Nghe đây, các vị cứ việc giải quyết vấn đề của mình đi, nhưng đừng lợi dụng viện của tôi. Nhiệm vụ của các vị là bắt kẻ gian, vậy xin mời cứ tự bắt thôi. Còn nhiệm vụ của tôi là đảm bảo công tác bình thường cho viện, trong đó có việc tạo điều kiện cho cán bộ của tôi nghiên cứu khoa học. Và một trong những yếu tố là tăng cường và bảo quản tốt quỹ sách báo tài liệu. Xin hãy tìm các phương án khác để bắt kẻ gian.

- Tôi thật lấy làm tiếc. Ngài có nghĩ rằng cái phúc của chúng tôi sẽ loại trừ cái họa cho chính ngài, tránh cho các ngài khỏi mất của về sau. Ngài có hiểu lối ẩn dụ của tôi chứ ?

- Chuyện đùa kiểu cảnh sát của bà quá ư là tinh tế đến mức tôi không hiểu nổi. - Viện sĩ đáp lại với vẻ kiêu kỳ.

- Thật đáng tiếc - Nastya nhắc lại. - Vậy mà giáo sư Tchistyakov bảo tôi rằng ông là người có tri thức và rất có khiếu hài hước. Rõ ràng là ông ta nhầm.

- Bà quen với giáo sư Tchistyakov ư ? - Giám đốc hỏi lại hoạt bát hẳn lên. - Xin được phép hỏi tại sao ?

- Tôi là vợ ông ta, - Nastya tuyên bố xác xược, nhìn thẳng vào mặt viện sĩ bằng cặp mắt sáng thành thục.

- Bà là vợ Alexey Mikhailovitch Tchistyakov ư ? - Ông ta hỏi lại.

Lòng kiên nhẫn của Nastya vỡ toang ra, cô bỏ mặc cho sự giận dữ bị tích cóp xổ tung ra. Cô hiểu ra giờ thì giám đốc sẽ thực hiện tất cả các chỉ thị và yêu cầu của cô, ông đã không thể từ chối, nhưng vẫn không thể kiềm chế nổi. Cô luôn luôn điên người lên với các vị thủ trưởng, họ luôn nghĩ họ là ông chủ của tài sản thừa kế, thích cảm thấy quyền lực to lớn của mình. Chắc là viện sĩ sẽ không chết đi vì đau khổ nếu như bản dịch cuốn Đuyroa bị mất, nhưng ông ta hẳn điên tiết về việc có nữ cảnh sát nào đó dám thí mạng rờ đến sở hữu của ông. Đồng thời thủ trưởng kiểu này có mà ti hí mắt vì không nhận thấy các cán bộ nghiên cứu của viện chơi kiểu "kiến tha" các tài liệu của quỹ sách. Khẩu hiệu "anh làm chủ" mà, vậy mỗi cái đình gì là của anh, muốn mang về nhà thì mang. Nhưng nếu khách đến thử đụng đến cái đình ấy mà xem thì liệu hồn.

- Vậy ông cho rằng nữ cảnh sát thì nhất thiết phải lấy chồng là cảnh sát ư ? Cô hỏi lại, cố gắng gìm sự kích động - Và các giáo sư toán phải có những người vợ khác với tôi nhiều ư ? Tại sao ông lại ngạc nhiên, Victor Ivanovitch ? Hẳn là người ta đã nhồi sọ ông rằng cảnh sát chỉ bao gồm toàn những thằng khùng, những quân ăn hối lộ vô liêm và bọn vô học đầu toàn đất, lũ người không quyền dây với các nhà bác học ? Tôi đã ngồi trong văn phòng này tới hơn một nửa tiếng đồng hồ mà không thể làm cho ông hiểu ra điều mà con nít cũng hiểu được. Vâng, có một điều mạo hiểm, thậm chí vô cùng mạo hiểm là bản dịch cuốn sách của Đuyroa biến khỏi thư viện của ông mãi mãi. Và trong thư viện của ông sẽ không còn cuốn sách tuyệt diệu đó. Thế thì đã sao ? Thế giới đảo lộn ư ? Bản dịch này hãy còn ở trong trường MGU, rồi trong một viện nữa, nơi mà đồng nghiệp của ông, ông Vinnikov đang lãnh đạo, nó có cả ở thư viện Lênin và lưu trữ của TDL, nơi người ta làm ra nó. Và với một nỗ lực nào đó, xin cam đoan với ông là rất không đáng kể, ông có thể khôi phục ngay lại cái đã mất. Trong khi đó bọn tội phạm hiện cần muốn chết cuốn sách này đang giam giữ một hoặc nhiều sinh mạng là khác. Nếu như những sinh mạng này bị kết liễu thì ai sẽ khôi phục lại mất mát ? Chình tôi, thưa quý ông, phải va chạm với các nhà bác học thuộc loại trung thành với khoa học đến mức quên cả đồng loại. Sự trung thành với khoa học là điều tuyệt vời và xứng đáng với mọi niềm kính

trọng, bởi vì con người đâu có bất tử, còn các phát minh khoa học sống mãi và mang lại lợi ích cho nhân loại. Nhưng nhân loại mà vì họ ông cố gắng đến như thế, lại là hợp thành của những cá thể riêng biệt mà ông không thềm đếm xia.

- Tôi đã nghe người ta nói rằng vợ giáo sư Tchistyakov là một người rất ngông ngạo. - Giám đốc đáp lại. - Bây giờ tôi chứng kiến điều đó bằng chính mắt mình. Tôi phải nói gì với các nhân viên thư viện đây ? Ồ đó không còn cương vị nào còn trống, tất cả mọi chỗ đều đã có người đảm nhận. Biết giới thiệu cô thế nào đây ?

- Xin hãy nói rằng tôi được nhận vào một vị trí nào đó rất phụ thôi, kiểu nhân viên thí nghiệm chẳng hạn, nhưng tạm thời tôi làm ở thư viện, vì bây giờ là mùa hè, nhiều người muốn đi nghỉ phép. Và hãy cho một nhân viên thư viện nghỉ phép để làm tin.

- Được thôi, tôi sẽ cho một người đi phép. Nhưng đến mai cô làm xong việc của mình và đi khỏi đây, vậy là tôi sẽ gánh trọn hậu quả. Cô thì đi mất, còn người của tôi thì chưa trở lại ngay vì còn phép, về việc này hẳn cô đâu có bận tâm nhỉ ?

- Tất nhiên rồi. - Nastya tán thành. - Tôi quả không nghĩ đến. Việc này người phải bận tâm chính là ông đấy, vì ông là giám đốc. Còn tôi là cảnh sát, tôi phải nghĩ về việc kẻ gian sẽ đến thư viện của ông để lấy cuốn sách của Đuyroa, chính là kẻ đã bắt cóc một cô bé mười bảy tuổi và đang giam giữ không biết ở đâu. Tôi rất muốn tìm ra và giải thoát cô bé. Tôi và ông khác nhau cả về nghề nghiệp lẫn sứ mạng. Ông cho rằng ta nên thảo luận xem nhiệm vụ của ai quan trọng hơn ?

Nhưng ngài giám đốc đã không muốn điều đó.

Thư viện khá là to và có vẻ vô tích sự. Việc đầu tiên là Nastya kiểm tra và thấy bản dịch cuốn sách của Đuyroa vẫn có ở đây, và nằm ở phòng đọc chứ không phải mãi tận trong kho.

- Bản dịch này người ta hay hỏi lắm - Nina, nhân viên thư viện giải thích với vẻ "ma cũ".

- Vì thế mà không được cho mượn về nhà, thư viện của ta chỉ có đọc một bản thôi mà.

Để mượn được sách này và đọc trong phòng đọc thôi phải xuất trình thẻ viên chức của viện, và không phải chỉ có xuất trình mà phải để cho thủ thư tạm giữ.

- Thế còn những người cần đến sách của thư viện ở đây nhưng làm việc ở các cơ quan khác thì sao ?

- Họ phải mang giấy giới thiệu đến, chúng tôi làm thẻ đọc tạm thời và cho họ mượn sách nhưng giữ giấy tờ làm tin.

- Vậy là tất cả mọi người mượn sách của phòng đọc sẽ chỉ ngồi đó mà đọc ?

- Thôi ạ. - Nina phẩy tay - chỉ có người lạ là chịu ngồi phòng đọc thôi. Cán bộ công nhân viên của ta thì mượn sách và mang về phòng mình. Một số thậm chí còn mang trộm sách về nhà. Sáng đến sớm, khua hết sách hiểm rồi mang về nhà. Chiều tối lại tha đến. Có người thì vài ba ngày...

- Chẳng nhẽ họ không cần đến thẻ viên chức ?

- Họ đâu có cần. Đăng nào thì thường trực cũng cho họ vào. Tất nhiên là thiếu thẻ này họ sẽ không mượn được gì khác, không cho vào các phòng thí nghiệm để sử dụng các dụng cụ.v.v... Nhưng nếu họ trong khoảng ba ngày không cần gì đến phòng thí nghiệm thì trong ba ngày ấy họ sẽ giữ sách của phòng đọc là cái chắc. Chúng tôi đấu tranh với tình trạng này dữ lắm, nhưng không ăn nhằm gì.

- Chị cho phép tôi làm việc giao sách ở phòng đọc nhé.

- Thoải mái đi - Nina lập tức đồng ý - Cậu ở phòng đọc, còn tớ sang phòng mượn. Nếu có gì không hiểu thì cứ hỏi, đừng ngại. Rồi còn chuyện này nữa. Tớ chia sẻ kinh nghiệm với cậu đây. Thời gian đầu làm việc ở phòng đọc, tớ rất muốn tìm sách cho thật nhanh. Quay cuồn giữa các giá sách, cố gắng nhớ xem sách nào nằm ở đâu, mệt thấy mồ. Tớ cứ tưởng rằng cán bộ khoa học là những người nghiêm túc, biết coi trọng việc anh phục vụ họ nhanh chóng. Quên đi nhé. Họ chả màng gì đến chuyện anh mang sách chóng hay chầy, nửa phút với nửa tiếng như nhau. Đứng xếp hàng và àê, tán gẫu. Hay là ngồi xuống bàn kia và giở báo ra đọc. Vì thế cậu đừng có mà hoảng lên chạy nhiều chỉ tổ chai chân, hiểu chưa ? Cứ để họ yên tâm mà chờ, không chảy ra thành nước đâu mà sợ. Thời gian của họ cũng là giờ hành chính như mình thôi mà, à mà đăng ấy hỏi bản dịch Đuyroa làm gì ?

- Sở thích riêng thôi - Nastya trả lời hú họa - Tôi đã có lúc học chuyên toán, thời đó thầy khuyên rất nên đọc cuốn này. Nói rằng sách này trình bày các vấn đề phức tạp một cách rất đơn giản và dễ hiểu. Nhưng thời đó chịu không tìm ra được. Vì thế mà bây giờ nhớ ra và hỏi ngay.

- Cậu học chuyên toán ư ? - Nina ngạc nhiên. - Thế về sau thì sao lại thôi không theo nữa ?

- Vì không hợp số mạng sao đó. Thi trượt đại học vật vờ mãi, rồi thì lấy chồng.

- Có con chưa ?

- Chưa có đâu.
- Thôi, chưa thì rồi sẽ có thôi.
- Tất nhiên. - Nastya đồng ý.

Đây chính là trường hợp khá hi hữu khi bề ngoài của Nastya tạo thuận lợi cho cô. Gầy gò, mảnh khảnh, tóc màu sáng buộc túm đằng sau kiểu "đuôi ngựa" không có lấy một tẹo phấn son nào trên bộ mặt tái, thiếu ấn tượng làm cho Nastya trông trẻ hơn tuổi nhiều. Tháng này cô đã tròn băm sáu, nhưng không ai đoán cô hơn hăm lăm, hăm bảy. Nếu Nina biết cô bao nhiêu tuổi, chị ta hẳn đã không lạc quan đến như thế khi dự báo về triển vọng con cái của Nastya. Rồi nếu cô mới hăm bảy và cô kể rằng đã thi hỏng rồi đi lấy chồng, người ta tin cô và thôi không hỏi thêm bất cứ một chuyện nào nữa. Và cho dù Nastya không bao giờ giấu tuổi hay ngại nói về chuyện đó, nhưng bây giờ phải công nhận rằng đôi khi là người còn trẻ quả là lợi lộc và thuận tiện lắm thay.

Ngày đầu tiên làm việc trong thư viện trôi qua khi nào chẳng hay tuy khá là chộn rộn. Nastya tươi cười dâng sách và tạp chí, trả lời ngắn gọn và hòa nhã những nhận xét kiểu "kia mới có cô thủ thư nữa", hay "Cô gái, xin hãy nhớ tôi, tôi luôn cần cuốn sách này, xin chớ cho ai khác mượn". Bản dịch của Đuyroa vẫn chưa có người hỏi. Tới gần tối Nastya bắt đầu bồn chồn. Theo dự kiến, đêm cô cũng phải ở đây vì phương án trộm cắp đâu có loại trừ, cho dù xác suất rất nhỏ. May là phòng mượn làm đến năm giờ chiều, còn phòng đọc đến sáu giờ, chính vì thế mà Nina vui tính đã chuẩn đi làm việc mình, ra lệnh cho Nastya đóng hết cửa rá và niêm phong, còn chìa khóa thì nộp cho thường trực. Chìa khóa thì Nastya tất nhiên có đi nộp bởi vì giám đốc đã làm chìa đúng theo yêu cầu của cô. Cô dùng chìa này để đóng khóa thư viện từ phía sau và kiên nhẫn chờ xem ai đến sớm hơn: kẻ cắp hay là bình minh.

Đêm trôi qua yên ả, không có một tiếng động nào làm cô giật mình. Cô thậm chí còn ngủ được bằng cách xếp ghế thành chỗ nằm. Sáng ra khi bà lao công lúc lắc những cái xô thì Nastya tránh mặt bà ta một cách tài tình rồi làm bộ như đi làm sớm hơn thường lệ.

Ngày thứ hai trôi qua khá là vô tích sự, cho dù cô đã quen việc hơn, vì đã nhớ được cái gì nằm ở đâu, theo trật tự nào. Vào giờ nghỉ trưa cô chạy đến cửa hàng gần nhất, mua iôhốt và phôma. Tuy nhiên thói quen cứ khoảng hai tiếng phải làm một tách cà phê làm cô thấy khó ở, hơn nữa cô hẳn đã ngủ thiếu. Ở đây có ấm điện và Nastya đã sắp sẵn cho mình hộp cà phê tan, vậy mà cô không có lúc nào rảnh mà uống. Cho đến cuối ngày làm

việc, mắt Nastya díp lại và cô lo lắng buổi đêm sẽ ngủ thiếp đi và không tỉnh dậy khi có động. Cô xem đồng hồ và tới máy điện thoại.

- Chị cần em giúp. - Cô nói với Ira Terekhina - Em hôm nay có thể không đi đến Glorya được không ?

- Sao ? - Ira giật thột - Bỏ cả buổi ư ?

- Cả buổi.

- Tôi không biết nữa... Tôi phải chạy đến đó báo trước. Từ trước đến giờ tôi không bỏ một buổi nào. Cần làm gì thế ?

- Chị cần em ở cùng với chị qua đêm ở một nơi. Ira thân, không có em chị không đảm đương được mất, nói thật đấy.

- Cả đêm ư ? Đến tận sáng ?

- Ừ, đến khoảng bảy giờ. Hay đến sáu giờ cũng được.

- Ôi, nhưng còn quét phố buổi sáng ? Thôi được, sáu giờ sáng quét phố cũng được. Nhưng bây giờ tôi phải chạy đến Glorya báo cho người ta biết là sẽ đến dọn dẹp vào buổi sáng, về chìa khóa cũng thỏa thuận được thôi. Rồi đến đâu nào ?

Nastya chỉ đường đến viện và từ cổng vào thư viện ra sao.

- Em cố đến trước bảy giờ tối. Sau bảy giờ không còn ai đến nữa, chỉ có người về thôi. Em kịp không ?

- Kịp đấy. Chị yên tâm đi.

Cô gái quả là đến kịp thật. Mới có sáu rưỡi mà Ira đã vào đến phòng đọc của viện.

- Em làm quen với mọi thứ đi - Nastya bảo cô gái - Chị em mình đêm nay sẽ không nhênh ở đây.

- Chị cần tôi làm gì ?

- Chị sợ ngủ quên mất. - Nastya thú nhận thật tình. - Chị lăn lóc một mình cả đêm qua, ngủ được có một tí.

- Chị gọi tôi là đúng thôi. - Ira gật đầu có vẻ am hiểu. - Tôi có thể không ngủ rất lâu, kể cả một tuần. Và cảm thấy mình chả làm sao. Thậm chí không mệt.

Họ xếp lại trật tự trong phòng đọc, để sách vở và tạp chí vào đúng chỗ. Nastya đem chìa khóa trả cho thường trực rồi làm ra vẻ là đi về, nhưng theo cầu thang thứ hai trở lại tầng ba, nơi có thư viện.

- Khi nào các anh các chị tìm thấy Natasha - Ira hỏi.

Họ đã đun nước xong. Nastya cuối cùng cũng được uống cà phê. Còn Ira thì pha trà cho mình.

- Chị không biết bao giờ tìm được em ấy, và không muốn nói dối. Nhưng sẽ làm tất cả để tìm ra càng nhanh càng tốt. Em thấy đấy, em gái em có bản tin, nhưng chị sợ không hiểu đúng ý em ấy. Chị em mình ngồi đây chờ một tay sẽ đến đây lấy một cuốn sách. Người này hẳn sẽ phải dẫn đường cho chúng ta tới chỗ Natasha. Nếu như chuyện này không ổn thì chịu không biết làm gì tiếp theo. Nhưng em đừng nản, Ira, bọn chị sẽ tìm ra Natasha bằng được. Cô bé ấy quả là phi phàm, tuyệt diệu đấy ! Nếu quả thật chính cô ấy tìm cách bản tin. Và chị muốn tin rằng nếu lần này mưu bọn mình không thành thì cô bé sẽ lại nghĩ ra cách gì đó báo tin cho chúng ta. Em có quyền tự hào về em mình.

- Thật ư ? Chị thật sự nghĩ thế sao ?

- Chắc chắn rồi. Em cũng có thể tự hào về mình. Không phải cô bé nào cũng có thể chịu được gánh nặng công việc mà em vẫn tải. Ira, chị cần nói chuyện rất nghiêm túc với em. Mình có nhiều thời gian, chả đi đâu mà vội, và chị nghĩ rằng tốt nhất mình nói chuyện ở đây hơn là sau này, khi vội vàng vàng ở nơi làm việc của chị.

Mặt của Ira trở nên kinh hãi. Còn mặt thì cắt không còn hột máu. Vì thế mà các tàn hương thì nổi lên rất rõ. Quá nhiều thông tin xấu rơi xuống đầu cô thời gian gần đây và bây giờ câu chuyện nghiêm túc của nữ điều tra viên chắc chắn cũng sẽ không đem lại cho cô điều gì hay ho.

Nastya thương cô bé này vô cùng. Cô bé thật cô đơn trong thế giới người lớn hả hê và sung mãn. Nhưng không thể che giấu Ira sự thật mà Volokhov thú nhận. Cô bé có quyền biết ai là bố cô và người này đã làm gì với mẹ cô, các em cô và với chính cô nữa.

Nastya kể lại từ tốn, cẩn thận lựa chọn các câu chữ để Ira không cảm thấy ghê tởm với chính bản thân và với các em mình. Bởi vì chính điều đó xảy ra với mẹ cô, người khi biết được các thí nghiệm của Volokhov đã kết luận rằng mình đẻ ra và nuôi không phải là trẻ con, mà là những con quỉ, quái vật, thứ người nhân tạo. Nhưng thực ra ở đây đâu phải như vậy, đây là những đứa trẻ tuyệt vời sống động, tuy quả thực có bệnh tật và chịu tác động sóng vô tuyến theo một phương pháp đặc biệt, nhưng đâu phải là quỉ hay quái vật. Điều duy nhất Nastya quyết định chưa nói chính là chuyện người cha ruột đã sống chung dưới một mái nhà với Ira đã gần năm nay.

Ira nghe cô, miệng hé mở một cách căng thẳng, nhưng Nastya đâu có thấy vẻ căng thẳng trên bộ mặt ốm đau của cô bé, mà là một biểu hiện kỳ lạ không hiểu do vỡ lẽ ra hay phấn khởi.

- Hóa ra là mọi chuyện có được là nhờ ông ấy ư ? - Cô bé hỏi, khi Nastya kết thúc câu chuyện.

- Chuyện gì cơ ?

- Chuyện tôi có thể làm việc nhiều như thế để chu cấp cho gia đình. Nếu như ông ấy không thử nghiệm thì chắc tôi không có thể làm được chuyện này, phải không ?

- Ira, nếu như không có ông ta, em đâu có bị bắt buộc phải làm nhiều như thế. Mẹ em, các em gái và trai của em sẽ khỏe mạnh, cha em hẳn còn sống và em sẽ sống hoàn toàn khác.

- Cũng chưa biết được - Cô gái lắc đầu. - Cuộc đời ai mà biết trước được. Vậy là mẹ tôi hóa ra chẳng có lỗi ư ?

- Tất nhiên là không. Bà ấy chẳng qua quá căng thẳng vì nỗi sợ và quá đau khổ khi biết được điều gì đã được áp dụng cho các con mình.

- Không đâu, vẫn có lỗi đấy. - Ira lại lắc đầu bướng bỉnh. - Ông ấy muốn hay muốn tốt cho tụi tôi. Ông ấy muốn rằng tôi và Pavlik sẽ mạnh mẽ và dẻo dai, còn Natasha và Olia sẽ đầy năng lực và tài tình. Ông ấy muốn làm điều tốt cho chúng tôi. Vậy mà mẹ chẳng đánh giá nổi ! Và làm cho mọi sự đâm ra tồi tệ đi. Bà ấy đáng ra phải tin ông ấy, vì đã yêu và đã đẻ con cho ông ấy. Tôi mà ở địa vị của bà ấy thì không làm như thế. Tôi có thể làm quen với ông ấy được không ?

- Để làm gì ?

- Vì ông ấy đích thực là cha tôi. Tức là cha của chúng tôi.

- Ira, ông ấy sáu năm trời không giúp gì các em cả. Chắc là ông ấy không cần cho các em, công nhận không nào, cho dù có cay đắng đến đâu đi nữa.

- Không đâu, tôi biết là chúng tôi cần cho ông ấy. Chẳng qua ông ấy cảm thấy rất có lỗi về việc đã xảy ra nên không muốn bộc lộ mình. Ông ấy vẫn đến bệnh viện nhi, vẫn thăm mẹ ở viện, chính chị đã nói đấy thôi. Vậy là ông ấy đâu có thờ ơ với chúng tôi. Tôi cho rằng nhất định phải làm quen với ông ấy, vì tôi đâu có buộc tội gì ông ấy, ông ấy làm sao có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mẹ được.

Cú ngoặt kiểu này Nastya đâu có ngờ. Tất nhiên đã sáu năm nay Ira mệt mỏi bởi sự cắn rứt của lòng căm thù với mẹ mình. Cô không muốn cảm giận nữa cô muốn bỏ qua cho mọi người, yêu mến họ nữa. Vì chính tình yêu là cái cô cảm thấy vô cùng thiếu thốn. Cô gái đã mệt mỏi vì đơn thương độc mã, chẳng ai thêm cần đến cô trừ mẹ và các em cô. Cô trợ trợ và bị tước đoạt cả sự cổ vũ lẫn trợ giúp của bất cứ ai. Trên thực tế người duy nhất

có vẻ quan tâm và để ý đến cô chính là cha ruột cô, tay khách trọ Georgy Xergeievitch. Lão lập tức làm cô mẫn ngay, đến nỗi cô bỏ qua những chỉ lệnh nghiêm ngặt của Staxov. Cảnh sát đã thẩm tra tất cả các khách trọ. Tất cả, ngoại trừ Georgy Xergeievitch - người mà cô bé không màng đến cả việc xem hộ chiếu.

Chúng tỏ cô lập tức tin tưởng lão đến mức độ nào. Người kế toán viên bình lặng, khiêm tốn, đang chia đôi căn hộ với vợ nanh nọc.

Phải chăng có thể có điều gì tệ hại đến từ phía một con người như thế ?

Vậy là không nhất thiết phải thuyết phục cô rằng Volokhov, cha đẻ cô là một thằng đại đểu ? Cô đã sẵn sàng để nếu không yêu thì ít nhất cũng chờ sự quan tâm và nồng hậu. Còn nếu điều ấy không xảy ra thì hẳn cô sẽ phải đau lòng lắm.

- Ira, chắc là em không thấy dễ chịu khi nghe điều này đâu, nhưng mẹ em đâu phải người đàn bà duy nhất của Volokhov. Ông ta có nhiều con với nhiều người. Ông ta khó mà chia sẻ sự quan tâm cho em thật nhiều, vì em là con gái cả của ông ta. Còn những đứa khác hẳn còn bé xíu. Xin em đừng trông đợi nhiều ở ông ta - Nastya nói có vẻ cẩn trọng.

Ira sạm mặt đi, nhưng chỉ trong vài giây.

- Tôi đâu mong chờ gì ở ông ấy, tôi vẫn tự đứng vững trong cuộc sống và sẽ tiếp tục đứng vững. Chị nghĩ rằng ông ấy sẽ không giúp tôi ư ? Cũng chẳng cần, không giúp thì thôi. Nhưng cứ cho tôi gặp, được không.

Nastya chịu không biết nói sao. Luật hình hiện hành vẫn chưa có điều khoản trong đó xét trực tiếp đến trách nhiệm hình sự của việc Volokhov đã làm. Chữa bệnh không có giấy phép hành nghề ? Không được, lão có bằng bác sĩ, còn tội danh trên chỉ có thể khép cho những lang băm không có chứng cứ phù hợp. Hủy hoại thân thể, kéo theo di chứng có hại cho sức khỏe ? Chứng minh điều này đâu có dễ. Mẹ của chúng chịu tác động sóng vô tuyến, còn với lũ trẻ thì đâu có thấy di chứng có hại sức khỏe. Thậm chí nếu có thể xác định được chính xác rằng những bệnh hoạn của lũ trẻ phát sinh chính là do các thí nghiệm mà Volokhov tiến hành thì về phương diện pháp luật cũng khó mà làm gì nơi lão. Những bào thai theo hiến pháp hiện hành chưa coi là con người, bởi vì các cú nạo thai không được coi là sát nhân, còn việc gây ra các hủy hoại thân thể, kéo theo di chứng có hại cho sức khỏe chỉ có thể nói đến khi đối tượng là con người. Vậy là trách nhiệm hình sự đối với ông bác sĩ trong chuyện này khó mà trở thành mối đe dọa. Nhục nhã, sự khinh bỉ của đồng nghiệp, scandal trên báo chí, sự phẫn nộ

trong giới y học hẳn là phải xảy ra. Rồi thì cũng đến thể thôi. Và biết đâu đấy, nhờ cô con gái lớn Ira Terekhina sau mọi sự, lại chả trở thành con người duy nhất cần thiết cho kẻ bị mọi người ruồng bỏ Valery Vaxilevitch Volokhov. Những người mẹ của các con hẳn - các tình nhân quá khứ và hiện tại, khó mà bỏ qua cho lão. Nhưng Ira thì sẽ bỏ qua, và quả là đã bỏ qua.

Câu chuyện của họ kéo đến quá nửa đêm. Nastya bắt đầu không thể chống lại cơn buồn ngủ, mắt cô díp lại, và cô bắt đầu ngả ngón trên những chiếc ghế xếp liền nhau.

- Chị định chớp mắt một chút được không ? - Cô hỏi kiểu người mắc lỗi.

- Tất nhiên, tất nhiên rồi, - Ira gật đầu - chị cứ ngủ đi. Tôi sẽ trông cho. Chị đừng lo, tôi không ngủ và sẽ không bỏ qua điều gì. Nếu có chuyện gì khả nghi, tôi sẽ đánh thức chị ngay. Đừng lo.

Nastya tỉnh dậy khi trời đã sáng. Cô ngồi dậy, duỗi tay chân một cách khó khăn vì tê dại do tư thế nằm bất lợi trên khoảng hẹp, khô cứng. Ira ngồi bên bàn trước ngọn đèn đêm và đọc cái gì đó.

- Em đọc gì thế ? - Nastya hỏi.

- Cuốn sách tôi thấy trên giá thôi mà. Không nên ư ? - Ira hỏi lo lắng.

- Được chứ. Cứ đọc đi. Sách gì thế ?

Ira gập sách lại và chìa cho Nastya xem trang bìa. Sách giáo khoa toán.

- Trời đất, em hiểu được cái gì ở đây cơ chứ ? - Nastya kinh ngạc.

- Không hiểu gì cả, không một chữ nào. Chuyện siêu phàm, - Ira ngượng ngịu mỉm cười. - Từ ngữ đều quen thuộc cả, rất đơn giản. Vậy mà không hiểu được tí nào. Không lẽ Natasha lại biết hết những chuyện này ?

- Còn hơn thế nữa kia. Theo như lời Volokhov thì cô bé rất am tường về toán học, khá đến mức cao nhất mà khả năng của cô cho phép. Em gái của em quả thực rất có khả năng.

- Vậy là ông ấy, tức là Volokhov, đã dạy cho Natasha ?

- Ông ấy bảo thế.

- Thấy chưa, vậy là dù sao ông ấy cũng quan tâm đến em. Không, không thể có chuyện ông ấy thờ ơ với chúng tôi. Nastya, tại sao ông ấy không muốn làm quen với tôi ? Ông ấy vẫn đến thăm các em ở bệnh viện, nhưng không đến tôi lần nào. Vì tôi quá ư là xấu xí phải không.

- Trời ơi, Ira, sao em lại nói thế ? - Nastya phản ứng - Ai bảo em là em xấu xí ? Chuyện vợ vẫn !

- Không, thực đấy, mặt tôi toàn là vết tàn nhang, trên lưng cũng thế. Ông ấy chắc ghê tôi quá, đúng không ?

Quy tha ma bắt. Nastya đột nhiên nghĩ, nếu cô bé cứ muốn chuyện thần kỳ thì kiểu gì chuyện ấy cũng phải có thôi. Gì thì gì, cả cuộc đời bất hạnh hẳn phải đẩy cô ta vào chỗ tin có những chuyện kiểu đó.

- Nghe đây này, Ira, hôm qua chị chưa kể hết cho em nghe. Thậm chí không hiểu tại sao lại cứ cố giấu em sự thật này, nhưng bây giờ chị nghĩ phải kể cho em thôi. Volokhov biết em rất rõ ?

- Làm sao biết được ?

- Ông ấy sống cùng chỗ với em đấy.

- Trong cùng một tòa nhà ư ? - Ira bật lên.

- Đúng thế.

- Trong căn hộ nào ?

- Căn hộ của em.

Yên lặng bao trùm. Ira căng thẳng suy ngẫm điều vừa nghe, không rời mắt khỏi Nastya. Sau đó nói khẽ:

- Georgy Xergeievitch. Tôi lập tức mến ông ta, ngay ngày đầu. Tôi cảm thấy ngay... Ngay lập tức... Ông ấy luôn quan tâm đến tôi, luôn cố mời ăn, luôn giúp bất cứ điều gì có thể. Bây giờ thì tôi biết chắc là ông ấy cần chúng tôi. Chẳng qua ông ấy sợ rằng chúng tôi không tha thứ cho ông ấy. Thật may là chị nói cho tôi biết.

Lưỡi của Nastya dính lại, cô không thể nói thẳng cho Ira biết rằng Volokhov sống sát cạnh cô đâu phải vì cố gắng tìm cách giúp đỡ, mà hoàn toàn vì ông ta cần phải quan sát trực tiếp một trong những khách thể thành công nhất của các thực nghiệm quái vật nhất của mình. Còn vấn đề các con mình cũng như các bà mẹ có tha thứ cho lão hay không. Volokhov quan tâm ở mức độ thấp nhất nêu việc quan tâm này có thực.

Ngoài trời đã sáng rõ, bây giờ thì kẻ trộm đã không thể xuất hiện, hẳn cần bóng tối kia. Nastya cho Ira đến chỗ làm rồi pha cho mình một ly cà phê để chuẩn bị cho ngày làm việc tiếp theo ở thư viện.

***

Nina vui tươi xuất hiện trong phòng đọc ngay sau bữa ăn trưa. Nastya ban đầu không chú ý đến chị ta, cô tiếp tục chọn các sách mà người đọc yêu cầu và sắp các sách người ta đã trả trở lên giá.

- Nastya - Nina hô lên - cậu cho ai mượn bản dịch cuốn Duyroa ?

- Không cho ai mượn cả - Nastya trả lời máy móc, sau đó mới giật thột - Có chuyện gì đấy chị ?

- Không tìm thấy đây này. Cậu có bỏ nó sang chỗ khác không ?

Đây rồi. Không ăn trộm và cũng không mượn bằng thẻ thư viện. Đơn giản là đến gặp thủ thư. Người thiếu phụ trẻ xinh tươi với đời tư không trọn vẹn, chả còn hy vọng kiếm tấm chồng ra hồn, sẵn sàng gắn với bất cứ ai, lại ga lăng và nịnh đầm nữa thì nhất. Nastya không hiểu sao đã chuẩn bị câu trả lời trong trường hợp nếu bản dịch được các cán bộ của viện hỏi đến. Trong trường hợp này cô sẽ trả lời rằng đã có người mượn rồi, hẹn đến năm giờ sẽ trả lại, và cam đoan rằng nhất định sẽ để dành cuốn sách miễn là đến năm giờ có mặt là được. Trong khoảng thời gian đó cô đã kịp liên lạc qua điện thoại với Gordeev, và nhà tù thiện ngớ ngẩn kia sẽ được đồng đội của cô chặn dặt. Nhưng phương án dính dáng đến thủ thư đòi hỏi một cách giải quyết khác bởi vì nếu nói Nina là cuốn sách đã đem cho mượn thì chị ta sẽ xem ngay sổ đăng ký và xem xem ai mượn, để còn hẹn hò sao cho cuốn sách được hoàn lại càng sớm càng tốt. May mà Nastya linh tính thế nào đó, đem để cuốn Duyroa sang giá khác. Cũng may nữa là cô đang đứng đây, nếu không Nina sẽ không nói không rằng đến bên giá, tìm cuốn sách và mang đi, còn Nastya thì vì đang bận phát sách và vào sổ, chẳng hay biết gì cả.

- Nina, tôi quả có lỗi... Chị bỏ qua nhé. - Nastya lúng túng - Tôi mang nó về nhà đọc. Sáng ngày ra quên không bỏ vào túi mang đi. Mai tôi mang đến.

- Cô này điên rồi ! - Nina rít lên - Sao lại "ngày mai" ? Hôm nay cần cuốn sách. Ai cho cô mang sách về nhà ? Tôi đã cảnh cáo trước với cô là người ta hay hỏi mượn cuốn này, mà ta thì chỉ có đọc một bản. Bây giờ cô bảo tôi phải làm gì đây ? Tôi biết giải thích sao cho người đọc ? Rằng chỗ tôi có người mới và cô ta không nắm được nội qui ?

Nastya quyết định không hướng sự chú ý đến việc tại sao Nina lại có quyền quyết định cho mượn sách của phòng đọc. Chuyện này cũng là vi phạm nội qui. Câu trả lời đã rõ từ trước, còn những câu hỏi thừa có thể làm cho thủ thư lo ngại.

- Nina thân mến, - Nastya van nài, - Xin đừng mắng nữa. Nhất định mai tôi sẽ mang đến.

- Cuốn sách cần vào hôm nay. - Nina trả lời lạnh lùng.

- Được, được thôi, nếu chị muốn tôi sẽ về nhà lấy ? Có điều sẽ phải đóng cửa phòng đọc.

Nina nhìn đồng hồ và gật đầu.

- Đi đi, nhưng phải nhanh lên. Tôi sẽ đóng cửa phòng mượn vì lý do kỹ thuật, rồi ngồi phòng đọc trông cho cô. Cô cần bao nhiêu thời gian để mang bản dịch đến nào ?

- Một tiếng rưỡi.

- Được, chạy mau lên.

Nastya đi vào góc xa nơi để cái xác thể thao to của cô - nhìn lại phía sau canh chừng rồi rút bản dịch từ chỗ giấu vào túi thật nhanh. Sau đó biến ra cửa. Tất nhiên là cô đi về nhà, cho dù chẳng có việc gì phải làm ở đó. Tốt hơn cả là đi đến chỗ làm, cùng với Bánh mì tròn bàn bạc thảo luận. Nhưng không thể làm điều đó. Ai mà biết được Nina tốt bụng nói gì với tay định mượn cuốn Duyroa. Có thể là cô ta nói hoàn toàn như có thực, rằng cô nhân viên mới vô phép mang trộm sách về nhà và quên mang trở lại. Giờ thì cô ta chạy về nhà lấy và sẽ mang lại, nhưng phải chờ khoảng tiếng rưỡi hai tiếng gì đó. Và rất có thể là con người yêu sách toán kia có thể sẽ bám theo cô nhân viên mới biếng nhác, hoặc do tò mò, hoặc do ý muốn bảo hiểm và kiểm chứng, hoặc do những ý định bất hảo khác kiểu như cướp cuốn sách trên đường đến thư viện bằng cách áp dụng vũ lực nhẹ. Vì thế mà cô không thể đến Petrovka được.

Nastya về đến nhà, gây cho chồng không ít ngạc nhiên, rồi lao vào cái điện thoại.

- Victor Alexeievitch, hẳn đã xuất hiện. Hành động thông qua cô thủ thư Nina. Sau năm mươi phút nữa cuốn sách sẽ vào tay hắn.

- Hiểu rồi - Gordeev trả lời gọn - Đừng có mà giật cục, ta phải làm mọi chuyện cho ra hồn.

- Cháu đâu có giật cục gì. Sao bác nói thế ?

- Cứ làm như tôi không nhận thấy, - Đại tá cười khùng khục trong máy.

Bốn mươi lăm phút sau Nastya lao vào phòng đọc của thư viện.

- Đây. - Cô thở hổn hển, vừa đi vừa mở túi lấy bản dịch. - Cầm lấy. Xin lỗi là đã để xảy ra như thế.

Cô đặt lên thanh chắn trước mặt Nina ba cuốn vở dày bọc bì có mẫu tự của Trung tâm dịch thuật toàn liên bang. Nina yên lặng cầm bản dịch và đi sang gian phòng đọc nằm ở đầu bên kia của hành lang, trên cùng tầng nhưng ở cuối. Nastya muốn vỡ tung ra vì tò mò nhưng cố dẫn mình làm cho đến cuối ngày. Cũng may là không phải chờ lâu quá.

***

Iury "chặn" Nina. Anh kịp đến thư viện trước khi Nastya mang bản dịch về và chiếm vị trí thuận cho phép nhìn rõ Nina và những ai cô ta tiếp xúc. Cho đến khi phòng mượn sách khoa học đóng cửa Nina không đưa bản dịch cho ai, vào lúc năm giờ chị ta đóng cửa phòng và đi khỏi viện. Iury cẩn thận "tiễn" Nina về tận nhà, đi lên cầu thang thêm một tầng nữa và chờ ở đó. Khoảng bảy rưỡi Nina ra khỏi căn hộ, và nếu căn cứ vào quần áo và trang sức thì chị ta đến cuộc hẹn hò. Vai khoác cái túi nhỏ, còn tay thì xách cái túi nilon mà trong đó dễ đoán ra ba cuốn vở khổ A4.

Nina được sĩ quan tác chiến tháp tùng trong một khoảng cách đủ xa đến metro và đi vào hướng trung tâm rồi xuống ga Arbatskaya. Ở lối ra ngoài đường của metro có người đàn ông với một bó hoa lớn tiến lại, khoác nhẹ tay chị ta và đưa đến phố Arbat hướng về phía một restaurant đắt tiền. Tin tưởng rằng đôi trai gái đã tọa lạc sau bàn ăn và đặt món xong, Iury tìm thấy máy điện thoại và xin bổ sung trong trường hợp nếu phát sinh biến cố do việc phải theo dõi từ xa chàng công tử ga lăng. Gordeev lập tức gọi Misha Dotsenko từ trường đại học, còn Kolya từ viện hàn lâm về. Cả hai chàng trai đều đến restaurant lập tức, trong khi Nina và bạn trai nhấm nháp bữa tối toàn của ngon vật lạ.

- Nếu không vì công việc tứ đăm thềm nhìn mồm chúng nó hốc như thế này. - Kolya gặm gừ, anh thường xuyên thấy đói.

- Thì đừng nhìn - Iury khuyên bảo, anh vốn yêu hòa bình. - Không ai ép buộc cả. Sao rồi, madam Valentina thôi không nuôi cậu nữa ư ? Sao tự nhiên lại có nỗi căm thù không đội trời chung với những kẻ no đủ thế nhỉ ?

- Mẹ Valya ốm, cô ấy về chăm sóc. Đã hai tuần nay tớ về đến nhà mọi thứ trống trơn. Nghe này, Iury, tại sao mọi người quen với cái sướng nhanh thế nhỉ ? Đã bốn năm nay kể từ khi li dị, vẫn đi về nhà trống vườn không mà chả làm sao. Cũng buồn, nhưng đâu đến nỗi chết đi. Tớ mới làm quen với Valya có ba tháng thôi, vậy mà đợi đấy, nếu cô nàng không đến được là tớ cứ thờ thần cả người. Hay là đến lúc tớ lấy cô ấy rồi.

Đây là câu chuyện cửa miệng của hai người bạn, họ trao đổi như thế tuần hai lần. Thường thì Iury khuyên bảo một cách ép buộc rằng không nên kéo dài nữa và cưới Valya liền tay đi, lập luận rằng đàn ông sống lâu ngoài già thú sẽ có hại. Rằng nếu muốn vẫn là đực rựa với thần kinh lành mạnh và không bị đau dạ dày thì... Kolya thì vẫn tỏ ra thận trọng và tự kiểm chế mình tránh những quyết định vội vàng, viện vào những hồi ức về cuộc hôn nhân đầu tiên, theo ý anh, rất kém may mắn. Anh còn dẫn ra trường hợp của

Nastya Kamanskaya làm mẫu. Cô này mới lấy chồng có một năm, cho dù đã quen với Lesha hai chục năm trời.

Valya là một trung úy cảnh sát và làm ở phòng hộ khẩu của phường. Cô không hề có vẻ gì cao ngạo lạnh lùng hay xinh xẻo hay ho, cô là một thiếu nữ rất bình thường, nhún nhường, tốt bụng, tề gia nội trợ với vẻ mặt thường thường, không lấy gì làm xinh, nhưng thân hình thì tuyệt mỹ. Hơn nữa, là con gái của giáo viên hướng dẫn lái xe, cô từ bé đã lái xe rất giỏi và biết cách trông nom xe cộ chẳng khác gì một tay đua cự phách, điều mà một tiểu thư quý tộc hẳn sẽ không thềm làm. Tuy nhiên Iury nhất định cứ gọi cô ta là bà đầm Valentina, bởi lẽ từ ngày làm quen với cô, Kolya đột nhiên chừa uống rượu một mình vào buổi tối, sáng ngày ra không quên gội đầu và có vẻ thánh thiện hẳn ra.

Cuối cùng Nina và kẻ si tình hào phóng của cô ta cũng xơi xong bữa tối, thôi khiêu vũ và nâng cốc. Trong thời gian đó Iury, Kolya và Dotsenko kịp lần lượt chạy vào góc khuất và chén một món nóng sốt, vì thế mà trong dạ dày cộm lên một cục gì khó chịu lắm. Nhưng không thể làm được gì khác hơn, các trinh sát hình sự ít khi có khả năng lựa chọn nơi chốn, thời gian và món ăn cho mình.

Họ chia tay nhau. Một cách tổng thể họ cho rằng cùng lúc vẫn phải theo cả Nina nữa, vì khả năng cô ta là thành viên của nhóm không thể loại trừ. Họ cử Misha theo Nina vì anh trẻ và đẹp trai nhất trong ba người. Sự vật xoay vần ra sao ai mà biết trước, nhờ đâu đột nhiên phải xúc tiếp với cô thủ thư xinh xắn, và Misha với cặp mắt đen dòng tsigan và nụ cười phô hàm răng trắng bóng có thể nhanh chóng thu phục cô nàng. Còn Iury và Kolya thì theo người mà Nina chuyển giao túi đựng bản dịch. Đầu tiên họ cùng đi với nhau vì chàng công tử có vẻ muốn tiễn Nina đến tận nhà, không bỏ ngang cô nàng ở lối ra của restaurant. Tuy vậy, họ chia tay nhau ở giữa đường. Nhưng theo nét mặt thì trong thời gian co kéo nòng nân trên toa xe metro có thể kết luận rằng công tử nài ép việc tiễn chân, còn Nina thì từ chối. Cuối cùng thì chàng si tình đành bỏ cuộc, hôn tay cô nàng một cách lịch sự rồi chia tay cô ở chỗ đổi tuyến của đường Arbatsko - Pokrovskaya sang đường vòng cung.

Sau đó các sự kiện phát triển một cách quyết liệt và hoàn toàn tối nghĩa. Misha Dotsenko bám sát Nina, còn Iury và Kolya thì theo người may mắn được sở hữu bản dịch của cuốn sách *Các cơ sở lô gích của giải tích hiện đại* của Đuyroa. Đối tượng là một thanh niên cân đối, hấp dẫn khoảng hai tám ba mươi, mặc comple, đi ra khỏi metro và vẫy một xe con tư nhân.

Chỗ này đông lắm, bắt xe không có gì khó vì thế mà các sĩ quan tác chiến không để mất dạng con mồi. Tay đàn ông mang bản dịch đi ra ngoài thành phố, ở đây việc theo gã trở nên khó hơn, vì đường đi khá vắng và rất dễ lộ đuôi. Đành phải để gã đi xa ở phía trước và chỉ định hướng bằng đèn pha và tiếng động cơ. Chiếc ô tô dừng lại bên cạnh một khuôn viên ngoại ô. Các sĩ quan tác chiến kịp dừng xe, cách trang trại chừng hai trăm mét. Iury ra khỏi xe và đi lại gần hơn. Tuy nhiên anh không liều rã vào nhà nghỉ ngoại ô này vì tiếng chó sủa khàn đục vang lên khi đối tượng xuất hiện thông báo vô cùng nhất quán về kích thước của chú khuyển cũng như sự căm ghét của nó với những kẻ vắng lai.

Cuộc thăm viếng khá chóng vánh. Chàng trẻ tuổi mặc comple chẳng mấy chốc bước ra khỏi nhà và đi ra phía cổng, trên tay vẫn mang túi có bản dịch. Vậy là hẳn đến đây không phải để chuyển cái túi này cho ai.

- Tớ ở lại đây - Iury thì thảo với Kolya – Tớ thử xác minh xem hẳn đến gặp ai. Còn cậu theo hẳn về lại thành phố hay là đi đâu nữa chả biết.

Đêm đã khuya lắm và vừa nhìn theo ánh đèn của những chiếc xe chạy ra xa, Iury vừa ngao ngán nghĩ rằng từ đây về đến Matxcova đối với anh đâu có dễ. "Lái xe đánh quả" ở đây đâu có nhiều, còn hy vọng vào cảnh sát địa phương thì vô cùng nhỏ bé.

***

Alexandr Tashkov nhận đối tượng do Kolya bàn giao lúc trời đã khuya, Kolya về ngủ, còn Taslikov kiên nhẫn chờ bên hè cạnh tòa nhà mà người trẻ tuổi mang túi đi tới sau khi ở ngoại ô về. Phải chờ tới sáng luôn. Sáu giờ rưỡi ở lối vào tòa nhà có chiếc Volvo màu xanh tới đỗ. Ngồi sau tay lái là người mà Tashkov đã biết - Ilias, người thuê phòng của Ira Tarekhina. Thế mới hay. Như vậy là vụ bắt cóc Natasha có dính đến bọn Ajaks ? Hay là Ilias kiểm soát ở một vài chỗ một lúc, hay nói đơn giản hơn, ở một vài chủ ?

Đối tượng từ lối vào tòa nhà đi ra ngồi vào xe Ilias. Tashkov dò theo họ đến tận sân bay, nơi mà anh hiểu ra rằng kể cả Ilias lẫn đối tượng đều không bay. Một người hoàn toàn khác bay với cái túi mà đối tượng chuyển tận tay. Vẫn là cái túi ấy thôi, trong có những cuốn vở mà hôm qua Nina Kamyshova mang đến chỗ hẹn cho đối tượng. Tay cầm túi đứng vào hàng đăng ký bay đi Lvov, Ilias cùng đối tượng đứng bên cạnh và tán chuyện rôm rả ? Tashkov không muốn bỏ qua hai vị trên chiếc Volvo xanh, vì thế mà rẽ vào chỗ các đồng nghiệp làm việc ở sân bay và liên lạc với người bạn làm

việc ở cơ quan tương tự của Ucraina. Anh bạn hứa giúp và làm mọi thứ cần thiết.

Tuy nhiên phần công tác tổ chức này đòi hỏi thời gian và khi Tashkov trở lại gian làm thủ tục thì những người anh quan tâm đã biến mất. Người nhận túi vẫn tiếp tục đứng trong hàng, nhưng chỉ còn một mình. Tashkov chạy bỏ ra bãi xe và phóng vù ra quốc lộ về hướng Matxcova, nhưng không đuổi kịp chiếc Volvo xanh. Tất nhiên đây không phải là chuyện chết người, vì anh biết Ilias là ai và có thể tìm hã ở đâu, nhưng để xõng đối tượng qua là tiếc. Bây giờ thì không thể tìm thấy hã, còn nếu moi ở mồm Ilias thì có nghĩa là làm lộ toàn bộ kế hoạch. Bởi vì cả nhóm Ajaks nếu như xét tổng thể, hã không nghĩ rằng chúng đang bị xử lý đến nơi đến chốn. Và cần phải giữ chúng trong tình trạng vô tư này càng lâu càng tốt.

Xasha chán chường quay về Matxcova, tìm cách làm cho mình đỡ nản bằng hy vọng vào các đồng nghiệp Ucraina, những người sẽ không bỏ qua hành khách chuyến Lvov. Gần mười giờ anh đến chỗ làm và lập tức nghe tiếng chuông điện thoại nội bộ réo lên.

- Tashkov, - giọng của thủ trưởng. - Liên hệ ngay với MUR (cảnh sát thành phố Matxcova), có chuyện khẩn cấp.

Tashakov thở dài đau khổ, nhắc máy và gọi cho đại tá Gordeev. Bánh mì tròn đọc cho anh số liệu về người sở hữu nhà nghỉ nông thôn mà đối tượng đã tới đó.

- Đây là các thông tin của cảnh sát địa phương - Gordeev bình luận vào lúc cuối, - những thông tin này anh đã biết, có thể đã rất cũ. Nhiệm vụ của anh là xác định thật nhanh quan hệ giữa người hiện ở và người chủ. Nếu đó là những người khác nhau. Tôi chờ anh báo kết quả vào chiều nay đấy.

Xasha chăm chú nhìn vào tờ giấy có những thông tin do Gordeev đọc. Chủ nhân nhà nghỉ đã sở hữu nó gần bốn chục năm nay hã là người đã có tuổi. Có khi đã chết từ lâu, giờ thì nhà nghỉ thuộc về con cháu, còn ở chỗ cảnh sát địa phương thì ông ta vẫn còn là ông chủ sống. Quỉ tha ma bắt. Không ai quan tâm đến thông tin phải đây đủ, chính xác.

Tới tám giờ chiều Tashkov đến Petrovka báo cáo kết quả.

- Chuyện trò hay thật - Đại tá Gordeev thốt lên khi nghe anh báo cáo - Chẳng thể nào ngờ. Chuyện gì cũng xong, trừ chuyện ấy ra. Hay đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

- Không đâu, Victor Alexeievitch. - Nastya can thiệp, cô cũng ngồi đó, trong phòng làm việc của Gordeev. - Không thể là trùng lặp. Tất nhiên,

đây hoàn toàn là bất ngờ, nhưng lại lý giải được nhiều điều. Thậm chí không phải nhiều mà là tất cả.

CHƯƠNG 18

Các đồng nghiệp Lvov của Tashkov làm việc tận tâm, nhưng những điều họ tìm hiểu được lại gây ra chán nản. Vị hành khách bay từ Matxcova đi Lvov được "đón tiếp" và "đưa chân" đến tận nơi. Nhưng nơi ấy lại là trại nhi đồng nằm ở tận trên núi Karpat. Trại này do thiếu kinh phí lâu ngày nên đã xuống cấp, năm ngoái người ta bèn đóng cửa rồi đưa bọn trẻ đi rải ở các trại trẻ khác, còn dinh cơ thì được ai đó thuê lại. Còn bây giờ thì cái gì ở đó, không một ai biết. Đúng hơn là có ai đó biết, nhưng im mồm.

Sau khi quan sát, các sĩ quan tác chiến Ucraina phát hiện ra ở đây có lực lượng bảo vệ hùng hậu và không thể đột nhập vào bên trong mà không dùng tới vũ lực. Họ thông báo điều đó cho Tashkov.

- Tashkov à, chuyện này phải lên tận qui mô nhà nước đây. - Họ bảo - Bọn tớ chả làm được gì. Những kẻ thuê lại dinh cơ này hẳn đã đưa những món tiền hối lộ rất to, còn những tay viên chức đã nhận hối lộ thì nếu chỉ có nước dãi sông hẳn sẽ không nói gì với bọn tớ. Và nếu có nói thì hoặc là bố láo, hoặc lập tức báo lại cho người thuê. Cậu chắc không muốn thế.

Tashkov không muốn điều đó. Và anh quyết định bay xuống Lvov để xem tại chỗ xem có thể làm gì. Nhưng trước khi đi anh gặp Zoya và kể cho cô về bác sĩ Volokhov. Anh cảm thấy nỗi đau khôn tả từ mỗi lời được thốt ra và nhận thấy Zoya rất đau khổ nhưng không cho rằng mình có quyền giấu cô sự thật.

- Vậy là đứa bé mà tôi đẻ ra sẽ không phải là người ư - Zoya khẽ hỏi khi Tashkov yên lặng.

- Đâu phải thế, nó sẽ là người... Nhưng chắc là không hoàn toàn như bình thường.

- Tôi không muốn - cô lắc đầu - Tôi không muốn đẻ đâu.

- Đừng có mà nói sàm, cô đã có mang lớn tháng lắm rồi không thể ọ. Không bác sĩ nào chịu làm đâu.

- Có thể chuyển thành đẻ nhân tạo. Tôi sẽ nghĩ ra chuyện gì đó rồi nói chuyện với bác sĩ. Tôi không muốn đẻ đứa con này. Trời ơi, sao chuyện này lại xảy ra với chính tôi ! Cha mẹ tôi đã rất vui mừng là cuối cùng thì cuối đời cũng có cháu để vui vầy. Giờ thì tôi nói gì với cha mẹ đây ? Rằng họ đã vui mừng quá sớm ? Rằng con gái họ đây với thằng vô lại, đồ đểu ư ? Họ có tội tình gì... Sao mà tôi ngu thế, Tashkov, ngu thế không biết, lại đi tin. Hóa ra là Valery Vaxilevitch hoàn toàn không yêu tôi, đúng không ?

- Từ từ đã, Zoya, xin đừng như thế. - Tashkov nói ân cần - Bác sĩ Volokhov là một chuyện, còn đứa bé hoàn toàn là chuyện khác. Đúng, Volokhov là đồ đểu, nhưng đứa bé thì có tội gì ? Cô phải đẻ nó ra rồi nuôi dạy nó. Xin đừng lẫn chuyện nọ vào chuyện kia.

- Tôi không thể, Xasha, tôi sẽ lúc nào cũng nghĩ rằng nó không phải người thật, mà là giả tạo. Thật là có tội với trời, làm ra những người giả. Tội to lắm.

- Thôi xin cô đừng có nghĩ, có tội tình gì nào. Đấy chẳng qua là huyền hoặc. Zoya, xin hãy nhớ rằng đã có một phụ nữ đã rơi vào lầm lạc như thế, bị huyền hoặc là mình có tội lớn và gây thương tích đến tàn tật cho con cái, cho chính mình, còn chồng bà ta thì đau khổ quá chết. Đây mới chính là tội lỗi. Xin đừng lặp lại lỗi lầm của bà ấy. Xin cô hãy nghe tôi, đừng bày chuyện gì nữa, hãy để mọi chuyện như nó có.

- Ông ta lừa tôi, - Zoya nói giọng trầm hẳn xuống, nhìn về cõi xa xăm
- Nhưng tôi không thể kết tội ông ta. Chính tôi có lỗi là đã cho phép ông ta lừa mình. Tôi lẽ ra phải hiểu rằng người như Valery Vaxilevith không thể thích tôi được. Tôi là gì so với ông ta kia chứ. Tôi đâu có xứng với ông ta. Nhưng tôi đã nhắm mắt lại trước mọi chuyện, tôi đã hạnh phúc, đã hy vọng...

- Dừng ngay lại - Tashkov cao giọng và đứng phắt dậy.

Họ ngồi trong một quán cà phê cạnh một ga metro ở ngoại vi Matxcơva. Ở đây thật yên tĩnh và ít người. Còn trong quán thì họ là những khách hàng duy nhất, vì thế mà có thể nói chuyện mà không sợ tai vách mạch rừng.

- Ai nhồi sọ cô những chuyện vợ vẫn như thế ? Tại sao cô lại cho rằng người như Volokhov không thể say mê cô thực sự được ? Đúng, Volokhov không yêu cô và không khi nào yêu cả, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không xứng đáng với tình yêu của hắn, mà vì hắn chẳng bao giờ yêu ai cả, hắn là con người như thế, cô hiểu chưa ? Còn cô là thiếu phụ trẻ đẹp, vậy mà cô tự chôn sống mình. Để làm gì ? Cô phải đi ngẩng cao đầu, mặc váy ngắn để mọi người nhìn thấy cặp giò thon của cô, cô phải cười với mọi người để họ nhìn thấy những chiếc răng tuyệt vời của cô. Vậy mà cô đã làm gì với mình ? Cuộn mình lại, co mình lại và không dám nói gì cả... Nếu như tôi quyết được...

Tashkov chững lại, cố tìm từ. Nếu như anh có quyền quyết, hẳn anh sẽ mặc cho Zoya những cái áo dài đẹp nhất, áo lông thú nữa. Anh sẽ làm tất cả để cô vui và luôn cười tươi. Anh muốn yêu cô, đi lại và chăm chút cô,

mua tặng cô quà cáp, giúp cô việc nội trợ và cùng nuôi dạy con với cô. Nhưng bây giờ là lúc thổ lộ những điều đó ư ?

- Zoyenka, tối hôm nay tôi sẽ đi công tác. Tôi mong rằng sẽ không lâu. Cô có thể hứa với tôi rằng cô không làm điều gì ngớ ngẩn khi tôi vắng mặt không. Cô hứa nhé ?

- Được, Xasha. Tôi sẽ chờ đến khi anh về. Tuy thế, có trời chứng giám, tôi không nghĩ là có điều gì thay đổi được trong khoảng thời gian ấy. Những điều mà anh vừa kể cho tôi sẽ mãi mãi là sự thật, cho dù sau một tháng hay một năm đi nữa. Và chẳng thể làm gì nổi để thay đổi điều đó.

- Cô đúng, sự kiện sẽ luôn là nó, nhưng quan niệm về nó có thể thay đổi. Tôi muốn rằng cô sẽ làm một chuyện. Địa chỉ này - Anh chìa cho Zoya một mẫu giấy nhàu - là nhà con gái lớn của Volokhov, Ira Terekhina. Hãy làm quen với cô ấy và xem xem, cô ta sống ra sao. Hãy xem xem, cô ta là người thế nào. Hãy xem cô ta khó khăn ra sao và cô ta tranh đấu dũng cảm như thế nào. Nếu tuân thủ theo các lôgich của cô thì cô bé ấy cũng là sinh vật nhân tạo, không có quyền được tồn tại. Hãy nhìn cô ta thật chăm chú, Zoyenka, và nếu trong cô không nhói lên sự thương hại và thông cảm với cô ta thì tức là tôi hoàn toàn không đúng. Nếu như nhìn thấy Ira mà cô không hiểu ra rằng cô ấy cũng là người như cô, như tôi, như chúng ta, thì quả thực cô không nên để đứa con này và tôi sẽ không cố thuyết phục cô nhất định phải để cho đứa con này sống ? Cô sẽ làm điều tôi yêu cầu chứ ?

- Được thôi, Tashkov, - Cô nhắc lại ngoan ngoãn - tôi sẽ làm quen với cô ấy, nếu cô ấy muốn điều đó. Chỉ xin đừng giận tôi, tôi chẳng nào cũng nhận thấy mình có lỗi rồi.

Tashkov đến gần cô, ôm lấy cô, khẽ chạm môi vào tóc cô, mái tóc tỏa mùi thơm dịu của Shampoo và nước hoa.

- ĐỪNG, Zoya, xin đừng nói như vậy. Cô không có lỗi gì, chẳng qua thế thôi phải thế. Và hãy nhớ rằng cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa, cô luôn luôn có thể trông cậy vào tôi. Lúc nào cũng vậy. Chuyện gì cũng vậy. Cô hiểu chứ !

- Cảm ơn Tashkov - Cô cười, lau nước mắt.

***

Tashkov bay xuống Lvov không phải một mình. Bởi vì vụ án bao trùm cả một băng nhóm có lẽ thuộc dây của tay Ajaks bí mật kia. Cùng bay với Tashkov xuống Ucraina còn hai người nữa. Các sĩ quan tác chiến chỉ cho họ bản đồ địa hình trại nhi đồng ngày xưa.

- Hoặc là con đường chính thức với nhiều cản trở mất nhiều thời gian và dễ lộ bí mật, hoặc là chiến dịch đánh chiếm có tổn hao lực lượng - Họ kết luận sau ba giờ họp.

Kết luận tất nhiên không an ủi được ai.

- Còn một tình huống nữa - Tashkov nói – Kể cả nếu chúng ta nghĩ ra một kế hoạch đánh chiếm sao cho tiêu hao lực lượng mình là tối thiểu đi nữa thì chúng ta cũng đạt được rất ít. Chúng ta giải phóng được cô bé và những dân cư của dinh thự sẽ bị bắt, nhưng tiếp đó thì sao ? Ajaks kiểu gì cũng không có mặt ở đó. Và rồi chúng ta không khi nào tìm thấy hắn, cũng như các thành viên khác của băng này. Thật ngây thơ nếu hy vọng rằng những kẻ bị bắt sẽ khai ra những tên còn lại. Con người được giáo dục theo đạo Islam biết cách không cảm thấy sợ và giáp mặt với cái chết một cách dũng cảm. Chắc chắn là chúng ta khó có thể dọa dẫm chúng đến mức chúng chấp nhận phản bội người cùng cánh. Tôi biết rằng trong số các thành viên của nhóm có những người chỉ làm việc thuần túy vì tiền, nhưng chúng chỉ là con số nhỏ nhoi. Đa số chúng chiến đấu cho lý tưởng, và chúng ta không thể bỏ qua điều này. Nếu chúng ta tổng khứ các cư dân của dinh thự này đi bằng phương cách hòa bình, và hợp pháp, chúng nhất định đưa chúng ta đến với Ajaks và những kẻ khác mà chúng ta chắc là chưa biết mặt.

Tất nhiên là Tashkov giấu. Anh gần như biết chắc kẻ nào là Ajaks. Trong cuộc họp với đại tá Gordeev, nữ đồng nghiệp Nastya trình bày các dữ kiện rất đáng thuyết phục và lôgích. Nhưng bây giờ Tashkov nghĩ về chuyện khác. Anh nghĩ về ba chiến sĩ đặc nhiệm được cử lên núi để đánh chiếm dinh thự. Nếu ở đó có phòng vệ mạnh thì thương vong không thể nhỏ. Vì mục đích gì ? Tại sao những bạn trẻ này phải hy sinh ? Tashkov là sĩ quan tác chiến đã lâu và biết rất rõ rằng chẳng ai quan tâm đến cuộc sống của sĩ quan đặc nhiệm mà chỉ rặt những lời văn hoa mỹ miều. Hơi một tý là lập tức gọi họ đi làm nhiệm vụ, không chịu tiến hành cả đến những tập huấn sơ đẳng, thậm chí không buồn nghĩ về chuyện có cách nào đó tránh phải đưa họ vào trận. - đấy là chức trách của họ, họ nhờ đó mà có lương, phụ cấp. Chỉ hai năm lại đây thôi Tashkov đã chôn năm người bạn. Chính vì thế hôm nay anh cho rằng nếu có thể làm được điều gì đi nữa để bảo toàn được một sinh mạng, anh nhất định sẽ làm.

- Cậu đề nghị gì sao ? Cảnh sát trưởng ở Lvov hỏi - Cậu có phương án ư ?

- Tôi còn phải nghĩ cho chín.

- Nhưng không được lâu - trung tá Fetixov cảnh cáo Tashkov. Anh bay cùng với Tashkov từ Matxcova đến. Thời gian rất gấp rút. Chính cậu nói là còn cô bé ở đó. Lạy trời đừng có chuyện gì xảy đến với cô ta.

- Không thể có chuyện gì được. Nếu Volokhov nói thực thì cô bé cần cho nghiên cứu, và còn cần cho gì đó nữa. Tôi chưa hiểu đó là cái gì, nhưng cái "gì đó" chắc là có. Không phải vô lý chúng cử người về Matxcova trước tiên lấy bệnh án. Sau là lấy cuốn sách. Natasha cần cho chúng như một người còn sống, ít nhất là tại thời điểm này, chắc chắn chúng không tiến hành những nỗ lực như thế để lấy cuốn sách kiểm tra, nếu như đã tính sổ xong với cô bé.

- Cũng có thể cậu đúng - cảnh sát trưởng địa phương nói trầm ngâm, - Nhưng vẫn nên làm nhanh.

Phần còn lại của ngày hôm đó Tashkov dùng để dạo chơi trong thành phố. Thỉnh thoảng anh dừng lại trước các bức tường có dán báo chí trên phố và thử đọc chúng. Tiếng Ucraina, Tashkov không biết, nhưng vẫn hiểu ra điều gì đó. Vất vả để len lỏi vào giữa những từ hiểu được từng phần và những từ hoàn toàn không hiểu. Anh nhận thấy hoàn toàn có thể đoán ra nghĩa, vì thế anh ra sức đọc báo một cách chăm chú hơn. Cuối cùng anh cũng tìm được cái cần tìm: bài báo về quỹ từ thiện Shaslive ditinstvo, cái mà dịch nghĩa sẽ là Hạnh phúc tuổi thơ. Cũng trong bài báo này có địa chỉ của quỹ và số tài khoản.

Quỹ nằm ở một tòa nhà nhỏ, tiện nghi trên phố Ivan Franko. Tashkov đã chuẩn bị tinh thần là sẽ phải mất thì giờ và công sức để đột phá tới bàn giấy của giám đốc quỹ. Nhưng điều ngạc nhiên đã xảy ra, mọi thứ khá dễ dàng, nhanh chóng, ở đây anh không gặp bất cứ người đàn ông nào, toàn là phụ nữ cả, vì thế tâm lý đặc trưng cho tinh thần bảo vệ là "giữ lại không cho qua" ở đây không được thể hiện. Tất cả họ đều nói tiếng Ucraina, nhưng Tashkov hiểu họ.

Giám đốc quỹ cũng là phụ nữ, và Tashkov cảm thấy mặt bà ta quen quen. Trước đây anh đã từng nhìn thấy cặp lông mày tô rất rõ trên cặp mắt hơi hiếng kiểu mắt mèo này, cặp môi mọng, đẹp như trong tranh này. Không lẽ họ quen nhau? Đây quả là một dịp may vô tiền khoáng hậu.

- Tôi cảm thấy chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó, - Anh cười, cố tỏ ra thân thiện. - Chị nhớ tôi không.

- Anh nhầm rồi, - Giám đốc nói giọng nghiêm khắc.

- Nhưng trông chị quen lắm.

- Không có gì phải ngạc nhiên, - Bà hơi mỉm cười, nhưng tôi rất dễ chịu là dù sao người ta cũng vẫn nhận ra tôi cho dù đã lâu nay tôi không biểu diễn.

Không biểu diễn. Trời đất, đây là Janna Doroshenko, đã từng là nghệ sĩ nổi tiếng lừng danh trong các phim nhiều tập về đề tài lịch sử đã từng gây nhiều tiếng vang.

- Quả thực không ngờ gặp chị ở đây - Tashkov công nhận - Nếu như người ta bảo tôi rằng Janna Doroshenko hoạt động từ thiện, tôi chắc hẳn sẽ cho rằng chị xây dựng quỹ ủng hộ diễn viên, rạp hát hay cái gì đó tương tự.

- Nhưng tôi không ủng hộ những cái đó mà là những đứa trẻ cơ nhỡ kia. Nhưng đây cũng có gì đáng ngạc nhiên đâu. Đối với đông đảo người xem tôi là diễn viên, được biết đến nhờ vào các phim truyền hình, nhưng trong cuộc sống tôi làm việc ở rạp hát thiếu nhi ở đây, Lvov. Chúng tôi thường xuyên tổ chức các buổi biểu diễn không mất tiền cho trẻ em mồ côi, trẻ em ở nhà tế bần, cô nhi viện, trẻ em tàn tật. Vì thế mà các vấn đề của tuổi thơ bất hạnh - bà cười buồn - tôi rất quen thuộc. Và khi những buổi biểu diễn không mất tiền cứ trở nên ít dần đi, khi chúng tôi ngày càng ít được đi đến các bệnh viện và nhà trẻ để biểu diễn, tôi tự hỏi mình: phải chăng trẻ em cơ nhỡ của ta hiện giờ ít đi ư? Phải chăng chúng ta không còn những đứa trẻ cần đến nghệ thuật nhưng không thể mua vé xem biểu diễn? Câu trả lời anh có thể tự hình dung được. Hóa ra là trẻ em thì vẫn nhiều, như trước đây, có điều không ai cần đến chúng cả. Nhà nước không có tiền cho chúng. Có thể thôi. Nhưng ta lại lãng mạn rồi. Mà anh đến có việc gì nhỉ?

- Tôi muốn nói chuyện với chị về trại trẻ ở trên dãy Karpat, gần với Kosovo.

- Tôi biết - Bà Doroshenko nói, - có một nhà trẻ như thế, đúng hơn là đã có. Bọn trẻ được rải lung tung khắp nơi, còn dân cư của làng đó thì trở nên thất nghiệp. Vì chính các nhân viên của nhà trẻ làm nên cái làng đó - giáo viên, bác sĩ, nấu ăn, công nhân vệ sinh và vân vân. Tôi chưa hình dung được hiện nay họ sống bằng gì, ở đó không có công xưởng gì, không có chỗ mà làm việc. Bán hoa quả vườn nhà mình hay là buôn lậu, vì biên giới ngay cạnh đó. Vậy anh muốn nói gì về trại trẻ ư?

- Tôi hoàn toàn chia sẻ quan điểm của chị - Tashkov nói giọng nghiêm trang - và muốn làm sao để nhà trẻ được phục hồi.

- Nhưng anh đề nghị thực hiện việc đó ra sao? Doroshenko nhướn cặp mày đẹp. - Chỉ bằng trần mỗi nhiệt huyết không thôi ư?

- Không hoàn toàn. Tôi đã tìm hiểu được là dinh thự được cho thuê thời hạn ba năm, và người ta mới chỉ có một năm. Điều đầu tiên cần phải làm là phải chuộc lại dinh thự.

- Thế nào là chuộc lại ? Chính anh nói là nó đã được cho thuê. Điều ấy có nghĩa rằng một hợp đồng đã được ký kết, và trong suốt ba năm không thể hủy ngang hợp đồng.

- Có thể, chị Janna ạ. Có thể hủy ngang bất kỳ hợp đồng nào. Có điều là khi hủy ngang hợp đồng cần phải trả một khoản tiền phạt lớn. Nhưng đây là vấn đề tiền bạc chứ đâu phải phạm trù khả năng.

- Quĩ của tôi không có ngần ấy tiền - Doroshenko thở dài - Chúng tôi nghèo lắm, tuy vẫn cố làm việc. Vậy là ý tưởng của anh không đạt được.

- Tiền sẽ có thôi, và đủ để trả tiền phạt. Hơn nữa, đủ cả để đầu tư vào một xí nghiệp đang làm ăn có lãi ngõ hầu nhận được một thu nhập khá, cho phép giáo dưỡng được bọn trẻ trong trại trẻ và trả tiền cho nhân viên.

- Tiền ấy lấy ở đâu ra ? Tiền bản ư ?

- Đây là tiền riêng của tôi.

- Anh là mệnh thường quân ư ? Hay mật vụ ?

- Xin hãy bình tâm. Janna, tôi chỉ là một cảnh sát Nga bình thường. Tiền của tôi hoàn toàn là tiền sạch, và tôi có thể trình báo với chị từng rúp một. Nếu chị quan tâm, xin giải thích: đây là tài sản mà tôi được thừa kế đã lâu lắm và ngần ấy năm trời tôi không động đến nó, tức là không hề tiêu đi lấy một trinh. Nhưng tôi đã làm tất cả để nhân nó lên. Chị hẳn đã nghe về nhà văn Mikhail Bogatov ?

- Tất nhiên rồi. - Doroshenko nhún vai - chúng tôi được học các tác phẩm của ông ấy từ khi học phổ thông. Và hầu như tất cả được dựng thành phim. Nhân tiện, tôi thậm chí đã đóng trong hai chuyển thể kịch bản của ông ấy trên truyền hình Ucraina. Tại sao anh lại nhắc đến ông ta ? Ông ấy đã chết lâu rồi. Hình như là do tai nạn, nếu tôi không nhầm.

- Bởi vì tôi là người thừa kế của ông ta. Vào thời điểm tử vong, Mikhail Bogatov là chồng của mẹ tôi và là người giàu vô cùng tận. Và tất cả tiền nong thuộc về tôi. Sau đó tiền nhuận bút về việc tái bản nhiều lần, cả ở trong và ngoài nước, cũng thuộc về tôi. Vậy là chị có thể tưởng tượng số tiền lớn đến mức nào. Chúng phải đủ để chuộc lại trại trẻ và làm cho nó hoạt động lại nếu như các vị biết cách phân bổ tiền nong cho đúng.

- Thật là hấp dẫn. Vậy anh muốn đánh đổi cái gì ?

- Đánh đổi ư ? Không cần. Hoàn toàn không cần gì hết. Hãy coi đó là một đóng góp từ thiện.

- Tashkov, chúng ta là người lớn và chúng ta hiểu rằng từ thiện trăm phần trăm là không thể có. Thời buổi đã đổi thay, con người cũng vậy. Anh mưu cầu lợi ích gì trong việc này ? Tôi xin lưu ý, cho tới khi tôi không hiểu động cơ của anh, tôi không thể chấp nhận đề nghị này được. Anh là công dân Nga, vậy sao anh lại quyết định phóng tay làm phước cho trẻ em Ucraina ? Sao, ở nước Nga không còn một đứa trẻ cơ nhỡ nào ư ?

- Tôi có cảm giác là chị tìm cách để từ chối ? Tôi không nhầm chứ ?

- Anh nhầm đấy - Doroshenko nói giọng đanh lại - Tôi không có quyền từ chối món quà của anh, tôi không muốn giấu là chúng tôi rất cần nó. Và vấn đề cái trại trẻ hiện nay rất nhức nhối. Nhưng tôi không dám liều thể diện của quĩ. Nếu như về sau bực ra một âm mưu nào đó...

- Janna, hãy tin tôi, trong đề nghị này không có gì bất hợp pháp. Tôi cam đoan tiền hoàn toàn sạch. Và tôi muốn rằng các đại diện của quĩ cùng với chính quyền địa phương vùng Zakarpatya nhanh chóng tới dinh thự để quyết định vấn đề về hủy bỏ hợp đồng. Và tất nhiên, chị không nhầm đâu, tôi có những điều kiện tiên quyết mà do đó tôi có thể quyết định chuyển tiền. Nhưng đó là điều kiện chứ không phải là tư lợi.

- Anh đòi hỏi những điều kiện gì ?

- Dinh thự phải nhanh chóng được giải phóng khỏi những người thuê nó. Chúng ta, như chị đã nhận định chính xác, là những người lớn và không thể không hiểu rằng để mà đưa bọn trẻ ra khỏi dinh thự và ký được hợp đồng, đã có một số tiền lớn được hối lộ ở cả Kiev, Lvov lẫn Zakarpatya. Những kẻ đã nhận tiền hối lộ sẽ sinh tử với chúng ta để không xảy ra việc hủy bỏ hợp đồng. Hơn nữa những kẻ đi thuê tất sẽ gây sức ép với họ. Tất cả những điều đó rất nghiêm trọng. Janna Petrovna, tôi không ưa tình trạng này. Tôi không ưa việc những tên cướp và bọn hối lộ giải quyết công việc trên lưng của các em nhỏ. Hãy coi rằng đây là ý thức riêng ngông cuồng của tôi. Tôi không tiêu một xu nhỏ nào trong số tài sản thừa kế của nhà văn Mikhail Bogatov, vì tôi muốn rằng việc đầu tư tiền nong sẽ làm sao cho hương hồn ông Mikhail Bogatov không phải tủi hổ. Chị đã xem sách và thậm chí đã đóng các phim dựng theo tiểu thuyết của ông, và chị có thể hình dung được rằng ông Bogatov sẽ nhất trí với hành động như thế. Ông có một tình yêu công lý nồng nàn và rất mực thương trẻ.

Tashkov nói dối như cuội và không khỏi ngạc nhiên với chính mình: làm sao mà anh có thể ngụy tạo ra ngần ấy chuyện cơ chứ ?

Hơn nữa, "người rao giảng về công bằng tuổi thơ hạnh phúc kia" không hề ngần ngại cưới người đàn bà đã vứt bỏ đứa con duy nhất của

mình. Nhưng điều đó đã không còn quan trọng. Điều quan trọng chính là anh hiểu Janna Petrovna Doroshenko, thông cảm với chị, thấm nhuần tư duy của chị và bây giờ đã biết anh xác cần phải nói với chị bằng thứ ngôn ngữ gì để đạt được điều anh mong muốn.

- Tôi còn muốn rằng tên tôi sẽ không được công bố. Tôi không biết ở đây ra sao, còn ở nước Nga chúng tôi việc công khai tài sản cá nhân vô cùng nguy hiểm. Nếu người ta biết là tôi cúng món tiền lớn như thế cho mục đích từ thiện, những tên vô lại và trấn lột sẽ không để cho tôi yên, chúng nghĩ rằng tôi cho trại trẻ chỉ một phần trong đồng tiền của mà tôi có. Tôi không thể chứng minh được rằng đã đem cúng hết, kiểu gì thì chúng cũng chẳng tin tôi.

- Dĩ nhiên, - Doroshenko gật đầu - nếu anh đã muốn như thế.

Tashkov hiểu rằng đã phá tan sự phản kháng của chị ta, chủ yếu dựa trên cơ sở sự hoài nghi hoàn toàn có thể hiểu được về các nhà từ thiện. Bây giờ thì công việc sẽ chạy hơn và dễ hơn.

***

Cái đầu tiên mà Miron nhìn thấy khi đi vào phòng của Natasha là ba cuốn sổ dày bản dịch cuốn Đuyroa. Thực là cú đánh dưới thắt lưng. Không lẽ lại trượt ? Cảnh sát lại chẳng đạt được gì, chúng đã lại tìm thấy sách và mang về đây.

Natasha cố ghìm mình, cô bé cố sức giữ cho lệ khỏi rơi. Chắc cô bé cũng hiểu ra rằng cả kế hoạch khôn ngoan của họ chẳng đem lại kết quả gì.

- Ô kìa, người ta đã mang đến cho em cuốn *Cơ sở lôgich của giải tích hiện đại* rồi, - Cậu nói oang oang và cố làm ra bộ vui vẻ, cho dù có cái gì đó chẹn ngang họng - Thật tuyệt vời. Em đã bắt đầu đọc chưa.

- Chưa ạ - Natasha trả lời như gió thoảng - Vừa mang đến đây thôi, độ mười phút.

- Em cần phải đọc rất chăm chú tất cả mọi điều. Phải chú ý sao cho nắm được thấu đáo mọi nhẽ. Nếu cảm thấy chỗ nào không hiểu thì phải hỏi anh ngay. Không được bước vào chuyên đề tiếp theo nếu như phần trước chưa nắm vững. Thôi nào, bắt đầu đi, còn anh sẽ giải một vài bài toán trên máy tính.

- Miron, không lẽ em thật sự ngốc như thế ? Em cảm thấy như em đã hiểu thấu mọi điều, vậy mà anh vẫn bảo là mọi thứ vẫn sai.

- Natasha, em đừng căng lên thế - Cậu trả lời khô khan. Anh chỉ lưu ý em là nhiều định thức em chẳng qua chỉ học thuộc mà không chịu đào sâu. Đây là kiểu học đối phó và nếu em tính thi đỗ về môn toán vào năm thứ ba

đại học thì điều này là bình thường. Chúng ta định chuyên tu không phải là toán ở cấp đại học, không phải kiểu học vẹt học gạo, mà là nghiên cứu toán như một khoa học thực sự, khoa học cơ bản, đúng không ? Thiên tư của em hoàn toàn cho phép làm việc này. Nhưng trong khoa học cơ bản, lối học vẹt là không thể chấp nhận. Đọc xong chứng minh của định lý, em phải ngạc nhiên mà bảo thầm mình: "Ồ đúng rồi, làm sao lại có thể khác được". Nhưng cho đến khi em còn nói: "Thôi được, tôi đã nhớ rồi và sẽ cứ thế mà trình bày" thì em không thể khác được. Chính vì thế mà Đuyroa viết cuốn sách này để giúp người đọc nhìn vào các vấn đề phức tạp dưới góc độ tư duy khác, cung cấp lôgic mới và làm nhẹ khối lượng lao động nghiên cứu.

Sau đó không khí trong phòng lặng đi, chỉ nghe tiếng sột soạt của các trang sách và tiếng các phím trên máy tính khẽ chít lên nhẹ nhàng. Một lúc sau Natasha ngược mắt lên.

- Miron...

- Gì em ? Có gì không hiểu ư ?

- Không, em nhìn không rõ, văn bản mờ quá. Anh đẩy xe cho em đến gần cửa sổ hơn đi.

Miron cố nén một nụ cười. Sách của Đuyroa tất nhiên rất có ích, nhưng Natasha Terekhina đâu có cần nó, cô bé từ lâu đã nắm vững điều đó, lại còn nắm chắc vô cùng là khác. Nhưng bản súng không nên thì phải đèn đạn, một khi cậu đã rớt vào tai Vaxily huyền thoại vì sự tất yếu phải tìm thấy quyển sách một cách nhanh chóng... Nay sách đã được tìm thấy, xin mời hãy sử dụng nó vào sự nghiệp chung biểu diễn tài năng kỳ lạ của cô bé. Đưa cô bé đến gần cửa sổ hơn tức là đặt em cạnh Miron, bên máy tính. Điều đó cô bé muốn bằng được. Cừ lắm.

Cậu chuyển ghế để đặt Natasha ngay bên mình, và bắt đầu nhanh chóng viết lên màn hình.

"Em đừng lo, chúng ta chưa mất hết hy vọng, cần phải chờ đợi một chút. Có thể ta đã đạt được kết quả gì đó rồi".

Natasha có vẻ như hoàn toàn đắm chìm vào cuốn sách.

- Em không hiểu ? - đột nhiên cô nói - cần phải làm bao nhiêu phép trùng ở đây ?

Miron nhìn vào cuốn sách và nhanh chóng đọc đoạn mà cô bé chỉ ? Về cái phép trùng không có một chữ nào. Nhưng cậu hiểu câu hỏi của cô bé: "còn phải đợi bao nhiêu lâu nữa ?" - Và nhanh chóng đánh máy câu trả lời

"Anh nghĩ phải mất ba, bốn ngày. Nhưng trong thời gian đó chúng ta phải nghĩ các buổi hoạt động tiếp theo. Chỉ xin em đừng ngã lòng. Chúng ta sẽ thoát khỏi đây, anh hứa với em".

Trong khi đó Miron nói to:

- Em hãy đọc định thức sau đi. Ở đó nói rất rõ đấy.

Sau một lát nữa, Natasha đóng cuốn sách lại.

- Hãy tin em đi. Em nghĩ rằng bây giờ em đã hiểu ra. Nhưng anh nói đúng, sau khi đọc xong tất cả các cách chứng minh có thể trình bày được theo cách khác.

- Em đọc được bao nhiêu rồi ?

- Toàn bộ phần chính.

Miron mở cuốn bài tập ra.

- Em hãy giải bài tập số ba trăm sáu mươi và ba trăm bảy tám đi.

Cậu chỉ đẩy khế để Natasha có thể làm việc trên bàn phím một cách thuận lợi. Cô đã tập nhiều vào những phút rảnh rỗi, bây giờ từ ngữ xuất hiện trên màn hình nhanh hơn nhiều, và hầu như không có lỗi.

"Em cảm thấy rằng anh chẳng qua chỉ an ủi em thôi. Đang xảy ra điều gì đó kinh khủng. Em sẽ phải chết, đúng không ? Còn anh ? Anh đừng nghĩ là em sợ. Điều đáng sợ nhất là khi người ta đau, vậy mà em đã chịu bao nhiêu đau đớn sau ngần ấy năm trời, giờ thì em không còn biết sợ. Không thể đau hơn được nữa rồi, và nếu đã không còn đau đớn thì nỗi sợ cũng không còn".

- Không được - Miron nói, giật giọng, cậu bàng hoàng vì những gì được viết ra trên máy tính.

- Tất cả đều sai rồi. Hoàn toàn sai. Em chọn hướng đi sai rồi. Làm lại đi.

Cậu lại nhấp chuột và xóa đi tất cả những dòng chữ đáng sợ kia. Natasha quay về phía cửa sổ và suy nghĩ. Nếu như trong phòng có camera thì quan sát viên hẳn sẽ có cảm tưởng rằng cô gái đang suy nghĩ về các phương án khác để giải bài tập. Miron nhìn xuống hai bàn tay mình, trời, chúng run lên, run lấy bầy như tay của kẻ say rượu. Cậu kẹp tay vào giữa đùi, co người lại và làm cho mình vẻ mặt như đang rất dăm chiêu. Tất nhiên, cô gái nói đúng, cả cô lẫn cậu, Miron đều phải chết. Họ sẽ không tha ai. Ở đây bảo vệ nghiêm ngặt đến mức hy vọng thoát chỉ có thể có ở đầu óc con trẻ. Những người thuê cậu mới tốt bụng chứ. Những kẻ mua hàng sẽ tới, xem xét cô bé tài năng, nói chuyện với bác sĩ... Sau đó thì sao ? Chúng lại mang cô trở về Matxcơva, về bệnh viện, nơi cảnh sát chờ cô và hỏi, cô

đã ở đâu, làm gì, với ai ? Làm gì có chuyện. Hoặc Natasha sẽ bị chuyển đến một chỗ khác, và hẳn là không phải với những ý định tốt, hoặc là cô bé sẽ phải chết. Còn số phận Miron thì còn dễ đoán hơn nhiều, khỏi bàn.

Natasha lại quay về phía máy tính, đặt tay lên bàn phím và đánh máy lách tách. "Đừng an ủi em, em hiểu tất cả ? Anh đừng ngại, em sẽ không làm rầm rĩ lên đâu. Xin cảm ơn anh đã quan tâm đến em, đã tìm cách đưa em khỏi chốn này. Anh đâu có lỗi về chuyện không thu được kết quả gì. Em yêu anh. Em muốn anh biết điều đó".

Tim cậu thắt lại vì sự cảm thông với cô bé yếu ớt này, kẻ chỉ kịp sống một khoảng thời gian khá ngắn, và những năm tháng của cuộc sống đó đâu có vui vẻ gì. Chắc là cô bé nói đúng, chẳng có kết quả gì đâu, cần phải biết thoả hiệp với điều đó và đừng nuôi hy vọng hão huyền. Dân Hồi giáo rất hung bạo và cần biết cái họ dành cho cả hai người là một cái chết đau đớn đến mức nào. Nếu như quyết định trừng phạt vì chuyện họ không phục tùng, vì những toan tính tẩu thoát. Còn nếu làm ra vẻ như không hiểu gì hết thì có thể tính đến một cái chết chóng vánh. Một viên đạn vào gáy - thế là xong. Thôi, dù sao thì cô bé còn sống chả được bao nhiêu nữa, hãy để cho cô bé được hạnh phúc trong những ngày cuối cùng của cuộc đời.

"Anh cũng yêu em"

- Như thế này mới thật đúng, - Cậu nói làm ra bộ như sửa những lỗi gì đó trong lời giải của cô bé.

"VẬy là em nói đúng, em sẽ chết. Nếu không anh đã chẳng nói dối em như thế. Anh không thể yêu em được, vì em tàn tật và vĩnh viễn không bao giờ khỏi. Anh đừng thương hại em. Em yêu anh không cần điều kiện gì, có thể thôi".

- Bây giờ thì đúng rồi, em chắc thế.

Natasha bỗng nhiên nói to hơn "Em có thể bắt đầu phần hai chưa ?"

- Được - Miron trả lời giọng run lên - bây giờ thì đúng rồi.

Cô bé lại mở bản dịch ra, và Miron kinh hoàng nhận thấy những giọt lệ rơi xuống trang sách mở. Natasha ngồi yên, không sụt sịt và không nói gì, nhưng những giọt lệ trong suốt cứ chảy mãi trên đôi má tái xanh. Lòng thương vô bờ, giằng xé tâm can bỗng tràn ngập trong cậu, nhấn chìm tất cả nghi kỵ, và tính toán thiệt hơn. Cơn sóng nùng nhiệt ấy cũng xóa nhoà vực thẳm giữa họ, một cậu con trai Hồi giáo hai mươi tuổi đời, khỏe mạnh, và cô bé người Nga mười bảy tuổi, tàn tật trọn đời. Cậu không thể bỏ mặc cô bé, không thể. Hoặc cả hai đều thoát được hoặc cùng chết. Nhưng sẽ luôn ở bên nhau đến cùng.

***

Ngày hôm sau khi nói chuyện với Tashkov, Zoya đến địa chỉ mà anh đã để lại. Một người trai trẻ tuần tú mở cửa cho cô.

- Bà kiếm ai ?
- Tôi cần Ira.
- Nhưng cô ấy đi làm rồi.
- Đi làm ư ? Hôm nay là chủ nhật mà - Zoya hoang mang.
- Cô ấy hôm nào cũng làm, không có ngày nghỉ.
- Anh có thể cho biết tìm cô ấy ở đâu ?
- Đang ở phố bên, trong tòa nhà mười sáu tầng, lau rửa cầu thang.
- Xin cảm ơn - Zoya lúng búng.

Cô tìm thấy ngay tòa nhà mười sáu tầng ở phố bên, tất cả những tòa nhà còn lại đều là chín hoặc mười hai tầng. Zoya đến gần lối vào và qua cửa sổ mở rộng nhìn thấy một cô gái gầy gò, không có sắc, đang rửa sàn trong một gian chung rộng. Ngoài phố đối diện với cửa sổ, có một cái ghế băng, Zoya ngồi đó sao cho nhìn thấy được Ira. Thịnh thoảng lại có người đi lại, họ giẫm lên sàn vừa rửa xong và để lại những vết bẩn. Còn Ira lập tức lau lại ngay chỗ bẩn. Thịnh thoảng cô co tay lau mặt. Đầu tiên Zoya nghĩ rằng cô ta chùi mồ hôi, sau đó mới hiểu ra là đó không phải mồ hôi mà là nước mắt. Ira đã lau xong cầu thang và gian sảnh, mang xô và giẻ đi đâu đó và đi khỏi nhà. Zoya muốn gọi cô ta, nhưng rồi cô nghĩ lại và chỉ lặng lẽ theo sau Ira. Cô ta đến gần tòa nhà nơi Zoya đã đến và đi vào trong tầng ngầm. Chắc là bây giờ cô ta sẽ về nhà, Zoya nghĩ thế, và một lát nữa có thể lên chỗ ở của cô. Ira có vẻ rất chán nản, thỉnh thoảng lại khóc, và không nên dâm vào nhà người ta ngay khi họ vừa về đến nơi. Hãy cứ để cho nghỉ một lát, uống chè, tĩnh tâm lại. Tuy nhiên Ira trở ra phố rất mau và đi về phía chợ bán quần áo. Zoya lập tức đi theo cho dù chẳng hiểu gì. Sau nửa tiếng lập tức cô vỡ lẽ ra là Ira làm cái gì ở ngoài chợ. Zoya tìm được ghế băng không xa khỏi quầy "Đồ ăn nóng", nơi Ira lấy thức ăn và nước uống để mang đi bán dạo, và bắt đầu chờ. Cô phải chờ khá lâu tới tận bốn giờ, cho tới khi chợ bắt đầu vắng người. Sau rồi Zoya nhận thấy Ira bắt đầu đi ra cửa chợ.

- Xin lỗi, tên cô là Ira phải không - Cô hỏi, tiến đến gần Ira.
- Đúng thế - Ira trả lời không hề mẫn khách - Có chuyện gì ?
- Ta cần nói chuyện.
- Về việc gì ?
- Về cô. Về tôi. Về Valery Vaxilevitch Volokhov.

Mặt Ira lập tức thay đổi, vẻ mặt đầy thách thức biến mất, chuyển chỗ cho sự cảm thông.

- Chị là vợ ông ta ư ?

- Không đâu. Ta nên rẽ vào chỗ nào đi, ở đây đông người quá.

- Đi thôi, - Ira ra lệnh, khéo léo rẽ đám đông đang vẫn còn dày đặc. - ở đây có một chỗ ta có thể ngồi.

Cô đưa Zoya đến ga đường sắt. Ở đây quả là nhiều ghế băng nhưng đều bận cả, ghế nào cũng có người mang túi xách và ba lô, ngồi chờ xe hỏa.

- Chị đừng ngại là ở đây đông người, ngay bây giờ đoàn tàu sẽ đến và họ lại sẽ đi hết. Tàu nhật lăm, cứ mười mười lăm phút một chuyến.

Và quả thực là thế, từ phía cổng đường sắt đầu tiên vang lên tiếng còi tàu. Mọi người trên ga sôi động hẳn lên, quờ lấy túi và lao vào các cánh cửa mở. Các ghế đều trống và giờ có thể chọn bất kỳ cái nào.

- Ta lại chẳng kia đi, nơi có bóng râm, Ira nói chỉ ra cái ghế băng đặt dưới gốc cây.

Họ ngồi xuống, nhưng Zoya bỗng mất hết quyết tâm và bây giờ không biết sẽ bắt đầu nói chuyện ra sao và có cần nói chuyện hay không. Việc cô có thể nói gì với cô gái này và hỏi cô ta điều gì ? Nhưng Ira là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng nặng nề.

- Chị đã biết hết về Volokhov ?

- Đúng thế - Zoya trả lời gọn.

- Và chị biết rằng ông ta là cha tôi ?

- Có biết, người ta bảo tôi. Ira...

- Sao ạ ?

- Cô sống khó khăn lắm phải không ?

- Lắm lắm. Nhưng không sao. Tôi đảm đương được. Tại sao chị hỏi thế ?

- Tôi cũng không biết nữa. Cô tha lỗi cho tôi. Vấn đề là tôi sắp sinh con.

- Với ông ấy ?

- Đúng thế. Và tôi không biết mình nên làm gì.

Ira quay lại phía cô, nhìn cô một cách ngạc nhiên.

- Làm gì nữa ư ? Để thôi.

- Đâu có được... Tôi bây giờ đã biết sự thật rồi. Và tôi sợ.

- Sợ ư ? Sợ cái gì ? À, hiểu rồi, chị cũng như mẹ tôi thôi, cũng cho rằng con của ông ta là quái vật. Không bao giờ tôi tha thứ cho bà ta về việc này. Người ta kể với chị về chúng tôi chứ ?

- Vâng, tôi biết cả.

- Và con của chị sẽ không tha thứ cho chị nếu chị giết nó - Ira nói rất nghiêm trọng. - Xin đừng làm điều ấy. Chị tên gì nhỉ ?

- Zoya.

- Chị đã lâu... với ông ấy chưa ?

- Chưa được một năm.

- Tội nghiệp chị, tội nghiệp.

Ira cẩn thận cầm lấy tay Zoya và vuốt ve một cách vụng về.- Đừng sợ, chị Zoya. Hãy để đi. Để tôi giúp chị.

- Cô cũng cần được giúp đỡ.

- Tôi không cần gì cả, - Cô bé đột nhiên kêu lên. - Tôi không cần ai cả, tôi tự đảm đương được. Và nếu chị gặp khó khăn với đứa bé thì tôi sẽ giúp. Có thể nó sẽ có những bệnh tật như của tôi và các em, và tôi sẽ mách cho chị nên làm gì, thế nào. Chị đừng nhìn tôi, tôi xấu thế này và không có học, nhưng đứa bé của chị sẽ khác. Chị đã nhìn thấy em Natasha chưa ? Em ấy đẹp lắm, như minh tinh màn bạc. Lại thông minh nữa, rất có tài. Chị cũng có thể tự hào vì đứa con mình. Và đừng nghĩ đến điều xấu.

- Cô thuyết phục tôi làm gì ? - Zoya hỏi về mặt mũi, - cô có lợi gì đâu ?

- Xin chị, - Ira nhìn Zoya van vỉ, - Xin chị cứ sinh con đi. Tôi chẳng còn ai nữa...

Bỗng nhiên Zoya hiểu, cô bé này đơn độc đến nỗi cô ta, cho dù rất vụng về, tìm cách xây dựng một gia đình, cho dù chỉ hình thức. Chính vì thế mà đề nghị được giúp Zoya. Ira và đứa trẻ sắp sinh ra có chung một cha, vậy là họ, cho dù chỉ là phân nửa, nhưng vẫn là ruột thịt. Và Zoya, là mẹ của đứa trẻ đó, cũng hầu như là có quan hệ gần gũi với Ira. Ira rất mong là gia đình của cô bao gồm không chỉ những kẻ tàn tật đáng thương, luôn cần đến sự chăm sóc thường xuyên. Cô mong muốn cuộc đời bình thường, muốn người ta gọi điện tới, đến chơi với cô, và cũng có thể đi đâu đó chơi vào ngày lễ hoặc sinh nhật, không phải đi đến bệnh viện, mà là vào những căn nhà bình thường, tặng quà cáp và ngồi vào bàn tiệc. Tashkov kể về một đồng nghiệp nào đó của anh ta, khi thực hiện nhiệm vụ gì đó đã làm quen với Ira, mua chuộc cô bằng những huyền hoặc về quan hệ nông hậu giữa người với người, sau đó hy sinh. Nhưng nếu như có không hy sinh đi nữa thì họ cũng chẳng thành vợ thành chồng, bởi vì đối với anh ta chuyện đó chỉ là công việc. Một quan hệ chỉ thuần túy vì công việc. Tội nghiệp cô bé.

Zoya quyết tâm đứng lên.

- Cảm ơn cô, Ira.
- Về chuyện gì ?
- Về sự an ủi, về việc sẽ sẵn lòng giúp đỡ, cô quả là con người đáng mến. Mong mọi sự của cô sẽ thuận buồm xuôi gió.
- Vậy là chị không nghĩ lại về chuyện con cái ư ? Chị sợ không đẻ ư ?
- Tôi không biết. Tôi không biết gì hết. Xin tha thứ cho tôi. Tạm biệt. Cô quay ngoắt đi và bước nhanh đến cửa ra của sân ke.

CHƯƠNG 19

Ajaks ưa trang hoàng nhà cửa mình một cách tiện nghi, lại có gu. Từ lâu lão đã biết rằng không nên giận dữ và khó chịu về việc điều gì đó mình không ưa hay thấy khó chấp nhận, nếu có một thứ rất tuyệt là đồng tiền. Tiền có thể giải quyết bất kỳ vấn đề gì, và giải tỏa bất cứ sự bất tiện. Chính vì thế mà căn hộ ở Matxcơva được lão hoàn thiện một cách kiên nhẫn và yêu chuộng, làm theo phong cách riêng của mình. Sau đó đến nhà nghỉ ở ngoại ô. Bây giờ cả căn hộ lẫn nhà nghỉ đều đảm bảo được yêu cầu cao của chủ nhân, và Ajaks thoải mái sử dụng thời gian của mình cả Matxcơva lẫn ở ngoại ô. Lão là người chủ gia đình tuyệt vời, rất yêu thương vợ và con trai, rất mực hiếu thảo với mẹ. Mẹ lão sống thường xuyên ở chính căn hộ nhà nghỉ ngoại ô, ấm áp và tiện nghi, thường xuyên đi lại một cách hài lòng. Mẹ lão không bao giờ biết gì về chuyện ông chồng quá cố và cậu con trai duy nhất của mình làm gì, còn sự khá giả bà đón nhận như sự minh chứng của điều là cậu con trai của mình biết cách thích nghi với những điều kiện mới của nền kinh tế.

Nếu như đặt sang một bên những hoạt động tội phạm của Ajaks thì nói chung lão là người dễ chịu về mọi phương diện, có nhiều bạn bè, bồ bịch, cũng như những người lão đã làm ơn cho và họ tự cho mình là con nợ của lão. Nhìn vào bộ mặt tươi cười và cặp mắt vui vẻ của lão, không ai biết được rằng con người này đã lạnh lùng ra lệnh tiến hành các vụ giết người. Còn với hai thiếu nữ sinh ra bởi các phương thức bất thường, lão xem xét một cách vô si như những hàng hóa cần phải được "chào bán" ra hồn.

Tiền vợ và con trai đi Pháp nghỉ trên vịnh Thiên Thanh, Ajaks ngày ngày tới chỗ mẹ ở nhà nghỉ, nơi có bữa tối ngon lành, nóng sốt cho lão, những buổi tối vô tận, ấm áp, với những câu chuyện từ tốn trên hiên nhà thoáng rộng, với trà và món mứt dâu bất biến mà Ajaks vẫn chuộng từ khi còn trẻ. Hôm nay lão cũng ở đây và khi cùng với mẹ mình bắt đầu tuần trà muôn thuở thì con bęcgiê lớn vốn hiền hòa nằm giữa hai chân ông chủ bỗng đứng dậy và ngọ nguậy tai một cách căng thẳng.

- Greta lo lắng, - Mẹ lão nói, - lại có ai đó đang lòng thông ở bên cạnh cửa vườn đấy.

- Để con xem, - Ajaks đứng dậy và khoác lên vai chiếc áo khoác nhẹ - Đi nào, Greta, xem xem ai đang lượn lờ ở đó.

Được con bęcgiê tháp tùng, lão đến gần cửa ra vào lập tức nhìn thấy người khách đang quan sát chôn điền viên với vẻ khinh khỉnh.

- Ông kiểm ai ư ? - Ajaks hỏi và không bước ra khỏi khuôn viên.

Câu hỏi được nêu lên để làm vì, bởi vì lão biết mặt khách rất rõ. Đây là kẻ đã nhiều lần làm liên lạc viên giữa Ajaks với người Tchetchen.

- Người ta bắn tin cho ông là khoảng ba ngày nữa sẽ bắt đầu tái chiến, và sẽ lại cần đến chỗ núp trên các đồi núi.

- Được, tôi hiểu. Còn gì nữa.

- Có thể thôi.

Ajaks thông thả bước trở về hướng căn nhà. Greta rụt rè đi bên cạnh lão, thỉnh thoảng lại nhòm về nơi mà người lạ vừa đứng.

Vậy là sau ba ngày nữa, ở Tchetchnya sẽ bắt đầu những trận đánh ác liệt. Và nếu có ai đó trong số những người lãnh đạo kháng chiến hoặc chỉ huy cao cấp của quân dã chiến bị thương thì họ sẽ được chuyển về dinh thự ở Karpat nơi những người của Ajaks sẽ đảm bảo điều trị cho họ đâu vào đó trong điều kiện hoàn toàn an ninh. Chính vì thế mà khu dinh thự này được thuê cách đây một năm. Ở Karpat có rất nhiều sân bay nhỏ nơi có thể cho máy bay chở thương hạ cánh, còn tất cả các biện pháp tổ chức thì do đại tá Utsiev kiểm soát. Ông này cả đời phục vụ tại quân khu Zakarpat và có những mối quan hệ nặng ký nhờ đó. Đã đưa đến dinh thự này nhiều máy móc mới nhất, có cả một phòng bệnh điều trị nội khoa cấp tốc với các thiết bị mổ tuyệt diệu cùng hàng loạt các trang bị hiện đại khác. Ở đây phải hồi phục được cả con người kể cả với những thương tật hiểm nghèo, chỉ cần vẫn còn sống. Và việc phái bác sĩ cũng được hình thành từ trước. Họ là những người được lựa chọn từ trước và sẵn sàng bất cứ giây phút nào ra ngay sân bay. Đã bao nhiêu lần thông báo chính thức về việc một viên chỉ huy phiến quân nào đó tử nạn trong xung đột vũ trang ở Tchetchnya, để rồi sau nửa năm lại thấy tay này xuất hiện trên diễn đàn, sống nguyên và khỏe mạnh. Và không một ai hiểu nổi ông ta đã ở đâu nửa năm ấy và tại sao tin về cái chết của vị này lại đã được phát đi. Còn bản thân ông thánh sống lại cười một cách trí lự và nói năng úp mở về quyền lực của đức Ala.

Sau ba ngày thôi. Vậy là sau ba ngày nữa trong dinh thự không được để lại ai là người ngoài cuộc, cả Natasha, cả Miron, con trai của ông đại tá kia, cả tay bác sĩ Iran. Chỉ còn lại Vaxily và nữ y tá Nadya. Rồi bọn bảo vệ nữa, dĩ nhiên. Mọi việc phải được giải quyết trong ba ngày này.

- Ai ngoài đó thế, - Bà mẹ hỏi lo lắng, khi Ajaks đã xuất hiện trên sân.

- Thăng cha nào đó lạc đường, hỏi lối ra ga. Mẹ ơi, ta pha ấm trà nữa đi, kéo ấm này nguội rồi.

- Để mẹ đun lại nước - Bà sẵn lòng đứng lên.

- Ngồi đi mẹ - Ajaks cười nòng hậu - con tự đi. Rồi con đổ thức ăn cho Greta luôn thể. Nào đi, - lão cù vào giữa hai tai con becgiê làm nó rúm mặt lại vì sướng, - ta đi ra máng nào.

Đi xuống bếp, lão đóng chặt cửa sau lưng mình lại, bật bếp ga và xả nước vào ấm. Sau đó rút điện thoại cầm tay ra.

- Hãy liên lạc với Polluks - lão nói nhỏ vào máy, - và nói rằng các chuyên gia có thể đến trong ba ngày tới. Anh hiểu chứ ? Chỉ trong ba ngày, không được lâu hơn. Sau thời hạn này không tới thì thôi luôn. Sau ba ngày nữa mẫu hàng cần kiểm nghiệm sẽ bị thủ tiêu.

Greta vẻ khó hiểu và bực bội nhìn ông chủ, kẻ đã nói đến từ "máng" nhưng lại không nghĩ đến chuyện đổ cái gì vào đấy ? Đứng ngay giữa bếp, nói vào cái ống kỳ lạ màu đen những lời khó hiểu và thậm chí không nhìn về hướng có các túi nhựa màu mà từ đó sẽ tuôn ra những viên thức ăn ngon hơi mằn mặn. Lẽ ra nó nên ở lại với bà già thì hơn, bà ta cho dù không đáng yêu như ông chủ, nhưng lại tốt bụng, bao giờ cũng lấy cho cái gì đó ngon miệng từ bàn ăn.

Con chó ngồi vào giữa hai chân ông chủ và tìm cách bắt chộp cái nhìn của ông ta, nhưng Ajaks có vẻ đã quên nó. Lão lại ấn nút trên cái hộp màu đen.

- Nếu trong ba ngày nữa các chuyên gia không đến, cần phải loại trừ mẫu hàng, ta không thể bảo quản tiếp được. Sau ba ngày nữa có thể khách sẽ đến, cần phải giải phóng chỗ cho họ và đảm bảo an toàn. Cái gì ? Tôi chẳng quan tâm, đấy không phải việc của tôi. Tất nhiên, phải làm thật chín chu. Con trai nào ? Không có vấn đề gì, đại tá sẽ hiểu ra đúng thôi. Dĩ nhiên rồi, giải quyết cả nó nữa. Chào nhé.

Ajaks tắt máy, dứt điện thoại vào túi và vươn tay về phía các gói thực phẩm dành cho chó.

***

Quyền lợi và sức mạnh của đồng tiền là điều Alexandr Tashkov rất hiểu, cho dù cơ chế của nó anh không rành. Chẳng qua chỉ chấp nhận như một thực tế. Anh biết rõ ràng nhiều tội ác được thực hiện hoàn toàn vì tiền, ngay cả khi khả năng bị phát giác với toàn bộ hậu quả nghiêm trọng, cực kỳ cao đi nữa. Vì thế trong chín mươi phần trăm vụ việc lòng tham tiền của vượt lên bất kỳ nỗi sợ nào.

Anh đánh giá tình huống một cách tỉnh táo về việc hủy ngang hợp đồng. Nếu hợp đồng thuê dinh thự được thực hiện với một số lượng tiền dứt lút rất lớn thì những kẻ vẫn phụ trách những thủ tục giấy tờ rườm rà kia sẽ không chối bỏ nghĩa vụ của mình trước những kẻ đi thuê một cách sơ đẳng. Nếu có đủ thời gian thì có thể nhờ vào quỹ Tuổi thơ hạnh phúc để tổ chức một chiến dịch rầm rộ trên báo chí địa phương, khơi dậy một làn sóng hay tổ chức điều tra ý kiến dân chúng để sau đó vung tay đả đảo, đòi phải hủy ngang hợp đồng, đồng thời sẵn sàng đền bù với giá nào, bởi vì lợi ích của bọn trẻ mồ côi là trên hết. Thậm chí có thể tìm cách đạt được kết luận là hợp đồng không có giá trị pháp lý. Trên đỉnh điểm của một cơn sóng như thế, các quan chức mà số phận của hợp đồng thuê nhà phụ thuộc vào sẽ không thể chống cự lâu được, họ không thể có đủ lý lẽ để tranh đấu bảo vệ quyền lợi của bên thuê nhà.

Nhưng việc này đòi hỏi mất ba bốn tháng trời. Một dự trù thời gian lớn như vậy Tashkov không thể có được.

Phương án duy nhất để vạy tay những kẻ làm được nhanh thủ tục buộc họ phải làm theo ý mình là phải dứt lút một số tiền lớn hơn khoản hồi lộ của những kẻ đang thuê nhà đã cho họ. Tất nhiên dứt lút không thể là việc tốt. Tashkov cũng biết vậy, anh đơn thuần đem cho, cho từ số tiền mà nhà kinh điển văn học xô viết ông Mikhail Fedorovitch Bogatov di chúc lại cho. Tất nhiên anh không tự tay làm và không trắng trợn. Mọi thứ được thực hiện sao mà đẹp đẽ lại trí tuệ nữa, nhưng đồng thời rất rắn để cho những kẻ ăn hồi lộ không giở trò lấu cá thi đấu cho cả hai đội một lúc. Các quan chức sẽ hiểu ra rằng đang nằm giữa hai làn đạn với sự xuất hiện của một băng Mafia còn hùng mạnh hơn nhiều. Băng mới này biết hết chuyện của các quý vị và sẽ chọc ngoáy vào mọi chuyện khuất tất đã có, chúng quyết tâm thanh toán vụ việc gì đó với những kẻ thuê nhà.

Điều làm cho chúng sợ nhất là cần phải xuất hiện trong dinh thự vốn là nhà trẻ và thông báo cho những người thuê nhà về yêu cầu phải nhất thiết giải phóng dinh thự càng sớm càng tốt.

Còn khoản nữa sẽ phải chi cho việc tổ chức biểu tình. Phải gom góp lực lượng từ khắp cả huyện, trao cho họ các biểu ngữ có viết "Trả trại trẻ cho con em chúng tôi" và "Tổng cổ những kẻ chiếm trại trẻ" rồi còn giải thích cho họ là cần làm cái gì, thế nào. Những người biểu tình phải đảm bảo sự ủng hộ về tinh thần cho các quan chức đến thương thuyết và trở thành bằng chứng sống của việc đòi hỏi hủy ngang hợp đồng thuê nhà.

- Chúng tôi đâu có muốn gây phiền toái cho các ngài trước thời hạn. Chúng tôi cho rằng sẽ chỉ có một hợp đồng mà thôi. Đại diện của chính quyền địa phương nói với người thuê nhà. - Nhưng các vị thấy đấy, tình thế đổi thay. Tôi chịu không làm gì được vì hợp đồng thuê được ký kết có những khoản vi phạm pháp luật hoặc "lách". Chuyện này các ngài đều rõ. Thực ra chúng tôi chỉ có thể cho thuê dinh thự vào thời gian ngắn với điều kiện người thuê phải giải phóng nhanh một khi khả năng chu cấp kinh phí cho trại trẻ xuất hiện trở lại... Chúng tôi đã "vận dụng" nguyên tắc khi ký hợp đồng với các ngài những ba năm, bởi vì đã nghĩ rằng trong ba năm chắc không thể có tiền nong gì cho nhà trẻ. Nhưng kinh phí lại đã có. Chúng tôi vẫn cam chịu những chuyện rầy rà lớn do hợp đồng với thời hạn ba năm gây ra. Hãy tin tôi đi, chúng tôi đã làm tất cả để bảo vệ lợi ích của các ngài, nhưng, than ôi...

Tashkov đứng trong đám đông dân địa phương đang diễn vở sôi sục căm thù, anh chăm chú nghiên cứu khuôn viên.

Tường bê tông bao kín. Nó khá cao và Tashkov đóng vai cốt cán leo tót lên nóc chiếc xe buýt đã chở dân biểu tình đến, và nâng cao khẩu hiệu lên đầu. Anh đưa mắt quét nhanh và chớp được từ sau những rặng cây màu xanh xám những mục tiêu di động, ái chà, bảo vệ ở đây đông quá là đông. Nhưng điều tệ nhất là họ cảnh giới không chỉ ở phía trong của hàng rào bê tông, mà còn cả ở bên ngoài, trên các sườn núi, các vị thuê nhà này "xịn" đây. Nếu như chỉ dùng các biện pháp vũ trang thì thương vong không thể là chuyện đùa. Anh đã làm đúng khi sử dụng tiền của Bogatov vào việc này. Nếu có thể tránh được đổ máu thì phải hết sức tránh, cho dù hết bao nhiêu tiền đi nữa. Chỉ tiếc là không phải nhà lãnh đạo nào cũng hiểu ra điều đó.

***

Vaxily không ra khỏi hiên nhà để tiễn vị đại diện chính quyền. Một việc xảy ra như thế sấm vang giữa thanh thiên bạch nhật. Và thật kỳ lạ, chuyện nọ nối chuyện kia: Ajaks ra lệnh sau ba ngày thanh lý con bé và thằng Miron, thì rồi đến chuyện rách việc này. Đã một ngày rười trôi qua, nhưng chưa thể xử lý được vì các chuyên gia còn có thể đến. Và cần phải cho họ xem Natasha còn sống, chứ không phải đã chết. Không sao, từ giờ đến sáng mai mọi chuyện có thể sẽ đâu vào đó.

Nhưng mọi chuyện có vẻ như tồi tệ đi. Sau khi nhà cầm quyền đi, những người biểu tình không tan đám như Vaxily chờ đợi, mà vẫn tiếp tục vây quanh dinh thự. Hơn nữa, khi bắt đầu xâm xầm, họ lôi các lều bạt từ trong xe buýt ra và bắt đầu đốt lửa lên rõ ràng là để nấu ăn.Ồ hay thật,

không lẽ họ định, ăn uống ở đây ? Dờ hơi. Vaxily hít một hơi dài rồi bước ra ngoài hàng rào.

- Các quý vị - lão nói to, cố lấy giọng tự tin, - Hãy thu dọn đồ đạc và về nhà đi. Đại diện chính quyền đã cho tôi hay về quyết định vừa được thông qua, tôi chấp thuận mà không tranh cãi gì. Tôi có một tuần để đưa đồ đoàn ra và giải phóng dinh thự. Tôi xin thề là sau một tuần nữa chúng tôi không còn ở đây nữa. Cuộc biểu tình của các vị đã mất ý nghĩa, không còn cần phải thuyết phục tôi về điều gì nữa. Chúng ta đã giải quyết xong mọi chuyện.

Trả lời lão là những giọng đủ loại, đồng thời đám đông giương lên những khẩu hiệu mới mà ban ngày Vaxily không nhìn thấy. "Bọn Nga ngọng *(Nguyên văn "Katxap". Cách người Ucraina gọi người Nga thiếu kính trọng)* cút khỏi Ucraina".

Chúng ta ở lại đây cho đến khi bọn bay cuốn gói thì thôi.

- Không tin mồm chúng bay được.

- Cút khỏi dinh thự ngay, nó là của bọn trẻ.

- Thằng Nga ngọng bụng phì, mày hốc lăm bánh mì Ucraina vào.

- Cút ngay nếu muốn sống. Vì chúng mày mà bọn ta mất việc.

Sự cuồng nộ gia tăng, và Vaxily hiểu ra rằng không thể đạt được thỏa ước. Bắn vào đám đông cũng không thể được. Họ tên của lão có ở tất cả các giấy tờ thuê nhà, và nếu có ai trong đám biểu tình bị nạn thì lão sẽ là người đầu tiên bị hỏi đến.

- Các quý vị muốn gì ? - Lão hỏi to, - Sao không chịu giải tán.

- Bọn ta sẽ xử tội bay, - Một giọng vang lên từ đám đông. - Bọn ta còn phải xem xem bay mang đồ ra thế nào. Bọn ta sẽ kiểm tra tất cả các xe xem mày có khuân cái gì của trại đi không, về mà thu dọn thùng mủng nhà mày rồi bước đi.

Kiểu này hỏng rồi. Vậy là không thể mang Natasha ra, cả sống lẫn chết. Tuy cũng có thể xếp cận vệ kín đặc để không ai kiểm tra được xe. Nhưng bảo vệ của lão là những tay mà con mắt ngờ nghệch nhất cũng đoán ra được nguồn gốc dân tộc của họ. Nếu lại còn thêm chuyện loan tin rằng các chiến binh Tchetchen đóng đồn trên dãy Karpat thì chắc chắn Ajaks vạn cổ lão về chuyện làm lộ bém.

Không còn lối thoát, phải chờ đến hết thời hạn ba ngày và giải quyết vấn đề Natasha và Miron ở ngay đây. Nhưng chờ mà làm gì nhỉ ? Cần phải hoãn ngay việc đến của các chuyên gia. Đám đông sẽ không cho họ đi qua, còn nếu có cho qua đi nữa thì thông tin về việc những người ngoại quốc đến đây sẽ loang ra ở những nơi có hại nhất.

Vaxily quay vào nhà và gọi Marat, tay chỉ huy bảo vệ đến. Cha này to lớn và tráng kiện, râu quai nón trùm lên tận mắt.

- Cần phải thu dọn cả một cách khẩn trương, bọn chúng không để ta yên đâu. Đêm nay phải giải quyết mọi chuyện cần thiết đi, và bắt đầu sửa soạn lên đường.

- Những người kia sẽ lộng nhông ở ngoài rào cả đêm ư?...?

- Xem ra là thế đấy. Chúng không định chuẩn và cư xử rất kém phần thân thiện. Không nên chọc tổ ong làm gì. Ở đây cả anh lẫn tôi đều là người ngoài và không được ưa chuộng, Ucraina không tham chiến. Vậy nên chúng ta cũng đừng gây gỗ làm gì.

- Thế còn cha Okhrimenko ? Sao hẳn để xảy ra chuyện này.

- Sao ư ? Để xảy ra như thế, chứ còn gì nữa. Thằng ngu. Hoá ra là người ta đã bất bình từ lâu rồi, vậy mà hẳn thay vì cảnh báo trước và thực hiện việc phòng ngừa, lại đi hy vọng rằng mọi sự sẽ tự thu xếp ổn thỏa. Còn bây giờ thì bàn bạc nổi gì nữa. Bàn thì bàn trước kia chứ, khi còn có thể làm điều gì đó ngăn chặn. Còn bây giờ phải thích nghi với chuyện đã rồi. Tóm lại. Con bé và thằng con trai lão đại tá phải nhẹ nhàng cho đi bớt, chúng đã hết tác dụng, khi cần sơ tán sẽ thành ra đầu thừa đuôi thẹo. Thời gian duy nhất là vào ban đêm, khi không ai nhìn thấy gì. Điện bảo vệ phải ngắt ra.

- Vậy là cho đi cả đôi ?

- Sao mà cứ hỏi lại nhỉ ? - Vaxily điên tiết. - Với mà chỉ cần nói một câu là đủ. Đi đi, thực hiện ngay. Và làm cho gọn ghẽ vào.

Tên chỉ huy bảo vệ yên lặng đi ra. Trời bắt đầu tối nhanh. Vaxily quan sát đám đông bao quanh dinh thự một cách căng thẳng. Từ cửa sổ trên tầng ba nơi hẳn ở có thể nhìn rõ người ta dựng lều và đi lại quanh đồng lửa. Xem ra ở đây là những người biểu tình có kinh nghiệm bởi vì sự tích cực của họ rất có tổ chức. Họ tự tổ chức ra nhóm "kích động tâm lý", đứng với các biểu ngữ và hô hét các khẩu hiệu, đồng thanh một cách đều đặn. Bây giờ, khi ca ăn tối đầu tiên cơm nước xong, họ đổi phiên cho-nhau. Họ chuyền khẩu hiệu cho những ai xong, rồi đi đến bên bếp lửa. Xem ra định "chọc giận" các cư dân của tòa nhà đến nơi đến chốn. Nhưng điều ấy đâu có hoàn toàn dở. Chính những tiếng hô đến vỡ họng của họ lại bịt tai họ khỏi những gì không nên để họ nghe thấy.

Trời tối hơn chút nữa. Chỉ huy bảo vệ thực thi mệnh lệnh đã không cho bật điện bảo vệ dọc theo khuôn viên và trên mái nhà. Nhưng Vaxily bỗng nghe thấy tiếng động cơ rồi lát sau nhìn thấy một chiếc xe tải con đến đỗ gần đám đông.

Ngay lập tức một nhóm đàn ông từ đồng lửa đi tới xe và sau một vài phút rõ ra là ắc qui đã được chờ tới. Họ nổi chúng với những pha đèn lớn. Chỉ một lát sau cả khuôn viên sáng bừng lên một thứ ánh sáng chói mắt.

- Lũ chó - Vaxily lẩm bẩm chửi - Còn đến nỗi này nữa. Chúng nó muốn nhòm gì vào đây không biết.

Lão chạy ra ngoài hành lang.

- Tìm ngay Marat cho tao ! - lão hét tay bảo vệ trực tầng.

Tay chỉ huy bảo vệ xuất hiện sau khoảng năm phút, hẳn vừa ăn tối xong.

- Khoan hăng - Vaxily lúng búng - Đèn sáng quá.

- Có thể dùng xạ thủ bắn vỡ tất cả các máy móc của chúng - Marat đề nghị - chắc chúng không có đồ dự trữ đâu.

- Thằng này rõ ! Chúng ta là những người thuê nhà lạnh như đất, lấy đâu ra xạ thủ. Mà muốn hả ? Mà chỉ cần bắn một phát thôi thì ở đây sẽ đủ mặt cả - cảnh sát, nội vụ, Bộ quốc phòng, phóng viên.- Mà sẽ nổi danh toàn thế giới, thằng khỉ đột kia. Ngồi yên và đừng có thò mũi ra. Sáng ngày ra đầu óc sẽ sáng sủa hơn. Okhrimenko nói rằng chúng ta có một tuần để hành sự. Điều quan trọng nhất là không được để lộ chúng ta có bao nhiêu người ở đây. Mà có thể giải thích cho ai được tại sao nhà chỉ cho một người thuê mà lại có đến năm chục bảo vệ người Tchetchen ? Nadya thì được, chị ta là người giúp việc. Bác sĩ cũng có thể đưa ra, không liều mạng gì. Nếu cần phải giải thích thì con bé kia sẽ là con gái ta, bị ốm. Còn Miron thì là con trai ta. Rõ ràng là phải có bác sĩ và y tá chăm sóc chúng. Còn mà với cả đám giặc cỏ kia thì bỏ đi đâu hả ?... Thùng chưa ? Nhanh chóng dẹp ngay bọn bảo vệ trong khuôn viên đi, chỉ để lại những đứa trong rừng. May mà những thằng điên kia không đoán ra chiếu sáng nốt rừng. Trong khuôn viên chỉ để lại lũ chó thôi.

Đêm như đêm nay Vaxily quả thực chưa bao giờ biết đến. Cả đêm người ta hò la, và đến sáng, lúc hừng đông, thần kinh của Vaxily đã hoàn toàn chập mạch. Người đầu tiên lão vô phải là Miron, kẻ cũng suốt đêm không ngủ và không hiểu chuyện gì xảy ra. Vào sáu giờ sáng cậu nhờ tay bảo vệ tầng hai đưa đến gặp Vaxily.

- Mà lòng thông gì ở đây ? - Vaxily hét toáng lên, - Sao mà không ngồi yên chỗ hờ ông con ?

- Có chuyện gì thế, Vaxily Ignatevitch ? Những người ấy là ai thế ? Họ muốn gì ? - Miron lo lắng hỏi.

- Không phải việc mà ! Đừng có mà chọc ngoáy, có ai khiến gì mà. Việc của mà là luyện con bé kia. Cứ thế mà làm. Bước đi ngay.

Đến buổi trưa thì sự căng thẳng đạt cực điểm. Trời thiêu đốt cái nóng ba mươi độ, vậy mà hơn bốn chục tay đực rửa lúc thường ngày ở ngoài trời canh gác quanh nhà, này bị nhốt và oải người ra vì vô công rồi nghề và ngọt ngọt. Tội tệ hơn cả là hết thực phẩm. Thường thì họ đi Kutuy, Koxov hay Zabolotov thỉnh thoảng xuống tận Kolymya, dùng một xe tải con chở thức ăn dự trữ cho cả tuần. Rau cũng mua buôn. Còn những vật dụng khác thì mua buôn lẻ nhỏ ở những vùng khác nhau để người ta khỏi để ý tại sao mua lắm thế. Theo lịch lẽ ra xe tải phải đi từ hôm qua để mua hàng, nhưng không kịp. Giờ thì không biết có cách nào để thoát ra khỏi tình hình này. Nếu như có thể thuyết phục những người biểu tình là cần đi mua thực phẩm thì thế nào họ cũng kiểm tra khi xe quay về, và sẽ cực kỳ ngạc nhiên khi nhìn thấy đồng hàng. Để cho bốn người ăn thì ngần ấy thứ chắc chắn phải đủ cho cả tháng. Phải nghĩ ra mưu gì đó. Nhưng bằng cách nào ? Năm chục tay đực rửa, không thể nuôi họ bằng thơ phú, cái họ cần chỉ ít bánh mì và thịt.

Gần bốn giờ chiều nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Đám đông chậm chạp giãn ra, cho xe microbus với đèn nháy trên nóc đi vào. Xe đỗ lại gần cổng và từ trong xe hai tay súng liên thanh bước ra, rồi một cảnh sát với hàm thiếu tá. Trong đám đông xuất hiện một loạt những khẩu hiệu mà Vaxily chưa từng thấy: "Đả đảo chính quyền bán nước", "Đả đảo cảnh sát - bè lũ sống bằng thuế má thu của dân mà lại bảo vệ lũ cướp". Chắc là những khẩu hiệu này được chuẩn bị trước cho trường hợp cảnh sát đến trợ giúp những người thuê nhà. "Nhìn xa trông rộng thật đây, đồ súc sinh" - Vaxily cảm giận lắm lắm. Cha thiếu tá nói dài dòng với đám đông, và những khẩu hiệu có tính lăng mạ được dẹp dần. Đại diện chánh quyền lười biếng nhìn quanh và đi vài bước về phía cổng.

- Cho hẳn vào - Vaxily ra lệnh cho bảo vệ.

Cửa chậm chạp doãng ra về hướng ngược nhau, cha thiếu tá đi vào, chiếc microbus tiến vào theo. Vaxily xuống tầng dưới đón khách.

- Lộn xộn quá, thiếu tá không mào đầu gì, lập tức nói với Vaxily bằng một tập hợp hổ lốn tiếng Nga và tiếng Ucraina - Tội hỡi giải phóng dzinh thự hể.

- Chúng tôi được cho một tuần để chuyển đi - Vaxily phản đối - Sau một tuần nữa ở đây không còn ai, ngài có thể yên tâm.

- Nị biểu râng, ngổ hồng chờ nổi hê. Nị thủng hê, dẫn chúng làm reo hê ? Ngổ hồng muốn tau cái tàu. Nị lấy đồ nị khứ cấp hê.

Thiếu tá có vẻ mệt và đăm mồ hôi, với bộ mặt bóng mỡ, ông ta nói không vội và khá tự tin, không hề ngờ vực gì vào lẽ phải của mình, ông ta không muốn tập trung đông người ở lãnh địa do mình quản lý. Rồi hể có chuyện gì xảy ra là ông ta phải chịu trách nhiệm giải quyết. Tại sao lại có chuyện lộn xộn thế này ? Vùng này vốn yên tĩnh, trật tự, và hẳn ông ta không muốn có chuyện gì phiền toái. Nhờ chẳng may có chuyện gì, ông ta mất việc, trong khi đó chưa đủ niên hạn hưu trí. Vậy xin thưa, quên chuyện tuần lễ gì đó mà ai đó đã rộng lòng ban bố, xin làm ơn nhanh chóng thu xếp rồi rời khỏi nơi này ngay.

Chưa phục vụ đủ niên hạn... Bỗng nhiên Vaxily sáng óc ra, đấy chính là cơ hội của mình. Không phải vô lý mà thiếu tá cứ hoãm hoãm nhìn cái "Rolex" vàng trên cườm tay Vaxily, không buồn giấu giếm sự thèm muốn lẫn ghen tị. Thiếu tá keo bẩn và cáu kỉnh vì sự nghèo hèn của chính mình.

- Hãy ăn trưa với chúng tôi. Trời cho gì ta ăn nấy nhé, ngài thiếu tá. - Lão nói với nụ cười mếu khách - Xin hãy làm phúc.

Thiếu tá bụng bự mặt đỏ, làm phúc một cách rất sẵn lòng. Hẳn xơi súp củ cải đỏ một cách ngon lành, lại còn xin thêm. Sau đó xông vào món thịt cừu xay một cách tham lam, như thể cả tuần nay không được miếng gì. Tuy hẳn cố ra vẻ chối khoản tửu, nhưng qua ánh mắt như con thú nhìn trong đêm nhoáng lên bắt đèn khi thấy Vaxily lôi trong tủ ra chai vodka Israel, Vaxily hiểu rằng khách sẽ không cự nự lâu. Và quả đúng như vậy.

Bữa trưa diễn ra trong phòng Vaxily. Sau món cừu tiếp đến bánh tráng, và thiếu tá đã hoàn toàn thư giãn, Vaxily nghĩ rằng đã đến lúc tấn công.

Lão hành động rất cẩn thận, chỉ nói bóng gió, nhưng tay thiếu tá bự té ra khá tháo vát, có lẽ chưa bị mỡ làm lú đi.

- Bao nhiêu ? - Hẳn hỏi ngay, không nghe hết chuyện của Vaxily.

- Ngài cứ phát đi. Việc này tất nhiên là tế nhị phải không ạ. '

Thiếu tá gọi con số ra. Với Vaxily té ra lại là một khoản rất dễ chấp thuận, vì thế mà lão đồng ý ngay.

- Vậy thế này nhé, - Thiếu tá dùng bàn tay chùi mép bóng loáng những mỡ từ bánh tráng. - Ta sẽ đưa từng nhóm nhỏ ra, khoảng năm người, nhiều hơn nữa thì sẽ chật. Đúng hơn là có thể chở nhiều hơn, nhưng kính xe đều là kính trong, không phải kính mờ nên dân chúng có thể dòm dò, còn trong xe ngoài các nhân viên cảnh sát sẽ không còn ai nữa. Các chàng trai

của lão để nằm giữa các ghế băng, che bằng cái gì đó để từ ngoài nhìn không thấy. Được không ?

- Tất nhiên rồi - Vaxily gật gù tán thưởng, - Ngài hiểu hơn tôi là cần phải làm gì. Thế ngài sẽ đưa họ đến đâu ?

- Ta thì thế nào cũng xong, anh bảo đưa chúng tới đâu thì ta đưa đến đó thôi. Nhưng không được xa quá. Đi mất những bấy nhiêu chuyến...

- Cần phải đưa đến gần các tuyến xe khách chính. Từ đó họ sẽ tự đi lấy.

- Được thôi - Thiếu tá gật gù - Bắt đầu ngay nhé.

Hắn nhìn đồng hồ

- Từ đây đến tuyến xe chính mất bốn mươi phút, đi về mất một tiếng hai mươi phút. Bây giờ là năm rưỡi. Bây giờ... Chín rưỡi.... Mười một giờ....

Thiếu tá tính số lần xe phải chạy đến nửa đêm, và Vaxily lo lắng chờ câu trả lời cuối cùng. Chắc là sẽ chờ từ giờ đến đêm thôi, kịp bao nhiêu thì kịp, còn lại bao nhiêu sau hăng hay. Nhưng thiếu tá tiếp tục các con tính của mình, và rõ ra rằng hắn không ngại làm việc không ngừng suốt cả đêm, miễn là nhanh chóng nhận được tiền. Lấy ngoại tệ kia, chứ tiền rúp là không ổn.

- Ngài thiếu tá - Vaxily phát biểu dè dặt - chúng tôi có một chuyện rầy rà, nhỏ thôi... Không biết nên thưa với ngài sao đây. Trong số những người cần đưa ra có một người bị thương nặng. Người này không thể chờ theo kiểu như ngài dự kiến, vì bị liệt một nửa và di chuyển bằng xe lăn.

- Không sao, - Thiếu tá phẩy tay - không thành vấn đề. Có một người thôi mà. Ta sẽ chờ vào chuyến đêm, lúc ấy thì chả ai nhìn thấy gì. Hay là các anh không phải chỉ có một người kiểu đó.

- Một, một thôi, - Vaxily vội vàng khẳng định. Thế là xong. Điều chủ yếu là phải thoát ra khỏi đây mà làm sao che khỏi ánh mắt người lạ các đám bảo vệ quá đông và con bé tàn tật này. Ra đến ngoài kia Marat sẽ giải quyết nó, cả thằng Miron nữa. Không được quên bảo với Marat là phải vô hiệu hóa Miron trước khi vận chuyển, kéo nó lại hô hoán lên.

- Lối ra dự bị của tòa nhà này có không ?

- Có đấy, thậm chí hai. Một trong số đó là cửa kiểu đóng nắp từ tầng hầm. Chúng tôi vẫn lấy thực phẩm dự trữ qua cửa đó.

- Ồ, - Thiếu tá sinh động lên - Thế mới hay. Ta sẽ chuyển người qua tầng hầm vào xe. Ta sẽ đặt xe sao cho từ ngoài nhìn vào không thấy gì. Ta đi nào, xuống xem dưới ấy xây cất ra sao.

Họ cùng xuống tầng trệt và đi ra ngoài nhà rồi quành ra sau. Cửa đập nắp kho chìm dừng thực phẩm ở hướng ngược với cổng. Tuy nhiên những người biểu tình vẫn có thể nhìn được...

- Cha nội có xe không ? - Thiếu tá hỏi.

- Có, và không chỉ một.

- Đánh xe vào đây và che tầm nhìn vào cửa nắp từ mọi phía.

Sau mười phút ba chiếc xe đã đổ quanh nhà theo cách làm sao cho con mắt tò mò không thể nhìn thấy người ta chui từ dưới kho chìm lên và chui vào xe microbus của cảnh sát. Sau mười phút xe chở nhóm người đầu tiên đã rời khuôn viên của dinh thự và đi chậm chậm qua đám biểu tình. Cái loa để trên mái bắt đầu khọt khẹt và giọng của viên thiếu tá phì nộn vang lên. Lần này hẳn nói bằng tiếng Ucraina thuần:

- Thưa quý vị yêu cầu giữ trật tự. Cảnh sát sẽ giám sát quá trình thi hành án theo quyết định của Tòa về việc trục xuất những người không có trách nhiệm khỏi trại trẻ. Tôi đích thân chịu trách nhiệm về an ninh của quý vị, vì thế xin các vị tuyệt đối không vi phạm các luật lệ về trật tự an ninh nơi công cộng cũng như các quy định hành chính khác. Cứ khoảng tiếng rưỡi đến đến hai tiếng tôi sẽ đến trực tiếp đôn đốc việc trục xuất. Tôi sẽ đi vào tòa nhà và trực tiếp kiểm tra các trang bị của nhà trẻ không bị thất thoát hoặc làm hư hại. Quý vị có thể bình tâm. Xin một lần nữa lưu ý các vị yêu cầu chấp hành trật tự trị an, cũng như các quy định phòng cháy. Không được để các đồng lửa hoặc tro không có người trông hoặc cời lửa ở gần rừng cây.

Xe đi xuyên qua đám đông, tăng tốc đột ngột và biến mất. Vaxily thở phào. Mà cha thiếu tá đâu có ngu. Ai ngờ được mọi sự lại ổn thỏa. Gì thì gì, tiền quả là sức mạnh.

***

Hôm nay Miron không gặp được Natasha. Sau cú va chạm buổi sáng với Vaxily cậu quay về phòng mình, chờ đến khi người ta mang bữa sáng đến để rồi cậu đến chỗ Natasha, nhưng mọi thứ xảy ra không như cậu chờ đợi. Tay bảo vệ vẫn mang bữa sáng không đi khỏi phòng như thường lệ mà đến gần cửa sổ, buông rèm xuống. Rồi không nói một câu, ngồi vào ghế dựa bên cạnh cửa. Miron làm vẻ như không nhận thấy gì, chỉ yên lặng ăn sáng và đứng dậy. Cậu hỏi:

- Ta đi chứ.

- Hôm nay không học hành gì.

- Tại sao ?

- Có lệnh.

Miron đã từ lâu hiểu rằng bảo vệ ở đây rất ít lời, chính vì thế có hỏi cũng vô ích, họ sẽ chẳng nói năng gì.

- Thế tôi làm gì cả ngày đây.

- Ngồi trong nhà.

- Ngồi với anh ư, cha nội ? - Cậu hỏi muốn phì cười.

- Theo lệnh.

Miron thấy trong lòng thắc thỏm. Xung quanh khuôn viên có chuyện gì đó xảy ra, từ hôm qua người ta tụ bọ, hô hoán những lời mà cho dù có lạc quan lắm cũng khó mà nhận thấy chút gì hồ hởi hay hữu hảo. Miron cố không để ý đến chuyện đó, tính hay ngủ vậy, nhưng không thấy hứng thú, suy nghĩ của cậu vẫn cứ quay về về những người tập trung quanh hàng rào. Tại sao họ lại ở đây ? Có phải đây là kết quả mưu đồ của cậu và Natasha liên lạc với Matxcơva không nhỉ ? Chuyện gì xảy ra đây ?

Ngày qua chậm chạp và khá là nhúc nhối. Bữa trưa và bữa tối người ta vẫn mang tới cho Miron như thường. Đêm đến, những tay bảo vệ vẫn không rời chỗ, tiếp tục ngồi yên lặng bên cửa, và Miron cũng không đi nằm.

Gần tới ba giờ đêm, một tay rậm râu nữa xuất hiện, tiểu liên đeo chéo trên ngực.

- Theo ta - Hẳn ra lệnh.

- Đi đâu ?

- Không được hỏi. Đi theo ta. Tay bảo vệ bên cửa cũng đứng dậy và đi sát gót. Họ đi xuống tầng một đi theo hành lang đến tận góc cùng. Miron nhìn thấy cánh cửa bọc sắt mở toang, có cầu thang đi xuống dưới. Cậu lo ngại quay lại và chạm vào bộ mặt đầy như mồm tê giác của tay bảo vệ đi áp lưng.

- Các anh đưa tôi đi đâu ?

- Đi đi, không được hỏi.

Miron nhìn xuống chân và bắt đầu lò dò đi xuống cầu thang. Họ bắt cậu xuống tầng ngầm, không lẽ đây là kết liễu ư ?

Cậu hiểu rằng sớm hoặc muộn thì cũng đến hồi kết thúc, nhưng không ngờ nhanh, đơn giản như thế. Trước đó cậu không hiểu sao lại hình dung là trước tiên Vaxily sẽ nói chuyện với cậu thật lâu. Hoặc là sẽ đánh.... Nhưng không lẽ lại đơn giản thế: Đứng dậy và đi xuống tầng ngầm. Miron thậm chí đã tưởng rằng chắc chắn cậu sẽ có khả năng từ biệt Natasha, cho dù không biết làm sao giải thích cho chính mình là tại sao lại tin chắc như thế.

Chân cậu vừa chạm nền nhà là những cánh tay lực lưỡng tóm lấy cậu, còn miệng thì lập tức bị băng keo dán chặt. Tay cậu bị trói giết cánh khi. Trước mặt cậu là cửa nắp nhìn ra ngoài đường. Hai tay bảo vệ xách cậu lên và đưa lên cửa nắp. Miron nhìn thấy hai tay nữa từ phía ngoài đỡ cậu chui qua cửa nắp và ngồi vào xe microbus. Quá sợ hãi và bất ngờ, cậu không hiểu gì, ngoan ngoãn tuân theo lệnh buộc cậu phải ngồi bệt xuống sàn, giữa hai ghế. Điều duy nhất và cậu thấy được là lái xe, hai xạ thủ súng máy và một người to phệ. Tất cả họ đều mặc đồ cảnh sát. Người ta phủ lên đầu Miron đám giẻ gì đó sặc mùi xăng và còn mùi gì đó hôi. Vì mùi đó mà mắt cậu giàn giụa nước mắt, còn mũi thì tịt.

- Ngồi yên - cậu nghe giọng nói từ đâu đó trên đầu - không cựa quậy, không nói chuyện, không được gây bất cứ tiếng động gì.

Vì đồng giẻ mà cậu chẳng thấy gì, nhưng nhờ tiếng động mà cảm thấy rằng những người khác vẫn được nhét vào giữa hai ghế ! Cuối cùng thì cửa đóng lại và động cơ rồ lên.

Đầu tiên thì đi rất chậm, sau đó tăng tốc độ đột ngột, xe bắt đầu xóc mạnh trên đường gồ ghề, và Miron luôn bị va đầu vào cái gì đó nhọn bằng kim loại. Cậu cuộn người lại trong tư thế không thuận, với cánh tay bị trói quặt nhanh chóng bị tê dại đi. Từ phía lái xe có tiếng nói đứt quãng, nhưng không rõ tiếng. Họ nói rì rầm. Miron căng tai ra nghe từng chữ, cố hiểu lấy điều gì đó.

- Ganuxya sẽ cự nự với tớ về tội không ngủ nhà...

- Thôi đi ông ạ, với bằng ấy tiền...

- Tiền thì của tớ, còn cô ấy được gì ? Phải nói láo mới được...

- Thì cứ nói, khó gì đâu...

Câu chuyện đi theo đà mà Miron không thủng, hoặc là không thú. Về chuyện nên hái nấm ở đâu, về những người họ hàng cô Ganuxya mấy hôm nữa sẽ mỗ lợn và nhờ giúp một tay. Rồi chuyện ngòi lê đôi mách về một tay Ostaptchuk nào đó, tay này chỉ toàn ngủ gật và mơ rằng mình sẽ kết thúc binh nghiệp không phải ở Ujgorod mà ít nhất phải Kharkov hay Kiev cơ. Ô tô giảm tốc độ một cách từ từ rồi dần dần dừng lại. Mặc dầu có đồng giẻ trên đầu nhưng Miron vẫn nhận ra ánh sáng đột ngột thay đổi.

- Xong rồi, các bạn trẻ, chui ra đi - Cậu nghe thấy tiếng mà ban đầu ra lệnh ngồi yên, không động đậy và không chuyện trò.

Miron vụng về tìm cách đứng dậy nhưng đôi chân tê phù không nghe theo cậu, còn tay thì không thể giúp gì. Đột nhiên nguyện vọng con trẻ bao trùm lấy cậu, biết đâu người ta quên cậu ở lại trong xe buýt, rồi ai đó tha

cho cậu. Nhờ đâu gặp may ? Cậu lịm đi trong tư thế bất tiện, rúm đầu rúm cổ, cố gắng để đồng giẻ hôi hám bao trùm lấy cậu. Và bỗng có tiếng loa ồm ồm.

- Đi ra từng người một ! Vũ khí để lại trong xe ! Tay chấp sau đầu ! Nếu không bắn chết tại chỗ.

Bị bắt rồi ! Chúng bị bắt rồi ! Miron sướng quá muốn reo lên, nhưng miệng cậu bị băng keo dính chặt, và cậu chỉ phát ra được tiếng gừ gừ mà không ai nghe thấy được. Bây giờ thì ý nghĩ về chuyện cậu bị quên đi, không tìm thấy trong đồng giẻ hôi lại trở thành ghê sợ. Cậu hít sâu, lấy thêm không khí vào ngực. Tiếp tục kêu gừ gừ, tìm mọi cách lắc đầu và cố gắng kéo sự chú ý về phía mình. Rồi cậu nghe tiếng chân lại bên, đồng giẻ được hất ra, hai cánh tay ai đó lôi phắt cậu ra khỏi khoảng giữa hai ghế ngồi và dựng đứng lên. Miron loạng choạng, đôi chân tê phù không giữ nổi người cậu, nhưng người đứng cạnh không cho cậu ngã mà đẩy ra phía cửa xe.

Miron nhìn thấy xe microbus dừng trên đường băng, nhận ra sân bay mà cậu đã bay đến hai tuần trước. Toàn bộ không gian xung quanh bùng lên một ánh sáng rực rỡ và xung quanh họ là những chiến binh mặc đồ đặc nhiệm. Tất cả những ai vừa ra khỏi ô tô buýt lập tức bị dẫn tới máy bay cách đó không xa.

Và tất cả họ đều bị còng tay.

Một người đàn ông tầm thước, trán hói với cặp mắt nghiêm nghị, lại gần cậu. Giật phắt miếng băng keo, anh ta hỏi rất nghiêm giọng:

- Tên ?

- U'tsiev Aslanbek.

- Người Tchetchen ?

- Tôi người Ingush. Cũng không hoàn toàn đâu, tôi...

- Tại sao bị dính miệng, bị trói ?

- Tôi không biết. Chắc là Vaxily sợ rằng tôi sẽ kêu lên..

- Con tin ư ?

- Không, tôi là...

- Vậy là bảo vệ ư ? - Người đàn ông hỏi.

- Dạ không - Miron nói vội, sợ rằng người ta nghĩ cậu cũng nằm trong đám thuộc hạ của Vaxily - Tôi không dính gì đến họ. Người ta mời tôi dạy học cho Natasha.

- Dạy gì ?

- Toán và vật lý. Xin nghe tôi, ở đằng kia còn Natasha. Cô bé hoàn toàn bất lực, cô ấy là phế nhân. Xin cứu cô ấy.

- Chúng tôi sẽ xem xét - Người đàn ông nói - Ilya, đưa người này lên cái năm không mười bảy.

Người ta mở trời rồi đưa cậu đi ngang qua chiếc máy bay dành cho bọn bảo vệ vừa đến cùng cậu.

Xa hơn chút nữa còn một máy bay, cũng là loại nhỏ, kiểu trước dùng để diệt côn trùng cho hoa màu, trên boong có kẻ hàng số lớn 5017. Trên boong cậu lập tức nhìn thấy vị cảnh sát to béo đã ở trong xe buýt. Người đàn ông hói lập tức leo lên boong sau Miron.

- Sao nào, Petrovitch, sẵn sàng đi chưa ?

Viên thiếu tá to béo nhắc mũ kê pi lên và dùng khăn tay to lau trán.

- Ngay giờ đây, Xashko, cho tớ năm phút nghỉ ngơi nào.

- Để sau đi, Petrovitch, để sau hăng nghỉ. Kéo Vaxily chờ anh đã lâu. Đừng để ngài ấy căng thẳng quá. Anh nghĩ sao, khi nào ông ta trù tính sẽ đưa cô bé đi ?

- Tôi nghĩ là cô ấy sẽ được chuyển chuyển tối nay. Tôi đã bảo với hẳn là khi nào tối hoàn toàn thì có thể đưa cô bé đi.

- Hãy nghĩ ra chuyện gì đó đi, để dụ hẳn.

Viên thiếu tá nặng nề đứng lên và đi ra cầu thang máy bay.

- Tôi sẽ nghĩ trên đường đi. Còn ai đấy ? - Anh ta hát hàm về phía Miron.

- Thấy bảo là sinh viên, dạy Natasha học.

- Sinh viên ư ? - Petrovitch cười gằn mai mỉa, như thể có tội gì.

- Tôi quả thực là sinh viên - Cậu vội nói, như thể tự bào chữa - Tôi quả thực không biết chuyện gì xảy ra. Thấy nói là cần luyện thi cho cô bé, kiểu dạy thêm, sẽ được trả tiền... Tôi đâu có biết gì, xin thề.

- Thế ai cử cậu đến đây, thưa công tử. - Viên cảnh sát lại hỏi, từng từng

- Cha tôi.

- Ông ta là ai ?

- Đại tá Utsiev ở Bộ tham mưu quân khu Prikarpat

- Hiểu rồi - Petrovitch dài giọng - Việc nghiêm trọng đây. Thế với cô bé thì sao ?

- Người ta giữ cô bé trong một phòng ở tầng ba. Phòng đó bị nghe trộm, và có thể còn bị theo dõi qua màn hình. Xin làm ơn mang cô bé ra

khỏi đó càng sớm càng tốt, cô ấy chỉ có một mình, không hiểu chuyện gì xảy ra và chắc là phát điên lên mất vì sợ.

- Được rồi, Petrovitch, - Người đàn ông đưa Miron lên máy bay vẫy tay, đi nhanh lên nào. Còn bọn tôi ở đây sẽ nói chuyện với con ngài đại tá Utsiev ở Bộ tham mưu quân khu.

***

Tashkov đã ba đêm không ngủ cảm thấy não dường như tê liệt, không thể suy nghĩ gì thêm. Anh chàng Petrovitch đáng tin cậy đã làm tám chuyến đi vào dinh thự, đóng vai tay cảnh sát hám tiền đồng ý chuyển các cư dân của dinh thự từng nhóm nhỏ một. Các vị này sau khi đến sân bay được gửi bằng máy bay đến Tchernovtsy, nơi đó gần hơn Lvov hay Ujgorod. Hiện mọi việc vẫn trôi chảy như theo kế hoạch: Trật tự, yên lặng, không đổ máu và không có tiếng súng. Mọi thứ, trừ chỉ một: Tại sao đến giờ họ không chuyển Natasha đi. Có chuyện gì vậy ? Không lẽ Vaxily đã liều mạng quyết định không để cho cô bé sống ? Vậy mọi thứ là vô ích.

Tashkov ngồi trong khoang của máy bay 5017 và trong khi chờ chuyển sau của xe microbus đến tiếp tục hỏi Miron. Không hiểu sao cậu ta làm cho anh thấy quý, và có vẻ như cậu không dính gì đến băng này. Nhưng xét về phương diện khác cậu là con của đại tá Utsiev. Ông này theo tin của tình báo Ucraina duy trì một liên hệ chặt chẽ với những phần tử li khai Tchetchen. Tuy quả thật ông này không dính vào chuyện gì cụ thể, nhưng dù sao thì...

- Vai trò của cha cậu trong việc này thế nào ?
- Tôi không biết chính xác, nhưng cha tôi đã đến gặp tôi chỉ để cảnh cáo rằng tôi phải nghe lời Vaxily vô điều kiện.
- Tại sao ông ấy lại bảo thế ? Cậu gây chuyện gì ư ?
- Họ nhận thấy rằng tôi thương Natasha.
- Thế cậu thật sự thương cô ấy ?
- Vâng. Cô ấy rất tuyệt - Tôi và cô ấy làm tất cả để báo cho các ông biết. Ông hiểu tôi chứ ?
- Tất nhiên. Các bạn cừ lắm.
- Alexandr Nikolaevitch...
- Vâng ?
- Tôi lo cho cô ấy. Tại sao Vaxily không đưa cô ấy lên xe đi ?
- Tại sao cậu lại hỏi tôi ? Hãy suy nghĩ đi và báo với tôi. Cậu biết rõ hơn tôi cả Natasha và Vaxily, cả tình hình ở đó nữa. Chuyện gì cản trở hẳn ?

- Tôi hiểu rồi - Miron nói, xúc động - Tất cả là do bác sĩ. Vaxily sợ gửi Natasha không có bác sĩ. Chắc là có một nguyên nhân gì đó khiến bác sĩ không thể đi được. Chính vì thế mà chúng không chuyển Natasha đi.

Tashkov suy nghĩ trong một khoảnh khắc. Chắc là cậu ta nói đúng. Natasha không thể được chuyển đi nếu bác sĩ không đi. Mà bác sĩ còn chưa đi nếu chưa... Chưa gì nào ? Nước đến chân mới nhảy ư ?

Bác sĩ không đi, bởi vì Vaxily chưa liên lạc được với Ajaks và nhận được chỉ thị của hãn. Mà liên lạc với Ajaks bây giờ thì khó lắm. Còn lâu mới liên lạc được vì Ajaks đã bị bắt ngay khi toán bảo vệ dinh thự đầu tiên vừa đến sân bay Koloxny và mọi sự đã rõ ràng là Vaxily cần câu phải cái mồi mà Petrovitch khéo léo quăng.

Tashkov nhảy vọt xuống khỏi máy bay và chạy vào sở chỉ huy sân bay.

***

Trong buổi sớm tinh mịch tiếng mở khóa vang lên to kỳ lạ, Ajaks không ngủ nhưng dù sao vẫn giật mình vì tiếng động bất ngờ. Trong phòng giam lão chỉ có một mình, nhưng điều đó dễ hiểu, ngay cả khi các nhà tù và biệt giam bị quá tải thì thời gian đầu người ta vẫn cứ phải cách ly những kẻ bị bắt. Cho dù là đêm đầu tiên.

- Đứng dậy - Người trực ban ra lệnh.

- Vẫn chưa đến bảy giờ - Ajaks trả lời lạnh tanh - Không có quyền hỏi cung tôi giờ này.

- Tôi ra lệnh, đứng dậy !

Ajaks chậm rãi ngồi dậy và đi giày vào một cách miễn cưỡng. Hãn được dẫn theo hành lang, xuyên qua một số rào chắn và tới một văn phòng có ba người ngồi, hai người mặc thường phục và một người mặc quân phục. Trên bàn, Ajaks nhìn thấy cái điện thoại di động của hãn.

- Cả tối qua và đêm qua người ta gọi cho ông liên tục. Ông có muốn nói chuyện với người gọi ?

- Không.

- Ông nghĩ sao nhỉ, ai có thể gọi ông liên miên như vậy ?

- Bất kỳ ai. Tôi đưa số điện này cho hàng chục bạn bè. Các ông dựng tôi dậy sớm thế này để đề nghị tôi gọi điện thoại ư ?

- Tôi đánh giá cao tính hài hước - người mặc quân phục lạnh lùng nói. Bây giờ thì Ajaks nhớ ra người này. Ông ta tham gia bắt hãn và tham dự vào lần hỏi cung đầu tiên, nhưng không nói gì cả và không thể hiện vai trò gì.

- Và tôi muốn ông nhớ lại, rằng trên dãy Karpat hiện nay các ông còn giam giữ cô bé Natasha Terekhina. Chính ông phải chịu trách nhiệm về mạng sống của cô bé. Nếu chúng tôi có thể mang được cô bé về Matxcơva còn sống và không bị tổn thương gì thì đó sẽ là một câu chuyện. Còn nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy thì câu chuyện sẽ hoàn toàn khác. Chính vì thế mà tôi muốn rằng ông sẽ trả lời điện thoại khi có chuông, và nói chuyện với người gọi cho ông. Các ông, tất nhiên sẽ nói chuyện một cách bình thản và không có những câu ngớ ngẩn.

- Tại sao các ông cho là chuông điện thoại cứ nhất thiết phải quan hệ với câu chuyện kia ? Có thể đó là vợ tôi, cô ấy đang nghỉ ở nước ngoài.

- Cũng có thể - người mặc quân phục thừa nhận - Nhưng kiểu gì thì ông vẫn nên trả lời. Nhưng tôi thì rất nghi là quý phu nhân lại gọi một cách bèn bĩ như thế suốt cả ngày. Nhiều khả năng hơn là bạn của ông, ngài Vaxily hiện đang ở dinh thự trên dãy Karpat ra sức gọi đấy. Ông ấy hiện đang gặp nhiều vấn đề, tôi đã thông tin với ông rồi. Vậy xin ông hãy làm cái mà tôi nhờ. Nếu không tôi đành phải bắt buộc ông.

- Bằng cách nào ? - Ajaks nhướn mày vẻ kiêu ngạo. - Các ông sẽ đánh, sẽ tra tấn tôi ư ?

- Tất nhiên rồi - một trong hai người mặc thường phục vào cuộc - Sẽ đánh, sẽ tra tấn. Nhưng cái chính là sẽ thuyết phục. Chúng ta đã nói chuyện với nhau khá nhiều sau khi ông bị bắt, và ông đã có đủ điều kiện để bị thuyết phục vì chúng tôi biết về ông rất nhiều. Ông không muốn có tự do trở lại đâu vì nếu bây giờ ông được tự do thì có người sẽ đến với ông nhanh lắm, đến mức ông chẳng kịp ò lên nữa. Người ta sẽ đến với ông ngay cả trong biệt giam thuộc Bộ Nội vụ.

Tình hình xã hội hiện nay ông còn lạ gì, những người gác tù thì ăn hối lộ, vậy là các bạn ông sẽ đến với ông nhanh lắm. Niềm hi vọng duy nhất của ông chính là biệt giam của chúng tôi. Ở đây tiện nghi hơn, và cái chính là việc canh gác đáng tin cậy hơn. Nhưng chúng tôi chỉ có thể giam giữ ông trong trường hợp ông đi theo tuyến của chúng tôi. Nếu chúng ta đều làm ra bộ là theo đường của KGB, ông chả có dính dáng gì, thì ông sẽ được chuyển sang cho Bộ Nội vụ quản lý. Và ông sẽ ở ngục Butyr và ở đó người ta sẽ ghép ông vào mọi vụ việc: nào là Ekaterina, nào Oleg Jesterov, thậm chí cả Elena. Nhưng cái chính lại là bà xơ và nữ y tá. Trong các án mạng ba người kia ông tham dự chỉ với tư cách là người ra sáng kiến và nhà tổ chức. Còn bà xơ và nữ y tá thì ông bóp cổ bằng chính tay mình. Chúng tôi cứ nghĩ mãi không hiểu sao họ lại để ông đến gần như thế mà không kêu lên. Nhưng

mọi sự hóa ra rất đơn giản. Họ biết ông rất rõ và còn tin tưởng ông nữa. Alya Myrikova đã thực tập ở chỗ ông khi chuẩn bị tốt nghiệp trung cấp y. Ngoài ra, những vị ngồi lê còn khẳng định rằng thỉnh thoảng họ nhìn thấy ông khóa trái cửa, ở riêng với cô ta trong phòng làm việc của ông. Còn về vợ Marfa thì mọi người quá rõ. Bà ta làm việc sát bên cạnh ông hàng ngày. Thế nào, Xergei Lvovitch, ta sẽ trả lời điện thoại chứ ? Hay là đi ngục Butyr đây ? Thôi, xin mời ông ngồi cho, ai lại bắt ông đứng thế, mới sáng ngày ra.

Gulanov ngồi xuống các ghế người ta chỉ. Họ đúng, ông ta chả có chỗ mà xoay trở. Sự vụ quá là lớn và có quá nhiều điều phải gánh chịu để còn có thể hy vọng hảo. Ông ta cứ tưởng rằng với cương vị bác sĩ trưởng viện phế nhân và dưỡng lão sẽ tránh được mọi sự nghi ngờ. Và có lẽ điều đó đã đúng một thời gian dài. Người ta cứ đi tìm tay Ajaks vô hình, cho rằng đó phải là một tay máu lạnh, đi trên xe đờ-luych và sống phè phỡn quanh mình đầy những tay bảo vệ. Nhưng rồi cái gì cũng có kết của nó. Ông ta đã sống sung sướng, vinh quang, tận hưởng lạc thú, đảm bảo đời sống cho mẹ, vợ con. Lòng tự ái hoàn toàn được thỏa mãn khi tiến hành đủ các loại phi vụ công nghệ và đắt giá. Ông ta luôn biết ngay cả khi cha "truyền nghề" cho, là sớm hay muộn mọi sự sẽ kết thúc. Và kết thúc đâu phải nhẹ nhàng với cái chết trên giường, mà với sự thô bạo và khinh rẻ, với việc bị bắt, hạ nhục và hỏi cung. Và đã sẵn sàng cho việc đó. Cuộc sống vốn vô vị và buồn bã, và ông ta đã tự làm cho nó trở nên hay ho và sống động bằng sự sâu sắc và cảm giác khoái trá của việc mạo hiểm thường xuyên. Không hẳn ông ta đã cần tiền đến mức ấy, mà chính là sự tự cảm nhận sức mạnh, cái vỏ bọc an toàn, cái khéo léo, thâm hiểm, cái qui mô hoạt động của chính mình.

Cái điện thoại di động trên bàn kêu bíp bíp, Gulanov không nghĩ lâu, nhắc nó lên.

- Ồ, nghe đây... ồ, cừ lắm, tìm được lối thoát hả. Đáng khen. Cứ cho ông ấy bay, có người đón ở đây. Đưa đến được Lvov chứ gì ? Ồ thế được, còn ở đây mọi thứ sẽ ổn. Ồ, ta hiểu rồi, bay không có lỗi gì, còn với Okhrimenko ta sẽ tự xử lý. Cái gì ? Chưa cần đâu, tình hình đã thay đổi rồi. Hãng cứ tạm để con bé đâu đó đôi ngày, đưa khách lên Lvov đi rồi gọi cho ta, ta sẽ nói cần phải làm gì. Tạm biệt. Vaxily, chúc mọi sự tốt lành.

Gulanov đặt điện thoại lên bàn.

- Bây giờ các ngài hài lòng chứ ?

- Dĩ nhiên, - người đàn ông mặc quân phục nói - Giờ ông có thể về ngủ nốt, trong ba giờ tới chắc sẽ không ai làm phiền gì ông.

Ajaks quay về khám và năm, đầu gối lên tay. Phi vụ với phương pháp Volokhov hay nhất bởi vì mất nhiều thời gian nhất vì nó. Với Valery Volokhov, lão học từ xưa, cùng khóa và lúc đó đã nghe thấy tay này rêu rao về các ý tưởng tạo ra siêu nhân. Nhưng vào thời gian đó từ này lại gợi lên một cái gì rất vớ vẩn về mặt nhận thức. Và vì thế ngay sau đó Volokhov bắt đầu nói năng cẩn trọng hơn, chỉ bàn về những người có phẩm chất thể lực và trí tuệ siêu việt. Người ta cười vào mũi hắn và chỉ có thế.

Nhận bằng tốt nghiệp xong, họ bật tin về nhau. Volokhov làm công việc điều trị cả về thực tiễn lẫn khoa học, còn Xergei Gulanov vốn xuất thân là cốt cán Đoàn thanh niên Komxomol, đi theo con đường hành chính. Các tiếng tăm về vụ scandal của Volokhov khi tay này bị dẫm nát trong hội đồng khoa học cùng với ý tưởng hiệu chỉnh vô tuyến bào thai trong những giai đoạn mới ở cũ, có đến tai Gulanov, nhưng lúc đó lão chưa chú ý. Và sáu năm trước bỗng gặp người bạn cùng lớp trong phế nhân viện và hỏi về Galina Terekhina, bị mất trí sau chấn thương sọ não. Vào lúc đó Xergei Lvovitch hiểu ra rằng Valery Volokhov không bỏ các tư tưởng của mình. Và lập tức ở lão xuất hiện ý tưởng sử dụng nó.

Sáu năm lao động cật lực, sáu năm theo dõi chặt cả Volokhov lẫn những người vợ và bọn trẻ của Volokhov. Khi Ira ra khỏi nhà tế bần và bắt đầu sống tự lập.

Gulanov nghĩ rằng tốt nhất nên thường xuyên giữ cô gái trong vòng kiểm tỏa. Ira bắt đầu cho thuê nhà và chỉ gần một năm sau chính bác sĩ Volokhov cũng chuyển đến ở. Điều này Gulanov cũng đánh giá như một thành công. Tất cả đều cái nọ kéo cái kia, vận may tự đến, và thật ngu nếu còn chờ hỏi ai nữa rồi mới tận dụng. Ajaks lập tức nỗ lực để cho trong căn phòng thứ hai được đem cho thuê chỉ gồm toàn người của hắn đến ở. Cả Ira lẫn thằng bố nó đều ở trong máy ngắm. Và Xergei Lvovitch cũng sướng điên lên khi nghe báo cáo về các cú độc thoại của Georgy Xergeievitch qua máy điện thoại. Hắn ta mới ghê chứ, để củng cố câu chuyện huyền thoại về việc ly hôn, và nhu cầu đổi diện tích ở, đã hò hét đủ thứ chuyện dở hơi vào ống điện thoại câm lặng.

Tất nhiên phi vụ này lẽ ra rất khả thi, và nếu mục già Ekaterina không tọc mạch thì mọi thứ có thể triển khai rất tỉ mỉ và từ tốn. Nhưng mục ấy vọc vào, con phù thủy già, chỗ nào cũng chỗ mồm vào, và mọi thứ đâm vênh váo ra.

Không, lão không phải xấu hổ gì về quãng đời đã qua, lão đã kịp hưởng thụ. Ngay cả chuyến đi vào thành phố Vĩnh hằng Roma mà lão cảm

thù cũng đem lại cho lão cảm giác mong muốn về sự mạo hiểm ngọt ngào. Thiếu cảm giác đó lão muốn ngộp thở, lão thậm chí cảm thấy như lão sẽ già khú ngay trong nháy mắt lão đã sống đẹp. Giờ cũng phải thoái cho đẹp. Trong ba tiếng nữa người ta không rờ đến lão. Và chỉ cần ngần ấy thời gian là đủ để "đi". Những cha "xịa" nửa mùa kia rồi cũng chẳng học được cách khám người cho ra hồn. Nhờ ơn trời.

***

Vừa nghe thấy tiếng ồn của chiếc xe microbus đang đến là Tashkov lập tức lao ra. Trước tiên là những mệnh lệnh bắt buộc:

- Đi ra từng người.
- Vũ khí để lại trong xe bus.
- Tay chấp sau đầu.
- Chúng tôi bắn không cảnh cáo trước.

Anh cố ghìm mình để không xông ngay vào xe. Không được làm thế khi còn dù chỉ một tên cướp vũ trang trong xe. Kia trên bậc xe xuất hiện một người da ngăm ngăm, rõ ràng không phải là người Âu. Tashkov hiểu rằng đây là tay bác sĩ ngoại quốc, người mà Aslanbek Utsiev nói. Vậy là Natasha cũng ở đây rồi. Ngay sau tay bác sĩ là Petrovitch ló ra và vẫy tay:

- Xasha, bế lấy cô bé này.

Natasha ngồi trên sàn xe, ánh sáng chiếu trên sân bay vừa đủ để nhìn thấy cặp mắt to, sáng, ngây dại vì hoảng sợ của cô. Tashkov cúi xuống và nhắc cô bé vốn nhẹ như lông hồng, ẵm lên tay.

- Mọi thứ ổn cả, em ạ. - Anh nói một cách âu yếm, đưa cô về máy bay. Mọi sự đã kết thúc. Chúng ta đã đến nơi. Em thông minh thật, Natashenka, em quả là tuyệt diệu. Giờ thì đừng sợ nữa, ổn rồi. Mọi thứ đã kết thúc.

- Thế còn Miron ? - Bỗng nhiên giọng cô bé cất lên như một cơn gió thoảng qua tai Tashkov ? - Chuyện gì xảy ra với anh ấy ?

- Miron là ai ?

- Miron, anh ấy dạy em học. Anh ấy đâu ?

- Thế người dạy em không phải là Aslanbek ư ? Tashkov dừng lại và chăm chú nhìn cô gái.

- Em không nhầm chứ.

- Dạ không.

Tashkov đi chậm lại. Có vẻ như không khớp, không lẽ cậu trai phía ? Không thể, mọi thứ xảy ra đúng như cậu ta dự báo, Natasha lập tức được đưa đến cùng với bác sĩ ngay sau khi Vaxily gọi được điện thoại cho Ajaks.

Anh ngẩng đầu và nhìn thấy khuôn mặt của Aslanbek đang dán vào cửa sổ tròn ở thân máy bay.

- Em nhìn đây nhé - Anh quay lại để Natasha nhìn thấy được cửa sổ - Đây có phải là người dạy em không ?

- Miron - cô bé hét lên rất to, làm Tashkov xuýt thì ù tai - Miron.

Tashkov vừa kịp bước tránh xa khỏi cầu thang máy bay để khỏi ngã bổ chửng. Utsiev nhảy từ máy bay xuống và giật Natasha khỏi tay anh. Cậu hôn như điên như dại vào má, mắt, môi, ôm ghì cô vào mình như thể ru.

- Chúng ta thắng rồi ! Thắng rồi.

***

Vừa ra khỏi Viện kiểm soát thành phố sau cuộc hỏi cung tiếp theo của dự thẩm Olshansky. Valery Vaxilevitch Volokhov đung ngay phải Vera ở cửa ra vào. Mặt cô nàng khá căng thẳng và có vẻ kỳ kỳ thế nào đó. Volokhov chưa bao giờ nhìn thấy vẻ vô cảm đến như thế ở cô ả này.

- Người ta vẫn lôi xềnh xệch anh đến đây vì chuyện Oleg ư ? - ả hỏi, vẻ thờ ơ.

- Ờ

Lão phẫn khởi vì có thể che chắn được bằng cái chết của chồng Vera và không cần giải thích với cô ả lý do thực của việc lão bị gọi đến Viện kiểm soát. Vera nhìn cái đồng hồ vàng của mình.

- Em vẫn còn nửa tiếng nữa, người ta gọi em đến vào ba rưỡi kia. Ta đi dạo chút nhé. - Vera đề nghị.

Họ đi không vội vàng trên đường phố nhộn nhịp. Chẳng nói năng chi. Bỗng nhiên Vera nói.

- Ngọt ngọt quá. Vì những dòng xe vô tận thế này mà đến tắc thở mất. Hay ta vào sân tòa nhà nào đó, ngồi ghế băng đi.

Họ tìm thấy sân khá nhanh. Nhưng Vera vẫn chẳng khoái vì không có bóng râm, còn ở bên cạnh đồng rác bọn trẻ cứ ré lên.

- Trời đất, nóng quá thế. - Cô ả ca cẩm - Đến phải vào chỗ mát đứng một tý. Hay là ta đi vào lối ra vào tòa nhà đi.

Volokhov yên lặng nhún vai. Có vẻ như ả đứng, ở trong lối ra vào chắc là mát và yên tĩnh hơn. Họ đi vào lối ra vào gần nhất và lên một tầng. Ở đây quả là mát và yên tĩnh có điều bốc mùi khoai tây rán và mùi cá. Vera cúi xuống bậc cửa và thò ra cửa sổ, quay lưng về phía Volokhov. Sau đó mở túi ra và tìm gì đó ở trong. Nhìn vào tấm lưng căng thẳng của ả, Valery Vaxilevitch nghĩ rằng chắc là cô ả khóc và tìm mùi xoa. Khi Vera quay về

phía lão, lão không hiểu chuyện gì xảy ra. Đầu tiên lão cảm thấy đau nhói trong ngực và chỉ sau đó nghe thấy tiếng nổ của phát bắn.

- Đờ khốn nạn - Vera nói với vẻ mặt lạnh như băng – Đờ chó đẻ, vì mày bà phải ngồi khám cũng sướng.

Cô ả quăng khẩu súng lục xuống bậc thang và chậm rãi đi xuống dưới. Volokhov trước khi mất hết trí lực còn kịp ngạc nhiên tại sao không có ai trong số cư dân chạy xô ra cầu thang nhỉ, vì tiếng súng nổ to thế cơ mà...

***

Và mọi thứ lại quay cái vòng của nó. Ira dậy vào lúc năm giờ sáng và bắt đầu quét dọn phố. Sau đó rửa cầu thang trên tòa nhà mười sáu tầng. Buổi tối đi làm ở Glorya. Natasha lại ở trong bệnh viện, vẫn cái bệnh viện ấy, vẫn cái buồng bệnh ấy. Chỉ có các khách trọ của Ira là không có nữa. Đúng hơn là có một chàng trai tóc đen khá điển, tên theo hộ chiếu là Aslanbek nhưng người ta lại gọi cậu là Miron. Cậu không trả tiền phòng nhưng làm việc nhiều và mang tiền về cho Ira. Tất tần tật đến xu cuối cùng.

- Trước tiên mình để dành tiền cho việc Pavlik. - Cậu nói với Ira. - Sau đó cho việc bia mộ của cha chị. Sau đó khi Natasha tốt nghiệp đại học, tôi sẽ tìm việc cho Natasha và chúng ta sẽ mang cô bé về nhà và sẽ sống sướng hơn nhiều. Chị chịu khó chút nữa đi, được không ? Chúng ta sẽ sống sung sướng hơn nhiều, tôi hứa đấy.

Và Ira tin điều đó.

Cứ mỗi tuần một lần Zoya và Tashkov đến thăm cô một lần. Chính cái anh Tashkov đã tiêu tất cả số tiền của mình để cứu Natasha. Ira cố gắng lên không biết mời họ ngồi đâu và đãi họ cái gì. Cô cảm thấy đến hết đời cũng không trả ơn được với người đàn ông nghiêm nghị này. Cô rất sung sướng là Zoya dù sao cũng đã quyết định sẽ đẻ. Cô sẽ có em, cho dù khác mẹ nhưng vẫn có thể cùng đi chơi, chơi các trò ú tim hay đánh chuyền, có thể được đi đón em ở nhà trẻ về. Và cũng có thể người ta sẽ tin tưởng giao cho Ira đưa bé đến trường hôm đi khai giảng đầu tiên. Pavlik chắc là cô đã không thể đưa đến trường được rồi.

Cô sẽ có gia đình, không chỉ gồm các thành viên là phế nhân. Trong gia đình đó sẽ có Miron, có Zoya và em bé của cô ấy, và thậm chí sẽ có cả Taslikov nữa. Mọi thứ của cô sẽ ổn, thôi chỉ cần làm việc nhiều và hết sức tin tưởng là được.

Và Ira tin vào điều đó.

HUYỄN HOẶC CỦA TỘI LỖI
CHỊU TRÁCH NHIỆM XUẤT BẢN:

TRẦN THU HƯƠNG

CHỊU TRÁCH NHIỆM BẢN THẢO

MAI QUỲNH GIAO

BIÊN TẬP: PHƯƠNG DUNG

TRÌNH BÀY: TRẦN ĐẠI THẮNG

SỬA BẢN IN : THANH VÂN

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ 39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: 9.717979-9.717980 -9.710717-9.716727- 9.712832 . FAX:

9.712830

CHI NHÁNH:

16 Alexandre De Rhodes - Q. I: TP Hồ Chí Minh. ĐT: 8.294459

In 1200 cuốn khổ 13 X 19. Tại Nhà in ĐHQG Hà Nội

Giấy chấp kế hoạch xuất bản 106/75 XB. CXB ký ngày 26/1/99.

In xong và nộp lưu chiểu quý 11/2000

.